COLECȚIA

Iubiri de poveste

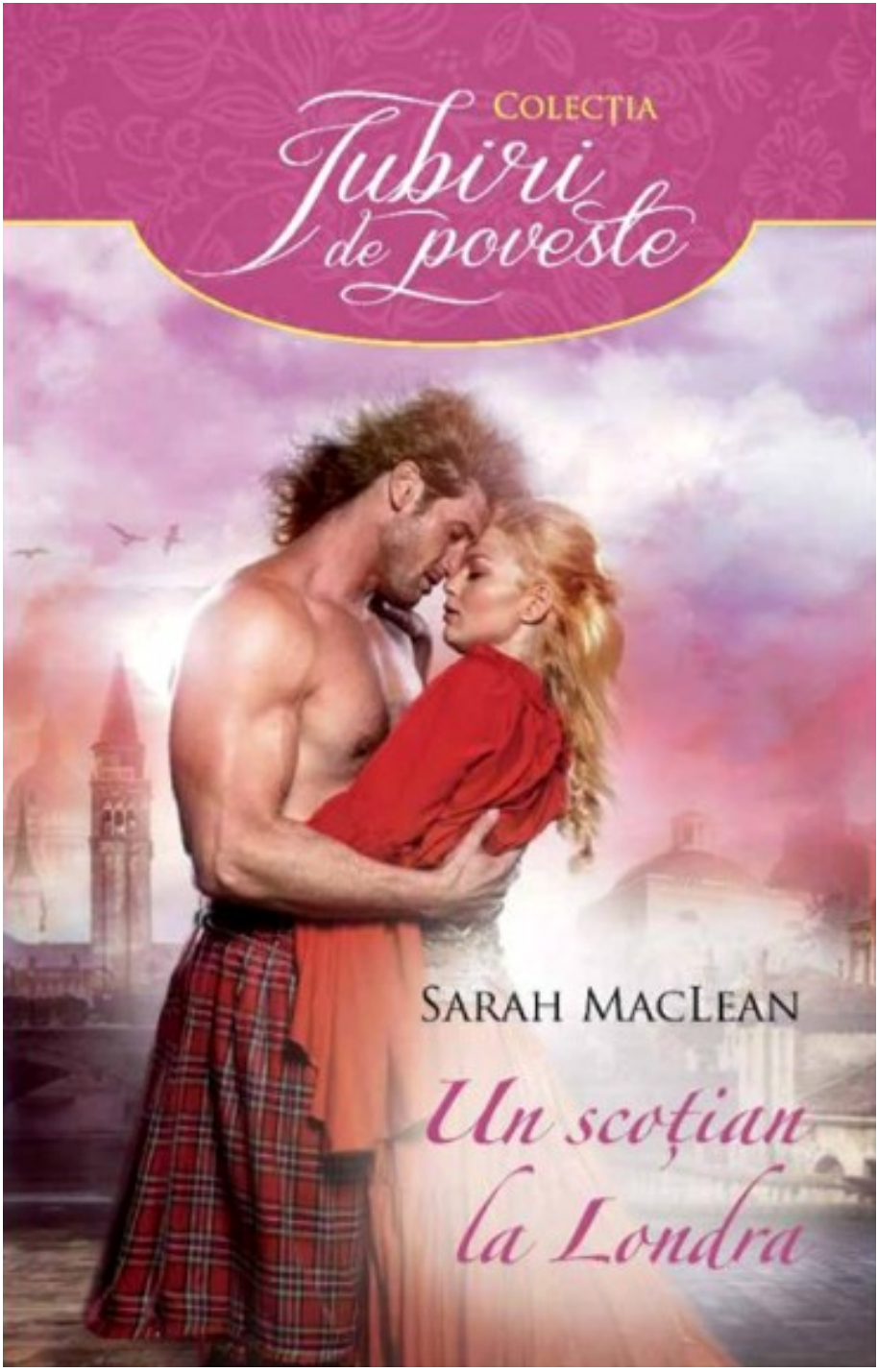

SARAH MACLEAN

Un scoțian la Londra

SARAH MACLEAN
UN SCOŢIAN LA LONDRA

***A Scot in the Dark by* Sarah MacLean**

Copyright © 2016 Sarah Trabucchi
Ediţie publicată prin înţelegere cu Harper Collins Publishers.
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză: Bianca Paulevici/Graal Soft

Scandaluri şi ticăloşi

Vol. 2 / Prima ediţie, duminică, 9 mai 1834

Pupila sălbatică a lui Warnick

Ştim din surse sigure că în St. James se pun pariuri cum că un anumit duce s-a întors la Londra ca să-i reamintească pupilei sale de o vârstă nu tocmai fragedă că bârfele pe seama ei nu-i aduc lui niciun folos. În aerul proaspăt de primăvară, ducele de Warnick îşi poartă mantia de peţitor pentru domnişoara Lillian Hargrove, cunoscută acum şi drept DOMNIŞOARA MUZĂ pentru cei care au auzit (sau, şi mai bine, au văzut!) de tabloul promiscuu care a scandalizat societatea şi l-a făcut pe NONCONFORMISTUL SCOŢIAN să vină rapid! Ne aşteptăm la mare agitaţie odată cu sosirea Diavolului de la Munte (sau Ducele Refractar). Un lucru este sigur – primăvara va aduce mai mult tartan în oraş – şi în înalta societate.

Mai multe în ediţia viitoare.

Prolog

Tragedie ducală!
Douăsprezece zile de întuneric şi moarte

Martie 1829

Bernard Settlesworth, Esquire[1] îşi considera numele o predestinare[2].

Într-adevăr, fiind a treia generaţie de avocaţi ai aristocraţiei, era greu să nu crezi una ca asta. Bernard se mândrea enorm cu munca lui, pe care o presta cu precizie aproape în fiecare zi din an. La urma urmei, îşi spunea el, aristocraţia britanică era clădită pe munca asiduă a celor ca el. Fără toţi cei asemenea lui Bernard Settlesworth din întreaga lume, care calculau în mod expert registrele contabile şi administrau cu abilitate moşii enorme, Camera Lorzilor s-ar fi prăbuşit, lăsând în urmă doar pulberea genealogiilor şi averilor străvechi.

Muncea pentru Domnul, asigurându-se că aristocraţia avea să rămână în picioare. Şi solvabilă.

Şi chiar dacă se mândrea cu toate aspectele muncii sale, lui Bernard îi plăcea cel mai mult să îi cunoască pe noii moştenitori, căci atunci numele de Settlesworth era folosit cel mai bine – în stabilirea valorii.

Asta era partea care îi plăcea cel mai mult lui Bernard. Bineînţeles, înainte ca ducatul de Warnick să fie lovit de tragedie.

Doi marchizi. Şase conţi şi baroneţi. Un moşier şi cei trei fii ai acestuia. Un vicar. Un căpitan de corabie. Un pălărier. Un crescător de cai. Şi un duce.

Muriseră cu toţii, în urma unui potop de tragedii printre care se număraseră – dar nu numai – un accident de

1 Titlu onorific dat unui avocat din Anglia (n.tr.)

2 În traducere aproximativă, *Settlesworth* înseamnă „stabileşte valoarea”.

trăsură, un accident de vânătoare, un jaf nereuşit, un înec în Tamisa, o îmbolnăvire nefericită de gripă şi un incident cu adevărat tulburător cu un cormoran.

Şaptesprezece duci, dacă era să fie sincer, presupunea Bernard – toţi morţi. Toţi în decurs de paisprezece zile.

O asemenea răsturnare de situaţie – şaptesprezece răsturnări de situaţie – fusese nemaiauzită până atunci în toată istoria britanică. Dar Bernard era cât se poate de dedicat, cu atât mai mult cu cât îi revenise rolul de protector al unui titlu atât de vechi şi de venerabil, al pământurilor vaste aferente (devenite şi mai vaste din pricina morţii rapide şi succesive a şaptesprezece bărbaţi, dintre care câţiva care muriseră fără urmaşi) şi al averilor enorme (care crescură şi mai mult în urma aceluiaşi şir de evenimente).

Aşa că se afla la intrarea măreaţă din piatră a castelului Dunworthy, aflat în regiunea rece, vântoasă şi sălbatică a Scoţiei, faţă în faţă cu Alec Stuart, cândva al şaptesprezecelea la rând ca moştenitor al ducatului de Warnick, acum ultimul moştenitor cunoscut al titlului cu pricina.

Faţă în faţă nu era chiar o descriere exactă. După ce fusese întâmpinat de o tânără drăguţă, Bernard fusese lăsat să aştepte, înconjurat de tapiserii masive, câteva arme antice care păreau să fi fost prinse la întâmplare de perete.

Aşa că aşteptă.

Şi aşteptă.

După trei sferturi de oră, îşi făcură apariţia doi câini mari, mai mari decât orice câini pe care îi văzuse el vreodată, cenuşii şi sălbatici. Se apropiară, cu mişcări înşelător de leneşe. Bernard se lipi de zidul de piatră, sperând că aceştia aveau să se hotărască să îşi găsească o altă victimă, mai apetisantă. În schimb, câinii se opriră la picioarele lui, capetele lor sârmoase ajungându-i aproape până la piept, rânjind la el, fără îndoială considerându-l foarte gustos.

Lui Bernard nu îi plăcea asta. Într-adevăr, pentru prima dată în cariera lui, se gândi la posibilitatea ca avocatura să nu fie o profesie foarte plăcută.

Apoi sosi bărbatul, care părea şi mai sălbatic decât câinii. Era brunet şi mare cât o casă – Bernard nu mai văzuse niciodată un bărbat aşa de mare – de aproape doi metri, îşi imagină el, şi de vreo 130 de kilograme, lat şi musculos, fără pic de grăsime. Bernard îşi dădu seama de asta pentru că bărbatul nu purta cămaşă.

Într-adevăr, nu purta nici pantaloni.

Era îmbrăcat cu un kilt. Şi avea o spadă lată.

Preţ de o clipă, Bernard se întrebă dacă nu se întorsese cumva şi în timp, nu doar în spaţiu, când venise în Scoţia. La urma urmei, erau în 1829, în pofida faptului că scoţianul părea să fie cu vreo trei secole în urmă.

Bărbatul enorm îl ignoră, azvârlind sabia de perete, unde aceasta se lipi parcă prin simpla voinţă a proprietarului ei. Acelaşi proprietar se întoarse apoi cu spatele la Bernard şi dădu să plece.

Bernard îşi drese vocea, sunetul răsunând mai tare decât intenţionase el, în spaţiul acela masiv din piatră, îndeajuns de tare încât bărbatul să se întoarcă şi să îi arunce o privire lungă avocatului, care părea miniatural prin comparaţie cu el. După o tăcere îndelungă, întrebă:

— Cine eşti?

Sau cel puţin, asta crezu Bernard că spusese. Cuvintele răsunară grosolan din gura lui, învelite într-o pronunţie dialectală.

— Eu… Eu… Bernard îşi veni în fire şi reuşi să alunge bâlbâială, în pofida faptului că era înconjurat de bestii, atât umane, cât şi canine. Aştept să am o întrevedere cu stăpânul casei.

Bărbatul scoase un huruit, iar Bernard îşi imagină că sunetul acela profund era probabil amuzament.

— Ai de grijă. Pietrelor d-aci nu le-ar plăcea s-audă că au un stăpân.

Bernard clipi. Auzise poveşti despre scoţieni nebuni, dar nu se aşteptase să cunoască unul. Poate că înţelesese

greşit, în confuzia provocată de atâtea sunete pronunţate accentuat şi silabe lipsă.

— Îmi cer iertare.

Bărbatul îl studie vreme îndelungată.

— Mie sau turnului?

— Pentru… Bernard nu ştia ce să spună. Doar nu îşi cerea scuze castelului, nu-i aşa? Îşi înclină capul. Domnul Stuart este acasă?

Bărbatul enorm se legănă pe călcâie, iar Bernard avu impresia foarte clară că brutei aceleia grozave îi plăcea starea lui evidentă de disconfort. De parcă nu el ar fi trebuit să se simtă inconfortabil pentru că se perinda prin castel pe jumătate dezbrăcat.

— Mda.

— Îl aştept de aproape o oră.

Câinii simţiră că era nervos şi se ridicară, vădit ofensaţi. Bernard înghiţi în sec.

— Angus. Hardy.

Animalele se duseră numaidecât lângă stăpânul lor.

Şi atunci Bernard îşi dădu seama. Se uită la bărbatul pe jumătate dezbrăcat de la intrare şi spuse:

— Dumneavoastră sunteţi.

— Mda, dar încă nu am stabilit cine eşti tu.

— Alec! se auzi vocea unei femei tinere prin castel. A venit un bărbat. Spune că este un avocat din Londra!

Noul duce de Warnick nu îşi luă privirea de la Bernard în timp ce răspunse cu voce tare:

— Mai spune şi că m-a aşteptat o oră.

— Nu mi s-a părut că ar veni ceva bun de la un avocat dichisit din Londra, răsună vocea. De ce să te deranjez în timpul antrenamentului?

— Într-adevăr, de ce? răspunse scoţianul. Îmi cer iertare. Sor-mea nu-i prea are la inimă pe englezi.

Bernard încuviinţă.

— Este vreun loc în care am putea vorbi mai în privat?

— Întrucât mie îmi pasă şi mai puţin de englezi ca soră-mii, spuse ducele, nu avem de ce să fim ceremonioşi. Eşti bine-venit să zici cu ce scop ai venit, aici şi acum. După

care poţi pleca.

Bernard se gândi că bărbatul avea să îşi schimbe destul de mult părerea despre Anglia după ce avea să descopere că devenise duce. Şi încă unul excepţional de avut.

— Bineînţeles. Cu mare plăcere vă anunţ că în urmă cu douăsprezece zile aţi devenit ducele de Warnick.

De-a lungul carierei lui, Bernard fusese martor la tot felul de reacţii atunci când anunţa primirea unei moşteniri. Văzuse devastarea de pe chipul celor care pierduseră taţi preaiubiţi şi recunoscuse nerăbdarea de pe chipul celor cu părinţi nu prea iubiţi. Fusese martor la şocul moştenitorilor îndepărtaţi şi la bucuria celor a căror soartă se schimbase într-o clipită. Şi, în zilele mai puţin plăcute, observase şi povara devastatoare a moştenirii, atunci când un proaspăt aristocrat descoperea că titlul îi adusese doar datorii copleşitoare.

Dar, în mai bine de douăzeci de ani în care îi servise pe cei de rang înalt din cadrul aristocraţiei, Bernard nu se întâlnise niciodată cu apatia.

Până în acel moment, când scoţianul pentru care traversase o ţară ca să îl găsească spuse calm „Neah” şi se răsuci pe călcâie, ducându-se înspre ieşire, cu câinii pe urmele lui.

Settlesworth bolborosi confuz:

— Excelenţa… Excelenţa Voastră?

Formula de respect fu primită cu un hohot de râs lung.

— Nu mă interesează niciun titlu englezesc. Şi cu siguranţă nu mă interesează să fiu Excelenţa cuiva.

Spunând acestea, cel de-al douăzeci şi unulea duce de Warnick, ultimul dintr-o linie genealogică venerabilă şi bogat ca un rege, dispăru.

Bernard mai aşteptă o oră în turnul de piatră şi alte trei zile întregi la singurul han din târgul din apropiere, dar ducele nu fu interesat să mai vorbească cu el.

Şi aşa continuară lucrurile în următorii cinci ani de zile: ducele se arăta rareori prin Londra şi când o făcea se

eschiva de orice lucru aristocratic. În decurs de câteva luni, membrii societăţii londoneze pricepuseră că acesta îi dispreţuia şi hotărâseră că, de fapt, ei îl dispreţuiau pe el, nu invers.

Ducele Diluat, susţineau ei, nu merita nici timpul, nici energia lor. La urma urmei, să fii al şaptesprezecelea la rând pentru moştenirea unui ducat însemna practic că nu erai deloc duce.

Perspectiva aceasta îi convenea de minune lui Alec Stuart, mândru scoţian, aşa că îşi reluă viaţa fără să se gândească măcar la înfloriturile aferente titlului. Întrucât nu era un monstru, îşi administra moşiile acum vaste cu grijă şi meticulozitate, asigurându-se că cei care depindeau de pământurile Warnick o duceau bine şi prosperau, dar evita Londra, considerând că, atât timp cât Anglia îl ignora, putea şi el să ignore Anglia.

Şi Anglia chiar îl ignoră… până când nu o mai făcu.

Până când sosi o scrisoare care dezvăluia că, împreună cu moşiile, slujitorii, tablourile şi covoarele pe care le moştenise, împreună cu titlul pe care nu era interesat să îl folosească, ducele de Warnick mai moştenise ceva cu totul diferit.

O femeie.

Capitolul 1

Încântătoarea Lily devine Domnişoara Muză!

Aprilie 1834
Expoziţia Academiei Regale de Artă
Reşedinţa Somerset, Londra

Domnişoara Lillian Hargrove era cea mai frumoasă femeie din Anglia.

Era un fapt empiric, care nu necesita absolut nicio confirmare din partea experţilor în domeniu. Trebuia doar

să o priveşti, să îi observi pielea ca de porţelan, trăsăturile simetrice precise, pometii înalţi, buzele pline, urechile micuţe şi nasul drept şi drăguţ care evoca cele mai reuşite sculpturi clasice, şi ştiai pur şi simplu.

Dacă mai puneai la socoteală şi părul arămiu, cumva deloc obraznic, ci de o nuanţă aurie, bogată, care evoca cele mai dumnezeieşti apusuri de soare, şi ochii cenuşii precum furtunile de vară, atunci clar nu mai încăpea nicio îndoială în această privinţă.

Lillian Hargrove era perfectă.

Atât de perfectă, încât faptul că pornise de la nimic – că nu avea un titlu, o poziţie socială sau zestre, că fusese culeasă de cine ştie unde de cel mai elegant artist din Londra, cu care nu era măritată – devenea cumva irelevant când intra într-o încăpere. La urma urmei, nimic nu îi orbea pe gentilomi (cu sau fără titlu) ca frumuseţea, îndeajuns ca să enerveze orice mamă peţitoare cu invitaţii la clubul Almack.

Motiv pentru care jumătatea feminină a aristocraţiei fu extrem de încântată de evenimentele din data de 24 aprilie 1834, când se deschise Expoziţia de Artă Contemporană a Academiei Regale şi ziua în care Lillian Hargrove – frumuseţea favorită a ziarelor de scandal – deveni un subiect de scandal în toată regula.

Şi ziua în care fu compromisă. Pe deplin.

Ulterior, când aceiaşi membri ai societăţii la modă cu pricina şuşoteau despre evenimentele din ziua aceea, cu mănuşile lor albe pătate la vârfuri de la cerneala neagră a paginilor de bârfe pe care jurau că nu le citesc niciodată, conversaţia se încheia mereu cu o remarcă deopotrivă îngrozită şi veselă: „Biata de ea, nu s-a aşteptat câtuşi de puţin”.

Şi aşa era.

Într-adevăr, Lily crezuse că urma să fie cea mai frumoasă zi din viaţa ei.

Era ziua pe care o aşteptase toată viaţa – toţi cei douăzeci şi trei de ani şi patruzeci şi opt de săptămâni. Era ziua în care Derek Hawkins urma să o ceară în căsătorie.

Nu că l-ar fi cunoscut pe Derek toată viaţa ei. Nu era aşa. Îl ştia de şase luni, trei săptămâni şi cinci zile – de când o abordase în după-amiaza de Sfântul Mihail, în timp ce zăbovea prin Hyde Park, la soare, într-una dintre ultimele zile calde ale anului şi îi spusese, fără echivoc, că avea să se căsătorească cu ea.

— Eşti o revelaţie, îi spusese el, cu voce calmă, clară, surprinzând-o şi făcând-o să îşi ridice privirea din cartea pe care o citea.

Alţii poate ar fi considerat că respiraţia i se tăiase din pricina sosirii lui neaşteptate, dar Lily ştiuse mai bine. O lăsase cu respiraţia tăiată pentru că o găsise, pe ea, cea ignorată în locul ei marginal. În pofida frumuseţii ei, era singură şi neobservată de lume, rămasă de trei ori orfană – mai întâi de tatăl ei, administrator de moşie; apoi de un şir de tutori ducali, fiecare dintre ei cunoscându-şi rapid sfârşitul; şi, în cele din urmă, de tot, din cauza neglijării de către ducelui actual.

În singurătatea ei, devenise foarte pricepută la a fi nevăzută, aşa că, atunci când Derek Hawkins o observă – când o privise cu uitătura lui directă, de o forţă orbitoare –, se îndrăgostise destul de tare. Destul de instantaneu.

Lily făcuse tot posibilul să nu pară afectată de cuvintele lui. La urma urmei, nu citise degeaba toate revistele londoneze pentru doamne publicate în ultimii cinci ani. Îşi ridicase privirea spre el, zâmbise cât putuse de frumos şi de blând şi îi spusese:

— Nu ne-am cunoscut, domnule.

El se ghemuise lângă ea, luându-i cartea din poală – fermecând-o cu dinţii lui de un alb orbitor şi cu impertinenţa lui şi mai orbitoare.

— O frumuseţe ca tine nu ar trebui să aibă timp de cărţi.

Ea clipise surprinsă, atrasă de ochii lui albaştri reci, care o priveau de parcă ei ar fi fost singurele două persoane din toată Londra. Din toată lumea.

— Dar îmi plac cărţile.

El clătinase din cap.

— Nu la fel de mult cum îţi va plăcea de mine.

Răsese când îl auzise fălindu-se.

— Păreţi foarte sigur de sine.

— Sunt foarte sigur de tine, îi spusese el, ridicându-i mâna din poală şi sărutând-o cald pe încheieturile degetelor. Eu sunt Derek Hawkins. Iar tu eşti muza pe care am căutat-o. Intenţionez să te păstrez. Pentru vecie.

I se tăiase respiraţia când auzise jurământul lui. La modul în care acesta evoca altele, mai formale.

Cu siguranţă că fusese un şoc să îl cunoască pe Derek Hawkins. Citise despre el ani la rând – era o legendă, un artist şi o vedetă a scenei, renumit în toată Londra şi nu numai ca fiind una dintre cele mai pricepute minţi teatrale ale generaţiei. Veştile despre talentul şi înfăţişarea lui i-o luau înainte – şi chiar dacă Lily nu putea la momentul respectiv să le confirme pe cele dintâi, cele din urmă păreau a fi destul de exacte.

Dar nu o cuceri celebritatea lui. Nu avea doar aer între urechi, la urma urmei. Nu visa la un peţitor celebru.

Ci visa la un peţitor care să se asigure că nu avea să mai fie vreodată singură.

La urma urmei, Lily fusese singură toată viaţa.

În zilele şi săptămânile care urmară, Derek o curtase, jucând rolul gentilomului perfect, însoţind-o la festivaluri de toamnă şi evenimente de iarnă, ba angajând chiar o femeie mai în vârstă care să îi însoţească la ieşirile lor în public.

Şi apoi, într-o după-amiază rece, cu ninsoare, din ianuarie, trimisese trăsura după ea, care o dusese pe ascuns la atelierul lui – sanctuarul tainic al lumii lui artistice.

Singură.

Acolo, în încăperea scăldată în lumina soarelui, înconjurată de zeci de pânze, o onorase cu cuvinte şi promisiuni, îi venerase frumuseţea şi perfecţiunea şi jurase să o ţină lângă el. Pentru totdeauna.

Cuvintele lui – atât de frumoase şi ispititoare şi întocmai ce visase să audă de la un bărbat atât de arătos, priceput şi nespus de preţuit – o umpluseră cu mai multă

fericire şi speranţă decât îşi imaginase că ar fi fost vreodată posibil.

Timp de două luni şi cinci zile, se întorsese la atelier, stând mândră în încăpere, încălzindu-se de la soarele de iarnă şi privirea lui Derek. Îi dăruise tot ce îi ceruse. Pentru că aşa se face când eşti îndrăgostit.

Şi erau îndrăgostiţi – fapt dovedit de acest moment, când se aflau în sala mare a Expoziţiei Regale, înconjuraţi de cei mai inteligenţi şi mai renumiţi cetăţeni ai Londrei. Lily se afla la o jumătate de pas în spatele umărului drept al lui Derek (poziţia lui preferată), îmbrăcată cu o rochie de un galben pal (puţin mai decoltată decât i-ar fi plăcut lui Lily, dar pe care i-o alesese el), cu părul ridicat, răsucit strâns, de neînduplecat (exact aşa cum îi plăcea lui).

Pe drum spre expoziţie, întrucât ploaia îi forţase să rămână în trăsură, pe al cărei acoperiş îşi bătuse ritmul, izolându-i de lume, el o luase de mână şi îi şoptise:

— Astăzi se schimbă totul. Pentru totdeauna. După ziua de astăzi, totul va fi diferit. Numele meu va fi şoptit în întreaga lume. La fel şi al tău.

Ea clipise spre el, cu inima aproape explodându-i, ştiind că se putea referi la un singur lucru. Căsătorie. Îi zâmbise şi îi şoptise la rândul ei:

— Împreună.

Trăsura încetinise în momentul acela şi ajunseseră la expoziţie, dar îl auzise încuviinţând în tunetul furtunii din jurul lor.

Împreună.

Şi acum erau aici, iar ea se simţea mai mândră decât fusese vreodată în viaţa ei, pentru bărbatul acesta care avea să îi devină curând soţ, cât şi pentru ea însăşi. La urma urmei, nu se întâmpla în fiecare zi ca fiica orfană a unui administrator de moşie să fie atât de privilegiată încât să se afle în faţa întregii Londre împreună cu bărbatul pe care îl iubea.

Încăperea era masivă, pereţii ajungeau la peste şase metri înălţime şi fiecare centimetru al lor era acoperit de lucrări de artă. Adică fiecare centimetru, mai puţin un punct

central din spatele unei estrade aflate la capătul îndepărtat al locului, care era acoperit în schimb cu un fel de cortină, de parcă ceea ce se afla în spatele ei merita o dezvăluire magnifică.

Derek se întoarse spre ea şi îi făcu cu ochiul.

— Locul acela e pentru noi.

Lily zâmbi. Noi. Ce cuvânt de-a dreptul încântător.

De câtă vreme îşi dorise oare să facă parte dintr-un „noi”?

— Domnule Hawkins, le ieşi în întâmpinare secretarul academiei, în mijlocul camerei, strângându-i ferm mâna lui Derek şi şoptindu-i înflăcărat ceva la ureche. Slavă Cerului că aţi ajuns. Suntem pregătiţi de anunţ numaidecât, dacă sunteţi şi dumneavoastră, domnule.

Derek încuviinţă, zâmbind larg, triumfător.

— Sunt mereu pregătit pentru astfel de anunţuri.

Lily privi prin încăpere, observând mulţimea de oameni care aşteptau cu toţii ca expoziţia să înceapă. Recunoscu pe unii dintre cei mai inteligenţi oameni din Londra şi fu numaidecât neliniştită de ideea că era înconjurată de titluri şi fonduri. Se crispă, dorindu-şi brusc ca Derek să o fi cerut în căsătorie ieri, ca să se poată întinde după el, ca să îşi menţină echilibrul sub forţa privirilor combinate a celor din Londra.

— A adus-o pe fata aia, Hargrove, cu el. Lily se opuse imboldului de a se întoarce când îşi auzi numele, şoptit, dar prea tare ca să nu fie auzit. Presupuse că aşa plănuise de la bun început cea care îl rostise.

— Bineînţeles, se auzi răspunsul usturător. E încântat de dragostea nebună. Şi uită-te cum se holbează după el. Ca un căţeluş la un os.

Prima care vorbise ţâţâi a dezgust.

— De parcă nu ar fi de ajuns că arată *cum arată.*

Lily se forţă să nu asculte şi privi ţintă spre ceafa lui Derek, unde părul lui brunet se aşeza în bucle perfecte.

Nu contau.

Doar Derek conta.

Doar viitorul lor. Împreună.

Noi.

— Toată lumea ştie că oricine arată ca ea aduce doar scandal. Nu pot să cred că a adus-o aici. Cu atât mai mult astăzi. Sunt şi *duci* prezenţi.

— Am auzit că s-ar putea să îşi facă apariţia şi *regina.*

— Dacă e adevărat, atunci e şi mai dezgustător că a adus-o.

— Consoarta lui!

Cuvintele fură rostite cu un chicotit, de parcă ar fi fost isteţe.

Nu erau.

Lily se opuse sugestiei că ar fi putut fi altceva decât logodnica lui Derek. De parcă ar fi fost un subiect de scandal. Şi chiar dacă nu era – chiar dacă nu era nimic scandalos la dragoste – obrajii i se înflăcărară şi încăperea se încălzi.

Se întoarse spre Derek, dorindu-şi ca acesta să le audă pe femei. Să se întoarcă şi să le spună că nu numai că vorbeau neîntrebate, ci vorbeau neîntrebate despre viitoarea lui soţie.

Dar el nu auzi. Se îndepărta deja de ea, urcând scările spre locul cu cortina ce îi ascundea capodopera. Bineînţeles că nu o lăsase să o vadă. Nu voise să se joace cu soarta. Dar îi cunoştea priceperea şi ştia că orice ar fi ales pentru expoziţie avea să copleşească Londra.

El îi spusese asta cu doar câteva minute în urmă.

Şi când avea să copleşească Londra, femeile din spatele ei urmau să îşi retragă cuvintele.

Derek ajunsese în centrul platformei, aruncă cu afectare un ochi după cortină, după care se întoarse spre mulţimea adunată acolo, în timp ce Sir Martin Archer Shee, preşedintele Academiei Regale, le ura londonezilor bun venit la expoziţie. Discursul fu impresionant, rostit în dialectul irlandez distins şi răsunător al bărbatului, care aminti de istoria venerabilă a academiei şi de expoziţiile acesteia.

Într-adevăr, lucrările de artă de pe pereţi erau foarte bune. Nu erau de aceeaşi calitate ca ale lui Derek,

bineînţeles, dar erau obiecte de artă. Printre ele, câteva peisaje foarte drăguţe.

Şi apoi sosi momentul.

— În fiecare an, academia se mândreşte cu o lucrare specială, o primă expoziţie al unuia dintre cei mai talentaţi artişti contemporani ai Britaniei. În trecut, am dezvelit lucrări inegalabile ale lui Thomas Gainsborough, Joseph Turner şi John Constable, fiecare mai aplaudată decât cea de dinaintea ei. Anul acesta, suntem foarte mândri să îl prezentăm pe renumitul artist al scenei şi picturii pe pânză, Derek Hawkins.

Pieptul lui Derek se umflă de mândrie.

— Este capodopera mea.

Sir Martin se întoarse când auzi exclamaţia neaşteptată.

— Aţi vrea să vorbiţi despre ea acum?

Derek făcu un pas în faţă.

— Voi spune mai multe după ce este dezvelită, dar acum voi zice doar atât: este cel mai măreţ nud al vremurilor noastre. Se opri. Cel mai măreţ nud din toate timpurile.

În încăpere se lăsă liniştea. Nu că Lily ar fi observat, la cum îi vuiau urechile.

Nud.

Din câte ştia ea, Derek pictase un singur nud.

„E mai bun decât Rubens”, îi spusese el în timp ce ea se odihnise pe divanul de culoarea cobaltului din atelierul lui, înconjurată de perne din satin şi materiale luxuriante. „Mai glorios decât Tiţian”.

Dar nu îşi amintea ea cuvintele pe de rost. Ci le rostea el din nou, privind cu aroganţă mulţimea din încăpere.

— Îl face pe Ingres să pară că ar trebui să se întoarcă la şcoală. Se întoarse spre preşedintele academiei. La Academia Regală, bineînţeles.

Lauda de sine – o insultă la adresa unuia dintre cei mai mari artişti ai zilei – descătuşă mulţimea, iar şuşotelile colective se ridicară precum o cacofonie, adăugând sunete la căldura sălbatică ce o consuma pe Lily.

— Ruşinos, spuse cineva în apropierea ei.

Jurase că doar el avea să îl vadă.

— Nu am mai auzit niciodată atâta îngâmfare.

Îi promisese că nu avea să îl vadă nimeni, niciodată.

Femeia din spatele ei vorbi din nou, meschin şi neplăcut.

— Bineînţeles. De aceea a adus-o.

Nu putea fi vorba despre ea.

Nu putea.

— Fără îndoială, încuviinţă cealaltă. E îndeajuns de josnică ca să fie ea modelul.

— „Model” e prea amabil. Implică valoare. Are o reputaţie prea proastă ca să merite un astfel de termen. Au lăsat-o să intre doar din bunăvoinţă…

Se întoarse şi se holbă la ele, făcând-o pe cea care vorbea să se oprească brusc, adevărul momentului umplându-i ochii cu lacrimi nedorite. Nu le păsa. Cele două femeie se holbară direct la ea. De parcă ar fi fost un gândac în gunoi.

— Este clar că tutorele ei înţelege că frumuseţea nu are nicio legătură cu valoarea.

Lily se întoarse, cuvintele pline de cruzime punând-o în mişcare. La început, doar ca să scape de femeile acelea îngrozitoare, apoi ca să scape de propria ei temere.

Şi apoi, ca să îl oprească pe Derek din a o expune lumii.

Se îmbrânci prin mulţime, care deja se îngrămădea tot mai aproape de scenă şi de tablou, care încă era ascuns. Din fericire. Sir Martin îşi reluase discursul, dar Lily nu auzi nimic din ce spunea, prea concentrată să ajungă la scenă.

Să ajungă la tablou.

Urcă scările, mânată de ceva mult mai puternic decât jena.

Ruşine.

Ruşine pentru ceea ce făcuse. Pentru că avusese încredere în el.

Pentru că sperase că avea să fie vreodată mai mult

decât ea însăşi. Singură.

Pentru că se bazase pe promisiunea unui „noi”.

Apoi ajunse pe scenă, iar el se întorcea spre ea, iar peste încăpere se lăsă din nou liniştea, oamenii fiind de-a dreptul şocaţi de prezenţa ei. De faptul că se amesteca. Preşedintele academiei se întoarse spre ea, căscând ochii mari.

Derek, în schimb, se mişcă perfect nestingherit, fluturând braţul spre ea.

— Ah! Iată muza mea.

Acum Lily făcu ochii mari. O compromisese. Ca şi când ar fi dezbrăcat-o în faţa întregii Londre. Şi totuşi, îi zâmbea, ca şi când nu ar fi priceput asta.

— Încântătoarea mea Lily! Canalul de transmitere al geniului meu. Zâmbeşte, draga mea.

Nu şi-ar fi imaginat vreodată că vorbele acelea ar fi făcut-o atât de furioasă. Nu se opri. Şi nu zâmbi.

— Ai jurat că nu îl va vedea nimeni.

Cei din încăpere icniră. Ca şi când pereţii înşişi ar fi putut să respire.

El clipi.

— Ba n-am făcut aşa ceva.

„Mincinosule”.

— Ai spus că este doar pentru tine.

El zâmbi, ca şi când asta ar fi explicat totul.

— Draga mea. Geniul meu este prea vast ca să nu-l împărtăşesc cu alţii. Trebuie cunoscut de întreaga lume. Pentru totdeauna.

Ea se uită la mulţime, la sutele de ochi adunaţi acolo, forţa privirii lor combinate făcând-o să se clatine pe călcâie. Să i se taie genunchii. Să îi bată inima cu putere.

Făcând-o să se înfurie. Se întoarse spre el.

— Ai spus că mă iubeşti.

El îşi înclină capul.

— Aşa am zis?

Ieşi din spaţiu. Din timp. Trupul nu îi mai aparţinea. Momentul nu îi mai aparţinea. Clătină din cap.

— Da. Ai spus-o. Am spus-o amândoi. Urma să ne

căsătorim.

El râse. *Râse.* Ecoul sunetului răsună printre icnetele şi şoaptele mulţimii, dar lui Lily nu îi păsa. Doar râsul lui, singur, era îndeajuns de puternic ca să o răpună.

— Fată scumpă, un bărbat de nivelul meu nu se însoară cu o femeie de nivelul tău.

O declara în faţa întregii Londre.

În faţa oamenilor de acolo, la care ea aspirase dintotdeauna. În faţa lumii acesteia în care visase dintotdeauna să trăiască. În faţa acestui bărbat pe care visase dintotdeauna să îl iubească.

Dar care nu o iubise niciodată pe ea.

Care, în schimb, o făcuse de ruşine.

Se întoarse spre cortină, cu un singur scop. Să îi distrugă capodopera, aşa cum o distrusese el pe ea. Fără să îi pese că cei adunaţi acolo aveau să vadă lucrarea.

Trase de draperie, velurul roşu gros ieşind din legături fără să opună câtuşi de puţină rezistenţă – sau poate din pricina forţei furiei ei – dezvăluind…

Un perete gol.

Nu era nimic acolo.

Ea se întoarse spre încăpere, răsculată de râsetele surprinse, icnetele scandalizate şi şoaptele tari precum salvele de tun.

Tabloul nu era acolo.

O cuprinse un val de uşurare, fierbinte şi copleşitor. Se răsuci spre bărbatul pe care îl iubise. Spre cel care o trădase.

— Unde este?

El zâmbi larg, cu dinţi orbitor de albi.

— Se află într-un loc sigur, îi răspunse el, cu voce răsunătoare, dându-se atât pe sine, cât şi pe ea în spectacol, în timp ce se întoarse spre încăpere. Priveşte-o, Londra! Fii martora pasiunii ei! A emoţiei ei! A frumuseţii ei! Şi întoarceţi-vă aici, într-o lună, în ultima zi a expoziţiei, pentru a vedea cum toate aceste lucruri se transformă în ceva mai frumos. Mai pasional. Îi voi face pe adulţi să plângă prin opera mea. Ca şi cum ar fi văzut faţa lui

Dumnezeu.

Mulţimea icni la unison, încântată, sunetul răsunând în toată încăperea. Credeau că era o scenetă. Şi ea o actriţă.

Nu îşi dădură seama că viaţa ei era distrusă. Că îi zdrobise inima cu cizma lui perfect lustruită.

Nu îşi dădură seama că stătea în faţa lor, spintecată în două.

Sau poate că îşi dădură.

Şi poate că de aceea erau atât de veseli.

Capitolul 2

Scoţianul este somat de pupila sălbatică să vină urgent

Două săptămâni şi patru zile mai târziu
Berkeley Square

O pupilă. Ba mai rău, o pupilă *englezoaică.*

Ai fi zis că Settlesworth ar fi trebuit să îi spună despre asta.

Ai fi crezut că printre duzinile de case, zecile de vehicule, sutele de servitori, miile de arendaşi şi zeci de miile de vite, Settlesworth ar fi considerat important să menţioneze existenţa unei singure tinere femei.

O tânără femeie care, în pofida lipsei complete de cuviinţă de pe hârtie, fără îndoială că avea să leşine atunci când urma să se afle faţă în faţă cu tutorele ei scoţian.

Englezoaicele stăpâneau cu desăvârşire arta leşinului.

În treizeci şi patru de ani, nu întâlnise niciuna care să nu ameninţe într-un mod sălbatic, zgomotos şi ridicol că avea să se dedea la un astfel de comportament.

Dar Settlesworth nu o menţionase pe fată, nici măcar în trecere, cu un simplu: „Apropo, aveţi şi o pupilă, ba încă

una destul de problematică”. Sau, cel puţin, nu o menţionase până când nu devenise într-atât de problematică încât să necesite prezenţa lui Alec la Londra. Şi atunci începuse cu „Excelenţă” şi „scandal” şi „trebuie să veniţi cât mai repede posibil ca să îi restabiliţi reputaţia”.

Gata cu reputaţia lui Settlesworth de cel mai bun avocat din istorie! Dacă Alec ar fi fost câtuşi de puţin interesat să îşi ajute pairii, ar fi dat un anunţ la *Ştirile Londrei* să îi avertizeze că omul era un prost desăvârşit.

Un bărbat ar fi trebuit să ştie că are o pupilă încă de la începutul tutelei, nu în clipa în care afurisita făcea ceva extrem de prostesc şi sfârşea prin a avea cu disperare nevoie să fie salvată.

Dacă ar fi avut câtuşi de puţină minte, ar fi ignorat somaţiile.

Dar se pare că nu avea deloc minte, sau aşa zicea toată lumea, aşa că Alec Stuart, scoţian mândru şi, fără voia lui, al douăzeci şi unulea duce de Warnick, se afla pe treptele casei de la numărul 45 din Berkeley Square, aşteptând să îi deschidă cineva nenorocita de uşă.

Se uită la ceas a treia oară în tot atâtea minute, după care mai bătu o dată, lăsând ca toată iritarea lui să se lovească de scândura de mahon. După ce încheie acţiunea, se întoarse cu spatele la uşă şi se uită la piaţeta perfect îngrijită, cu porţi, şi în curs de înfrunzire, menită să fie văzută doar de locuitorii din această zonă impecabilă a Londrei şi de nicicare alţii. Locul era atât de-al naibii de britanic, încât se înfurie.

La naiba cu sora lui!

„O pupilă!” jubilase Catherine când auzise. „Ce incitant! Crezi că este foarte fermecătoare şi frumoasă?”

Când îi spusese lui Catherine că, din experienţa lui, frumuseţea era motivul celor mai multe scandaluri, iar el nu era interesat să aibă de-a face cu acesta în particular, sora lui insistase să îşi facă numaidecât bagajul, jucându-l pe degete. „Dar dacă a fost calomniată îngrozitor? Dacă este singură? Dacă are nevoie de un prieten? Sau de un *apărător?”* Se oprise, clipise din ochii ei albaştri enormi în

sus spre el, apoi adăugase: „Dacă aş fi fost *eu* în locul ei?”

Surorile mai mici erau evident o pedeapsă pentru faptele rele săvârşite în vieţile anterioare.

Şi cele curente.

Îşi încrucişă braţele la piept, jacheta lui de lână întinzându-se tare peste umerii lui, strângându-l, aşa cum făcea şi arhitectura de aici, numai fierărie şi faţade din piatră. Ura locul acela.

„Anglia îţi va fi pieirea”.

Alături, câteva femei ieşiră de la numărul 44 din Berkeley Square, coborând scările înspre o trăsură care le aştepta. O tânără lady îl văzu şi făcu ochii mari, după care îşi feri şocată privirea de la el şi le şopti ceva celorlalte, iar acestea se întoarseră numaidecât la unison şi se holbară la el.

Le simţi privirile insistente şi încinse, care deveniseră şi mai fierbinţi atunci când cea mai în vârstă din grup – mama sau mătuşa lor, dacă ar fi trebuit să ghicească – rosti cu voce tare:

— Bineînţeles că un astfel de bărbat ar aştepta o întrevedere cu ea.

— Pare de-a dreptul *animalic.*

Lui Alec îi îngheţă instantaneu sângele în vene în timp ce femeile chicotiră amuzate. Ignorând valul de furie care îl năpădise în urma evaluării lor, îşi concentră din nou atenţia pe uşă.

Unde naiba erau servitorii?

— Probabil că închiriază camere acolo, spuse una dintre fete.

— Şi alte lucruri, de asemenea, răspunse o alta, meschin. E îndeajuns de neruşinată ca să o facă.

În ce fel de scandal se băgase fata asta?

Scrisoarea lui Settlesworth fusese extrem de superficială: îşi ceruse iertare că nu îl avertizase de existenţa pupilei şi o aşezase pe fată la picioarele lui Alec. „Se află în miezul unui scandal. Unul în urma căruia nu va supravieţui, dacă nu veniţi. Degrabă”.

Poate că Alec ura toate lucrurile englezeşti, dar nu era

un monstru. Nu avea de gând să o lase pe fată să fie mâncată de lupi. Şi, dacă lupoaicele de alături erau un semn în direcţia aceasta, bine că se afla acolo, întrucât o devorau deja pe biata fată.

Ştia ce înseamnă să fii tratat rău de englezoaice.

Împotrivindu-se imboldului de-a le spune femeilor că se puteau îngrămădi în trăsura lor şi să se ducă direct la naiba, îşi ridică pumnul, să mai bată o dată în uşă.

Uşa se deschise într-o clipă şi, după ce îşi reveni într-un mod impresionant din şoc, Alec se încruntă la femeia din faţa lui, îmbrăcată cu cea mai ponosită rochie gri pe care o văzuse vreodată.

Bănui că nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, pometi înalţi, piele ca de porţelan, buze pline şi păr arămiu ce strălucea precum aurul, în pofida faptului că se afla într-un hol slab luminat. Era ca şi cum femeia ar fi avut mereu propriul soare la ea.

Rochie ponosită sau nu, nu era deloc o hiperbolă să spui că era de departe cea mai frumoasă femeie din Anglia.

Bineînţeles că era.

Nimic nu înrăutăţea şi mai mult o zi proastă ca o englezoaică frumoasă.

— Era şi vremea, ce naiba! mârâi el.

Şi fata în casă avu nevoie de câteva secunde ca să îşi revină din propriul şoc şi să îşi ridice ochii din punctul în care se concentraseră, pe pieptul lui, spre chipul lui, sprâncenele ridicându-i-se progresiv, odată cu privirea.

Alec încremeni. Avea ochii cenuşii – nu ca ardezia şi nu ca oţelul, şi de culoarea celor mai întunecaţi nori de ploaie, vârstaţi cu argintiu. Se crispă, haina prea mică întinzându-se bine peste umeri, amâni indu-i că se afla în Anglia şi că, indiferent cine era femeia aceasta, era irelevantă pentru interesele lui. Cu excepţia faptului că stătea în i alea întoarcerii lui imediate în Scoţia.

— Aş sugera să mă laşi să intru, fătucă.

Ea ridică o sprânceană arămie.

— Ba nu voi face aşa ceva.

Închise uşa.

Alec clipi, uimirea şi necredinţa războindu-se preţ de o clipă trecătoare înainte să fie ambele copleşite de o pierdere supremă a răbdării. Făcu un pas în spate, măsură din priviri uşa şi, opintindu-se o dată, o sparse.

Aceasta se prăbuşi pe podeaua din hol cu o bufnitură grozavă.

Nu se putu stăpâni să nu se întoarcă spre femeile de alături, care încremeniseră acum toate, făcând ochii mari, şocate.

— Îndeajuns de animalic pentru voi, doamnelor?

Întrebarea le făcu să se urnească numaidecât din loc, căţărându-se practic una peste cealaltă ca să urce în trăsură. Mulţumit, Alec îşi concentră din nou atenţia pe casa lui şi, ignorând durerea din umăr, trecu pragul.

Servitoarea era chiar lângă intrare, holbându-se la bucata mare de stejar.

— Aţi fi putut să mă ucideţi.

— Mă îndoiesc, spuse el. Uşa nu este îndeajuns de grea ca să ucidă o persoană.

Ea miji ochii înspre el.

— Numărul Optsprezece, presupun.

Cuvintele erau pline până la refuz de dispreţ. Ignorându-le, Alec ridică uşa de jos şi o sprijini de intrarea acum deschisă. Spuse pe un accent intenţionat mai pronunţat:

— Deci ştii cine sunt.

— Nu sunt convinsă că există persoană în Londra care să nu ştie cu uşurinţă cine sunteţi. Deşi poate că aţi vrea să învăţaţi să pronunţaţi corect cuvintele dacă vreţi să vă înţeleagă.

El ridică sprânceana când auzi sarcasmul din vocea ei.

— Nu-mi place să aştept în faţa uşii propriei case.

Ea îşi aţinti privirea spre uşa care fusese scoasă din balamale.

— Aveţi obiceiul să distrugeţi lucrurile care nu vă plac?

Alec îşi înfrâna impulsul de a-i nega cuvintele. Îşi petrecuse majoritatea vieţii ca adult dovedind că nu era

necizelat. Că nu era aspru. Că nu era o brută.

Dar nu avea să se apere în faţa acestei femei.

— Plătesc bine pentru acest privilegiu.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Fermecător.

Refuză să îşi arate pe faţă şocul. Deşi nu avea mai deloc experienţă cu servitorii aristocraţiei, era destul de convins că aceştia nu aveau obiceiul să se răstească la stăpânii lor. Cu toate astea, nu înghiţi momeala, ci studie în schimb casa impecabilă, cu scara centrală arcuită, cu peisaje în ulei uluitoare şi masive atârnate pe perete, câte o urmă de poleială pe ici, pe colo, mai degrabă un semn de modernitate, decât de prost gust. Se răsuci lent, uitându-se la tavanele înalte, la oglinzile masive care captau şi reflectau lumina din ferestrele de deasupra, învăluind întregul spaţiu în lumină naturală şi oferind o imagine fugitivă a unui covor lat, colorat, şi a unui şemineu arzând printr-o uşă din apropiere.

Era genul de casă care ar fi trebuit să îi aparţină unui duce cu o genealogie impresionantă, fără îndoială decorată de vreo ducesă anterioară.

Se opri.

Oare existase o ducesă anterioară? La şaptesprezece duci morţi, Alec ar fi pariat că exista mai mult de o singură ducesă anterioară.

Mârâi când se gândi la asta. De asta mai avea nevoie: să se ocupe şi de vreo văduvă, pe lângă pupila scandaloasă şi servitoarea irascibilă.

Servitoarea cu pricina auzise sunetul lui de neplăcere.

— Ştiam că vă numesc Ducele Diluat, dar nu credeam că aţi fi atât de…

Se opri din impertinenţa ei, dar Alec auzi şi cuvintele nerostite. Fioros. Necioplit. Nerafinat. Îşi pierdu răbdarea.

— Îţi sugerez să o chemi pe Lady Lillian. Numaidecât.

— E domnişoara Hargrove. Nu e de viţă nobilă.

El ridică din sprânceană.

— Suntem în Anglia, nu-i aşa? S-au schimbat cumva regulile? Mai nou îi corectezi pe duci?

— Da, atunci când ducele cu pricina se înşală, spuse ea, deşi, ar trebui să fiţi în regulă, întrucât puţini vor reuşi să vă înţeleagă accentul monstruos îndeajuns încât să îşi dea seama dacă aveţi sau nu dreptate.

— Tu s-ar părea că mă înţelegi destul de bine.

Ea zâmbi exagerat de dulce.

— Cât noroc pe capul meu!

Alex îşi stăpâni imboldul de a râde la replica ei iute. Femeia nu era amuzantă. În doar câteva momente, avea să fie concediată.

— Şi cum rămâne cu respectul care vine cu titlul?

— Se aplică celor care sunt impresionaţi de titlul cu pricina, mă gândesc.

— Iar tu nu eşti?

Ea îşi încrucişa braţele.

— Nu în mod deosebit.

— Aş putea întreba de ce anume?

— Aţi fost optsprezece la număr în decurs de cinci ani. Sau, mai precis, şaptesprezece în două săptămâni şi apoi dumneavoastră timp de cinci ani. Şi chiar dacă este prima dată când aţi pus piciorul în această casă, casa în sine – şi tot ce este în ea – vă aparţine. Şi este îngrijită. Pentru dumneavoastră. *In absentia.* Dacă asta nu este o dovadă că titlurile sunt ridicole, nu ştiu ce altceva ar putea fi.

Nu spunea nimic ce nu credea şi el, la rândul lui. Dar asta nu însemna că femeia nu îşi pierdea minţile – că nu era la fel de Nebună ca cealaltă femeie din casă.

— Chiar dacă obrăznicia ta este impresionantă şi nu îţi contrazic întru totul logica, mi-a ajuns, spuse el. Intenţionez să vorbesc cu domnişoara Lillian, iar sarcina ta, indiferent că îţi place sau nu, este să o aduci.

— De ce aţi venit?

El lăsă ca o tăcere neîndurătoare să se aştearnă între ei preţ de un minut lung, încercând să o intimideze să facă ceea ce îi ceruse.

— Adu-ţi stăpâna.

Ea nu fu câtuşi de puţin intimidată.

— Mi se pare amuzant că o numiţi stăpâna casei. De

parcă nu ar fi prizonieră aici.

Atunci îşi dădu seama. Pupila lui nu era deloc genul care să leşine, la urma urmei. Înainte să apuce să spună ceva însă, ea continuă:

— De parcă nu ar fi doar un bun, ca uşa pe care aţi distrus-o atât de din scurt, ca o Brută Scoţiană grozavă.

Nu voise să audă cuvântul.

Dar, cumva, stând aici, cu această englezoaică impecabilă, în această casă englezească impecabilă, din această piaţă englezească impecabilă, îmbrăcat într-un costum inconfortabil, abia încăpând în cadrul uşii, s im ţin du-se mare şi nelalocul lui, nu putu să nu îl audă.

Nu putu să nu îl simtă, aproape şi tulburător, precum lavaliera strâmtă de la gâtul lui.

Cât de des îl auzise oare de la femei frumoase? Şoptit cu uimire, de parcă ar fi fost prea ocupate să îşi imagineze crestătura elegantă şi adâncă pe care ar fi lăsat-o în răbojul lor, ca să îşi poată păstra pentru sine cele mai tainice gânduri. La mărimea lui, femeile aveau tendinţa să îl dorească, ca pe un premiu. Ca pe un taur la iarmaroc.

Masiv şi fioros.

Cuvântul le onora dorinţa în timp ce îl înjosea pe el.

Aşa cum îl înjosise atunci când fusese rostit de mama lui, care îşi exprimase răstit regretele: fusese mereu prea mare ca să fie îndeajuns de bun pentru ea. Prea mare ca să fie demn de ea. Prea necioplit. Prea scoţian.

O amintire prea vie a vieţii ei dezamăgitoare.

Îi dispreţuise statura. Forţa. Moştenirea lăsată de tatăl lui. Le dispreţuise atât de mult, încât îi lăsase acel singur cuvânt ca dar de despărţire pentru singurul ei fiu.

Brută.

Aşa că, atunci când îl auzi, în locul acesta, de pe buzele unei alte englezoaice frumoase, cu un dispreţ atât de profund, nu îl putu evita. Aşa cum nu reuşi nici să nu i-o plătească cu aceeaşi monedă:

— Sperasem să nu fii frumoasă.

Ea miji ochii.

— Adjectivul nu pare a fi un compliment când îl rostiţi

dumneavoastră.

Îl străfulgeră o viziune: şi-o imagină pe această femeie uluitoare întinsă pe un pat, cu părul ca aurul încins răsfirat pe cearşafuri albe, cu membre lungi ademenitoare, cu buze rozalii desfăcute. Îl străbătu un sentiment de dorinţă şi se forţă să îşi amintească rolul lui.

Era tutorele ei. Ea pupila lui.

Şi englezoaică pe deasupra.

Nu era pentru el.

— Nu este, spuse el. Aşa e mult mai probabil că ai făcut-o.

Avea nişte ochi superbi, mai expresivi decât şi-ar fi imaginat el vreodată şi care se umplură instantaneu de provocare.

— Ce anume?

— Să te compromiţi.

Mânia se transformă în altceva, care trecu atât de rapid, încât probabil că nu ar fi observat-o dacă nu i-ar fi fost atât de insuportabil de cunoscută.

Ruşine.

Şi când îi văzu ruşinea, felul în care purta umbrele propriei lui ruşini, îşi regretă numaidecât cuvintele. Şi îşi dori să nu le fi rostit.

— Nu ar fi trebuit să…

— De ce nu? E adevărat.

O privi preţ de o clipă îndelungată, observându-i coloana ţeapănă, umerii drepţi, capul ţinut sus. Puterea pe care nu ar fi trebuit să o aibă, dar pe care o purta totuşi ca pe o onoare.

— Ar trebui să o luăm de la început, spuse el.

— Aş prefera să nu începem nimic, spuse ea, şi se întoarse cu spatele la el, lăsându-l pe hol, doar în compania sunetelor din piaţă ce intrau plutind prin uşa acum permanent deschisă.

*

Avea nevoie de Ducele Diluat aşa cum avea nevoie de

o durere de dinţi.

Închise uşa de la salonul de lângă hol, lăsându-se cu spatele pe ea şi respirând lung, dorindu-şi ca el să plece din casă. Din viaţa ei. La urma urmei, nu era ca şi cum ar fi fost interesat de ea în ultimii cinci ani.

Dar, bineînţeles, acum era aici, scoţându-i literalmente din ţâţâni uşa de la casă, de parcă ar fi putut da buzna ca un rege păzitor răzbunător, de parcă ar fi deţinut-o pe ea şi scandalul în care era implicată.

Lucru care, bineînţeles, aşa era.

La naiba cu Settlesworth şi cu scrisorile lui prolifice!

Şi la naiba cu ducele pentru că venise neinvitat. Nedorit.

Lily avea un plan, care nu avea nevoie de duce. Nu ar fi trebuit să îl aţâţe. Nu ar fi trebuit să îl insulte. Într-adevăr, nu puteai prinde muşte cu oţet, iar ducele era o muscă destul de grasă.

Străbătu încăperea spre bufetul din capătul îndepărtat.

Nu era gras.

Îşi turnă un pahar cu lichidul chihlimbariu de acolo.

Era plin de forţă. Lily nu credea că avea să uite imaginea uşii mari din stejar ieşind din ţâţâni, de parcă ar fi fost făcută din hârtie. Şi nu credea că avea să reuşească vreodată să nu i se taie respiraţia la vederea bărbatului aceluia enorm, mare cât casa şi nespus de arătos, stând drept în urma distrugerilor provocate, încadrat de lumina soarelui, de parcă ar fi fost trimis din cer, nu alta.

Se opri.

Ce baliverne! Întrucât stătuse închisă în casă în ultimele două săptămâni şi patru zile, ascunzându-se de restul Londrei, probabil că fusese zăpăcită de asaltul de aer proaspăt care dăduse năvală când bărbatul spărsese uşa.

Doar atât era îndeajuns să sensibilizeze nervii unei femei.

Mai ales ai uneia care mai fusese prostită de bărbaţi arătoşi.

Pe Lily nu o interesau umerii lui laţi sau ochii lui căprui

sau buzele lui cărnoase care păreau deopotrivă moi şi ferme, şi îngrozitor de ispititoare. Şi nici măcar nu observase obrajii, nasul şi maxilarul, îndeajuns de puternice ca să fi fost făurite din fier de cei mai talentaţi fierari scoţieni.

Sorbi din whisky-ul din pahar.

Nu, singurul interes pe care îl avea referitor la ducele de Warnick era să îl facă să plece.

— Lillian. Se răsuci şi se trezi cu persoana de care nu era interesată în pragul uşii acum deschise. Privirea lui căpruie căzu pe paharul din mâna ei. E ora zece şi jumătate dimineaţa.

Ea bău din nou, intenţionat. Era cel mai potrivit moment ca să bea.

— Văd că ştiţi cum funcţionează în mod normal uşile.

El ridică o sprânceană şi o privi preţ de o clipă îndelungată, după care spuse:

— Dacă tragem la măsea, vreau şi eu unul.

Ea se întoarse cu spatele în timp ce mai turnă băutură într-un pahar, iar când se răsuci să i-l ducă, descoperi că acesta traversase deja încăperea fără zgomot. Se împotrivi imboldului de-a se îndepărta de el. Era prea mare. Prea impresionant.

Prea captivant.

El luă paharul.

— Mulţumesc.

Ea încuviinţă.

— Băutura vă aparţine. Sunteţi bine-venit să o consumaţi.

El nu bău. În schimb, se îndepărtă, înspre şemineu, unde studie o pictură clasică în ulei, de proporţii, un nud de bărbat, care dormea sub o trestie, sub privirea unei femei frumoase, în timp ce zorii învăluiau încet cerul. Lily scrâşni din dinţi în timp ce privi la rândul ei tabloul. Un nud. O tulbura, deoarece îi amintea de…

— Putem discuta despre scandal?

Nu.

Obrajii i se înflăcărară. Nu îi plăcea.

— Există un scandal?

El se întoarse şi o privi.

— Spune-mi tu.

— Păi, mă gândesc că veştile despre cum mi-aţi dărâmat uşa în miezul zilei vor începe să circule.

Văzu o strălucire în ochii lui. Un fel de amuzament. Nu îi plăcu nici asta.

— Este adevărat, fătucă?

Şi în clipa aceea, după acele trei cuvinte simple, rostite în dialectul lui scoţian asurzitor, pe un ton cald şi aspru şi aproape mai amabil decât ar fi putut îndura, îşi dori să fi fost în orice alt loc decât acolo. Pentru că era prima dată când cineva o întrebase.

Şi era a mia oară în care îşi dorea ca răspunsul să fi fost diferit.

— Cred că ar trebui să plec.

El rămase locului preţ de o clipă îndelungată, după care spuse:

— Am venit să ajut.

Ea râse când îl auzi, dar fără umor.

— Este impresionant, Excelenţă, cât de mult păreţi a fi un tutore căruia îi pasă.

— Am venit imediat ce am aflat despre necazul tău.

Evident, era o legendă.

— S-a aflat până în Scoţia?

— Din experienţa proprie, zvonurile circulă cu lumina fulgerului.

— Şi aveţi multă experienţă cu zvonurile?

— Mai mult decât aş vrea să recunosc.

Lily auzi adevărul din cuvintele lui.

— Şi zvonurile despre dumneavoastră erau adevărate?

El tăcu îndeajuns de mult ca ea să creadă că s-ar putea să nu îi răspundă, aşa că fu îndeosebi de şocată când el îi spuse simplu:

— Da.

Nu mai fusese nicicând în viaţa ei atât de curioasă în legătură cu un singur cuvânt. Bineînţeles, era o prostie.

Indiferent în ce scandal ar fi fost implicat el, nu era ca al ei. Nu îl distrusese.

Nu îl forţase să fugă. Îl privi în ochi.

— Şi acum, ce? Aţi venit să aveţi grijă de reputaţia dumneavoastră?

— Mă doare-n cot de reputaţia mea. Sunt aici ca să am grijă de-a ta.

Era o minciună. Nimănui nu îi păsase vreodată de reputaţia lui Lily – nu de la moartea tatălui ei. Nu avusese niciodată o susţinătoare sau o prietenă.

Nu avusese niciodată pe cineva care să o iubească.

Gândul îi stârni lacrimi fierbinţi, împungând-o şi ameninţând să îşi facă apariţia, nedorite şi exasperante. Trase scurt aer în piept şi se întoarse spre bufet, refuzând să i le arate.

— De ce?

El se încruntă.

— De ce?

— Nici măcar nu mă cunoaşteţi.

El ezită, apoi spuse:

— Eşti responsabilitatea mea.

Ea râse. Nu putu să nu privească în spate.

— Nu aţi fost niciodată interesat de mine. Nici măcar nu aţi ştiut că exist, nu-i aşa?

Văzu vina din ochii lui. Adevărul din ei.

— Mă gândesc că este mai bine decât alternativa.

— Care ar fi aceasta?

— Să fi ştiut despre mine de ani de zile şi să fi ignorat pur şi simplu faptul că exist.

Nu ar fi fost singurul.

— Dacă aş fi ştiut… Se opri.

— Ce aţi fi făcut? V-aţi fi întors la Londra cu ani în urmă? Aţi fi preluat numaidecât stindardul de tutore şi salvator al meu?

El se foi pe picioarele masive, iar ea simţi o urmă de regret, ştiind că nu îi merita acuzaţiile. Se muşcă de limbă, refuzând să îşi ceară scuze. Dorindu-şi să plece de acolo. Dorindu-şi ca el să nu fi venit în primul rând.

— Nu sunt un monstru, răspunse el, în cele din urmă. Nu am cerut această răspundere, dar m-aş fi asigurat, fără să ezit, că ţi se purta de grijă.

— Aşa a fost mereu. Promisiunea de bani. De casă şi masă. O promisiune a tuturor lucrurilor uşor de dobândit.

Şi o lipsă de toate lucrurile de valoare.

Flutură din mână, arătând spre casa frumoasă.

— Sunt foarte bine îngrijită. Priviţi colivia frumoasă în care mă aflu. Nu aşteptă ca el să răspundă. Nu contează, oricum. Mă tem aţi venit cam târziu. Trecu pe lângă el, spunând: Nu caut niciun tutore, niciun salvator. Într-adevăr, în ultimii câţiva ani am învăţat că aş face bine să mă salvez singură. Să îmi fiu propriul tutore.

El nu îi răspunse până când ea ajunse la uşa salonului.

— Eşti mai în vârstă decât mă aşteptam.

Ea se opri. Privi în spate.

— Poftim?

El nu se mişcă.

— Câţi ani ai?

Ea îi răspunse cu aceeaşi monedă la întrebarea lui impertinentă:

— Câţi ani aveţi dumneavoastră?

— Sunt îndeajuns de bătrân ca să ştiu că eşti mai în vârstă decât ar trebui să fie vreo pupilă.

— Dacă nu aţi fi fost dezinteresat atât de multă vreme de tutela dumneavoastră, poate aţi fi ştiut răspunsul la întrebarea dumneavoastră.

— Nu o lua personal.

— Dezinteresul dumneavoastră de lungă durată?

— Acum că ştiu că exişti, sunt destul de interesat.

— Mă gândesc că aşa ar trebui să fiţi, acum că sunt ca o creatură sub lupă ce trebuie privită şi arătată cu degetul ca fiind o ameninţare pentru toţi ceilalţi.

El ridică din sprânceana lui brunetă şi îşi încrucişă braţele peste pieptul masiv.

— Cu câteva secunde în urmă erai o pasăre într-o colivie.

— Vă interesează metaforele amestecate? i-o întoarse

ea.

El îi răspunse fără să ezite:

— Nu, ci mă interesezi tu.

Cuvintele o încălziră pe dinăuntru. Nu că ar fi trebuit să o facă.

— Ce păcat, întrucât eu nu sunt interesată de dumneavoastră.

— Ar trebui să fii. Din câte înţeleg eu, tutorii au ceva control asupra pupilelor.

— Sunt o pupilă a moşiei Warnick. Nu aş deveni prea posesiv în locul dumneavoastră.

— Nu sunt oare un Warnick?

— Poate nu pentru multă vreme. Voi, ducii, aveţi obiceiul să muriţi.

— Mă gândesc că ţi-ar plăcea asta?

— O femeie poate visa.

Buzele lui zvâcniră când o auzi şi, dacă ar fi fost să fie sinceră, ar fi recunoscut că i-a plăcut faptul că îl amuzase. Cu toate acestea, nu o interesa adevărul.

— Ei bine, nu am murit încă, Lillian, aşa că te-ai pricopsit cu mine momentan. Cel mai bine ar fi să îmi răspunzi la întrebări. Se opri, apoi repetă: Eşti destul de în vârstă pentru o pupilă, nu-i aşa?

Bineînţeles că era. Se pierduse în toată agitaţia. Tatăl ei murise şi o lăsase în grija ducelui şi totul fusese bine timp de câţiva ani, până la moartea ducelui, şi a altor şaisprezece, după el. Şi apoi bărbatul acesta – acest scoţian legendar care se ferise de toate lucrurile englezeşti şi nici măcar nu îşi făcuse apariţia în Parlament ca să îşi primească scrisoarea oficială prin care i se conferea privilegiul cu pricina – fusese la comandă.

Iar Lily fusese uitată.

Fără zestre. Fără sezon. Fără prietene.

Îl privi, dorindu-şi să existe o modalitate prin care să îi spună toate acestea, să îl facă să îşi înţeleagă rolul jucat în piesa nebună a vieţii ei, fără să vizioneze din nou piesa. Întrucât nu exista o astfel de modalitate, se mulţumi să îi răspundă cu:

— Da, chiar sunt.

Se aşează pe un scaun Chippendale mic şi drăguţ, privindu-l, aşa cum şi el o privea pe ea. În timp ce încerca să o înţeleagă. De parcă dacă ar fi privit-o îndeajuns de mult, s-ar fi descuiat pe sine.

Ironia era că, dacă ar fi făcut la fel cu un an înainte, posibil să se fi descuiat în faţa lui. Poate că s-ar fi deschis în faţa lui şi i-ar fi răspuns la toate întrebările, şi-ar fi deschis sufletul în faţa lui.

Buzele îi zvâcniră, formând un zâmbet trist, când se gândi la asta. Cel mai probabil i s-ar fi dezvăluit din toate punctele de vedere. Din fericire, venise cu un an prea târziu, iar ea era schimbată pe viaţă.

— Sunt pupila moşiei, până mă căsătoresc.

— De ce nu te-ai căsătorit?

Ea clipi.

— Mulţi ar considera această întrebare nepotrivită.

El ridică sprânceana şi arătă înspre uşa casei.

— Par a fi genul de bărbat căruia să îi pese de ce este potrivit sau nu?

Nu părea.

Existau o duzină de motive pentru care nu se căsătorise. Motive ce aveau de-a face cu faptul că era orfană, ignorată şi singură şi apoi se îndrăgostise cu disperare de bărbatul greşit. Dar nu avea să i le împărtăşească. Aşa că se mulţumi cu un adevăr mai simplu, la fel de sincer.

— Nu am fost cerută în căsătorie.

— Mi se pare imposibil.

— De ce?

— Pentru că bărbaţii se găsesc pe toate drumurile când vine vorba de femei ca tine.

Femei ca ea. Se crispă. Bărbatul făcea ca frumuseţea ei să pară aşa cum o simţea ea.

— Aveţi grijă. Mă veţi potopi cu măgulirile, Excelenţă.

El se aşează atunci, pe un scaun asortat, făcându-l să pară minuscul din pricina staturii lui enorme.

— Alec.

— Poftim?

— Îmi poţi spune Alec.

— S-ar putea ca acest lucru să se practice în zonele sălbatice din Scoţia, Excelenţă, dar este pe deplin necuvenit aici.

— Iarăşi invoci cuviinţa, zise el. Bine. Atunci spune-mi Stuart. Sau oricare alta dintre invectivele pe care le-ai gândit, fără îndoială, spuse el. Le accept pe oricare dintre ele mai bine decât titlul de „duce”.

— Dar sunteţi un duce.

— Nu a fost alegerea mea. Atunci bău, în cele din urmă, strâmbându-se după ce înghiţi lichidul chihlimbariu. Dumnezeule! Ce poşircă! aruncă restul lichidului în foc.

Ea ridică o sprânceană când îi văzu gestul.

— Dispreţuiţi titlul şi scotch-ul pe care îl cumpără.

— În primul rând, porcăria aia nu ar trebui să se numească scotch. E un whisky inferior în cel mai bun caz. Se opri. Şi, în al doilea rând, nu dispreţuiesc titlul. Doar îmi displace.

— Da, bietul de dumneavoastră, sunteţi copleşit. Unul dintre cele mai avute şi mai venerabile ducate v-a căzut pur şi simplu în braţe. Ce dificil trebuie să fie să vă duceţi existenţa îngrozitoare, plină de drepturi.

Nu ştia câtă putere avea. Ce privilegiu. Ce ar fi făcut ea să aibă aşa ceva.

El se lăsă în spate pe scaunul mic.

— Îmi cheltuiesc propriii bani, câştigaţi cinstit în Scoţia. M-am asigurat că arendaşii şi personalul care depind de ducatul meu vor continua să prospere, dar, întrucât nu am cerut eu acest titlu, nu am de-a face cu prada pe care o aduce.

— Inclusiv cu mine. Nu se abţinu să nu o spună.

— Sunt aici, nu-i aşa? Somat să vin în sud de pupila mea. Trebuie să conteze întrucâtva.

— Nu v-am somat eu.

— Poate că nu ai scris tu scrisoarea, fătucă, dar tu m-ai somat; ca şi cum mi-ai fi strigat numele peste graniţă.

— Aşa cum am zis, nu am nevoie de dumneavoastră.

— Mi s-a zis că lumea nu ar fi de acord cu asta.

— La naiba cu lumea! exclamă ea, concentrându-şi atenţia spre foc, adăugând apoi: Şi la naiba şi cu dumneavoastră!

— Întrucât am venit să te salvez, aş fi zis că ai fi mai recunoscătoare.

Bărbatul era de o aroganţă destul de impresionantă.

— Cum de am ajuns să fiu atât de norocoasă?

El oftă, auzind sarcasmul din cuvintele ei.

— În pofida bosumflării tale, am venit să rectific presupusa – căută un cuvânt potrivit – situaţie.

Ea se încruntă.

— Bosumflarea mea.

— Negi?

Bineînţeles că da.

— Un copil căruia i se refuză dulciuri se bosumflă.

— Cum te-ai descrie, dacă nu bosumflată?

Furioasă. Proastă. Enervată. Disperată.

Ruşinată.

În cele din urmă, spuse:

— Nu contează. E puţin cam târziu, oricum. Făcu o pauză, apoi adăugă, răstit: Am un plan care nu vă include, domnule duce.

El îi aruncă o privire tăioasă.

— Presupun că nu ar fi trebuit să-ţi spun că nu-mi place titlul.

— Nu vă dezvăluiţi niciodată slăbiciunea inamicului.

— Deci suntem inamici?

— Cu siguranţă nu suntem prieteni.

Îi putea vedea frustrarea.

— M-am săturat. Ce-ar fi să începem cu asta: Settlesworth îmi zice că te-ai compromis în faţa întregii Londre.

Cuvintele acelea, oricât de des le-ar fi gândit chiar ea, încă o usturau când erau rostite de altcineva. O inundă un sentiment de ruşine şi făcu tot posibilul ca să nu dezvăluie acest lucru.

Nu reuşi.

— Cum de eu sunt compromisă, nu…

Se opri.

El pricepu oricum şi restul propoziţiei.

— Deci a existat un bărbat.

Ea îl privi în ochi.

— Nu trebuie să vă prefaceţi că nu ştiţi.

— Nu mă prefac, spuse el. Settlesworth nu mi-a oferit prea multe informaţii. Dar nu sunt idiot, şi, privindu-te, este evident că a existat un bărbat.

— Privindu-mă. Nu avea idee cât de tare o dureau cuvintele lui.

El o ignoră.

— Deci. Te-ai compromis. Ai fost compromisă.

— Ce mi-e baba Rada, ce mi-e Rada baba, bombăni ea.

— Nu, spuse el cu fermitate. Diferă.

— Nu pentru cei care contează.

Urmă o pauză.

— Ce s-a întâmplat?

Nu ştia. Era uimitor. Nu ştia ce făcuse. Cum se făcuse de râs. Dispunea doar de excentricităţile somării unui avocat şi de limitele propriei imaginaţii. Iar din pricina excentricităţilor cu pricina, rămânea cumva, liberă de trecut.

Şi, chiar dacă ştia că era doar o chestiune de timp înainte să audă despre scandalul cu încântătoarea Lily, Singuratica Lily, Lily Nefericita în dragoste, sau orice altă poreclă ar fi considerat ziarele de scandal ca fiind isteaţă în ziua de astăzi, nu voia ca el să afle acum.

Aşa că nu îi spuse.

— Mai contează?

El o privi de parcă ar fi fost nebună.

— Bineînţeles că da.

Ea clătină din cap.

— Şi totuşi, nu contează. Nu prea. Contează doar ce cred oamenii. Aşa funcţionează scandalul.

— Faptele contează, Lillian. Spune-mi ce s-a întâmplat. Dacă înrăutăţesc situaţia, voi tapeta Londra cu

adevărul.

— Ce noroc pe mine că am un tutore şi un apărător în acelaşi timp, spuse ea, injectându-le sarcasm cuvintelor, sperând să îl enerveze îndeajuns încât să renunţe la întrebări.

Atunci el rosti ceva în gaelică, cuvinte pe care ea nu le înţelese, dar pe care le identifică numaidecât ca fiind o înjurătură. Se trase de lavalieră, care era legată prea tare în jurul gâtului, aşa cum haina pe care o purta îi era prea strâmtă pe umeri. Pantalonii prea strâmţi pe coapse. Totul la bărbatul acesta era mai mare decât ar fi trebuit să fie. Poate că de aceea cunoştea, instantaneu, adevărul despre ea. Poate de aceea îi vedea atât de clar defectele.

Defectele vedeau defecte.

Reveni la engleză.

— Nu putem soluţiona situaţia dacă nu cunosc detaliile.

— Nu există niciun „noi”, Excelenţă, spuse ea cu fermitate şi convingere deplină. Până astăzi, nici nu mă cunoşteaţi.

— Voi afla cât de curând, fată.

Dar nu de la ea, şi, cumva, într-un mod ridicol, acest lucru era important. Cumva, însemna că în prezenţa lui putea fi ceva ce nu era în prezenţa altora.

— Nu trebuie să vă faceţi griji în legătură cu asta, zise ea. În zece zile, situaţia mea se va rezolva.

Într-un fel sau altul.

Dacă o spunea îndeajuns de des, poate că ar fi reuşit să creadă acest lucru. Poate că ar fi reuşit chiar ea să o creadă.

— Ce se întâmplă peste zece zile?

Tabloul va fi dezvăluit.

Nu doar asta.

— Împlinesc douăzeci şi patru de ani.

— Şi? Alec se aplecă în faţă pe scaun, cu coatele pe genunchi, cu degetele împreunate.

Şi tabloul va fi dezvăluit. În faţa întregii Londre.

Ea îl privi, ignorând gândul. Nu ar conta. Avea un

plan.

— Şi, conform regulilor tutelei, voi primi fondurile necesare ca să las în urmă Londra – şi scandalul.

El ridică din sprâncene.

— Trebuie să fie o grămadă de lovele, fătucă, dacă te pot şterge din memorie.

— O, chiar sunt, spuse ea. Pot pleca din Londra şi să nu mă mai întorc vreodată. Aşa că, vedeţi dumneavoastră, Excelenţă, zise ea, permiţându-şi o notă de triumf în voce, am un plan ca să mă salvez. Nu am nevoie de tutore. Plănuiesc să fug.

Ura planul. Ura că, în felul acesta, Derek câştiga. Londra câştiga. Viaţa pe care şi-o dorise devenea de neobţinut. Dar nu avea de ales. Nu exista o altă modalitate de-a supravieţui scandalului care avea să o marcheze pentru totdeauna.

Alec o privi preţ de o clipă îndelungată, apoi încuviinţă din cap o dată şi se lăsă pe spate în scaun, făcând ca piesa de mobilier să pară minusculă pe lângă statura lui.

— Există o modalitate de-a te salva.

Nu îi plăcu formularea lui.

— O modalitate.

— Îl iubeşti?

Păli când îl auzi.

— Poftim?

— Pe bărbat. Îl iubeşti?

— Nu am recunoscut că ar exista un bărbat.

— Mereu există un bărbat, fătucă.

„Urma să ne căsătorim”. Iarăşi îi dădură lacrimile. Fierbinţi şi furioase, instantanee şi nedorite. Se forţă să le alunge.

— Nu văd cum v-ar privi asta.

„Îmi doresc să nu-l fi iubit. Îmi doresc să nu-l fi cunoscut. Îmi doresc… îmi doresc să nu-mi fi fost atât de ruşine”.

El încuviinţă, ca şi când i-ar fi răspuns. Ca şi când s-ar fi luat o hotărâre.

— Este de ajuns, atunci.

Şi, cumva, chiar se luase o hotărâre. Ea îşi înclină capul.

— De ajuns?

El se ridică, enorm şi cumva mult mai impunător – chiar mai impunător decât atunci când scosese uşa din ţâţâni. De parcă ar fi fost regele ei, nu doar un bărbat pe care tocmai îl cunoscuse. Şi când vorbi, o spuse cu o siguranţă fermă care o făcu – preţ de o clipită – să îl creadă:

— Nu vei fugi.

Capitolul 3

Încăierare la Îngerul Căzut: bruta scoţiană îl umileşte necruţător pe fanfaronul Brummellian

Alec se duse în singurul loc din Londra cu mobilier potrivit pentru adulţi. Faptul că în locul cu pricina putea bea scotch importat din propria distilerie, avea un ring pregătit pentru lupte, dacă simţea nevoia, mese cu jocuri de cărţi şi biliard şi o mână de oameni pe care nu îi dispreţuia era un bonus.

— Warnick se întoarce. Marchizul de Eversley – cunoscut de toţi ca Regele – se trânti pe un scaun mare în faţa lui Alec. Daţi de veste.

— Sunt în afara programului, spuse sec Duncan West, magnat al ziarelor, de pe scaunul lui de lângă Alec. Deşi recunosc că sunt curios, întrucât am fost somat de Ducele Diluat.

Calitatea de membru în cadrul ÎNGERului Căzut – cea mai exclusivistă casă de jocuri din Anglia – se obţinea doar pe bază de invitaţie şi nu prea avea de-a face cu averea sau titlul. Într-adevăr, grangurii care frecventau localuri precum cluburile White şi Brook şi Boodles de cele mai multe ori nu erau invitaţi la Înger.

Regele era membru, la fel şi West – în pofida faptului că jurnalistul avusese o serie de dispute publice cu

proprietarii. Întrucât îi numea pe cei doi bărbaţi prieteni, Alec era bine-venit la club fără a fi membru, lucru pentru care era recunoscător. Până şi el trebuia să recunoască faptul că în Scoţia casele de jocuri nu erau aşa. Nici cele din alte părţi ale lumii, de fapt.

Alec îl privi pe Rege.

— Mulţumesc pentru invitaţie.

Prietenul lui ridică din sprânceană.

— Întrucât mi-ai poruncit efectiv să te invit, nu ai de ce să-mi mulţumeşti.

— Aveam nevoie de o băutură bună.

— Ai putea să obţii o invitaţie ca să devii membru, ţinând cont că Îngerul este singurul loc din Londra unde se poate bea scotch Stuart. Regele se uită la haina lui Alec. Presupunând că vei găsi un croitor mai bun, pentru numele lui Dumnezeu! De unde ai haina aia?

Alec ridică din umerii lui strâmţi.

— Din Mossband.

Eversley râse tare când îi auzi răspunsul – un oraş aproape inexistent din partea englezească a graniţei scoţiene.

— Se vede.

Alec îi ignoră replica.

— În Scoţia nu e nevoie nici de haine londoneze, nici de cluburi londoneze.

— Cu toate acestea, îţi plac cluburile londoneze când eşti în Londra, interveni West.

— Nu sunt smintit, spuse Alec, luând o gură lungă de băutură, după care se lăsă pe spate într-un scaun masiv din piele şi îl privi pe West serios.

Bărbatul deţinea cinci dintre cele mai profitabile publicaţii din Anglia, dintre care trei erau considerate vârful jurnalismului modern. Dar Alec nu era interesat de publicaţiile legitime.

Ci de *Jurnalul de scandal.*

— Nu eşti în afara programului în seara asta, îi spuse el jurnalistului.

West se lăsă pe spate.

— Nu, presupun că nu.

— S-ar părea că am o pupilă.

West ridică o sprânceană blondă.

— S-ar părea?

— Avocatul meu a uitat să mă informeze despre asta.

— Ce avocat îngrozitor, dacă mă întrebi pe mine.

— M-a crezut pe cuvânt când i-am spus că nu eram interesat de zorzoanele londoneze ale ducatului.

Regele chicoti.

— A considerat-o pe fată o zorzoană? Dumnezeule! Nu-i spune şi ei. Din experienţa mea, femeilor nu le place să fie considerate aşa.

Într-adevăr. Alec îşi imagină că lui Lily nu i-ar fi plăcut aşa ceva.

— Totuşi, acum ştiu despre ea.

— Toată lumea ştie despre ea acum, îi zise West.

— Din pricina scandalului, îi răspunse Alec.

— Din pricina ei, clarifică West. Este considerată cea mai frumoasă femeie din Londra…

— Se prea poate să fie aşa, spuse Alec.

El nu mai văzuse una atât de frumoasă.

— Este, răspunseră Regele şi West la unison.

Alec îşi dădu ochii peste cap.

— Evident, soţiile voastre fac excepţie.

Prietenii lui zâmbiră larg şi West continuă:

— De asemenea, domnişoara Hargrove este şi o curiozitate. O femeie frumoasă care are legături cu un ducat, nu a ieşit oficial în societate, dar a fost văzută în mod regulat la braţul unuia dintre cei mai veneraţi păuni ai societăţii.

Alec se împotrivi aversiunii pe care o simţea împotriva ideii cu pricina.

— Sursa scandalului, presupun?

— Nu vrei să o întrebi pe ea detaliile? spuse West.

Îşi aminti ruşinea vădită pe care o simţise Lily.

— Nu cred că este interesată să-mi spună.

— Hmm.

Alec se încruntă.

— Ce înseamnă asta?

— Doar că niciodată nu sunt interesate să ne spună.

Jurnalistul era căsătorit cu o femeie care fusese la rândul ei implicată oarecum într-un scandal: sora unui duce, mamă necăsătorită a unei fiice de care West era acum la fel de mândru ca tată precum era de propriii lui copii.

— Din fericire, nu va fi problema mea, spuse Alec.

— Mereu sunt problema noastră, interveni Regele.

— Nu şi Lillian Hargrove. Spre deosebire de restul Londrei, nu ştiam despre ea cu două săptămâni în urmă şi nu intenţionez să ştiu despre ea două săptămâni de acum încolo. Va fi problema bărbatului care a făcut-o de ruşine. Se uită la West. Trebuie doar să ştiu despre cine e vorba.

West îşi aruncă privirea spre o masă de faraon din apropiere şi privi vreme îndelungată jocul ce se desfăşura acolo. Alec îi urmări privirea. Un bărbat îmbrăcat în întregime în alb li se alătură altor trei bărbaţi de la masă, zâmbindu-i larg dealerului şi punând o sumă mare de bani pe masă.

Alec îşi privi din nou prietenii.

— Cine e?

Regele îşi ridică sprânceana spre West, care se lăsă în spate pe scaun.

— Să-ţi spun ce ştiu eu despre circumstanţa pupilei tale?

Alec încuviinţă, alungând din minte gândul la masa de faraon.

— Există un tablou.

Alec se încruntă.

— Ce fel de tablou?

Urmă o pauză. Apoi Regele spuse:

— Ce se presupune a fi? Un nud.

Alec înlemni, cuvintele stârnindu-i un vâjâit grozav în urechi. Nu cuvintele, ci cuvântul. *Nud.* Membre lungi. Buze pline. Sâni ridicaţi. Şolduri rotunde. Piele moale ca mătasea. Şi ochi precum o furtună argintie.

Nu.

— Un nud al cui?

West îşi desfăcu larg braţele, spunând parcă „Nu este evident?”

Bineînţeles că era.

Alec se aplecă în faţă în scaun.

— Aşa se presupune. Regele a spus că aşa se presupune.

West răspunse:

— Nu este o presupunere. Se întoarse spre jurnalist. L-ai văzut?

— Eu nu, dar soţia mea da. Se opri, apoi adăugă: Georgiana face parte din Comisia de Selecţie a Academiei Regale.

Inima lui Alec începu să bată nebuneşte.

— Şi este vorba de Lillian. West rămase locului, iar Alec încercă să găsească o altă soluţie. De unde ştim că într-adevăr a pozat pentru el? Ştim amândoi că un scandal este rareori adevărat.

— Este adevărat în cazul acesta, spuse West.

— De unde ştii?

West îi aruncă o privire tăioasă.

— Deoarece sunt foarte bun în munca mea şi ştiu să fac diferenţa dintre bârfă şi fapt.

Alec se gândi la femeia pe care o cunoscuse cu câteva ore în urmă. Da, era frumoasă, dar nu era idioată. El clătină din cap.

— Nu şi în cazul acesta, zise el. Am cunoscut-o pe fată. Nu avea cum să pozeze pentru un nud.

— Facem lucruri ciudate din dragoste, spuse King simplu şi direct, iar Alec urî adevărul care răsuna din cuvintele lui.

Nu voia să recunoască adevărul. Nu voia să şi-o imagineze goală în faţa altui bărbat. Şi-aşa îi era foarte greu să nu şi-o imagineze goală. Punct.

Cu toate acestea…

— Deci fata este îndrăgostită.

Pusese aceeaşi întrebare mai devreme – iar ea îi răspunsese fără cuvinte. Nu avusese nevoie de cuvinte.

Văzuse tristeţea din ochii ei. Aleanul. De parcă şi-ar fi dorit ca bărbatul cu pricina să apară acolo, în salonul ei.

Ştia şi el ce însemna să visezi. Şi ştia, mai bine decât majoritatea, cum sentimentele false l-ar fi putut face pe un artist mediocru să o manipuleze şi să o trateze rău. Îl privi pe West în ochi.

— Unde e tabloul?

— Nu ştie nimeni. S-a stabilit că va fi ultima lucrare expusă în cadrul Expoziţiei Regale, peste zece zile, spuse West. Le aleg pe cele mai bune, Warnick. Iar acesta… Georgiana spune că nu are egal.

— Cel mai frumos portret pictat vreodată, interveni Regele.

— Nu ştim dacă este vorba de ea.

— A recunoscut, Warnick.

Alec înlemni din nou.

— Ce a făcut?

— A dat năvală pe scenă. A făcut scandal, şi-a mărturisit dragostea. A fost respinsă. În faţa întregii Londre, spuse West. A fost suficient ca să o distrugă în ochii lor, dar mai sunt şi persoane care cred că este implicată. Că ea şi artistul au lucrat împreună, ca să se asigure că reputaţia tabloului îl va preceda înainte să călătorească prin ţară. Prin lume.

Alec înjură şi clătină din cap.

— De ce ar fi făcut aşa ceva? De ce să se ruineze singură? Fata s-a închis în casa mea, aşteptând să primească fondurile.

Nu că avea să le obţină de la el.

Văzuse femei fugind. Chiar şi el fugise. Şi ştia ce se întâmpla când se opreau din fugă.

Lillian Hargrove nu avea să fugă.

— Vrea fondurile de la tine? întrebă Regele de data asta.

Alec clătină din cap.

— Peste zece zile moşteneşte ceva bani de buzunar.

West roti scotch-ul din pahar.

— Ce sincronizare bună – tabloul este dezvăluit tot

atunci.

Alec îl privi în ochi.

— Ce vrei să spui?

Regele ridică din umărul lui slab.

— Doar… imaginează-ţi-o pe Mona Lisa.

Alec pufni, iritat.

— Cui naiba îi pasă de Mona Lisa?

— Multora, mă gândesc.

Alec îi aruncă o privire tăioasă.

— A început să mă obosească genialitatea ta realizată prin propriile-ţi puteri, West.

Jurnalistul zâmbi afectat.

— Şi tu te-ai realizat prin propriile-ţi puteri, nu-i aşa? Îţi lipseşte doar genialitatea.

— Ce păcat, ţinând cont de statura ta, îl înţepă Regele. Mă gândesc că este adevărat ce se spune: Nu le putem avea pe toate.

Alec îi înjură pe amândoi.

— Bine. Mona Lisa. Ce-i cu ea?

— Imaginează-ţi ce renumit ar fi modelul dacă am şti cum o cheamă.

Fu şocat.

— Crezi că Lillian îşi doreşte faimă? Şi-o aminti. Ochii ei cenuşii, nori de furtună plini de tristeţe. Nu.

Regele ridică o sprânceană.

— Sunt căsătorit cu o Fiică Periculoasă. Dovada vie că unii se desfată cu faima.

Cu nici şase luni înainte, marchizul de Eversley găsise în trăsura lui o pasageră clandestină dintr-una din cele mai celebre familii din Londra. Pasagera aceea clandestină devenise o însoţitoare neaşteptată şi, după ce se aflase povestea, cea mai scandaloasă membră a familiei. Şi marchiza de Eversley.

— Nu te-ai fi însurat niciodată dacă nu aş fi fost eu.

Regele îi aruncă o privire tăioasă.

— Oh, da. Rolul tău în această piesă de teatru a fost categoric bine-venit. Nu a trebuit să mă revanşez deloc pentru el.

— Eşti norocos că a trebuit să te revanşezi pentru ceva, zise Alec. Cineva a trebuit să-ţi bage minţile în cap.

— Şi pentru asta, voi fi mereu recunoscător, spuse el, cu o sinceritate impresionantă.

— Bleah! exclamă Alec, întorcându-şi privirea. Nu e nimic mai rău ca un nobil care îşi iubeşte soţia.

— Ai grijă, duce. Fără tragere de inimă sau nu, şi tu eşti un nobil acum. Îţi lipseşte doar soţia.

Nu avea să se întâmple niciodată. Îşi învăţase lecţia de fiecare dată când se gândise la asta. De fiecare dată când fusese dat la o parte pentru bani, titlu sau rafinament. De fiecare dată când fusese dorit doar pentru trupul lui şi nimic altceva. Bruta Scoţiană.

Clătină din cap.

— Am destule necazuri cu femeile, mulţumesc.

— Asta pentru că le sperii pe mititele, spuse Regele, ironizând dialectul lui Alec.

— Pe asta nu o sperii.

Ba din contră, Lillian Hargrove era gata să se lupte cu el fără să ezite. Ar fi putut să se teamă puţin mai mult de el, sincer să fie.

— Un alt motiv pentru care am putea crede că ar putea fi implicată în scandal, spuse West. Încântătoarea Lily, imortalizată pentru vecie.

Dispreţuia porecla, dar nu ar fi lăsat să se vadă asta.

— Nu ştiam că îşi spune Lily, răspunse el şi luă o gură din băutură, neplăcându-i faptul că cei doi ştiau mai multe despre ea decât el.

Şi nu îi plăcea posibilitatea ca ei să aibă dreptate. Ca Lily să se fi distrus singură pentru un bărbat, fără să ezite. Se gândi din nou la fată, la întâlnirea lor de mai devreme. Nu părea mândră de scandalul în care era implicată. Nu îl afişa ca pe o medalie de onoare. Văzuse regretul din privirea ei. Ruşinea.

O recunoscu la fel de bine precum o cunoştea pe a lui.

Clătină din cap.

— Nu a fost implicată în asta.

— Atunci, spectacolul de la expoziţie… începu Regele.

West termină în locul lui:

— Nu a fost deloc un spectacol. Îl privi pe Alec. Biata fată. Ce urmează?

„Plănuiesc să fug”.

Nu avea să fugă. Şi de-ar fi fost nevoit să dărâme Londra cărămidă cu cărămidă ca să se asigure de asta, avea să rămână acolo, iar reputaţia ei să fie restaurată. Anglia nu urma să o alunge sau să o distrugă, aşa cum îi distrugea cu uşurinţă pe cei care nu i se potriveau.

Le mai rămânea o soluţie – sigură, rapida şi perfect acceptabilă. Rapiditatea era categoric un avantaj. Dacă totul mergea rapid, Alec s-ar fi putut întoarce acasă, în Scoţia, departe de Londra şi de Lillian Hargrove, care se dovedea a-i aduce mai multe belele decât se aşteptase.

— Te-ai putea însura cu ea.

Cuvintele Regelui îi întrerupseră şirul gândurilor:

— Cu cine?

West zâmbi afectat.

— Aerul londonez îţi înceţoşează mintea, scoţianule. Cu fata. Domnişoara Hargrove. Regele îţi sugerează să te însori cu ea.

O imagine îi trecu prin minte: Lily, frumoasă şi perfectă în rochia ei gri simplă, cu pielea ca de porţelan şi ochii arzând. Existase o vreme când ar fi cerut-o pe loc, orbit de frumuseţea ei şi disperat să îi câştige inima. Să o facă a lui.

În pofida staturii lui. În pofida faptului că era o matahală de om. În pofida lipsei lui de eleganţă.

Dar ştia mai bine acum. Pentru el erau potrivite acte mai primitive ca însurătoarea.

— Şi dacă nu i-aş fi fost tutore…

Regele îl întrerupse:

— Ce prostie! Dacă aş avea o liră pentru fiecare tutore care s-a însurat cu pupila lui, aş fi putred de bogat.

— Deja eşti putred de bogat, îi răspunse Alec. Oricum, nu m-ar vrea. Dură o clipă ca să-şi dea seama că West şi Regele se holbau la el. Ce este?

West îşi găsi primul cuvintele:

— Cred că vorbesc în numele amândurora când zic că fata s-ar pune în genunchi şi i-ar mulţumi Făcătorului ei că ai cerut-o în căsătorie.

Bruta Scoţiană.

— Atât de mare. De fioros. Doar pentru zile lucrătoare.

Amintirile îl ardeau. Câte englezoaice îi oferiseră doar sex? Se păstraseră pentru alţii când venea vorba de căsătorie? Chiar dacă el ar fi fost interesat de fată. Chiar dacă ea ar fi fost mai mult decât o frumuseţe problematică ce îl ţinea departe de casă… Clătină din cap.

— Nu sunt soţul cu pricina.

Regele îl privea, ştia asta. Dar el nu se uită la bărbatul care îl cunoştea încă de pe băncile şcolii. Nici măcar atunci când marchizul spuse:

— Şi atunci?

— Sunt duce, nu-i aşa?

Regele zăbovi la ultima gură de scotch.

— Ai şi scrisoarea care o dovedeşte.

— Iar ducilor li se permite să îşi facă voia.

West zâmbi afectat.

— Mi se spune că este un beneficiu al titlului.

Alec încuviinţă.

— Bărbatul care a compromis-o. El se însoară cu ea.

Ovaţii sălbatice de la masa de faraon de alături îi întrerupseră cuvintele. Alec privi în direcţia de unde se auzea zgomotul, observându-l încă o dată pe bărbatul în haină şi pantaloni albi. Se părea că filfizonul pierduse o rundă masivă, dacă era să se ia după şocul de pe faţa lui.

Aşa era în casele de jocuri. Într-o clipă erai în vârf, în alta, la pământ. La fel era şi în cazul femeilor, urma să descopere curând ticălosul lui Lily.

Alec se întoarse spre prietenii lui.

— Se însoară cu ea şi dacă trebuie să îi pun pistolul la tâmplă ca să-l forţez să o facă.

Regele clipi.

— S-ar putea să fie nevoie să o faci.

— Păi, faptul că sunt o brută scoţiană mă va ajuta la

asta. Planul este impenetrabil. Se întoarse spre West. Un nume, te rog.

— Pot să fac mai bine de atât, zise West, terminându-şi băutura şi arătând spre masa cu jocul de cărţi. Numele şi locul. Îl cauţi pe Derek Hawkins, artist şi geniu teatral. Viziunea în alb care îşi oblojeşte acum pierderea.

Nu se putea aşa ceva.

Alec nu şi-l imagina pe bărbat nici măcar discutând cu Lillian, cu atât mai puţin… Nu. Nu se putea nici în ruptul capului ca femeia aceea preacinstită să stea cu un filfizon atât de evident. Se uită la Rege pentru confirmare.

— Nu.

Regele încuviinţă.

— Ba da. Artist, geniu teatral şi nemernic ca la carte.

Nu ştia ce îşi imaginase. Pe cineva mai puternic. Mai puţin dandy. Alec nu ar fi fost surprins să fi fost vorba de un individ devastator de arătos, de cineva incredibil de bogat sau de un bărbat dezgustător de fermecător. Dar bărbatul acesta – filfizonul acesta pompos – nu părea genul care să aştearnă o haină peste o băltoacă, ca să o ajute pe Lily să se plimbe prin oraş.

„Îl iubeşti?”

Alec se aşteptase la cineva care să o merite.

Dintr-odată, planul lui nu mai părea atât de perfect.

Se uită la amicii lui şi puse singura întrebare care îi veni în minte:

— De ce?

Înainte ca aceştia să apuce să răspundă, la masa cu jocul de cărţi se stârni din nou agitaţie. Din câte vedea Alec, tipul acela, Hawkins, încerca să negocieze un împrumut cu cazinoul. Fusese chemat majordomul, iar Hawkins spunea:

— Numele meu va fi cunoscut în curând în toată lumea! Cum îndrăzneşti să mă refuzi?

Angajatul cazinoului îşi potrivi ochelarii şi clătină din cap.

— Te asigur, vociferă Hawkins. Angajatorii tăi se vor învineţi de-a dreptul dacă descoperă că nu mi-ai acordat

fonduri. Voi fi cel mai celebru englez din toate timpurile! Newton? Milton? Shakespeare? Vor păli în comparaţie cu Hawkins. Vor implora să mă onoreze în acest loc, iar eu voi refuza din pricina – făcu un semn cu mâna înspre ochelarii majordomului – miopiei tale evidente.

— Cerule! E mai rău decât mi-am imaginat, spuse Alec.

— E doar încălzirea, zise West, cerând să li se mai aducă băutură.

— Dacă nu ai mălai, nu joci, Hawkins, spuse unul dintre ceilalţi bărbaţi, evident nerăbdător să reînceapă jocul.

— Am mălaiul. Doar că nu îl car după mine. Se întoarse din nou spre majordom. Eşti şi surd, nu doar orb? Înţelegi că sunt cel mai mare artist al tuturor timpurilor?

Cei de la masă izbucniră în huiduieli batjocoritoare, iar Alec nu reuşi să nu râdă de bărbatul acela insuportabil. Se uită spre prietenii lui.

— Aţi înţeles greşit, spuse el. Pentru nimic în lume nu poate fi bărbatul care a stârnit scandalul în care e implicată. Lillian nu ar fi reuşit să reziste mai mult de un minut cu nemernicul ăsta pompos. I-ar vedea numaidecât adevărata faţă.

Nemernicul continuă, pe deplin sigur de şine:

— Sunt Derek Hawkins! Nu-mi exagerez calitatea muncii! Lumea nu a mai văzut geniu ca al meu!

Alec se uită spre Rege.

— Aşa e mereu?

— Dacă „aşa” înseamnă „imbecil pompos”, atunci da, îi răspunse el sec. A curtat-o pe cumnata mea o perioadă. Nu pot să-mi dau seama de ce l-a refuzat.

— Nu o pot forţa pe Lillian să se mărite cu el.

— Parcă îl iubea, nu?

— Nu-mi pasă, spuse Alec.

Şi chiar nu îi păsa. Nu avea de gând nici în ruptul capului să o căsătorească cu clovnul acela. Trebuia să se ocupe de situaţia ei în alt mod.

— Solicit o audienţă cu unul dintre proprietari, insistă

Hawkins.

Şi, ca şi când cineva l-ar fi invocat, unul dintre proprietarii cazinoului îşi făcu apariţia. Magnatul înalt, cu părul brun-roşcat, al clubului vorbi cât se poate de calm:

— Hawkins, de câte ori să-ţi spunem că eşti prea ghinionist ca să te sponsorizăm fără o garanţie?

— Tu nu pricepi deloc arta, Cross, afirmă Hawkins. Adu-mi pe cineva care are un ochi pentru ea. Imploră să vină alt proprietar. Bourne. Sau Chase. El va fi raţional. Numele meu îmi este garanţie. Munca mea îmi este garanţie. Sunt vedeta expoziţiei de anul ăsta. Nu ştiai asta?

— M-ai confundat cu cineva căruia îi pasă despre expoziţia de anul ăsta. Bărbatul pe nume Cross nu era impresionat. Pleacă şi întoarce-te cu fonduri şi atunci vom discuta despre un loc la masă. Momentan, jocul se reia fără tine.

Se întoarse şi făcu semn ca dealerul să împartă cărţile.

— Greşeala ta. Nu vă voi mai onora cu prezenţa după ce va fi dezvăluit tabloul. Este cel mai grozav nud de la Rubens încoace.

Alec scrâşni din dinţi, cuvântul „nud” ricoşând prin el.

— Mai bun decât Rubens. Sunt Leonardo. Sunt Michelangelo. Sunt mai *bun.* Ai fi putut să te bucuri şi tu de câştiguri. Iar acum, mă vei *implora* să mă întorc.

— Nimeni nu a văzut acest tablou legendar, Hawkins! zise cineva. Întoarce-te peste zece zile, după ce vom fi avut ocazia să judecăm noi înşine mai exact cât de geniu eşti.

Hawkins se întoarse spre bărbatul cu pricina.

— Ştii că va fi dezvăluit peste zece zile, ceea ce îmi dă de înţeles că plănuieşti să arunci o privire la el.

— La încântătoarea Lily în came şi oase? Al naibii de nu.

Fără să se gândească, Alec sări în picioare, cu pumnii încleştaţi.

— Warnick. Regele ajunse lângă el într-o clipă. Ai grijă. Vei înrăutăţi lucrurile.

West îl avertiză fără să se ridice de pe scaun:

— Ziarul meu mizerabil nu e singurul pentru care trebuie să-ţi faci griji, duce.

Ulterior, Alec avea să fie mândru de el însuşi pentru că nu îi sfâşiase pe bărbaţi, membru cu membru, aşa cum intenţionase iniţial să o facă, în schimb, vorbi, soluţia conturându-se pe măsură ce o spuse, cu un accent gros şi furios:

— Îl voi împrumuta eu pe artist.

Toţi cei prezenţi acolo se întoarseră spre el, iar încăperea păru să înlemnească.

— Cine eşti? întrebă Hawkins, pe faţa lui citindu-se deopotrivă confuzie şi uşurare când îl văzu pe Alec.

Alec desfăcu larg braţele, cu o afectare inocentă.

— Îţi cauţi carul de dar la dinţi?

— Nu, spuse Hawkins. Nu neapărat. Dar aş vrea să ştiu cui îi sunt îndatorat.

Alec încuviinţă.

— Contează? Sunt singurul care ţi-a oferit lovele în seara asta.

Hawkins miji ochii, înclinându-şi capul, măsurându-l pe Alec, privirea oprindu-i-se pe umerii laţi îmbrăcaţi cu o jachetă prea strâmtă, la mânecile costumului care nu i se potriveau. La r-urile lui pronunţate.

— Şi dacă accept? Ce urmează?

— Atunci îţi joci jocul.

Hawkins înclină capul.

— Şi?

— Şi dacă câştigi, câştigi.

— Şi dacă pierd?

— Atunci îmi recuperez banii. Cu dobândă.

Hawkins miji ochii.

— Ce dobândă?

— Tabloul.

Hawkins clipi.

— Tabloul pentru expoziţie?

— Întocmai.

Hawkins îi privi pe Rege şi pe West, care urmăreau interacţiunea. Atunci îl recunoscu pe Alec şi îşi concentră

din nou atenţia asupra lui. Bărbatul nu era chiar aşa prost precum îl crezuse Alec.

— Ducele de Warnick? Tutorele dispărut al lui Lily!

Lily. Dispreţuia faptul că buzele lui de dandy îi rosteau numele.

— Domnişoara Hargrove, pentru tine, se răsti Alec.

Hawkins trecu deja de nume.

— Nu te-aş fi recunoscut niciodată. Se spune că eşti mare, dar aş fi zis că, la averea ta, ai fi reuşit să găseşti un croitor. Croiala hainei e execrabilă.

Hawkins ridică din umeri şi îşi îndreptă mâneca, râzând dispreţuitor.

— Vrei banii sau nu?

— Crezi că dacă îmi împrumuţi bani pentru un joc de cărţi vei obţine o capodoperă? Hawkins îşi umflă pieptul cu mândrie şi o siguranţă nemeritată. Este o operă genială. Nu că m-aş aştepta ca un om ca tine să înţeleagă ce înseamnă asta. Se opri, uitându-se cumva în sus la Alec, dar şi de-a lungul nasului. Le va lua piuitul oamenilor pentru vecie.

Alec făcu un pas spre el.

— Îţi arăt eu ţie cum e să ţi se ia piuitul.

— Warnick. Din nou Regele. Alec auzi şi restul avertismentului: „Nu înrăutăţi lucrurile”.

Bărbaţii din apropiere îşi triplaseră numărul, mirosind bătaia din aer.

Respiră adânc.

— Zece mii.

Suma era scandaloasă. Mai mult decât ar fi putut valora vreodată tabloul.

În ochii lui Hawkins se văzu o străfulgerare. Aducea a lăcomie.

— Nu este de vânzare.

— Totul este de vânzare, spuse Alec. O ştia mai bine ca orice. Douăzeci de mii.

Toţi bărbaţii adunaţi acolo icniră la unison. Douăzeci de mii de lire i-ar fi ajuns ani de zile lui Hawkins. Ba chiar pentru toată viaţa.

Dar oferta fu o greşeală. Dezvălui prea mult din

dorinţa lui Alec. Prea mult din disponibilitatea lui de-a o salva pe fată. Îi conferi lui Hawkins un avantaj, la naiba!

Artistul zâmbi afectat.

— Dacă ai fi fost aici cu un an în urmă… Gândeşte-te ce ai fi putut să previi prin simţul tău eronat al responsabilităţii.

Alec nu se clinti. Refuză să muşte momeala. Refuză să îi smulgă capul filfizonului de pe umeri, aşa cum merita.

Hawkins continuă:

— Dacă ai fi fost altfel, domnule duce. Poate că ai fi reuşit să o salvezi.

Hawkins nu ar fi avut de unde să ştie că acele cuvinte aveau să îl pună pe Alec în mişcare. Nu ar fi putut să le prezică puterea. Cu pumnii încleştaţi, cu fiecare muşchi încordat, amenințând că avea să atace. Dorindu-şi cu disperare să o facă.

— De acţiunile tale, vrei să spui.

Ochii lui Hawkins se luminară.

— Te asigur, Excelenţă, că a fost părtaşă la asta, zise el cuvintele pline de sugestii murdare. Şi-o dorea cu disperare.

Bărbaţii din jurul lor îl huiduiră şi îl luară în râs deopotrivă când îl auziră distrugând-o atât de succint scurt pe Lillian. Chicotelile şi ţipetele se transformară în icnete când Alec se puse în mişcare, ca un câine scăpat din lanţ. Îl ridică pe Hawkins de reverul redingotei sofisticate, de parcă ar fi fost uşor precum un fulg.

— A fost o greşeală.

— Pune-mă jos, chiţăi Hawkins, apucându-l pe Alec de pumn.

West se ridică.

— Nu aici, Warnick. Nu în faţa lumii.

Alec aruncă scursoarea de om la pământ. Se aplecă amenințător deasupra lui Hawkins şi mai spuse o dată:

— Cât?

Hawkins se ridică chinuit.

— Nu mă poţi trata cu grosolănie. Sunt…

— Nu-mi pasă câtuşi de puţin cine eşti. Cât vrei

pentru tablou?

— Nu îl vei obţine niciodată, se răsti Hawkins, pe un ton ascuţit şi îngrozit, plin de o bravadă falsă. Nu ţi-aş primi banii nici dacă ai oferi de zece ori mai mult, bătăuş scoţian ce eşti. Vă potriviţi perfect. Eşti la fel de ieftin ca ea. Doar că mai norocos.

Cuvintele îi amintiră lui Alec de intenţiile lui, că plănuise la un moment dat să îl forţeze pe nemernicul acesta să se însoare cu Lily.

De parcă avea să îl mai lase vreodată să se apropie de ea. De parcă avea să îi mai permită vreodată să respire acelaşi aer ca ea.

— Am fost mai mult decât politicos, spuse el, păşind furios spre Hawkins, făcându-l pe acesta să se dea în spate, în timp ce bărbaţii adunaţi acolo pălăvrăgeau şi mormăiau.

Se auzi o voce pe deasupra mulţimii.

— Douăzeci de lire pe scoţian!

Alec îl ignoră.

— Eram dispus să te plătesc pentru tablou. Un preţ corect. Mai mult decât corect.

— Nu o să-ţi accepte nimeni pariul. Uită-te la el! Pumni ca ciocanele!

Îşi încleşta şi descleştă pumnii cu pricina.

— Aş plăti doar ca să văd lupta!

— Eu zic că s-ar putea chiar să îl forţeze pe Hawkins spre altar!

— Zece lire pe asta!

Hawkins nu reuşi să îşi ţină gura:

— De parcă aş lua-o pe Lillian Hargrove cea de origine umilă, singură şi tristă. De parcă un geniu se însoară cu o muză. Aş putea avea pe oricare. Aş putea avea pe cineva de *viţă regală.*

— Du-l în ring, Warnick! Arată-i că îţi displace!

— Nu am nevoie de ring. Alec nu îl displăcea. Ci îi venea să îl ucidă de-a dreptul. Ascultă-mă şi fă-o bine, zise el, gros şi abia inteligibil prin pronunţia lui furioasă. Întipăreşte-ţi bine în memorie ce îţi spun. Pentru că vreau să îţi petreci următoarele două săptămâni întrebându-te

cum o voi face.

— Ce anume? Hawkins era îngrozit.

— Să te distrug.

Hawkins clipi rapid, iar Alec îl văzu înghiţind în sec, ca şi când s-ar fi gândit la o replică. În cele din urmă clătină din cap, se răsuci pe călcâie şi o luă la sănătoasa, direct prin draperia ce marca intrarea în club, şi apoi afară din clădire, în noaptea londoneză, urmărit de râsetele şi zeflemelele celorlalţi membri ai casei de jocuri.

După câteva secunde lungi, Regele îşi făcu apariţia lângă umărul lui Alec.

— S-ar părea că totuşi nu este un imbecil. A fost o alegere bună să o ia la fugă.

„Plănuiesc să fug”.

Ecoul cuvintelor lui Lily răsună prin el, pline de devastare, amintindu-i de un altul care fugise şi fusese distrus.

Clătină din cap.

— Bărbatul acela o va alunga din Londra doar peste cadavrul meu putrezit.

West li se alătură.

— Deci nu mai intenţionezi să îl căsătoreşti cu fata?

Cuvintele îl făcură să şi-o imagineze pe Lily în braţele lui Hawkins, părul revărsându-i-se pe spate, amestecat printre degetele lui. Buzele ei pe ale lui. Iar lui Alec îi veni să răstoarne cea mai apropiată masă de jocuri de cărţi.

Se mulţumi însă să spună:

— Nici pentru tot bănetul din Londra.

— Şi atunci?

— Nu contează cu cine se mărită. Contează doar să se mărite.

Regele şi West se priviră unul pe celălalt, apoi din nou pe Alec, care era acum foarte hotărât să îşi ducă la capăt planul modificat. Aşteptă ca unul dintre ei să spună ceva. Când niciunul nu o făcu, zise:

— Ce ziceţi de asta?

După o clipă îndelungată, West îi răspunse:

— Nimic. Pare un plan excelent.

Regele ridică o sprânceană.

— Nu-mi imaginez cum de-ar putea să meargă prost.

Alec percepu tonul sarcastic al bărbatului şi, într-o gaelică usturătoare, îi spuse exact ce-ar fi putut să facă cu sine însuşi, după care se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre ringul de box al clubului.

I-ar fi prins bine o luptă.

Capitolul 4

Ducele Diluat şi câinii îşi stabilesc domiciliul

Lily ar fi trebuit să îşi fi dat seama că ceva nu era în regulă când o văzu pe menajeră trecând grăbită pe lângă scări la ora opt dimineaţa.

Ar fi trebuit să îşi dea seama din tăcerea tremurătoare a casei, ca şi când cineva important ar fi fost prezent. Dar nu îşi dădu seama.

Până simţi miros de şuncă.

Timp de cinci ani, Lily coborâse aceleaşi scări, la aceeaşi oră, ca să bea ceaiul şi să mănânce pâinea prăjită în salonul pentru micul dejun. Nu că ar fi preferat ceai şi pâine prăjită la micul dejun, ci pur şi simplu pentru că asta i se oferea. Şi chiar şi atunci, erau zile când bucătăreasa uita de ea şi trebuia să se ducă să îşi caute ceva de mâncare. Acelea erau zilele mai bune, sinceră să fie, pentru că îi permiteau să intre în bucătărie şi să se afle în compania altora.

Lily trăise la periferia vieţii în casa de la numărul 45 din Berkeley Square. Nu era nici de viţă nobilă, nici slujitoare; prea de neam ca să fie primită în vieţile personalului, dar nu îndeajuns de nobilă ca aceştia să o onoreze. În primul an tânjise după prietenia lor, dar până în al doilea an, devenise pur şi simplu parte dintr-un dans, croindu-şi drum printre ei, nu nedorită, ci mai degrabă… invizibilă.

Deşi ani de zile îi displăcuse această lipsă de interes, recent îşi găsise alinarea în ea.

La urma urmei, Lily nu mai era invizibilă în afara casei.

Era chiar prea vizibilă în afara casei.

Era totuşi un adevăr faptul că cei invizibili nu primeau şuncă la micul dejun. Şi aşa se făcu că, în timp ce slujnica dispăru în capătul coridorului lung, iar mirosul sărat al cărnii maturate o ademeni pe Lily înspre odaia pentru micul dejun, îşi dădu seama că nu era singură în casă.

Că ducele se hotărâse să se stabilească acolo.

Deschise uşa şi îl găsi ascuns în spatele unui ziar, cu o farfurie plină de mâncare în faţa lui, de după care i se vedeau doar mânecile de la cămaşă.

Mânecile de la cămaşă. Nici măcar nu avusese curtoazia să se îmbrace pentru luarea mesei.

Prin urmare, nici Lily nu avu răbdarea necesară pentru curtoazie:

— Aţi dormit aici?

Alec Stuart nu îşi coborî ziarul când ea trecu pragul.

— Bună dimineaţa, Lillian.

Cuvintele huruiră prin ea, pline de un dialect scoţian gros despre care îşi spuse în sinea ei că nu îi plăcea, întrucât era prea pronunţat. Prea apatic. Prea *familiar.*

Bineînţeles, trebuia să fie familiar, întrucât bărbatul stătea la masa ei de parcă ar fi deţinut locul. Lucru care aşa şi era, bineînţeles.

Se opri la jumătatea drumului spre masa mare şi repetă:

— Nu rămâneţi aici. Atunci observă câinii aşezaţi de-o parte şi de cealaltă a lui, doi câini lup gri, cu blană sârmoasă şi limbi care le atârnau din gură, în cazul unuia dintre ei inclusiv cu bale care îi atârnau la câţiva centimetri de falcă. Şi ei cu siguranţă nu vor rămâne aici.

— Nu-ţi plac câinii? Nu îşi coborî ziarul.

Ba da, de fapt. Mereu îşi dorise să aibă unul.

— Câini sunt? Am crezut că sunt nişte cai mai mici.

— El e Angus, spuse el, scoţând o mână de după ziar

ca să mângâie capul masiv din stânga lui. Iar el e Hardy. Îl mângâie la fel şi pe celălalt. Sunt nişte pisoiaşi. Îţi va plăcea de ei.

— Nu voi avea ocazia să-mi placă de ei, întrucât nu veţi rămâne aici. Sunt alte opt locuinţe în Londra, Excelenţă, ca să nu le mai pomenim pe cele unde v-aţi culcat în celelalte dăţi când aţi fost în oraş. Sunt convinsă că puteţi găsi alta care să vi se potrivească.

Îşi coborî un colţ al ziarului.

— De unde ştii că am mai fost în oraş?

— Cerule! spuse ea. Ce aţi păţit la faţă?

— O doamnă nu ar observa.

Avea ochiul drept umflat, închis, vânăt şi cu o nuanţă ciudată de verde.

— Doamna cu pricina este oarbă?

Ridică o parte a buzei lui umflate, zâmbind aproape imperceptibil.

— Ar trebui să îl vezi pe celălalt.

Îşi reluă lecturarea ziarului.

Ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru bătaie. Pentru felul în care mai atenua acele buze care o zăpăceau pe deplin. Nu mai observase niciodată buzele unui bărbat până atunci, iar acum se gândea doar că spera ca umflătura să nu fie permanentă. Ar fi fost o tragedie să distrugi o gură ca a lui.

Nu că ar fi fost interesată de gura lui. Chiar deloc. Îşi drese vocea.

— Ce v-a făcut?

— Nimic, spuse el, de parcă dimineaţa ar fi fost una perfect obişnuită. Eu am căutat o încăierare.

Bărbaţii aveau să o uluiască mereu.

— De ce aţi face aşa ceva?

— Eram iritat. Lăsă ziarul din mână.

Ea făcu ochii mari.

— Purtaţi kilt.

Un material de un roşu-închis îi brăzda diagonal trunchiul, peste umăr, unde se întâlnea cu o altă fâşie de lână şi era prinsă cu un ac din cositor. Articolul de

îmbrăcăminte sublinia cât de puţin se potrivea aici, în această casă, în această lume pe care o moştenise fără voie.

În această lume pe care ea şi-o dorise cu disperare înainte şi de care îşi dorea acum cu disperare să scape.

El ridică din nou ziarul.

— Mi se pare mai confortabil.

— Purtaţi pantaloni? rosti ea înainte să se stăpânească.

Cu ochiul sănătos, el îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Nu.

Nu fusese niciodată în viaţă atât de jenată ca în urma acelui singur şi simplu cuvânt. Îi venea să se târască sub masă. Poate că ar fi făcut-o, dacă asta nu ar fi adus-o mult mai aproape de sursa sentimentului ei de jenă.

Slavă Cerului, el schimbă subiectul:

— Nu mi-ai răspuns.

Nu îşi amintea întrebarea. Nu îşi amintea nicio întrebare din tot r»

cursul vieţii ei, în afară de ultima pe care o pusese ea. Era îngrozită.

— De unde ştii că am mai venit în oraş? repetă el.

— Citesc ziarele, aşa cum faceţi şi dumneavoastră, spuse ea. Sunteţi un subiect favorit când veniţi în oraş.

— Ah, da? spuse el, de parcă nu ar fi ştiut că aşa era.

— O, da, zise ea, amintindu-şi felul în care îl descriau ziarele de scandal, ca fiind visul întunecat al doamnelor. Presupunea că era într-adevăr un specimen deosebit, dacă îţi plăcea genul înalt, lat şi animalic. Lui Lily nu îi plăcea. Deloc. Toţi cei din Londra sunt avertizaţi să scoată la înaintare mobilierul trainic, în caz că s-ar întâmpla să mergeţi la ceai.

Un muşchi al obrazului lui se încordă uşor, iar Lily fu surprinsă să observe că nu o cuprinse un sentiment de triumf, aşa cum se aşteptase, ştiind că remarca ei îşi atinsese ţinta. În schimb, se simţi uşor vinovată.

Ar fi trebuit să îşi ceară iertare, o ştia, dar, în schimb, se muşcă de limbă în acel moment lung şi stânjenitor care

urmă, în timpul căruia el rămase neclintit, privind-o rece. Probabil că ar fi stat aşa o veşnicie, prinşi într-o luptă a voinţei, dacă unul dintre câini nu ar fi bălit lung pe covor.

Lily privi pata, apoi zise:

— Covorul acela a costat trei sute de lire.

— Ce-ai spus?

Ea zâmbi superior când îl văzu şocat.

— Iar acum a fost botezat cu saliva fiarei dumneavoastră.

— De ce naiba ai cheltuit trei sute de lire pe un covor? Pe care să calce oamenii?

— Mi-aţi dat mână liberă să decorez casa cum cred de cuviinţă.

— Ba nu am făcut aşa ceva.

— Ah, bineînţeles, răspunse ea. Avocatul dumneavoastră mi-a dat. Şi, dacă tot trebuie să trăiesc într-o colivie ca asta, Excelenţă, s-ar putea la fel de bine să fie una aurită, nu credeţi?

— Revenim la metafora cu pasărea?

— Cu tot cu aripi tăiate şi alte cele, spuse ea.

El îşi ridică din nou ziarul, răspunzându-i foarte sec:

— Mie mi se pare că aripile tale funcţionează foarte bine, pitulice mică.

Ea se opri, neplăcându-i cunoştinţele neliniştitoare pe care le insinuau cuvintele lui. Reveni la subiectul original:

— Nu aţi fost interesat de casă, Excelenţă, aşa că nu văd de ce aţi avea nevoie să locuiţi în ea.

El îi răspunse din spatele ziarului:

— S-ar părea că sunt totuşi interesat de ea acum.

Afirmaţia calmă îi aminti de ce intrase în salonul pentru micul dejun în primul rând. Respiră adânc.

— Nu veţi…

— Rămâne. Da. Nu sunt surd.

Nu se îndoia de simţul auzului său. Ci se îndoia de simţul raţiunii lui, punct. Dar nu conta. Casa era îndeajuns de mare ca să îl evite până avea să îşi primească fondurile şi atunci avea să se elibereze de el. Şi de Londra.

Înainte să apuce să spună ceva însă, fură întrerupţi de

sosirea majordomului, Hudgins.

— Excelenţă, cârâi bărbatul bătrân în timp ce intră în odaie târşâindu-şi picioarele, sprijinindu-se din greu pe un baston, cu un pachet subţire la subraţ. Aţi primit o misivă.

Lily se întoarse să îl ajute pe majordom – mereu îndoindu-se oarecum de abilitatea lui de-a se deplasa dintr-un loc în altul fără să se rănească – şi îi luă pachetul din mână.

— Hudgins, nu trebuie să te surmenezi.

Majordomul o privi, vădit insultat, şi înşfăcă din nou pachetul.

— Domnişoară Hargrove, sunt unul dintre cei mai buni majordomi din Londra. Cu siguranţă îi pot duce un pachet *stăpânului* casei.

Cuvintele semeţe îi stârniră un val de căldură provocată de jenă. Replica rapidă a bătrânului nu îi dezvălui doar că îl insultase, dar îi şi aminti care îi era locul, nici deasupra, nici sub scări. Şi cu siguranţă nu i se permitea să dea ordine personalului în faţa ducelui.

Căută imediat o modalitate de a-şi repara greşeala în timp ce acesta se duse târşâit spre duce, aşezând pachetul pe masă.

— Mulţumesc, Hudgins, spuse Alec încet, sunetul jos şi huruit răsunând în încăpere. Înainte să pleci, mai este o chestiune cu care ai putea să mă ajuţi.

Lily fu dată uitării. Majordomul îşi îndreptă spatele, pe cât îi permiseră oasele lui bătrâne, evident nerăbdător să dovedească faptul că era mai mult decât capabil să ajute.

— Bineînţeles, Excelenţă. Orice aveţi nevoie. Întregul personal vă stă la dispoziţie.

— Întrucât este vorba de o chestiune foarte importantă, aş dori să mă ajuţi doar tu.

Lily se întoarse spre duce, încruntată, dorindu-şi să îi atragă atenţia asupra fragilităţii lui Hudgins. Să îi sublinieze faptul că majordomul nu mai servea în sensul tradiţional al cuvântului. Că, în pofida faptului că se trezea şi se îmbrăca în uniforma de majordom în fiecare zi, singurul lucru pe care îl mai făcea era să răspundă la uşă când o auzea, lucru

care se întâmpla tot mai rar. Hudgins îşi câştigase un fel de pensionare, confortabilă şi liniştită. Oare scoţianul chiar nu îşi dădea seama de asta?

— Am nevoie de o evidenţă completă a articolelor de valoare din câteva încăperi din casă, spuse Warnick. Tablouri, mobilier, sculpturi, argintărie... Se opri, apoi adăugă: Covoare.

Ce naiba? De ce? Lily se încruntă.

— Bineînţeles, Excelenţă, răspunse majordomul.

— Nu din toate încăperile, înţelegi tu. Doar din locurile importante. Camerele de primire principale, saloanele, biblioteca, solariul şi aceasta.

— Bineînţeles, Excelenţă.

— Aş zice că nu ar trebui să dureze mai mult de o lună ca să întocmeşti evidenţa cu pricina. Aş dori să fie cât mai meticuloasă cu putinţă.

Nu ar fi trebuit să îi ia bătrânului mai mult de o săptămână, sinceră să fie, dar Lily nu spuse nimic.

— Ar trebui să fie o perioadă de timp suficientă, răspunse Hudgins.

— Excelent. Atât.

— Excelenţă.

Hudgins se aplecă uşor şi ieşi din încăpere târşâindu-şi picioarele, iar Lily îl privi, aşteptând ca acesta să închidă, într-un sfârşit, uşa în urma lui, după care se întoarse spre duce.

— Pentru un bărbat care ţine morţiş să evite titlul, cu siguranţă vă place să le daţi ordine servitorilor, spuse ea, apropiindu-se din nou de el. Ce cerere fără sens! O evidenţă completă a conţinutului casei. Deţineţi moşii evaluate literalmente la câteva milioane de lire, Excelenţă. Şi şuncă.

Nu voise să spună acea ultimă parte. El îşi înclină capul.

— Ai spus cumva „şuncă”?

Ea clătină din cap.

— Este irelevant. De ce vă pasă ce valoare au lucrurile de pe pereţii salonului dintr-o casă care până

săptămâna trecută nu ştiaţi că există?

— Nu îmi pasă, zise el.

Ea continuă, aproape neauzindu-i răspunsul:

— Ca să nu mai vorbim de cât de plictisitoare va fi o astfel de sarcină: va ocupa zile la rândul fiecare din încăperile respective, ţinând cont că nu este dispus să îşi încheie obligaţiile şi să îşi sfârşească viaţa în...

Se opri. El îi aruncă o bucată de şuncă câinelui din stânga.

— Ah, spuse ea.

Şi o coajă de pâine celui din dreapta.

— Saloanele. Camerele de primire. Biblioteca. Aici. El nu îi răspunse. Toate camerele care conţin mobilier confortabil. O lună ca să inventarieze conţinutul.

— Este un om mândru. Nu are de ce să ştie că a fost pensionat.

Ea clipi.

— A fost amabil din partea dumneavoastră.

— Nu îţi face griji. Voi continua să fac pe bestia cu tine.

Mângâie cu o mână mare unul dintre câini pe cap, iar Lily se trezi hipnotizată de ea: de pielea bronzată şi de cicatricea albă şi lungă ce începea la vreo doi centimetri şi jumătate sub prima încheietură a degetului. Se holbă la ea preţ de o clipă îndelungată, întrebându-se dacă era cumva caldă. Ştiind că aşa era.

— Spune-mi, continuă el, doar bătrânul face aşa? Sau toţi servitorii te trec cu vederea?

Ea îşi ridică bărbia, urând că el observase.

— Nu ştiu la ce vă referiţi.

O privi preţ de o clipă îndelungată, după care ridică pachetul de pe masă. Ea îl privi trecând un deget lung pe sub sigiliul de ceară şi deschizându-l, scoase din el un teanc de hârtii.

— Credeam că nu vă citiţi corespondenţa.

— Ai grijă, Lillian, spuse el. Nu ai vrea să ignor această scrisoare.

Inima începu să îi bată nebuneşte.

— De ce?

El o puse deoparte, îndeajuns de departe ca ea să nu o poată vedea.

— I-am scris lui Settlesworth după ce m-ai înştiinţat ce planuri ai.

Ea îşi ţinu respiraţia.

— Fondurile mele.

— *Fondurile mele,* dacă e să fim sinceri.

Lillian îi aruncă o privire tăioasă.

— Pentru alte nouă zile.

El se lăsă în spate pe scaun.

— Nu ai auzit niciodată că prinzi mai multe muşte cu miere?

— Nu am înţeles niciodată de ce ar trebui să prindem muşte, zise ea, zâmbind intenţionat larg, învingătoare. Dar, s-a făcut, atunci. De acum înainte mă voi gândi la dumneavoastră ca la o insectă foarte mare. Arătă spre hârtii. De ce prezintă fondurile mele interes?

El aşeză o mână pe teancul de hârtii.

— La început, doar asta a fost. Interes.

Privirea îi întârzie pe mâna aceea grozavă, bronzată care stătea pe documentul care i se părea cumva mai important decât orice altceva din lume. Documentul acela care îi clarifica planurile de libertate. Era atât de distrasă de promisiunea cuprinsă în acea hârtie, încât aproape că nu îl auzi. Timpul trecut.

Îşi concentră brusc atenţia pe el, pe ochii lui căprui, care o priveau cu grijă, neliniştind-o.

— Şi apoi?

El îi aruncă cu mare pompă o bucată de pâine prăjită unuia dintre câini. Hardy, se gândi ea. Ba nu. Angus. Nu conta.

— Am cunoscut un bărbat seara trecută. Pompos, arogant şi incredibil de insuportabil.

Inima începu să îi bată nebuneşte, cu o viteză devastatoare.

— Sunteţi convins că nu v-aţi uitat într-o oglindă?

El îi aruncă o privire tăioasă.

— Nu, mă uitam la Derek Hawkins.

Inima i se opri. Din fericire, nu fu nevoită să vorbească, deoarece el continuă:

— M-am dus să îl caut.

Asta însemna că ştia. Totul. Despre cât de idioată fusese. Disperată. Dispusă să facă orice i-ar fi cerut un bărbat. Despre naivitatea ei.

Se încinse de ruşine, urându-se. Urându-l pe el pentru că înviase totul.

Înghiţi în sec.

— De ce?

— Îţi vine să crezi sau nu, spuse el, iar ea percepu surpriza din tonul lui, intenţionam să îl forţez să se însoare cu tine.

Ce spusese? Cu siguranţă că nu auzise bine. O cuprinse panica. Era cumva nebun?

— Nu aţi făcut aşa ceva!

— Nu am făcut-o, dacă tot veni vorba, răspunse el. După ce l-am cunoscut, mi-am dat seama că nu te-aş fi lăsat nici în ruptul capului să te uneşti cu el.

Uneşti. Ura cuvântul acela. Îi ura neciopleala. Felul în care o făcea să pară plină de disperare. De obsesie. De dorinţă neplăcută, afectată.

„Ai spus că mă iubeşti”.

Se simţi din nou inundată de ruşine, când îşi aminti acele cuvinte, rostite pe un ton ascuţit, nazal şi disperat. În faţa întregii Londre, presărate cu râsul lor batjocoritor. Şi al lui.

Şi acum Alec Stuart, cel de-al douăzeci şi unulea duce de Warnick, singurul bărbat din Londra care nu cunoscuse circumstanţele ruşinii ei, acum le ştia. Ba mai rău, se gândea să o salveze.

O cuprinse panica.

— Nu am cerut niciodată să mă unesc cu el.

— Ba mi s-a spus că ai făcut-o, fătucă. Într-un mod destul de public.

Ea închise ochii când îl auzi, ca şi când, dacă nu l-ar fi putut vedea, nu ar fi putut auzi adevărul. Ştia. Ştia tot ce se

întâmplase cu Derek. Dar, cumva, nu vedea adevărul situaţiei. Că tot ce îşi dorise ea vreodată, tot ce visase vreodată… era imposibil de realizat acum.

Şi-o făcuse cu mâna ei.

Îşi încleştă pumnii pe lângă corp şi deschise ochii. Îl văzu cum se uită ţintă la ea, ca şi cum ar fi putut să vadă drept în sufletul ei. Îşi întoarse numaidecât privirea.

— Aţi fi surprins să aflaţi ce face compromiterea în faţa întregii Londre din dorinţele unei persoane.

Urmă un moment lung în care el aşteptă ca ea să îl privească din nou. Ea nu reuşi să o facă. În cele din urmă, el respiră prelung şi spuse:

— Dacă mai contează la ceva, Lillian, se prea poate ca Hawkins să fie cel mai insuportabil bărbat pe care am avut vreodată ghinionul să îl cunosc.

Îl privi, dorindu-şi ca el să o creadă.

— Nu îl doresc pe Hawkins. Nu îmi doresc nici ajutorul dumneavoastră. Într-adevăr, îmi doresc doar să am o viaţă care să îmi aparţină. Şi lipsită de…

Scandal. Ruşine.

Clătină din cap, nevrând să rostească cuvintele cu voce tare.

— Toate astea.

Avea să fugă. Urma să o ia de la capăt. Şi într-o zi, să uite toate lucrurile la care visase dintotdeauna. Căsătorie, familie, să aparţină.

Din fericire, nu trebuia să îi explice asta ducelui de Warnick, care ridică hârtiile de pe masă şi spuse:

— Intenţionez să îţi ofer acea viaţă, Lillian.

O cuprinse un val de uşurare, profundă şi aproape insuportabilă. Îşi scosese din cap ideea de a o mărita. Zâmbi, neputând să îşi stăpânească bucuria când îl auzi. Putea să o ia de la capăt. Putea să îl uite pe Derek Hawkins şi felul în care o manipulase. Minciunile lui frumoase.

— Alec Stuart, eşti cel mai grozav tutore din lume.

Se părea că până la urmă ştia să prindă muşte.

În momentul acela, el se ridică, scaunul lui balansându-se pe două picioare înainte să se aşeze din nou

pe podea cu o bufnitură, accentuată de senzaţia bruscă de rumeguş din gura ei, când văzu tartanul în toată splendoarea, care îi cădea în pliuri perfecte până la genunchi, iar dedesubtul acestora îi văzu gambele perfecte, musculoase, cum nu mai văzuse până atunci, curbându-se şi încordându-se.

Cerule mare! Bărbatul era herculean.

Nu era de mirare că doamnele îl adorau.

Îşi coborî privirea spre marginea materialului, absorbind curbele şi adânciturile genunchilor lui. Înghiţi în sec, cu greu, întrebându-se cum de nu mai observase până atunci forma precisă a unui genunchi. Clătină din cap. Ce ridicol. Nu îi păsa de genunchi. Nu atunci când libertatea ei era în joc.

— Banii mei.

El se sprijini de masă şi se uită în jos la hârtii.

— Din ce înţeleg, primeşti cinci mii de lire când împlineşti douăzeci şi patru de ani.

Sângele îi năvăli în vene şi nu mai reuşi să gândească dar, ci respiră prelung şi râse, uşurarea punând stăpânire pe ea, uşoară şi frumoasă, făcând-o mai fericită decât fusese de multă vreme.

Mai fericită decât fusese vreodată.

Binecuvântată să îi fie inima lui mare şi scoţiană! Era îndeajuns ca să plece din Londra. Să îşi cumpere o căsuţă undeva. Să o ia de la capăt.

— Peste nouă zile.

— În aceeaşi zi în care va fi dezvăluit tabloul, zise el.

— Un cadou de zi de naştere bine-venit şi unul dăunător, deopotrivă, îi răspunse ea, râzând uşor, autodispreţuitor. Ce ironic, căci nu îmi amintesc ultima zi de naştere la care să fi primit un cadou de orice fel.

— Ar trebui să ştii ceva, Lily.

În mijlocul fericirii ei, auzi numele pe care el nu îl folosise niciodată până atunci. Numele pe care îl folosea ea, cel pe care i-l împărtăşise lui Derek. Cel pe care el îl împărtăşise ziarelor de scandal care îi plăceau atât de mult.

Cel care devenise încântătoarea Lily. Singuratica Lily.

Îl privi în ochi. Exista un şiretlic.

— Cât timp rămâi necăsătorită, primeşti banii în condiţiile stabilite de mine.

Se opri, şi ea îl dispreţui în clipa aceea, ştiind ce avea să îi spună înainte ca el să rostească efectiv cuvintele.

— Iar eu îţi cer să te căsătoreşti.

Capitolul 5

Încântătoarea Lily înfuriată... îl sfidează pe duce! Dispare!

— Nu mă puteţi forţa să mă căsătoresc.

Era a şasea oară când o zicea. S-ar părea că Lily avea talentul de-a se repeta când era frustrată. Ba mai mult, s-ar părea că avea talentul de a-l ignora când era frustrată.

Cel mai probabil că era mai bine aşa, pentru că furia de pe chipul ei când îi prezentase termenii tutelei şi planul de-a o mărita îi demonstrase foarte clar că l-ar fi doborât fericită la pământ dacă ar fi crezut că ar fi putut să o facă.

Posibil să încerce în continuare să o facă, motiv pentru care se ţinea la distanţă de ea, privind-o cum umblă încolo şi încoace prin încăpere. Avusese parte de suficientă bătaie în ring, noaptea trecută.

Ea ezită la capătul îndepărtat al încăperii, uitându-se pe fereastra enormă ce dădea spre grădinile frumoase din spatele casei. Angus şi Hardy se puseseră de veghe lângă şemineu, cu capetele lor mari şi gri plecate pe labe, cu ochii aţintiţi pe tivul fustei ei. Alec o privi mototolind materialul în pumn înainte să se întoarcă spre el, din nou furioasă.

— Dumneavoastră...

Se opri. Respiră adânc.

Alec şi-ar fi pariat toată averea pe faptul că voise să spună ceva deloc demn de o doamnă. De fapt, nu era sigur dacă era impresionat sau dezamăgit când ea se întoarse din nou spre grădini şi spuse:

— Nu puteţi.

Nici măcar nu o cunoştea. Nu ar fi trebuit să îi pese cum o făcea să se simtă această situaţie. Într-adevăr, nu ar fi trebuit să conteze cum se simţea ea. Ar fi trebuit să conteze doar faptul că era cu un pas mai aproape de-a pleca din Anglia.

La naiba cu Anglia! Singurul loc din lume unde conta acest tip de imbecilitate. Cu toate acestea, i se făcu milă de ea.

— După spusele lui Settlesworth, ai dreptate. Nu te pot obliga să te măriţi.

Ea se răsuci spre el.

— Ştiam eu!

Cu toate astea, avea să se mărite. Îşi încrucişă braţele şi se sprijini cu spatele de şemineu.

— Ce vârstă aveai când au murit părinţii tăi?

Ea veni înspre el, ca şi cum ar fi putut să îl forţeze să revină la subiectul pe care îl discutau, dar păru să îşi vină din nou în fire.

— Mama a murit când aveam doar un an. În timp ce năştea un bebeluş care nu a supravieţuit.

Văzu tristeţea din privirea ei. Regretul. Dorinţa după un lucru care nu avea să devină vreodată realitate. Emoţia aceea cunoscută îl atrase ca pe o marionetă. Făcu un pas spre ea.

— Îmi pare rău. Ştiu ce înseamnă să-ţi petreci copilăria singur.

— Părinţii dumneavoastră?

El clătină din cap.

— Abia de-au fost prezenţi. Mai bine absenţi.

— Parcă aveaţi o soră?

Nu îşi putu ascunde zâmbetul când se gândi la Cate.

— Soră vitregă, cu şaisprezece ani mai mică, născută pe când eram… Ezită puţin când îşi aminti. Îşi drese vocea. Pe când eram la şcoală. Nu ne-am cunoscut până când am împlinit optsprezece ani şi tatăl meu a murit şi m-am întors acasă să am grijă de ea.

— Îmi pare rău. Pentru tatăl dumneavoastră, spuse ea.

El îi răspunse spunând adevărul:

— Mie nu.

Ea clipi surprinsă de răspunsul sincer, iar el schimbă imediat subiectul:

— Care este la fel de problematică de parcă am avea aceeaşi părinţi.

Ochii lui Lillian erau cenuşii ca Marea Nordului când îi răspunse:

— Nu aş şti ce înseamnă problematic, întrucât am fost mereu doar eu, singură. Înainte ca el să găsească un răspuns, ea adăugă: Cel puţin de când mi-am pierdut tatăl. Aveam unsprezece ani.

Cuvintele ei îi aduseră aminte de scopul întrebării lui. Încuviinţă din cap.

— Te-a îngrijit bine.

Mai bine decât îl îngrijise tatăl lui pe el. Fusese mereu o amintire a mamei lui. Iar, pentru mama lui, fusese mereu o amintire a ceea ce ar fi putut să aibă.

Ea râse, sec.

— M-a lăsat în grija unei familii care nu era a mea. Care avea un statut cu mult mai sus decât al meu, într-atât încât…

Se opri, dar Alec nu avea nevoie să audă cuvintele.

— Cum l-a cunoscut pe duce?

— A lucrat pentru el. Ca administrator de moşii. S-ar părea că se pricepea destul de bine, căci ducele de atunci a fost de acord să aibă grijă de mine. Păcat că ducele de acum nu simte la fel.

Îşi întoarse privirea, dimineaţa mohorâtă învăluind-o cu o lumină diafană. Dumnezeule, ce frumoasă era! Alec nu se îndoia că tabloul lui Hawkins era o capodoperă, aşa cum pretindea.

Gândul la tablou îl trezi din reverie. Încercă din răsputeri să pară amabil. Liniştitor. Ca un tutore.

— Dar să ştii că tocmai asta fac. Îţi port de grijă. Îmi asum răspunderea pentru tine. Încerc să-ţi ofer viaţa pe care ţi-o doreşti, Lily.

— Nu-mi spuneţi aşa.

— De ce nu?

— Pentru că nu aveţi dreptul, spuse ea.

Nici Hawkins nu avea dreptul, şi totuşi îi spunea aşa.

Îşi înfrână imboldul de a-i spune asta. Avea dreptate. Numele era prea familiar. În cel mai bun caz, pentru el era Lillian, ba chiar ar fi trebuit să fie domnişoara Hargrove. Nu ar fi trebuit să fie Lily.

Nu conta că el ar fi vrut să fie aşa.

Şi cu siguranţă nu avea dreptul să vrea ca ea să fie ceva. Era pupila lui şi, ca atare, însemna doar răspundere şi probleme pentru el.

În regulă. Putea juca rolul de tutore englez rece, aspru şi nesimţitor. Dumnezeu îi era martor că dispreţuia acest rol îndeajuns încât să îl cunoască bine. O luă de la capăt:

— Termenii tutelei includ termenii pe care îi ştii. Nu ţi se permite să te măriţi fără aprobarea expresă a ducatului şi, deşi primeşti fonduri la împlinirea vârstei de douăzeci şi patru de ani, s-a presupus evident că vei fi deja căsătorită, întrucât termenii indică faptul că pot păstra fondurile cu pricina până când te căsătoreşti, în caz că te consider…

De data aceasta se opri el.

Ea nu avea să îi permită aşa ceva.

— În caz că mă consideraţi cum anume?

— Iresponsabilă.

Ea se îmbujoră.

— Şi bineînţeles că mă consideraţi aşa.

— Nu, spuse el, fără să gândească până la capăt răspunsul.

— Ba da, aşa mă credeţi. La urma urmei, ce tutore nu ar face-o după ce pupila lui a trecut printr-un scandal atât de dezastruos?

O auzi din nou, în tonul ei. Umilinţa. Ar fi trebuit să îl ucidă pe Derek Hawkins când avusese ocazia.

— Nu te consider iresponsabilă. Dar cred că dorinţa ta de a fugi este iraţională.

Ea îi aruncă o privire nimicitoare.

— Dar să mă căsătoresc cu un bărbat pe care nu îl cunosc pare mai raţional?

El ridică un umăr.

— Alege un bărbat pe care îl cunoşti. Alege pe oricine vrei.

Ea îşi pierdu cumpătul:

— Nu cunosc alţi bărbaţi. Că vă vine să credeţi sau nu, nu am obiceiul să cunosc bărbaţi. Îl cunosc pe Derek. Şi acum vă cunosc pe dumneavoastră. Şi, să mă scuzaţi, Excelenţă, dar sunteţi cam tot un drac când vine vorba despre cât de dezirabil aţi fi ca soţ, cu singura diferenţă că el îşi acoperă picioarele când se îmbracă.

Singura diferenţă. Alec nu reuşi să se stăpânească, aşa că îi răspunse zănatecei:

— Ah, dar el se îmbracă precum un păun albinos, din experienţa mea, aşa că, din punctul ăsta de vedere, aş zice că ieşi mai bine cu tartanul, fătucă.

Ea se încruntă la el, iritată, iar el continuă, incapabil să se oprească:

— Să enumăr şi celelalte moduri în care suntem diferiţi?

— Nu pretind că aş crede că v-aş putea opri, Excelenţă.

Nu era doar zănatecă. Ci îl înnebunea şi pe el.

— Păi, aş putea începe cu cel mai evident lucru. Nu te-am cunoscut cu scopul de-a te compromite în faţa întregii Londre.

— Nu aşa aţi făcut?

Întrebarea fu adresată rapid şi simplu şi îl tulbură în întregime.

— Ce înseamnă asta?

Ea nu îi răspunse, ci îşi încleştă în schimb cu hotărâre maxilarul, de parcă ar fi putut tăcea din gură pe vecie. El pufni, frustrat.

— Oricum, Lillian, nu te-am cerut în căsătorie.

— Şi slavă Cerului pentru asta! exclamă ea.

El îşi muşcă limba când o auzi. Ea intenţionase ca vorbele să îl usture, dar nu avea de unde să ştie cât de tare îl usturau, întrucât îi aduceau aminte de alte lucruri. De ruşine. De dorinţă pentru femei pentru care nu avea să aibă

niciodată o poziţie socială îndeajuns de înaltă. Nu avea să fie niciodată îndeajuns de adecvat. Niciodată îndeajuns de bun.

Lily urma să aibă parte de un bărbat care să fie îndeajuns de bun pentru ea.

— Ne învârtim în cerc, zise el. Te măriţi.

— Şi dacă nu doresc să mă mărit cu cel pe care îl alegeţi?

— Nu te pot forţa.

Ea clătină din cap.

— Poate că aşa spune legea, dar toată lumea ştie că mariajele forţate…

— Nu înţelegi. Nu te pot forţa pentru că este o condiţie separată a tutelei să îţi poţi alege singură un soţ şi să rămâi sub grija ducatului până te vei căsători.

Ea deschise gura, apoi o închise la loc.

— Vezi, Lillian? Tatăl tău chiar ţi-a purtat de grijă.

Ochii ei se umeziră când îl auzi, iar el simţi dorinţa puternică st o tragă spre el şi să aibă grijă de ea. Lucru pe care nu avea să îl facă, Aşa că, spuse în schimb:

— De aceea, aş putea adăuga, eşti cea mai în vârstă pupilă din lumea creştină şi, cumva, rămâi problema mea.

Cuvintele funcţionară. Lacrimile dispărură, nevărsate, înlocuite de o privire mijită.

— Aş fi fericită să fiu problema mea dacă mi-aţi da libertatea, duce. Nu am cerut să fiu o povară, aşa cum nici dumneavoastră nu aţi cerut să vă asumaţi răspunderea pentru mine.

Şi ironia era că dacă făcea asta, dacă îi oferea banii şi o alunga de acolo, ar fi fost pe drum înapoi spre Scoţia chiar în clipa aceea.

Doar că nu putea să o facă. Pentru că nu ar fi fost de ajuns.

— De ce? îi întrerupse ea gândurile, întrebarea ei făcându-l să se întrebe dacă nu cumva vorbise cu voce tare.

El o privi.

— De ce ce?

— De ce insistaţi să mă mărit?

Pentru că ar fi fost compromisă dacă nu o făcea. Pentru că el avea o soră cu şase ani mai tânără decât ea şi la fel de impetuoasă, pe care şi-o imagina cu uşurinţă căzând victima unui nemernic ca Hawkins. Pentru că şi-ar fi dat viaţa pentru Catherine dacă ar fi fost în aceeaşi situaţie. Şi, deşi era mai mult decât capabil să le întoarcă spatele tuturor lucrurilor londoneze care aveau de-a face cu ducatul, nu avea să îi întoarcă spatele lui Lillian.

— Căsătoria… asta fac femeile.

Ea ridică din sprâncene.

— Şi bărbaţii o fac şi nu vă văd dând buzna spre altar.

— Ba bărbaţii nu fac aşa ceva, îi răspunse el.

— Nu? Deci toate femeile care mărşăluiesc spre altar cu cine se căsătoresc?

Era enervantă.

— Nu e acelaşi lucru.

Ea râse din nou, deloc amuzată.

— Nu este niciodată.

Nu îi plăcu asta. Nu îi plăcu felul în care îl făcea să bată în retragere. Felul în care îl făcea să simtă că pierdea bătălia pe care o duceau, oricare ar fi fost aceasta.

— Alec, spuse ea, iar numele lui o lovi încet, liniştit şi ispititor ca naiba pe buzele ei frumoase. Lasă-mă să plec. Lasă-mă să plec din Londra. Lasă-i să-şi ţină nenorocitul de tablou şi lasă-mă să plec. Poate că îl convinsese. Nu fu o imposibilitate, până adăugă, încet şi disperată: E singurul mod în care voi supravieţui.

E singurul mod în care voi supravieţui.

Alec trase scurt aer în piept când o auzi – mai auzise şi înainte aceste cuvinte. Rostite de o altă femeie, dar cu aceeaşi convingere de nesuportat.

„Trebuie să plec”, îi spusese mama lui, ţinându-l de umerii lui înguşti. „Urăsc locul ăsta. Mă va ucide”.

Plecase. Şi murise oricum.

Alec nu putuse să o oprească.

Dar, la naiba, putea să facă astfel încât istoria să nu se repete.

— Nu ai cum să fugi de asta, Lillian.

Ea se încruntă, confuză, iar el continuă:

— Tabloul… Va fi piesa centrală a spectacolului itinerant al Expoziţiei Regale.

Ea îşi înclină capul.

— Ce înseamnă asta?

— Va călători prin întreaga Anglie, apoi în restul lumii. Paris. Roma. New York. Boston. Nu vei scăpa niciodată de el. Crezi că eşti cunoscută acum? Aşteaptă numai. Oriunde te-ai duce, dacă oamenii au acces la ştiri şi dacă sunt interesaţi de bârfe desfrânate – ceea ce, aş adăuga eu, s-a întâmplat peste tot pe unde am fost – te vor recunoaşte.

— Nu îi va păsa nimănui.

Îşi ţinu spatele drept ca o scândură, dar tonul o trădă. Ştia că nu era adevărat.

— Le va păsa tuturor.

— Nu mă va recunoaşte nimeni.

Îi auzi disperarea din cuvinte.

Dumnezeule, ce frumoasă era! Înaltă şi suplă şi de-a dreptul perfectă, ca şi când cerurile se deschiseseră şi Creatorul însuşi o aşezase acolo, în locul acesta, blestemată să fie mânjită. Era absurd să creadă că nimeni nu avea să o observe, să o recunoască. Îşi îndulci răspunsul:

— Toată lumea te va recunoaşte, fătucă. Clătină din cap. Şi dacă, aş dubla fondurile. Dacă ţi-aş oferi de zece ori pe-atâta, tabloul acela nenorocit tot te-ar urmări peste tot.

Umerii aceia drepţi se lăsară, doar îndeajuns ca el să îşi dea seama că începea să cedeze.

— Va fi ruşinea mea.

— Este greşeala ta de judecată, o corectă el.

Ea zâmbi afectat.

— Un eufemism drăguţ.

— Cu toţii le-am făcut, spuse el, dorindu-şi din cine ştie ce motiv idiot să o poată face să se simtă mai bine.

Ea îl privi în ochi.

— Tu? Ai făcut vreodată o astfel de greşeală?

Nici nu le putea număra pe toate.

— Sunt regele lor, spuse el.

Ea îl privi preţ de o clipă îndelungată.

— Dar bărbaţii nu poartă ruşinea cu ei pentru totdeauna.

Alec nu îşi întoarse privirea de la ea, dinspre cuvintele pe care atât de mulţi oameni le considerau a fi adevărate. Minţi.

— Nu. Nu o facem.

Ea încuviinţă, iar el văzu că lacrimile ameninţau să o podidească. Se împotrivi imboldului de-a se întinde după ea, ştiind instinctiv că dacă ar fi atins-o, s-ar fi schimbat totul.

Se urî că nu se întinsese după ea când ea se răsuci înspre uşă.

— Şi crezi că vei găsi un bărbat care va alege să se însoare cu mine. Ce prostie!

— Ţi-am dat o zestre, Lillian.

Ea se opri, cu mâna pe mânerul uşii, dar fără să îl răsucească. El interpretă nemişcarea ei drept semn că îl asculta.

— Până acum nu aveai o zestre. Probabil pentru că erai atât de tânără când ai devenit pupila moşiei. De asemenea, probabil că de aceea nu ai fost cerută în căsătorie până acum. Dar acum ai o zestre. Douăzeci şi cinci de mii de lire.

Ea vorbi înspre uşa închisă:

— Este o sumă de bani uriaşă.

Mai mult decât avea nevoie ca să prindă un soţ.

Ar fi putut prinde un soţ fără nimic.

— Vom găsi un bărbat, spuse el, consumat brusc de dezgustul de-a fi nevoit să îi cumpere un viitor. Păruse o soluţie atât de uşoară cu o seară înainte. Dar acum, când se afla în aceeaşi încăpere cu ea, simţea cum lucrurile îi scăpau de sub control. Vom găsi un bărbat, repetă el. Unul bun.

Alec avea să îl ducă pe sus până la altar, dacă era nevoie.

— Avem la dispoziţie nouă zile, spuse el.

— Să convingem un bărbat să îşi asume un risc cu

scandalul meu, înainte ca toată lumea să îl fi văzut efectiv.

— Să convingem un bărbat că eşti un premiu pentru care merită să îl ignore.

Lily se răsuci, cu ochii gri scăpărându-i.

— Premiu.

— Frumuseţe şi bani. Lucruri care fac lumea să se învârtă.

„Nu doar astea”, voi el să îi spună. „Ci mai mult de-atât”.

Ea încuviinţă.

— Înainte să fie dezvăluit tabloul. Nu după.

El dădu să îi răspundă, dar nu avea un răspuns bun. Bineînţeles că înainte. Odată ce era expusă, goală, în faţa lumii, avea să fie…

— Înainte ca ruşinea mea să fie pe de-a-ntregul publică, spuse ea, încet. Cu convingere. Nu după.

El ignoră subiectul şi îi spuse în schimb:

— Căsătoria îţi oferă tot ce-ţi doreşti, fătucă.

— De unde ştii ce-mi doresc?

— Ştiu ce vrea o femeie de la viaţă. Nu reuşi să o privească în ochi. Căsătorie. Nu bani.

Ea pufni uşor, râzând.

— Păi, orice femeie care-şi merită banii le vrea pe ambele.

O prinsese.

— Le vei avea pe ambele. Aşa cum ţi-ai dorit.

— Mi-am dorit să mă căsătoresc *din dragoste.*

Lui îi era silă de idee în sine. Dragostea era un scop ridicol; nu doar neverosimil, ci şi inexistent. Ştia asta mai bine decât oricine. Dar Alec avea o soră, aşa că ştia câteva lucruri despre femei, şi ştia, fără îndoială, că acestea credeau în marea aberaţie a inimii. Aşa că o minţi:

— Atunci vom găsi pe cineva pe care să-l iubeşti.

Lillian se întoarse spre el, înclinându-şi capul şi privindu-l, de parcă ar fi fost o creatură sub lupă, deopotrivă fascinantă şi dezgustătoare.

— E imposibil.

— De ce?

Ea ridică un umăr, apoi îl coborî.

— Pentru că dragostea este pentru cei norocoşi.

— Ce înseamnă asta? întrebă, cuvintele răsculându-se în el, nedorite din pricina adevărului sinistru pe care îl invocau.

— Doar că nu mă număr printre cei norocoşi. Toţi cei pe care i-am iubit au plecat.

Nu apucă să îi răspundă, deoarece ea ieşi pe uşă şi plecă, lăsându-l cu câinii şi ecoul cuvintelor ei răsunând în încăperea goală.

*

Englezoaicele ar fi trebuit să fie supuse şi docile.

Se părea că nimeni nu îi spusese asta şi lui Lillian Hargrove.

Când Alec îi spusese că era dispus să îi ofere o zestre care ar fi căsătorit-o cu orice bărbat pe care l-ar fi ales ea, îi trecuse prin minte că fata avea să îl jeneze cu prea multe mulţumiri. La urma urmei, douăzeci şi cinci de mii lire era o avere de rege. A mai multor regi, chiar. De ajuns ca să le cumpere ei şi bărbatului pe care avea să îl aleagă – oricine ar fi fost acesta – viaţa pe care şi-o dorea. O aproximaţie a dragostei pe care şi-o dorise.

Ce-i drept, Lillian Hargrove nu era genul care să leşine, dar cu siguranţă nu ar fi întrecut măsura dacă i-ar fi fost recunoscătoare. O lacrimă sau două nu ar fi fost de neaşteptat.

În schimb, ea îi refuzase oferta.

O lăsase în pace pe timpul zilei, dându-i timp să se răzgândească, să se împace cu ideea şi să îşi dea seama că decizia lui fusese cel puţin binevoitoare. La urma urmei, îşi dorise cândva să se căsătorească – fie şi cu un nemernic sadea – şi, dacă se gândea la soluţia pe care i-o oferise, Alec era convins că avea să fie de acord că era cea mai bună.

Aceste evenimente dezastruoase puteau sfârşi cu un măritiş şi copii, şi genul de siguranţă la care visau femeile.

Nu mă număr printre cei norocoşi.

Ce prostii! Norocul putea fi schimbat.

Dacă ea îşi dorea dragoste, avea să primească dragoste, fir-ar să fie! Poate că el nu credea în ea, dar avea să o înfăptuiască prin puterea voinţei, la nevoie.

Era tutorele ei şi urma să îşi joace rolul, la naiba! Să îi repare reputaţia, după care să se întoarcă în Scoţia. Şi ea urma să fie problema altuia. Şi cu asta, basta!

Nu avea de ales. Nu avea cum să fugă de tablou, doar dacă era dispusă să trăiască precum un călugăr. Cu siguranţă nu îşi putea petrece restul vieţii tândălind în casa de la numărul 45 din Berkeley Square, o pupilă a ducatului. Şi acum era prea în vârstă ca să fie pupilă, darămite la patruzeci de ani! Sau şaizeci!

Era ridicol! Cu siguranţă că avea să îşi dea seama de asta.

Alec venise mai devreme la masa de după-amiază, plănuind să îşi citească corespondenţa până ajungea ea, de preferat ca să îşi ceară scuze şi cu minţile la cap.

După un sfert de oră, ceru să i se aducă masa. După o jumătate de oră, îşi termină de citit scrisorile, dar le ţinu în continuare lângă el, prefăcându-se că le citeşte, nedorind ca ea să creadă că o aştepta. După trei sferturi de oră, ceru o a doua masă, întrucât prima se răcise cât aşteptase.

Şi după o oră, îl chemă pe Hudgins, căruia îi mai luă zece minute să ajungă, practic târâş.

— Domnişoara Hargrove este bolnavă? întrebă el imediat ce bătrânul intră în încăpere.

— Nu din câte ştiu eu, răspunse Hudgins. Să o aduc acum la dumneavoastră?

Alec îşi imagină că avea să îi ia bătrânului la fel de mult să ajungă în camera lui Lily precum i-ar fi luat lui să o caute prin toată casa. Aşa că refuză oferta şi făcu întocmai.

Nu era la bucătărie, nici în bibliotecă; nu era în solariu, nici în celelalte saloane. Urcă la etaj şi începu să caute prin dormitoare, începând cu etajul la care dormea el în apartamentul ce îi fusese descris ca fiind „camerele ducelui” De-a lungul coridorului erau uşi ce duceau spre

spaţii perfect aranjate, frumos decorate, spaţioase şi bine aerisite, şi evident nefolosite. Câţi oameni ar fi trebuit să locuiască în blestemăţia asta de casă?

Şi unde era odaia lui Lily, dacă nu printre acestea?

Urcă la al doilea etaj, imaginându-şi că avea să găsească camere asemănătoare cu a lui ca mărime, masive şi pline de lucrurile ei. Îşi dădu seama că nu exista nimic în zonele comune ale casei care să indice faptul că locuia acolo. În cele două zile în care împărţiseră aceeaşi locuinţă, nu văzuse nici măcar un singur lucru nelalocul lui. O carte rămasă deschisă pe o masă lăturalnică. O ceaşcă de ceai. Un şal.

Ce naiba?! Cate lăsa urme peste tot prin turnul din Scoţia, de parcă ar fi lăsat firimituri de pâine în urma ei, prin pădure. Presupusese că toate femeile făceau la fel.

Etajul doi era mai întunecos decât primul, iar coridorul mai îngust. Deschise prima uşă şi descoperi o încăpere care fusese la un moment dat o cameră de joacă pentru copii sau o sală de clasă, o încăpere spaţioasă, în care încă se simţea mirosul de lemn şi ardezie, dârele aurii ale luminii de după-amiază scoţând la iveală particule de praf ce dansau prin aer. Închise uşa şi se îndreptă mai departe pe coridorul întunecos, înspre o slujnică tânără care înlocuia lumânările dintr-un sfeşnic din apropiere.

— Scuză-mă, spuse el, şocând-o la culme pe fată, ori din pricina accentului scoţian pronunţat, ori din cauza cuvintelor politicoase, sau poate din cauză că era aproape cu vreo şaizeci de centimetri mai înalt decât ea, într-atât încât aceasta aproape că sări în aer de spaimă.

— Înălţimea… Excelenţă? se bâlbâi ea, făcând o reverenţă demnă de o întâlnire cu regina.

El îi zâmbi, sperând să o mai liniştească. Ea se dădu în spate, înspre perete. El făcu acelaşi lucru, în direcţia opusă, devenind dintr-odată foarte conştient de faptul că era atât de nelalocul lui în spaţiul acela îngust. Dorindu-şi să fi fost mai mic, aşa cum i se întâmpla mereu în această ţară uitată de Dumnezeu, unde ameninţa să zdrobească mobilierul de parcă ar fi fost făcut din beţe de chibrituri.

Alungându-şi acele gânduri din minte, Alec reveni la chestiunea de faţă.

— Care este dormitorul domnişoarei Lillian?

Fata făcu ochii şi mai mari, iar Alec înţelese numaidecât.

— Nu pun la cale nimic infam, fătucă. Doar o caut.

Fata clătină din cap.

— A plecat.

La început, cuvintele nu avură niciun înţeles pentru el.

— Ce-a făcut?

— A plecat, repetă fata. S-a dus.

— Când a plecat?

— Azi-dimineaţă, domnule.

După micul dejun dezastruos pe care îl serviseră.

— Când se va întoarce?

Ochii mari ai fetei sclipiră de spaimă.

— Niciodată, Excelenţă.

Ei bine. Nu îi plăcea ideea asta.

— Arată-mi odaia ei.

Fata îl ascultă numaidecât, conducându-l pe coridorul care cotea, înspre colţul dosnic al casei, spre locul în care scările pentru slujitori urcau în răsuciri înguste spre odăile acestora de la nivelurile superioare ale casei. Era un loc atât de ciudat din casă, încât aproape că o oprise pe fată ca să îşi reitereze cererea iniţială, convins fiind că o înspăimântase atât de tare, încât fata nu înţelesese ce îi ceruse.

Dar nu o făcu. Fata bătu la o uşă aproape invizibilă şi o deschise puţin, apoi sări numaidecât în spate ca să îl lase pe el să intre.

— Mulţumesc.

— Cu… Cu plăcere, se bâlbâi aceasta, surpriza din vocea ei făcându-l pe Alec să urască şi mai mult această ţară şi regulile ei ridicole despre recunoştinţă şi clasa servitoare. Un om le mulţumea celor care îl ajutau, indiferent de situaţia lor socială. La naiba! Ba din contră, din pricina situaţiei lor sociale.

— Poţi pleca, spuse el încet, deschizând uşa care

dezvălui spaţiul în care locuia Lillian, mic şi înghesuit, atât de mic, încât uşa nu se deschidea până la capăt, ci se lovea de piciorul patului îngust.

O latură a camerei se micşora sub un tavan foarte înclinat, deasupra căruia se aflau scările pentru servitori, ameninţând întregul spaţiu cu o senzaţie de claustrofobie profundă, de durată. Lumina soarelui care se revărsase în camera de joacă o făcuse să pară caldă, dar posibil să fi fost şi rezultatul lucrurilor pe care le conţinea.

Aici se aflau toate lucrurile lui Lillian, firimiturile care lipseau din restul casei: grămezi de cărţi peste tot; câteva coşuri pentru lucru de mână, pline cu aţe într-un curcubeu de culori; un scaun de pânză mic plin cu ziare vechi; un şevalet cu un peisaj pe jumătate pictat al unor acoperişuri din ţigle şi copaci înfloriţi – priveliştea care se putea zări de la fereastra micuţă ce făcea ca peretele opus să pară mai mic.

Patul era acoperit cu pături şi perne, mai multe decât văzuse vreodată Alec pe paturi mult mai mari, fiecare cuvertură având o culoare aprinsă ce părea a fi în dezacord cu celelalte.

Era, probabil, cel mai şocant lucru la această cameră – nu mărimea, nici îngrămădeala, nici faptul că era cât mai departe posibil de restul casei, deşi toate acele lucruri îl surprindeau, clar –, ci culoarea. Era atâta culoare în ea.

Era aşa de diferit de tot ce văzuse la ea până atunci.

Atât de diametral opusă faţă de restul casei pe care o decorase după cele mai recente stiluri şi cerinţe din miriada de reviste pentru doamne. Aici, în acest spaţiu sălbatic, minunat, plin de dezordine şi culoare şi…

Dresuri.

Privirea lui Alec se opri spre tăblia patului, unde o pereche de dresuri de mătase frumoase atârna peste rama de lemn simplă, atât de neglijent, încât îşi imagină că Lillian îşi dăduse jos acele învelişuri lungi de mătase rapid şi distrasă.

Ar fi minţit dacă ar fi spus că nu se oprise preţ de o clipă ca să se gândească la acţiunea cu pricina: Lily, cu un

picior ridicat pe patul acela colorat, desfăcând panglicile albe micuţe de la capătul de sus al dresurilor şi rulându-le în jos pe picioare, aruncându-le peste balustradă, apoi aruncându-se pe perne, ca să se odihnească.

Nu că odihna ar fi fost primul lucru pe care şi l-ar fi imaginat-o făcând în patul cu pricina după ce îşi dădea jos dresurile. Şi-o imagină acolo, întinsă pe patul acela mic, cu părul răsfirat sălbatic pe perna ei, cu ochii pe jumătate închişi, cu buzele întredeschise, chemându-l.

Pe el

Se întări instantaneu şi se înfurie pe sine. Îşi drese vocea. Era tutorele ei. Iar ea pupila ei. Pupila lui *dispărută.*

Şi era acolo ca să o găsească, cu sau fără dresuri.

Se foi, gândul la ele provocându-i un disconfort. Cu dresuri.

Se întoarse dinspre veşmintele ofensatoare, ignorându-şi corpul, privind în schimb spre restul încăperii, atât de vădit sanctuarul lui Lillian, într-atât încât se simţi drept cel mai mârşav infractor pentru că intra în spaţiul ei. Un hoţ al bijuteriilor coroanei. Un mirean într-o sacristie. Ulterior, avea să îşi dea seama că şi dacă ar fi încercat să nu intre în cămăruţa aceea ciudată, tot nu ar fi putut să n-o facă.

Alec intră, lăsând uşa cât mai deschisă posibil, concentrându-şi atenţia pe biroul mic de lemn vârât sub tavanul jos, unde se afla o grămadă de hârtie într-un haos organizat, cu un toc deasupra, din care cursese o pată de cerneală pe foaia imaculată. Îşi lăsă capul în jos şi intră în spaţiul cu pricina, trecându-şi degetele peste foaia de culoare bej, gândindu-se la celelalte scrisori, cele care îl chemaseră spre sud, spre această femeie, care avea să îl scoată din minţi dacă o lăsa.

Cu siguranţă că, acum că se afla în această încăpere, ea părea cea nebună. Avea la dispoziţie vreo şase dormitoare dintre care să aleagă şi încă vreo duzină de încăperi în care să locuiască, iar ea alesese totuşi această fundătură.

Lângă birou, de perete se sprijinea un cufăr mare cu

balamale, rămas neîncuiat. Alec se aplecă să îl deschidă. Era plin de scrisori, din câte se părea, o colecţie de plicuri uzate care era limpede că fuseseră deschise şi redeschise, fiecare conţinând o scrisoare care fusese citită recitită.

Ridică unul dintre plicuri, ştiind că nu ar fi trebuit să o facă, ştiind că asta îl făcea un nemernic, dar cu privirea prea fascinată de numele lui Lily şi de adresa de pe plic notate cu un scris negru îndrăzneţ. Îl deschise şi văzu numaidecât semnătura.

Hawkins.

Era uimitor cât de repede putea dispreţui un bărbat pe altul.

Se uită peste cuvinte… o grămadă de cuvinte goale.

„Cea mai încântătoare doamnă din Londra”.

„Muza mea”.

Cineva schiţase o floare pe marginea scrisorii, un crin frumos şi îndrăzneţ, lung şi perfect. Alec presupuse că Hawkins o făcuse şi îşi dori ca talentul bărbatului să nu fi fost afirmat.

„Lily a mea”.

Alec se opri când văzu numele, scrijelit cu scrisul acela îndrăzneţ, încrezător, iar ecoul cuvintelor ei din ziua anterioară răsună prin el. „Nu-mi spuneţi aşa. Nu aveţi dreptul”.

Ei bine, cu siguranţă că nici imbecilul acesta de Hawkins nu avea dreptul. Şi cu siguranţă că ea nu îi aparţinea lui Hawkins. *Îi aparţinea lui.*

Alec se ridică brusc la gândul cu pricina, lovindu-se puternic cu capul de tavan; atât de puternic, încât înjură prelung, într-un mod deloc cuvenit, în gaelică.

Cu o mână la cap, se îndreptă, continuându-şi insultele colorate. Pe măsură ce usturimea cedă, îi trecu prin minte că totuşi ar fi trebuit să fie recunoscător pentru lovitura la cap, întrucât îl făcuse efectiv să îşi vină în simţiri.

Lillian Hargrove nu îi aparţinea lui.

De fapt, se străduia din răsputeri să se asigure că va face categoric parte din trecutul lui.

Şi dacă i-ar fi dat banii? Nu cei cinci mii care i se

cuveneau, ci cei douăzeci şi cinci de mii? Cincizeci de mii? Îndeajuns ca să plece din Anglia. Pe Continent, în Americi, oriunde altundeva. Ar avea o avere îndeajuns de mare ca să trăiască precum o regină, oriunde ar fi vrut ea.

Şi-o imagină în rochii de mătase şi satin în Paris, cu o perucă ce aproape că atingea cerul, având lumea la picioarele ei, fără să îi pese cuiva de acolo câtuşi de puţin că fusese cândva în Londra, unde locuise sub scările pentru servitori.

La urma urmei, *nu* era sora lui. Cate era o copilă, nu avea nici optsprezece ani, fără niciun simţ al lumii mari. Lily avea cunoaşterea care venea odată cu vârsta şi feminitatea. Pozase pentru un nenorocit de tablou nud, nu?

Ea se băgase în această situaţie anume, nu-i aşa? Şi asta chiar dacă era îndeajuns de în vârstă ca să ştie că nu ar fi trebuit să o facă. Trebuie să fi ştiut la ce ar fi putut duce una ca asta.

Ruşinea ar urmări-o în continuare.

Ştia mai bine decât majoritatea că ruşinea ar fi urmărit-o, vârându-se pe sub pielea ei, fără să mai plece vreodată de acolo. Şoptindu-i în noapte. Nu avea să scape niciodată de ea, chiar dacă ar fi scăpat de cei care aveau să o învăluie cu ea.

Aşa cum nu reuşise nici el să o facă.

Se aplecă să pună la loc scrisoarea, observând locul în care fusese înainte hârtia şi ce anume îi descoperise aceasta. Se lăsă pe vine, ridicând stratul de scrisori care ascundeau o grămadă de material alb. De haine albe.

Haine albe micuţe pentru copii, toate din în brodat cu gulere din dantelă, rochiţe şi bonete şi pături. Alec se întinse înspre ele în mod instinctiv să le atingă – să ridice aceste haine imaculate, evident nefolosite. Rochiţa micuţă din mâna lui avea un şir de flori albastre frumoase brodate de-a lungul tivului. O alta era împodobită cu un şir de cai din lemn, cu şei aurii şi căpestre. O a treia, luna şi stelele într-un galben frumos.

Ştia fără îndoială că hainele acestea fuseseră făcute de Lily. Pentru copiii ei. Probabil pentru cei pe care se

aşteptase să îi aibă cu imbecilul acela de Hawkins.

Fără să se gândească, Alec continuă să răscolească prin cufăr, găsind bonete mici, şosete şi botoşei de bumbac cu tălpi din piele roşie. Într-un gest de nebunie deplină, întoarse botoşii cu tălpile în sus şi le duse la nas, inspirând aroma de piele fină, simţindu-i moliciunea pe obraz. Ca un nebun.

Le dădu drumul de parcă ar fi fost în flăcări şi totuşi, cumva, nu reuşi să îşi mute privirea din locul în care aterizară, pe un strat de satin şi dantelă ce nu părea deloc a fi fost croit pentru un copil.

Se uită peste umăr înspre uşa deschisă, imaginându-şi rapid ce ar spune dacă s-ar fi întâmplat ca un servitor să treacă pe acolo, dar fără să îi pese prea mult dacă avea să fie descoperit. În momentul acesta, ajunsese prea departe.

Ridică rochia din cufăr şi ştiu numaidecât ce era, de un alb imaculat, la fel de neprihănită ca hainele de copii pe care le găsise deasupra ei şi, cumva, într-un mod ciudat, mult mai preţioasă. Mult mai importantă.

Era rochia de mireasă a lui Lillian. Fără îndoială cusută cu visuri de fericire şi un viitor plin de dragoste şi familie.

Voia să se mărite.

Visa la asta şi la familia care avea să vină odată cu măritişul.

În timp ce ţinu veşmântul în mâini, dovada dorinţei sale, a faptului că nu voia să fie singură, că nu îşi petrecuse viaţa visând la a fi singură, doar la tovărăşia proprie, îşi dădu seama că îşi înnoi angajamentul faţă de planul lui.

Era a lui şi trebuia să o protejeze. Să îi poarte de grijă. Şi avea să o facă. Să o mărite. Să îi împlinească visurile.

Bineînţeles, pentru a face asta, trebuia să o găsească mai întâi, lucru care nu avea să se întâmple cât timp rămânea acolo, în ceea ce ar fi putut fi numit cu amabilitate un dulap sub scările servitorilor. Probabil că se dusese să îşi viziteze prietenele.

Un zgomot îi întrerupse gândul, o mică bufnitură, urmată de mai multe pocnituri surde şi un hohot de râs înăbuşit, iar Alec îşi dădu seama că încăperea nu era doar

minusculă. Era şi zgomotoasă. Îi putea auzi pe servitorii aflaţi de cealaltă parte a peretelui.

De ce naiba dormea acolo?

Nu avu timp să se gândească la întrebare, întrucât îi trecu prin minte faptul că apropierea de servitori era un avantaj în acel moment. Ieşi din încăpere şi îşi vârî capul pe scara servitorilor, chiar pe când coborau un lacheu şi două cameriste.

— Voi de-acolo.

Aceştia împietriră, iar una dintre tinere chiţăi. Lacheul vorbi primul:

— Excelenţă?

— Cine o vizitează cel mai des pe domnişoara Hargrove?

Tăcere. Alec încercă din nou:

— Prietenele ei. Cine o vizitează?

Una dintre fete clătină din cap.

— Nimeni.

El se încruntă.

— Nimeni?

Cealaltă clătină şi ea din cap.

— Nimeni. Nu are prietene.

Cuvintele răsunară grele pe scara întunecoasă şi îndeajuns de surprinzătoare pentru ca Alec să fie nevoit să se forţeze ca să nu întrebe instinctiv: „Cum se poate aşa ceva?” Lillian era frumoasă şi isteaţă şi avea în spate puterea unui ducat. Cum se putea să nu aibă prietene? Poate că pur şi simplu nu o vizitau acasă.

Încuviinţă din cap o dată.

— Mulţumesc.

— Excelenţă? întrebă lacheul, confuz.

— Ah, răspunse Alec. S-ar părea că în Scoţia suntem mai recunoscători decât în Anglia. Nu trebuie să vă holbaţi la mine de parcă aş fi un leu închis într-o cuşcă.

Servitorii clipiră la unison.

— Da, Excelenţă.

Alec se întoarse spre palier în timp ce trecură cei trei.

— Ah! strigă una dintre fete cu o fracţiune de secundă

înainte să îşi vâre capul pe după uşă. Se vede cu avocatul.

Fu rândul lui Alec să se întoarcă şi să clipească nedumerit.

— Poftim?

— Un bărbat mai în vârstă. Cu ochelari. Starswood sau aşa ceva, zise ea.

— Settlesworth?

Fata zâmbi.

— Aşa! Vine o dată pe lună. Una dintre fete spune că aşa îşi primeşte Lillian – se corectă numaidecât – domnişoara Hargrove banii. Făcu încă o pauză. Banii ei.

Bineînţeles că da.

Nu putea pleca de acasă fără fonduri. Şi Settlesworth ţinea băierile pungii. Alec se răsuci şi dădu să plece, după care îi mai trecu un gând prin minte. Se răsuci şi o văzu că îl privea.

— De ce doarme aici? întrebă el, arătând spre încăpere.

Fata clipi, surprinsă, observând încăperea mică de parcă nu se mai gândise niciodată să se uite cu atenţie la ea. Clătină din cap.

— Nu ştiu, sincer, spuse ea, în cele din urmă. Mereu a fost aşa.

Alec încuviinţă când auzi răspunsul nesatisfăcător, îi mulţumi fetei şi se duse spre biroul avocatului.

Capitolul 6

Ducele se duce la câini![3]

Dacă voia să o mărite, trebuia să o găsească mai întâi.

Ducatul de Warnick se fălea cu opt reşedinţe în Londra. Patru case la oraş împrăştiate prin Westminster şi Mayfair, o casă la est de oraş, pe malul râului Tamisa, o

3 *To go the dogs* (în limba engleză, în original) – are şi sensul de „a se ruina”.

casă cu apartamente de închiriat lângă Fleet Street despre care i se spusese că erau „pentru a aduce venit” (deşi ducatul nu părea să ducă lipsă de aşa ceva), o casă întinsă cu grădini vaste în Kensington şi o căsuţă la est de Temple Bar despre care se zicea că era destul de expusă curentului.

Lily preferase mereu casa de la numărul 45 din Berkeley Square, probabil din motive de confort, întrucât casa îi aparţinuse ducelui de Warnick pe care îl cunoscuse cel mai bine – cel care murise cu cinci ani în urmă, demarând potopul de ghinioane care le luase ulterior vieţile şi celorlalţi şaisprezece duci de Warnick, lăsând ducatul mai bogat cu câteva locuinţe, mulţumită ducilor interimari care muriseră fără moştenitori, soţii sau familie. Bernard Settlesworth, plătit pentru a administra chestiunile ducatului care ţineau de Londra, achiziţionase proprietăţile în lunile şi anii care urmaseră deceselor. Drept urmare, acestea îi aparţineau acum lui Alec Stuart, Numărul Optsprezece, în pofida faptului că cel mai probabil nu ştia de existenţa lor.

Asta era problema lui.

Lily, pe de altă parte, ştia de existenţa lor. Şi nu se temea să le folosească.

Nu că Lily ar fi văzut efectiv celelalte case. Nu fusese prea interesată de ele. Cu siguranţa că fusese interesată din afară, dar întrucât fuseseră integrate ducatului, personalul lor fusese redus la maximum, iar Lily îşi imaginase mereu că oamenii rămâneau cu demonii pe care îi cunoşteau – şi cel puţin casa de la numărul 45 din Berkeley Square ucisese un duce care avusese titlul mai mult de un sfert de oră.

Cu toate acestea, Lily nu era genul care să caute calul de dar la dinţi, iar faptul că existau alte şapte locuri în care să îşi găsească adăpost, în afară de Berkeley Square, era într-adevăr un dar foarte frumos.

Aşa se făcu că, în seara de dinainte, sosise la casa de la numărul 38 din Grosvenor Square şi fusese primită cu căldură de domnul şi doamna Thrushwill, grădinarul şi soţia

acestuia, o menajeră fericită. Cei doi împărţiseră cu ea cina lor simplă şi deschiseseră o încăpere pe care o ţineau cu mândrie curată şi aerisită pentru astfel de ocazii.

Lily se vârâse în pat, gândindu-se la felul cum intenţiona să evite planul nebunesc al ducelui de Warnick de a o scoate în iarmarocul căsătoriilor.

Primul pas era să îl evite pe ducele de Warnick.

Cu siguranţă că locuinţa de la numărul 38 din Grosvenor Square avea să fie un început excelent, întrucât urma să fie nevoit să o caute. Casa asta avea să îi mai câştige ceva timp. Două zile. Posibil mai mult.

Iar în întuneric, înconjurată de aşternuturi curate şi proaspete, se simţise uşurată pentru prima dată în decurs de două săptămâni şi cinci zile. Pentru prima dată se simţise căpitanul propriei nave.

Sentimentul acela fu însă de scurtă durată, întrucât îl înlocuiră rapid gândurile care o chinuiseră de la deschiderea Expoziţiei Regale. Gândurile la Derek. Şi la cât de proastă fusese.

Dacă l-ar fi văzut cum era în realitate! Că nu o respectase niciodată. Că nu intenţionase niciodată să o facă. Şi că fiecare promisiune pe care i-o făcuse, fiecare cuvânt frumos pe care îl rostise vreodată fusese o minciună.

Lily stătu acolo, în casa aceea întunecoasă, tăcută, amintindu-şi la nesfârşit minciunile lui, amintindu-şi felul în care o făcuseră să tânjească, plină de dorinţă şi ceva mult mai periculos. *Speranţă.*

De câte ori nu visase oare că urma să fie văzută? Să fie iubită? Să fie respectată?

Şi cât de bine se pricepuse să distrugă orice astfel de posibilitate!

Văzuse adevărul din privirea lui Alec în timpul micului dejun din Berkeley Square. Compasiunea din ochii lui. Ba nu. Nu compasiune.

Milă.

Venise din milă. Rămăsese din milă, făcându-i promisiuni ridicole cum că avea să îi ofere o zestre uriaşă şi

un soţ – deşi cum avea să facă rost de unul în opt zile… Era o treabă zadarnică.

Dar cealaltă opţiune…

Tabloul te va urmări.

Ruşinea ei avea să o urmărească.

Eroarea ei de judecată.

Ura acele cuvinte, consimţământul tacit că se făcuse într-adevăr de ruşine. Că nu avea să depăşească niciodată această chestiune. Nu voia să creadă aşa ceva, chiar dacă i se părea adevărat. La urma urmei, chiar dacă se mărita, societatea nu urma să o accepte niciodată. Şi cu siguranţă nu avea să accepte un bărbat dispus să se însoare cu ea. Indiferent de fonduri.

Încă o dată, un bărbat scosese în evidenţă scandalul. Nu conta câtuşi de puţin faptul că tutorele ei cândva absent o făcuse cu intenţii foarte nobile.

Dacă ar fi putut şi el să vadă asta.

Nu era singurul lucru pe care nu avea să îl vadă, îşi jură ea în întuneric. Nu avea să îi vadă niciodată nici lacrimile care îi udau perna până târziu în noapte, pe măsură ce întunericul o învăluia cu regrete.

Nu se gândi deloc la casă până nu se trezi şi privi cu ochii mari, epuizată după o noapte agitată, şi descoperi că menajera se trezise mult mai devreme şi îndepărtase o grămadă de acoperitori, dând la iveală o casă plină cu câini.

Erau mai mulţi câini decât şi-ar putut imagina vreodată: tablouri, statui şi tapiserii cu ogari, câini aurii ţesuţi în tapetul de mătase de pe pereţi, câini ciobăneşti bogat ornamentaţi sculptaţi în plintele de lemn, câini aflaţi de-o parte şi de alta a uşii de la intrare a casei şi cockeri Spaniei lucraţi cu migală pe aplicele de pe perete.

Lily încetini pe scări, studiind decorul nebunesc, ajungând la cea mai de jos treaptă şi pipăind cu degetele curbele complicate ale capului de buldog din mahon de la începutul balustradei. Era probabil cea mai tulburătoare siluetă – avea gura deschisă, cu dinţii ascuţiţi, chiar şi o limbă mică uşor ieşită în afară.

Cu ochii larg deschişi, se răsuci lent, gândindu-se la numărul imens de câini şi hotărî că era foarte posibil să fi greşit când alesese casa de la numărul 38 din Grosvenor Square ca să se ascundă de duce.

Şi apoi îi auzi vocea, din partea din spate a casei, şi fu convinsă că aşa fusese. Cu toate acestea, întrucât se hotărâse să se ascundă de Alec Stuart cât mai mult timp posibil, Lily se îndreptă spre ieşire.

Trebuia să se mulţumească cu o altă locuinţă ducală.

— Abia aseară am auzit că deschideţi casă, Excelenţă, spuse menajera cu voce ascuţită. Am făcut ce-am putut ca să ne pregătim, dar va trebui să mai adăugăm personal. Se opri, apoi adăugă rapid: Sau, dacă plănuiţi să locuiţi aici, putem chema personal din Berkeley Square.

Lily avea câteva secunde la dispoziţie ca să evadeze.

— Ah! Domnişoară Hargrove! Bună dimineaţa! strigă doamna Thrushwill.

Încremeni la jumătatea distanţei de uşă.

— Te duci undeva, fătucă?

Roşi şi se răsuci, captivată de ochii căprui ai lui Alec şi de buzele acelea perfecte, ridicate într-o parte, pline de amuzament şi aroganţă. Se forţă să zâmbească larg şi spuse:

— Intenţionam să mă plimb prin piaţetă. Se întoarse spre menajeră. Bună dimineaţa, doamnă Thrushwill.

Femeia mai în vârstă îi zâmbi la rândul ei.

— Sunt convinsă că încăperea a fost confortabilă?

— Foarte, spuse Lily.

Doamna Thrushwill îl privi pe duce.

— Vom aerisi o altă cameră pentru dumneavoastră, numaidecât, Excelenţă.

Ce? Nu.

— Nu rămâne.

— Ah, răspunse menajera, evident demoralizată. Am crezut…

— De fapt, voi rămâne, spuse ducele. Mulţumesc.

— Ah, spuse menajera din nou. Bineînţeles. Bineînţeles.

După care făcu o reverenţă şi se îndepărtă grăbită, fără îndoială ca să le spună tuturor despre ducele cel blând, amabil şi arătos.

Nu arătos.

Uriaşii nu erau arătoşi. Cu siguranţă nu uriaşii care încercau să îi distrugă viaţa.

— Ochiul tău are diverse culori, spuse ea. Vânăt. Şi galben.

— O plimbare? o îndemnă el.

Ai intrat în horă, trebuie să joci.

— Îmi place mult natura.

— Natura.

Ea încuviinţă.

— Într-adevăr.

— Grosvenor Square nu e *natură.*

— E verde, nu-i aşa? Sunt copaci.

— E înconjurată din toate părţile de garduri şi clădiri.

— Dacă ne gândim mai bine, toată natura e înconjurată de clădiri, sublinie că Poate că identifici pur şi simplu în mod eronat limitele.

Nu reuşi să găsească un răspuns exasperat, întrucât, chiar în clipa aceea, păru să îşi dea seama că întreaga casă era decorată cu o splendoare canină.

— Ce nai… Tăcu, privirea căzându-i pe un portret îndeosebi de ţipător al unui ogar cenuşiu atârnat pe unul dintre pereţi. În acesta, câinele se odihnea, culcat, cu picioarele lungi, fusiforme amestecate toate, cu capul lung şi lucios pe o pernă roşie de satin. Aia este o *coroană?*

Lily se apropie de portret ca să cerceteze podoaba de pe capul câinelui şi se gândi la titlul tabloului, cioplit în relief pe rama aurită de dedesubt.

— *Bijuteria din Coroană,* citi ea cu voce tare. Credeţi că pe căţea o cheamă Jewel?

— Cred că este o maltratare abominabilă a căţelei.

Ea se răsuci spre el.

— Poate că lui Angus şi Hardy le-ar plăcea coroane.

El păru scandalizat doar de o astfel de idee.

— Este o casă hidoasă.

— Mie îmi cam place, zise ea. Pare a fi un cămin.

Avea ceva de valoare, cu sau fără câini.

— Credeam că nu-ţi plac câinii.

— Iar eu credeam că-ţi plac, Excelenţă.

El ignoră batjocura.

— Nu vom locui aici.

— Ai dreptate. Nu vom face aşa ceva. Ţi-am cedat Berkeley Square. Cu plăcere. Mi-am dat seama că prefer casele cu uşi care funcţionează.

— Ai fugit.

— N-am fugit.

— N-ai fugit cu prea multă abilitate, întrucât, iată-ne aici, spuse el. Settlesworth îţi transmite salutări, apropo.

Ea miji ochii.

— Settlesworth e un trădător.

— Settlesworth încearcă să îşi păstreze funcţia şi a fost fericit să-mi poată furniza informaţii importante.

— Acum locul unde mă aflu e important?

I se păru că îl auzi oftând înainte să spună:

— Bineînţeles că este.

— Ah, corect, se răsti ea, nevrând să-l creadă că îi voia binele. Pentru că cel mai bine este să cunoşti locul unde se află problemele tale.

— Nu poţi fugi de mine, spuse el. Deci, de ce nu colaborezi cu mine? Am putea remedia situaţia şi să mă pot întoarce în Scoţia. Ştiu că ne-ar plăcea amândurora să se întâmple aşa.

— Oricât de încântător ar suna partea aceea, scenariul tău se sfârşeşte cu mine căsătorindu-mă cu un bărbat pe care nu-l cunosc.

— Ţi-am spus că poţi alege orice bărbat vrei. Nu intenţionez să-ţi stau în cale.

— Mă aleg pe mine, spuse ea. Aş prefera să mă bazez pe mine, nu pe tine. Sau pe oricare altul. Mă consider mai demnă de încredere.

El oftă din nou, iar ea îl auzi: frustrare şi încă ceva. Ceva pe care îl dispreţuia.

— Să nu care cumva să îndrăzneşti, zise ea,

întorcându-se furioasă spre el. Să nu care cumva să îndrăzneşti să-ţi fie milă de mine. Nu o vreau.

El avu eleganţa să pară surprins.

— Nu mă încearcă mila.

— Dar ce anume?

O parte a gurii i se ridică, formând un zâmbet pe care ea l-ar fi descris drept trist, dacă ar fi crezut măcar preţ de o clipă că i-ar fi păsat de ea.

— Regret.

Pentru că acordase atenţie somaţiei, fără îndoială. Pentru că se pricopsise cu ea.

— Cu toţii facem lucruri pe care le regretăm, duce.

Ea o ştia mai bine ca alţii.

Urmă un moment prelung de tăcere, după care el schimbă subiectul:

— Care dintre ei a deţinut hidoşenia asta de locuinţă?

Ea îi răspunse fără să ezite:

— Numărul Treisprezece.

— Ah. Cel care se presupune că a fost ucis de o oaie.

— Întocmai.

— Ce i s-a întâmplat de fapt?

Ea clipi, surprinsă.

— Exact asta i s-a întâmplat. A fost ucis de o oaie.

El se încruntă.

— Glumeşti!

— Ba nu. A căzut de pe o stâncă.

— Numărul Treisprezece?

— Oaia. Ducele ieşise pentru plimbarea lui zilnică. Dedesubt. Bătu din palme. L-a turtit de-a dreptul.

Buzele lui zvâcniră.

— Nu.

Ea ridică o mână.

— Jur că este adevărat.

El se uită prin încăperea de prost gust.

— Ai fi zis că l-ar fi avertizat câinii.

Lily râse, nereuşind să se stăpânească.

— Întrucât dulăii au supravieţuit, se prea poate ca regnul animal să fi colaborat în treaba asta.

El râse, profund şi răsunător, un sunet mult mai alinător decât i-ar fi plăcut să recunoască. Mai ademenitor. La gândul acesta, îşi veni în fire.

— N-ar trebui să râdem de ghinionul lui.

El făcu la fel, apropiindu-se.

— Cu toţii avem ghinion. Dacă nu putem râde de el, ce ne-a mai rămas?

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Îmi aminteşti încă o dată de propriile tale suferinţe îngrozitoare, cum ar fi că eşti nevoit să fii nemăsurat de bogat şi de puternic, şi toate acestea pentru că alţi şaptesprezece bărbaţi sărmani şi exploataţi au fost loviţi de oi căzătoare.

El continuă să înainteze spre ea.

— Parcă era vorba de o singură oaie căzătoare?

— O oaie ce voia să se răzbune pe duci. Ar trebui să ai grijă în sălbăticie.

— La sălbăticia din Grosvenor Square te referi?

— Nu strică să fii vigilent.

El râse din nou.

— Iar Lady Treisprezece? Ce s-a întâmplat cu ea?

— Numărul Treisprezece era văduv. Fără copii. Fără familie care să îl moştenească.

— Fără familie, în afară de câini, vrei să spui?

— Mi s-a zis că acestora nu le-a păsat de decor.

El chicoti, iar reacţia lui o umplu de căldură şi o făcu să se bucure de mârâitul jos de umor pe care posibil să nu-l fi auzit dacă nu ar fi fost atât de aproape. Când ajunsese atât de aproape de ea?

Şi de ce mirosea atât de minunat de proaspăt şi curat? Nu putea şi el să miroasă precum ceilalţi bărbaţi? A parfum şi putoare?

Dacă nu era atentă, ar fi putut începe să îl placă.

Ar fi putut începe să o placă.

— De ce ai fugit de mine, Lillian? întrebă el cu blândeţe, pe un ton îndeajuns de profund ca să simtă cuvintele rostogolindu-se prin ea. De ce ai fugit aici?

Pentru că nu avea unde altundeva să se ducă.

Ei bine… Nu îi putea spune asta.

Cu toate acestea, înainte să reuşească să găsească un răspuns potrivit, el adăugă:

— De ce eşti singură?

Ea înlemni când auzi întrebarea, simţind mai întâi cum îi îngheaţă sângele în vene, apoi cum i se înfierbântă. Singură. Ce cuvânt îngrozitor! Ce cuvânt îngrozitor, sincer, devastator de potrivit. Făcu un pas în spate, ajungând la perete şi la tabloul de pe acesta. Un câine încoronat pe o pernă de mătase.

Un câine mai iubit decât fusese ea vreodată.

El clătină din cap şi se dădu în spate.

— Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să întreb asta. Doar că… Se opri. Schimbă direcţia discuţiei. Ce voiam să spun este cum de n-ai avut un sezon?

— N-am vrut unul, minţi ea.

— Orice femeie vrea unul, replică el.

Ea încercă din nou:

— Nu sunt aristocrată.

— Eşti pupila unuia dintre cele mai avute ducate din Anglia, spuse el. Nu ai reuşit să găseşti un susţinător?

— Din nefericire, Excelenţă, banii nu sunt de ajuns ca să îi asigure unei fete un susţinător.

El ridică o sprânceană.

— Unei fete? Sau unei fete ca tine?

Se simţi uşurată când auzi întrebarea, care îi întorsese la calitatea de adversari. Miji ochii.

— Ce vrea să însemne asta?

— O fată care pozează pentru un nud.

O străfulgerare de furie. Furie şi o durere pe care o alungase şi jurase că nu avea să se mai gândească vreodată la ea.

— Orice fată, spuse ea, caustic. Ai nevoie de legături pentru un sezon.

— Dar ai legături. La naiba, doar sunt duce.

— Ai uitat de mine, spuse ea în cele din urmă. N-am avut niciun susţinător pentru că nu m-a vrut nimeni. O umbră de duce nu este îndeajuns pentru a câştiga atenţia

Londrei, s-ar părea. Oricât de şocant ar fi asta.

— Acum sunt aici.

Ea ridică o sprânceană.

— Da, păi, surprinzător, dar ducatul tău şi-a mai pierdut din… prestigiu.

— De ce naiba s-ar fi întâmplat asta?

Ea îi arătă cu un gest pompos fâşia de tartan care îi atârna de la umăr, peste trunchi, şi cobora înspre locul în care îi atârna în pliuri chiar deasupra genunchilor.

— Nu îmi imaginez de ce.

El se încruntă la ea.

— Vei avea un sezon acum. Anul acesta.

Ea râse, ignorând senzaţia de spaimă ce o cuprinsese când îl auzi.

— Nu-mi doresc unul.

Deja fusese prea mult în atenţia tuturor. Ziarele de scandal ştiau deja prea mult despre ea. Şi asta înainte să se fi implicat Derek.

— Mă tem că nu-mi pasă. Aşa te căsătorim.

— Nu există niciun „noi”, duce. Nu se pune problema de măritiş. Ţi-am spus deja. Îmi doresc libertate.

— Dacă îţi doreşti libertate din partea mea, fătucă, asta vine sub forma căsătoriei. Nimic altceva.

— Nu ţi-ai putea imagina că mă căsătoresc cu mine însămi? Să-mi dai zestre că mi-am asumat răspunderea faţă de mine însămi?

El zâmbi afectat.

— Căsătorie cu un bărbat.

— Îmi ceri să schimb un stăpân cu altul.

El ridică o sprânceană.

— Îţi ofer posibilitatea să alegi un bărbat. Orice bărbat din Londra.

— Iar eu ar trebui să îngenunchez şi să-ţi mulţumesc.

— Recunoştinţa pentru o zestre atât de exorbitantă nu ar fi ceva deplasat, sublinie el.

Ea scoase un oftat prelung, plin de suferinţă.

— Şi dacă nu sunt de acord să mă mărit?

Alec dădu să spună ceva foarte serios, după care se

răzgândi şi închise gura. Respiră adânc, plin de frustrare, după care o privi în ochi.

— Îţi vrei fondurile? Mărită-te.

— Iar soţul meu se alege cu banii mei. Şi o soţie compromisă.

El o privi îndelung, cu seriozitate, după care repetă:

— Unde te-ai duce, fătucă?

Ea ridică din umăr.

— Oriunde altundeva.

— Ce îţi rezervă viitorul?

Păruse să îi rezerve dragoste, căsătorie şi copii. Păruse să îi rezerve o idilă liniştită şi fericirea pe care o aducea cu sine mulţumirea. Şi siguranţa. Ştiind că viaţa îi era bine îngrijită.

Îşi dorise dintotdeauna doar o familie.

„Un bărbat de nivelul meu nu se însoară cu o femeie de nivelul tău”.

Închise ochii când îşi aminti cuvintele acelea rostite de un bărbat care îi lăudase cândva frumuseţea, care i-o şoptise uluit, care o numise muza lui.

Clătină din cap, alungând gândul, întorcându-se la momentul de faţă. La întrebarea lui Alec.

— Viitorul pare să mă ducă oriunde altundeva decât Londra, spuse ea, auzindu-şi tonul iritat.

El clătină din cap.

— Nu. Pare să te ducă *acolo.* Eu te-am întrebat *ce* pare să îţi rezerve.

Părea să îi rezerve o viaţă fără ruşine.

Îi veni în minte gândul, nedorit şi dureros, plin de adevăr, că îşi distrusese viaţa. Că riscase totul pentru ceea ce crezuse a fi dragoste.

Îl urî atunci. Urî modul în care vedea prea mult, acest duce măreţ, neaşteptat, ostil. Dar nu avea să îi răspundă. Chiar dacă el credea din răsputeri că era problema lui, pe care el trebuia să o gestioneze, se înşela. Era problema ei.

Şi avea să o gestioneze singură. Fără el.

— Pare să-mi rezerve fericire.

Nu o crezu.

Nu ar fi avut de ce să o creadă.

Pufni, frustrat.

— Fericirea nu este aşa de uşor de găsit, Lily. Nu este un lucru atât de simplu, cum ar fi să-ţi dau fondurile şi să te eliberez.

Cuvintele lui ascundeau atât de mult adevăr, încât nu reuşi să se stăpânească.

— De unde ştii?

— Pentru că ştiu, spuse el. Ea aşteptă ca el să îi explice mai amănunţit, dorindu-şi cu disperare ca el să continue. Rămaseră acolo, clipe îndelungate, după care el spuse în cele din urmă: Mi-a ajuns. Sezonul tău începe în seara aceasta.

— Sezonul meu.

— Eversley găzduieşte un bal. Eşti invitată.

Un bal. Stomacul i se strânse când auzi. Era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

— Nu, mulţumesc.

— Ai impresia eronată că ai avea de ales.

Cuvintele o înfuriară.

— Ştii că mai sunt alte şapte reşedinţe în Londra în care m-aş putea ascunde.

— Eşti convinsă că nu te-aş găsi?

— Nu m-ai găsi la timp ca sezonul meu să înceapă în seara asta.

El se aplecă şi îi spuse pe un ton scăzut, în dialectul scoţian, făcând-o să se înfioare cu o senzaţie greu de identificat.

— Te voi găsi, fătucă. Mereu.

Rămase gură-cască când îl auzi. Când auzi promisiunea ce se ascundea în cuvintele acelea. Când se gândi că ar fi meritat să fie căutată.

El se îndreptă de spate, iar momentul trecu.

— Găseşte-ţi o rochie, Lillian. Plecăm la nouă şi jumătate.

— Şi dacă nu o fac? întrebă ea, pe un ton mai moale decât intenţionase. Îşi drese vocea, încercând să îl ia în derâdere. Ce vei face atunci, Excelenţă?

El o privi cu atenţie, cu ochii căprui frumoşi şi sclipitori în pofida ochiului vânăt cu care se alesese. O privi până nu se mai simţi confortabil şi începu să se foiască sub atenţia lui.

— Găseşte-ţi o rochie, repetă el. Nu-ţi va plăcea dacă va trebui să-ţi găsesc eu una.

Ieşi din încăpere, lăsând-o pe Lily singură, în explozia canină a decorului, inundată de o senzaţie de căldură tulburătoare.

Se împotrivi senzaţiei.

Nu avea să se lase tulburată de el.

În schimb, avea să îşi găsească o rochie şi urma să fie ea cea tulburătoare.

Capitolul 7

„Încântătoarea" Lily îşi începe sezonul cu un stil special

La nouă şi jumătate în seara aceea, Alec stătea la baza scărilor principale, încercând să evite privirea lui Jewel. Căţeaua plină de bijuterii părea să vadă totul din poziţia ei şi, cum stătea aşa, întinsă pe perna ei prostească de mătase, cu siguranţă că îl batjocorea.

Aproape la fel de mult precum îl batjocoreau câinii lui care stăteau de strajă în partea cealaltă a holului.

Cu toate acestea, judecata canină copleşitoare părea pe deplin rezonabilă, întrucât Alec era convins că arăta ridicol.

Croitorul pe care îl găsise pe Savile Row mai devreme în cursul zilei jurase că deţinea ţinute vestimentare care i s-ar fi „potrivit perfect Excelenţei Sale", când, de fapt, ţinuta vestimentară formală nu i se potrivea câtuşi de puţin şi în care cu siguranţă nu aducea câtuşi de puţin a duce. Când Alec îi spusese asta bărbatului care îi zâmbise afectat, acesta îl asigurase că „i se potrivea *de rigueur".*

Totuşi, Alec nu era un imbecil. Haina îi era prea

strâmtă. La fel şi pantalonii, dacă era să fie sincer.

Aşa de mare. O brută scoţiană, enormă.

„Nu ţi se potriveşte nimic, bestie”.

Ura Anglia.

Dar timpul era esenţial şi nu putea aştepta după veşminte care să i se potrivească mai bine. În seara aceea începea sfârşitul, spera el că binecuvântat de scurt, al şederii lui în Anglia. Îl rugase pe West să dea sfoară-n ţară că Lillian avea acum o zestre enormă şi era încrezător că tinerii căţeluşi din Londra urmau să intre fericiţi în competiţie imediat ce aveau să ajungă la reşedinţa Eversley în seara aceea. La urma urmei, femeia era bogată, frumoasă şi pupila unui duce.

Până la răsăritul soarelui avea să fie îndrăgostită.

Trebuia doar să îşi facă apariţia. Privi în susul scărilor. Nici urmă de Lillian. Se uită la ceasul mare dintr-un capăt al încăperii, unde un pendul cu câini migălos lucrat se legăna încolo şi încoace. Zece fără douăzeci. Întârzia.

Era acolo, o ştia. Angajase doi flăcăi să păzească ieşirile din casă, să se asigure că, dacă încerca să evadeze, aveau să o urmărească, iar el să o găsească. Dar faptul că se afla în casă nu însemna că plănuia să meargă de bunăvoie la bal. Era pe punctul de-a urca scările, ca să o caute, când ea îşi făcu apariţia.

Sincer să fie, Alec nu o observă la început. Hardy o observă, câinele venind imediat la baza scărilor, holbându-se la ea şi, spre surprinderea deplină a lui Alec, lătrând entuziasmat.

— Ce nai… începu el, urmând direcţia în care se holba câinele, neputând însă a finaliza întrebarea din pricina şocului.

Din câte îşi dădea el seama, era îmbrăcată ca un câine.

Ar fi trebuit să ştie că urma să aibă un plan ca să evadeze sau să fie evitată. Bineînţeles, planul ei fusese să facă tot posibilul ca să îi contracareze planurile lui din seara aceea. Urma să fie o luptă a voinţelor, iar prima ei lovitură fu impresionantă.

Nu era genul de bărbat care să observe moda, dar această rochie, cu precădere, nu avea cum să treacă neobservată. Era o monstruozitate cu auriu şi bronz, cu fuste lungi cât scările şi mâneci care o făceau să pară pitică. Punea pariu că l-ar fi făcut şi pe el să pară pitic. Şi de parcă asta nu ar fi fost suficient, pe poalele rochiei erau cusute perle aurii şi de culoarea bronzului, aranjate în forme vag canine, iar corsajul – care i se potrivea impresionant de bine, deşi Lily probabil că avusese doar câteva ore la dispoziţie ca să ajusteze rochia pe silueta ei – era acoperit de cheutori aurii complicate, fiecare reprezentând o rasă de câini diferită: cockeri Spaniei, terieri, buldogi şi baseţi.

Privirea îi căzu pe talie, unde o curea aurie lată îi accentua silueta într-un mod de prost gust, un ogar cenuşiu aflat în mişcare întinzându-se pe toată lăţimea acesteia.

Jewel, fără îndoială.

Şi toate acestea înainte să ia în calcul podoaba capilară, o grămadă complexă de bucle arămii, fixate cu diverse prinzători în formă de câini, în care avea înfiptă un ac auriu pe care stătea cocoţat un ogar în plină vânătoare, surprins în timpul saltului, care se îndrepta spre un iepure ce se bălăngănea cumva deasupra lui, pe un fel de arc.

— Cerule mare, spuse Alec, de parcă ar fi fost singura variantă de reacţie la spectacolul oferit.

Ea nu ezită câtuşi de puţin în coborârea scărilor, foarte elegantă, cu o postură demnă de o regină. Aproape că puteai crede că nu era conştientă că purta un veşmânt ce putea fi descris cel mai bine ca fiind o oroare.

Era remarcabilă.

Se opri pe cea de-a treia treaptă, la acelaşi nivel cu el, zâmbind larg şi fals.

— E ceva în neregulă, Excelenţă?

— Atât de multe, domnişoară Hargrove.

Îşi umflă cu afectare poalele enorme.

— Îmi dau seama că rochia este puţin demodată, întrucât nu a mai fost purtată de mai bine de cinci ani, dar aţi insistat să găsesc o rochie.

— Da. Ce-i drept, tocmai faptul că este demodată e problema. Privirea îi căzu pe săculeţul ei de mână de forma unui terier mic care îi atârna de încheietură. Aia e blană?

Ea se uită la săculeţ.

— Cu siguranţă nu de câine.

— Nu îmi imaginez că Lady Treisprezece era genul care să îşi poarte obsesia.

Ea râse pe înfundate, iar lui îi plăcu puţin prea mult sunetul. Îşi drese vocea şi adăugă:

— În regulă, atunci. Să mergem, domnişoară Hargrove.

Ea ezită.

O prinsese.

— Doar nu credeai că un flecuşteţ precum rochia asta m-ar descuraja de la a-mi duce la îndeplinire planurile, nu-i aşa?

— Rochia asta nu e deloc un flecuşteţ, spuse ea.

— Va fi un miracol dacă încape în trăsură, încuviinţă el, întorcându-se cu spatele la ea şi îndreptându-se spre uşă, foarte conştient de faptul că nu îl urma. Se întoarse spre ea şi o privi în ochii ei cenuşii din partea cealaltă a holului. Haide, Lillian, sunt convins că nu credeai că aveam să renunţ atât de uşor, nu-i aşa?

— Am crezut într-adevăr că ai fi îndeajuns de deştept ca să-ţi dai seama că dacă apar în public îmbrăcată cu rochia asta, niciun bărbat nu mă va mai vrea.

— Ai judecat greşit.

— Simţul modei pe care îl ai?

El nu muşcă momeala.

— Propria-ţi frumuseţe.

Cuvintele o luară prin surprindere.

— Eu… începu ea, apoi se opri.

— Aşa îţi spun, nu-i aşa? Cea mai frumoasă femeie din Londra?

— Nu-i aşa, îl ironiză ea, rostind cuvintele cu un puternic accent scoţian. Nu îmbrăcată aşa.

Şi-ar fi dorit să fie adevărat. Şi-ar fi dorit să se poată uita la ea şi să nu îi vadă frumuseţea. Dar unele lucruri erau

adevăruri empirice, iar frumuseţea lui Lillian Hargrove se număra printre ele. Chiar şi acum, îmbrăcată ca un clovn canin.

Nu că Alec ar fi intenţionat să facă ceva în legătură cu frumuseţea ei. Îşi învăţase lecţia despre femeile frumoase şi nu intenţiona să o înveţe din nou.

Deschise uşa, momind-o.

— Spre trăsură, domnişoară Hargrove… Sau eşti prea laşă? Ai vrea să găseşti o costumaţie mai puţin ţipătoare?

Ea îşi îndreptă umerii.

— Chiar deloc. Mă simt foarte confortabil aşa.

Trecu pe lângă el, cu spatele drept, cu iepurele care se bălăngănea încoace şi încolo deasupra capului ei şi se urcă fără să ezite în trăsura care aştepta. Alec o urmă, plin de curiozitate şi mult respect.

După ce se aranjase pe bancheta din faţa ei, evitându-i rochia diafană şi contorsionându-şi picioarele lungi în puţinul spaţiu liber pe care i-l lăsase, în timp ce pantalonii lui prea strâmţi ameninţau să îi oprească fluxul de sânge din picioare, ea întrebă:

— Te simţi confortabil?

— Contează? întrebă el, ştiind că avea să o enerveze dacă repeta întrebarea pe care o pusese ea atât de des când făcuseră cunoştinţă.

Îl bucura senzaţia că o enerva, deoarece aşa îi era mai uşor să ignore faptul că o admira.

Nu o admira.

— Mă gândesc că nu, spuse ea, surprinzându-l. Dar încercam să fac conversaţie de politeţe.

El nu voia să facă conversaţie, aşa că mârâi un răspuns nonverbal şi privi pe fereastră la clădirile pe lângă care treceau.

Ea nu privi pe fereastră. Ci îl privi pe el.

Alec se simţi tot mai presat cu fiecare moment ce trecea, până când făcu tot posibilul să obţină un avantaj.

— Mă gândesc că îţi doreşti să îţi fi schimbat rochia.

Lillian nu se clinti.

— Prostii! Mi s-a făcut pur şi simplu milă de tine,

domnule duce. Vom face o pereche pe cinste, ţinând cont că haina nu ţi se potriveşte.

El se foi când ea menţiona îmbrăcămintea, mişcarea subliniind adevărul afirmaţiei sale.

— Nu?

Ea clătină din cap şi se aplecă în faţă, prinzându-l de marginea unei mâneci şi trăgând uşor de ea, aparent testându-i rezistenţa.

— Nu.

El se împotrivi imboldului de-a se foi când îl atinse uşor pe mână cu mâna ei înmănuşată. Preţ de o clipă, îşi imaginã un lucru nebunesc: cum i-ar prinde mâna şi ar apăsa-o pe a lui. După care ea îşi coborî privirea în poala lui, iar el îşi imaginã apăsându-i mâna pe materialul întins din dreptul coapselor. Înainte să se facă de ruşine, ea adăugă:

— Nici pantalonii. Ar trebui să găseşti un croitor mai bun. Se opri, apoi continuă, pe un ton sâcâitor: Poate unul englez.

Rămase fascinat de mâna ei, neplăcându-i senzaţia pe care i-o stârnea.

Plăcându-i senzaţia pe care i-o stârnea.

Înainte să se poată hotărî, ea îşi trase mâna de pe el şi, ca un nebun, el se întrebă dacă ar fi reuşit să o convingă să o pună înapoi, să poată lua o decizie pe deplin informată în această privinţă.

În schimb, îşi drese vocea şi se lăsă în spate pe banchetă:

— A fost un croitor englez. Mi s-a spus că este foarte bun.

— Nu este. Până şi eu ţi-aş fi putut face un costum mai bun.

— Da, păi, ţinând cont de vestimentaţia ta din momentul de faţă, voi opta în continuare pentru bietul croitor.

Ea se simţi insultată.

— Ba mă scuzi. Rochia asta nu mi s-a potrivit pur şi simplu, aşa de la sine.

Îşi trecu o mână de-a lungul cusăturii din lateral, unde corsajul i se potrivea la perfecţie. Alec nu putu să nu îi urmărească mâna. Ar fi fost nepoliticos să nu o facă.

„Mai nepoliticos decât ce îţi imaginezi că i-ai face acelei cusături?”

Nu fu nevoit să îi răspundă gândului cu pricina, întrucât Lily continuă:

— Sunt o croitoreasă excelentă.

Cuvintele îi deblocară amintirea odăii ei din Berkeley Square. A cufărului de acolo, plin cu rochia de mireasă şi haine de copii. Şi botoşeii aceia.

Ai naibii botoşei, încă le simţea mirosul.

— Îmi cer iertare, spuse el, foindu-se la gândul acela, simţindu-se brusc inconfortabil. Măiestria ta iscusită este umbrită de restul calităţilor rochiei.

Ea zâmbi, dinţii ei albi licărind în trăsura slab luminată, iar lui îi displăcu fiorul de plăcere pe care i-l stârni reacţia ei.

— Crede-mă, duce. Rochia asta este lucrată impecabil. Doar că este hidoasă. Ai nevoie de un alt croitor.

Croitorul se temuse de moarte de el. Fusese prea înspăimântat ca să îi spună că era prea mare pentru hainele deja croite pe care le avea pe stoc. Prea înspăimântat ca să îl trimită în altă parte.

La urma urmei, Alec era un duce. Nu refuzai pur şi simplu un duce.

Nici măcar pe unul care era atât de monstruos de mare şi atât de nepotrivit pentru Anglia cea perfectă, îngrijită şi rece.

Ce bestie!

Aproape neîmblânzită.

Brută...

Îl străfulgeră o senzaţie de disconfort, care nu avea nimic de-a face cu îmbrăcămintea şi totul de-a face cu ceva pe care niciun croitor potrivit nu l-ar fi putut repara.

— Nu voi sta îndeajuns de mult ca să am nevoie de un alt croitor. Te vom logodi, iar eu mă voi întoarce în Scoţia, unde îmi voi petrece vara. La noi, vara nu e plină de

mirosuri scârboase, putoare şi pavaje aburinde. Acolo avem natură adevărată.

— Neîncătuşată de garduri.

— Cu siguranţă nu de garduri de fier.

— Nu-ţi place Londra.

— Londra nu ar trebui să o ia ca pe un afront personal. Nu-mi place Anglia.

— Sau englezii.

— Nu mulţi dintre ei.

— De ce nu?

Pentru că Anglia îi provocase doar durere.

Nu îi răspunse. Ea se încruntă la el.

— Avem câteva lucruri încântătoare.

El ridică din sprâncene.

— Zi-mi trei.

— Ceai.

— Ceaiul provine din Orient, dar a fost o încercare excelentă.

Ea oftă.

— În regulă. Shakespeare.

— Shakespeare nici nu se compară cu Robbie Burns.

Lily îl privi.

— Te porţi ridicol.

El îşi desfăcu larg mâinile.

— Atunci, haide. Zi-mi cel mai bun citat din Shakespeare.

— Toate citatele sunt cele mai bune, zise ea, prompt. Este Shakespeare.

— S-ar părea că nu reuşeşti să te gândeşti la nimic demn de competiţie.

Ea îşi întoarse privirea, ca şi când nu şi-ar fi imaginat de ce el nu putea înţelege adevărul argumentului ei.

— În regulă. „Ca marea nesfârşită-i bunătatea-mi / Şi dragostea-mi ca marea-i de adâncă. / Din ce tot dărui, tot mai mult am încă, / Şi-s amândouă fără de hotare”.

El ridică o sprânceană.

— O poveste de dragoste pentru copii.

Îl privi cu gura căscată.

— E *Romeo şi Julieta.*

— Nişte ţânci fără minte. Care s-au sinucis pentru o pasiune nebună.

— E considerată una dintre cele mai grozave poveşti de dragoste ale tuturor timpurilor.

El ridică un umăr. Apoi îl coborî.

— Dacă nu ai mai multă minte.

— Şi bănuiesc că Burns al tău este mai bun? întrebă ea dispreţuitor.

Se aplecă în faţă în întuneric, rostind cu o pronunţie dialectală accentuată:

— Infinit mai bun. Dacă vrei romantism, spune-i unui scoţian.

Şi ea se aplecă înainte, reducând distanţa dintre ei, competitivă şi frumoasă, la naiba, cu nenorocita aia de rochie cu câini. Şi când vorbi, o făcu cu o pronunţie dialectală pe măsură:

— Dovedeşte-o.

Ulterior avea să se întrebe cum ar fi continuat noaptea dacă trăsura nu ar fi încetinit chiar atunci, dându-le de veste că sosiseră la reşedinţa Eversley, unde jumătate din societatea bună din Londra aştepta în afara trăsurii.

Avea să se întrebe dacă ar fi cedat instinctelor şi ar fi tras-o pe Lillian cea îndrăzneaţă, curajoasă şi sâcâitoare în poala lui, dovedindu-i cum putea mai bine.

Din fericire, nu avea să ştie niciodată.

Pentru că trăsura chiar încetini. Şi chiar sosiră la destinaţie.

Şi îşi aduse aminte că nici nu se punea problema să o sărute pe Lillian Hargrove.

Judecase greşit cât de tare îşi dorea el să o căsătorească.

Mai judecase greşit şi cât de jenată avea să fie dacă urma să poarte rochia cu câini în public. Brusc, acum că se afla la baza scărilor care duceau spre reşedinţa Eversley, în ferestrele de deasupra strălucind o lumină aurie, iar zgomotele de la petrecere revărsându-se înspre Park Lane, Lily fu mistuită de groază.

Nu era o emoţie necunoscută, ţinând cont de cât de emoţionată era în general când se afla în preajma aristocraţiei: complet nelalocul ei, nu îndeajuns de nobilă ca să fie primită în rândul lor şi cumva prea aproape de lumea lor ca să fie ignorată. Chiar şi fără un sezon.

Dacă nu l-ar fi cunoscut pe Derek, poate că ar fi putut fi ignorată.

Dar Derek Hawkins ţinea morţiş să fie văzut şi, în clipa în care pusese ochii pe Lily, cu opt luni înainte, pe când îşi petrecea timpul pe malurile lacului Serpentine, fusese blestemată să fie văzută la rândul ei. Alungă amintirile despre după-amiaza cu pricina şi respiră adânc, ca şi când asta ar fi putut să o facă să înainteze, cu curaj.

— Eşti convinsă că nu-ţi regreţi alegerile de midinetă? o întrebă Alec sec, la ureche.

Ea ignoră fiorul de plăcere pe care i-l stârni şoapta lui joasă.

— Mărturisesc, Excelenţă, că sunt surprinsă că ştii cuvântul „midinetă”. Ţinând cont de propria situaţie problematică cu îmbrăcămintea.

El chicoti, îndrumând-o mai departe, cu mâna pe braţul ei, iar ea iubi şi urî deopotrivă siguranţa pe care o simţi.

— Avem cărţi în Scoţia, domnişoară Hargrove.

— Aşa ai spus. Mai bune decât Shakespeare.

— Aşa-i, murmură el, cu voce joasă şi intimă, în timp ce se apropiară de lacheul care stătea ca o santinelă la uşă.

— Încă nu ai dovedit-o, spuse ea, panicată de ceea ce s-ar fi putut întâmpla când avea să intre în casă. În această lume pe care el i-o impunea, deşi ea încerca cu disperare să fugă de ea.

Lumea aceasta din care îşi dorise mereu în secret să facă parte.

Nu. Refuza să îi dea crezare gândului.

Se crispă, iar el simţi mişcarea. Sigur o simţise, deoarece continuă să îi vorbească de parcă s-ar fi aflat în salonul din Berkeley Square.

— „De-o vezi o şi iubeşti, doar ea, şi pururea…”

Înlemni pe treapta cea mai de sus, şocată de cuvintele acelea. Se întoarse spre el.

— Ce ai spus?

El continuă:

— „De n-am iubit din suflete, de n-am iubit orbeşte…”, recită el, iar pronunţia lui guturală, huruitul acela vicios, rostit îndeajuns de tare încât doar ea să îl audă, o făcu să uite unde se aflau, cu ce era îmbrăcată şi ce anume îi aştepta înăuntru. „Făr’ să ne ştim – sau despărţim…”

Ea clătină din cap, încercând parcă să îşi limpezească mintea. Nici măcar nu se cunoşteau. Era pur şi simplu atrasă de poezie. Robbie Burns ăsta era nespus de talentat.

— „Cum e să fii zdrobit nu ştim”.

Abia de şopti ultimul vers, cu voce joasă, întunecată şi minunată, iar promisiunea unei inimi zdrobite o umplu cu o tristeţe plină de durere. Fără avertisment, ochii i se umplură de lacrimi şi îşi întoarse privirea de la el, spre cei care dansau în apropiere, o morişcă de mâneci enorme şi mătăsuri vibrante.

— Fătucă?

O strânse mai tare de cot, cu o mână puternică, parcă de oţel, menită să o aline, dar reuşind de fapt doar să îi aducă aminte că alinarea era ceva trecător. Că tristeţea era cea mai sinceră emoţie. Tristeţe şi regret.

Din fericire, intraseră deja în casă, iar ea reuşi să se tragă din atingerea lui, abandonându-şi mantia în mâinile unui lacheu care abia de reuşi să îşi ascundă şocul când îi văzu rochia oribilă. Îşi şterse o lacrimă răzleaţă de pe obraz, apoi se întoarse spre duce şi spuse:

— Poate că Burns al vostru nu este chiar îngrozitor.

El nu îi răspunse, studiindu-i chipul ca să afle un răspuns pe care nu i l-ar oferi niciodată de bunăvoie.

— Lily… spuse el şi, preţ de o clipă, ea se întrebă ce i-ar fi spus el dacă ar fi fost singuri. Ce ar fi putut să îi facă.

— Diavolul Scoţian Muntean ne onorează cu prezenţa!

Şi atunci sosi marchizul de Eversley, iar ea fu salvată, dacă s-ar fi putut spune că cineva putea fi salvat într-o

astfel de situaţie.

— Nici măcar nu locuiesc în zona montană a Scoţiei, bombăni Alec.

Marchizul îl apucă puternic de umăr şi spuse:

— Prima regulă din Londra, prietene. Nimănui nu îi pasă de adevăr. Ai o distilerie acolo, aşa că Diavolul Scoţian Muntean îţi e porecla. Dumnezeule mare, ochiul ăla e înfiorător. Se întoarse spre Lily zâmbitor şi ridică din sprâncenele lui întunecate, surprins, când văzu cu ce era îmbrăcată. Ea trebuia însă să îi recunoască meritele: îşi mască aproape instantaneu şocul şi făcu o plecăciune adâncă peste mâna ei. Domnişoară Hargrove. Adevărul, în cazul dumneavoastră, este exact cum se spune. La fel de încântătoare precum sugerează legenda dumneavoastră.

— Nu trebuie să îi baţi toba în halul ăsta, mârâi Alec din spatele ei. Poartă o rochie cu câini.

— Mie mi se pare perfectă, zise Eversley, fără să îşi întoarcă privirea de la Lily. Aş vrea să cumpăr una la fel pentru soţia mea.

Ea nu se putu abţine şi îi zâmbi la fel de larg. Ziarele de scandal îl numeau pe marchizul de Eversley Libertinul Regal, iar Lily putea înţelege uşor de ce. Putea fermeca orice femeie prezentă acolo. Bineînţeles, îşi dăduse porecla la schimb pentru una nouă – Soţul îmblânzit – şi acum toată Londra ştia că era complet înnebunit după marchiza lui.

— Doar pentru că nu vrei să observe cineva că soţia ta este la fel de frumoasă ca domnişoara Hargrove.

Lily încercă să ignore adjectivul şi modul întâmplător în care acesta făcea referire la părerea lui despre ea. Bineînţeles că o mai auzise şi înainte, ci era frumoasă. O citise în ziarele de scandal. Avea ochi şi o oglindă. Dar când Alec îi recunoştea frumuseţea, părea cumva diferit.

Cumva deopotrivă mai adevărat şi mai puţin important ca până atunci.

Acum Eversley mârâi la el:

— Cel mai bine ar fi să ţii minte că nu vreau să îi observe nimeni frumuseţea, duce. Mai ales tu.

Alec îşi dădu ochii peste cap, scoţând o bucată de

hârtie din buzunarul hainei.

— Putem termina odată cu asta?

— Dumnezeule, Warnick, ai adus nenorocita de listă?

Lily se încruntă.

— Ce listă?

Bărbaţii vorbiră în acelaşi timp.

— Nu e nimic, spuse Eversley.

— Nicio listă, zise Alec, în timp ce privi în jos spre hârtie.

— Sunteţi amândoi nişte mincinoşi îngrozitori.

Două perechi de ochi mari şi frumoşi o priviră. Lily se întinse după hârtie, iar Alec o ţinu la distanţă de ea, haina lui întinzându-se mai tare pe silueta musculoasă. Ea îşi trase mâna înapoi.

— Te porţi ca un ţânc.

El îşi coborî braţul.

— Nu e nimic.

— Ba cu siguranţă e ceva. Ţinând cont că vă jucaţi cu mine în timpul unui bal.

El se uită la câinele şi iepurele care îi ieşeau din coafură.

— Nu sunt singurul care se joacă în seara asta, fătucă.

Ea profită de momentul acela de distragere şi îi smulse lista din mână, întorcându-se numaidecât cu spatele la el, ca să se uite. Erau cinci nume notate pe ea. Un conte, doi viconţi, un baron şi un duce.

Ea îl privi.

— Ce e asta?

Alec nu îi răspunse, dar roşi puţin, ca şi când ar fi fost prins într-un gest deosebit de condamnabil. Şi poate că aşa fusese. Ea se uită din nou peste listă, încercând să descopere numitorul comun al numelor cu pricina.

Toţi aveau titluri nobile. Şi toţi aveau moşii vaste.

Toţi erau oameni de treabă, dacă era să te iei după bârfe.

Şi toţi erau săraci lipiţi pământului.

Erau potenţiali peţitori. Lily îşi ridică privirea spre Alec.

— De ce are ducele de Chapin un semn de întrebare după numele lui?

Alec se uită la Eversley, care deveni brusc fascinat de covorul de sub picioarele lui.

Lily nu avea să se lase ignorată.

— Excelenţă? îl îndemnă ea, bucurându-se de felul în care i se încleştă maxilarul când auzi expresia curtenitoare.

Îşi concentră din nou atenţia pe ea.

— Nu suntem siguri că este interesat să se însoare.

Ea miji ochii.

— Intenţionezi să mă vinzi precum vitele la piaţă.

— Nu fi dramatică, Lillian. Aşa se procedează.

Încă nu văzuse ce însemna să fii dramatic.

— Adică aşa îţi măriţi pupila scandaloasă, asta vrei să zici?

Atunci chiar că o privi.

— Păi, n-aş putea spune că ai uşurat lucrurile. Spune-mi ce bărbat vrei şi ţi-l aduc.

— Ţi-am spus că nu vreau să mă mărit.

— Atunci ne-am pricopsit cu lista.

Ea îşi coborî privirea spre listă.

— Cu siguranţă nu mă voi mărita cu ducele de Chapin.

— Şterge-l naibii pe duce de pe listă. Înlocuieşte-l cu un măcelar, un brutar sau un nenorocit de fabricant de lumânări. Dar te vei mărita şi de-ar fi să mor.

— Warnick, îl avertiză Eversley. Limbajul.

Lily nu ezită.

— S-ar putea ca moartea ta să fie singurul beneficiu al măritişului.

El se aplecă atunci în faţă, îndeajuns de aproape ca marchizul să nu îi audă. Îndeajuns de aproape ca Lillian să observe că ochii lui nu erau pur şi simplu căprui. Ci erau maronii presăraţi cu auriu, verde şi gri. I-ar fi considerat frumoşi dacă nu le-ar fi dispreţuit proprietarul, care se considera erou în pofida faptului că se înfăţişa ca răufăcător.

— Că tot îţi place aşa de mult Shakespeare, ce zici de

asta? spuse el. „Vinde acum cât poţi”, Lillian Hargrove. „Căci nu găseşti cumpărător oricând”.

Ea deveni brusc atentă.

— Ce vrea să însemne asta?

— Doar că timpul este esenţial.

O inundă un sentiment de ruşine, fierbinte şi neplăcut. Inima ameninţa să îi sară din piept şi, în acel moment, îl urî. Îşi îndreptă umerii, împingându-i în spate şi adoptând o postură demnă de cineva de viţă regală.

— Domnule, eşti un bastard.

— Din păcate, nu este aşa, scumpete. Dar înţeleg de ce ţi-ai dori una ca asta; la urma urmei, din pricina legitimităţii mele am ajuns în această situaţie anume.

Ea nu îi răspunse, ci se împinse în schimb pe lângă el şi, luându-se după mulţimile de oameni, urcă în sala de bal, brusc fără să îi mai prea pese de felul în care arăta în rochia ei ridicolă plină cu câini – prea distrasă de şuvoiul de sânge ce îi năvăli în urechi, ca să mai audă şoaptele din jurul ei în timp ce societatea bună deveni conştientă de ea.

Şi totuşi, cumva, auzi perfect înjurătura şoptită pe care o rosti când ea se îndepărtă, urmată de marchizul de Eversley, care îi zise:

— Ai întrecut măsura, Warnick.

Bine. Să îl mustre prietenul lui, căci se purtase îngrozitor.

Lily se săturase de el şi de cât de necizelat era. N-avea decât să se ofilească şi să moară la intrarea în reşedinţei Eversley dacă voia. La naiba cu el, cu lista lui ofensatoare şi poezia lui scoţiană frumoasă.

Era mai mult decât fericită să se despartă acum.

Lily intră în sala de bal de la Eversley, atrasă numaidecât de lumina aurie puternică, de câmpul de lumânări împrăştiate prin încăpere, ce atârnau de candelabre deasupra lor, şi cele din aplice şi sfeşnice peste tot încotro se întorcea. Dar nu lumânările străluceau cel mai tare. Ci oamenii. Ar fi părut că toată Londra îşi făcuse apariţia la balul Eversley în veşminte de mătăsuri şi satinuri strălucitoare, care se potriveau cu ochi şi obraji strălucitori,

entuziasmul sezonului curgându-le prin vine.

Lily se opri chiar după ce intră în încăpere, împietrind uluită şi panicată. Ce urma acum? Era la un bal, îmbrăcată cât se poate de necuvenit, furioasă, frustrată, rănită şi disperată să găsească un soi de ieşire din această situaţie curentă, dezastruoasă.

Simţi privirile celor din Londra aţintite asupra ei, încinse şi critice, pălăvrăgeala lor transformându-se în tăcere în timp ce ea îşi îndreptă umerii şi îşi ridică bărbia, forţându-se să rămână puternică. Se uită la cei adunaţi acolo şi îi văzu mutându-şi rapid privirile, aşa cum alunecă mătasea pe blană, neputând să se lipească de ea. Se ridicară evantaie, se plecară capete şi începură şoaptele.

O cuprinse un val de ruşine, aşa că inspiră adânc. Se afla aici. În mijlocul unui bal, neavând de ales, decât să îşi găsească drumul.

Nici nu hotărâse bine asta, că cineva îi şi sări în ajutor.

Mai multe persoane chiar.

Capitolul 8

Singuratica Lily este înşfăcată de surorile scandaloase; Frumuseţile îndrăzneţe se împrietenesc cu pupila lui Warnick

— Cerule mare! Rochia aceea ar trebui arsă numaidecât.

— Şşşt! o mustră o altă voce. Poate că ei îi place!

— Prostii! N-ar avea cum să-i placă cuiva.

Lily se întoarse să înfrunte cvartetul ce se apropia de ea. Conducătoarea o privi în ochi fără ezitare.

— Nu-ţi place, nu-i aşa?

Lily fu surprinsă de întrebarea directă, aşa că răspunse fără ezitare:

— Nu.

Cvartetul de femei brunete, fiecare dintre ele drăguţă şi îmbrăcată la perfecţie, zâmbi în masă. Erau destul de frapante ca grup, dacă era să fie sinceră, fiecare îmbrăcată într-o rochie de mătase strălucitoare diferită: galben, verde şi albastru, iar lidera lor în roşu. Aceasta îi spuse:

— Înseamnă că o porţi ca să produci un anumit efect.

— Pentru un bărbat, dacă ar trebui să ghicesc, spuse cea în rochie albastră, investigând linia corsetului, pe care Lily o coborâse şi reajustase în după-amiaza aceea. Uimitor, şopti ea, înainte să se aplece spre ea. Este pentru un bărbat?

— De ce ar purta-o pentru un bărbat? întrebă cea în rochie verde. Ca să îl alunge?

De data aceasta vorbi cea în rochie galbenă:

— Ca să îi arate că nu îi pasă de părerea lui.

— Nu ar trebui să o facă, răspunse cea în rochie roşie, în timp ce se opri direct în faţa lui Lily. Bărbaţii rareori îşi înţeleg propriile păreri. Şi dacă eşti îndeajuns de îndrăzneaţă ca să porţi monstruozitatea aceasta, eşti şi îndeajuns de isteaţă ca să ştii că părerile lui nu prea contează pe timp îndelungat.

Lily clătină din cap.

— Nu e un el. Adică nu-mi pasă de ce crede el.

Cea în rochie galbenă zâmbi uşor, iar Lily îşi dădu seama că, în alte circumstanţe, ar fi considerat-o o femeie obişnuită. Şi totuşi, nu era. Nu când zâmbea.

— Asta înseamnă că există categoric un el.

— Nu în sensul la care vă referiţi, răspunse Lily.

— Ce sens ar fi acela? întrebă cea în rochie verde.

— Vorbeşte despre un el pe un ton atât de încântător, zise Lily arătând spre cea la care se referea, simţindu-se destul de ameţită acum că trebuia să vorbească cu grupul de femei. De parcă aş avea şi alte sentimente faţă de el în afară de dispreţ.

— Dispreţul nu este opusul dragostei, să ştii, spuse cea în rochie galbenă.

— Bleah! Interjecţia celei în roşu oglindi gândurile lui Lily. Nu o asculta. Regretăm toate ziua în care Sophie s-a

măritat din dragoste.

Sophie.

Şi în clipa aceea, Lily identifică grupul de femei cu care stătea de vorbă.

— Sunteţi Fiicele Periculoase! exclamă ea, după care îşi duse o mână la gură, de parcă ar fi reuşit să oprească observaţia din a-şi lua zborul.

Zâmbetele femeilor se lărgiră.

— În persoană, zise Sophie.

Sophie era Lady Eversley, născută Sophie Talbot, acum marchiza de Eversley şi viitoare ducesă de Lyne, căsătorită într-un scandal deplin, cu şase luni în urmă. Ceea ce însemna… Lily se întoarse spre cea în rochie verde, cea mai micuţă de statură dintre celelalte trei.

— Dumneavoastră sunteţi Lady Seleste, în curând contesa Clare şi… Se întoarse spre cea în rochie albastră, cea mai frumoasă din grup. Asta înseamnă că dumneavoastră sunteţi doamna Mark Landry. Bogată ca o regină, căsătorită cu un bărbat care, din câte se spunea, era zgomotos şi necioplit şi nu ar fi fost deloc bine primit în rândul aristocraţiei dacă nu ar fi avut o avere scandaloasă.

Doamna Landry înclină din cap.

— Îmi poţi spune Lady Seline.

Erau patru din cele cinci fiice ale contelui de Wight, un miner cu abilitatea de a găsi rezerve valoroase din combustibilul cu pricina şi îndeajuns de abil încât îşi cumpărase, sieşi şi fiicelor lui, un titlu. Renumite pentru ascendenţa lor socială, femeile fuseseră poreclite Fiicele Periculoase de ziarele de scandal londoneze. Lui Lily i se păruse mereu o poreclă mai bună decât cealaltă, mai puţin amabilă – Soioasele S.

Bineînţeles, acum că trei dintre cele patru fuseseră identificate, Lily ştia cine era cea de-a patra. Îşi mută privirea spre femeia foarte înaltă, frumoasă şi voluptuoasă, îmbrăcată cu o rochie roşie mulată, care ar fi fost de-a dreptul scandaloasă pe oricine altcineva în afară de Lady Sesily Talbot. Pe ea, arăta pur şi simplu splendid. Îndeajuns de frumoasă ca să îi amintească lui Lily că pălea îngrozitor

prin comparaţie cu femeia aceasta.

Femeia care avusese, cu doar un an mai devreme, legătură cu Derek Hawkins.

Brusc, Lily nu se simţea chiar atât de consolată de înfăţişarea şi acceptarea tacită a acestui grup de femei.

— Tu ne cunoşti pe noi, spuse Lady Sesily, şi toţi ceilalţi din încăpere par să te cunoască pe tine, deci cine eşti?

— Sesily, o atenţiona Lady Eversley. Nu fi atât de nepoliticoasă.

Nu voia să le spună. Nu voia ca ele să o displacă din pricina trecutului ei cu Derek. Auzise ce le făceau celor cu care se simţeau în competiţie. Şi îi cam plăcea grupul acesta de femei.

Nu că le-ar fi cunoscut, de fapt. Dar îi plăceau din ziarele de scandal. Şi pentru faptul că vorbeau cu ea în loc să şoptească despre ea din spatele evantaielor.

Nici măcar nu aveau evantaie.

Lady Eversley se întoarse spre ea.

— Deşi, trebuie să o spun, te afli în casa mea, aşa că ar fi foarte drăguţ să te cunosc, zise aceasta zâmbind amuzată.

— Ai dreptate, Sophie. Ai fost mult mai sfioasă decât mine.

Seleste râse.

— De parcă am fost noi sfioase vreodată.

Sesily o apucă pe Lily de mâini.

— Poartă o rochie făcută din câini. Evident că nu îi pasă de sfială. Şi nu are de ales decât să ne spună cine este, ca să o putem proteja de lupii care evident stau la pândă. Se apropie mai mult. Lupii sar la câini.

— De parcă tu ai şti ceva despre sălbăticie. Când ai plecat ultima dată din Londra? pufni Seline înspre sora ei.

Lily chiar le plăcea. Aşa că era timpul să îi pună capăt.

— Sunt Lillian Hargrove.

Urmă o clipă de tăcere, căci toate o auziră, iar Lily aşteptă ca Sesily să îi dea drumul la mâini şi să o împingă la o parte. Nu se aştepta ca cealaltă femeie să le strângă şi

mai mult şi să spună:

— Am vrut să te cunosc de multă vreme, încântătoare Lily.

O cuprinse o senzaţie de confuzie, apoi un amestec ciudat de bănuială, emoţii şi dezamăgire şi, în centrul lor, un miez de speranţă.

Lillian roşi.

— Doriţi să mă cunoaşteţi.

Sesily îşi înclină capul într-o parte.

— Bineînţeles că doresc să te cunosc. Toată Londra doreşte să te cunoască. Se aplecă mai aproape de ea. Unii într-un mod mai biblic decât alţii, mă gândesc.

Lily roşi când o auzi.

— Sesily!

— Păi, serios. Uitaţi-vă la ea. E la fel de frumoasă precum se zice.

— Se referă că vrei să o cunoşti în pofida lui Hawkins, sublinie Seline, francheţea renumită a soţului ei fiind evident o calitate cu care se fălea şi doamna Landry. Se întoarse spre Lily. Lui Sesily nu-i pasă de Hawkins.

— Doar în măsura în care îmi pasă să-şi trăiască restul vieţii în suferinţa pe care o merită scârnăvia aia, zise Sesily, apoi se întoarse spre Lily. Dar acum înţeleg ce e cu rochia cu câini. E chiar inspirată, de fapt. Deşi ar trebui să ştii că nu-ţi mutilează cu nimic frumuseţea.

Înainte ca Lily să apuce să vorbească, marchiza de Eversley zise:

— N-o băga în seamă pe Sesily, domnişoară Hargrove; nu se poate abţine să nu spună orice îi trece prin cap.

— Prostii! Nu are nimeni timp să fie circumspect. Sesily flutură o mână prin aer, apoi adăugă: Derek Hawkins are cele două trăsături de caracter care sunt inacceptabile la un bărbat: este nesuferit şi disperat să fie admirat de toată lumea. Poate că aş fi dispusă să îi trec cu vederea una dintre ele, dar ambele... Termină propoziţia cu un sunet deloc demn de o doamnă.

— Şi e îngrozitor cu banii, spuse Seleste.

— Cel mai bogat sărăntoc din Anglia, încuviinţă Sesily.

De parcă ar avea o gaură în portofel. Monedele îi cad din el la fel de rapid precum intră. O privi pe Lily. Păcat că este atât de-al naibii de talentat, nu-i aşa? Pe toţi ne orbeşte măiestria lui.

Lily fu atât de surprinsă de sinceritatea lui Sesily Talbot, încât nu reuşi să îşi găsească cuvintele, până când Lady Eversley – cunoscută de toată lumea ca fiind cea mai liniştită şi mai amabilă dintre surori – i le găsi pentru ea.

— Sesily, ai şocat-o, o mustră marchiza pe aceasta, după care se uită spre Lily. Nu trebuie să-i răspunzi. E pe deplin necuviincioasă când vrea să fie aşa.

— Nu am vrut să fiu necuviincioasă!

— Sinceră să fiu, Sesily e necuviincioasă şi când nu vrea să fie aşa, sublinie Seline.

Marchiza râse şi o luă pe Lily de mâini.

— Sunt foarte fericită că ai ales să ni te alături în seara asta. Când Regele mi-a spus că ducele voia să îţi înceapă sezonul aici, mărturisesc că am fost mai mult decât intrigată. Îşi trecu rapid privirea peste câinele şi iepurele din coafura lui Lily. Acum cu atât mai mult, din pricina… flerului tău aparte.

— Vă mulţumesc, Excelenţă, zise Lily, încă oarecum copleşită de surori. Dar nu este un sezon. Nu în adevăratul sens al cuvântului.

Marchiza clătină din cap.

— Spune-mi Sophie. La urma urmei, soţul meu şi ducele tău sunt prea apropiaţi ca să mi te adresezi aşa.

Lily privi peste umărul lui Sophie, spre intrarea în sala de bal, unde Alec şi marchizul se materializaseră, parcă invocaţi de cuvintele femeii. Îl privi pe scoţianul masiv, în haina şi pantalonii lui care nu i se potriveau şi care totuşi era cumva mai impresionant decât toţi ceilalţi din încăpere. Inima lui Lily începu să bată nebuneşte – de furie, fără îndoială, din pricina comportamentului lui absolut de neiertat.

— Nu e ducele meu.

— Ding-dong, spuse Sesily încet înspre umărul ei, privindu-l lung pe Alec. Atunci îl pot lua eu? Are nevoie de

un croitor, dar pot trece cu vederea în seara asta.

Nu.

Lily nu avea idee de unde apăruse antipatia faţă de ideea ca femeia aceasta frumoasă şi îndrăzneaţă şi Alec să fie împreună, dar nu îi plăcea. De ce i-ar fi păsat pe cine ar alege Alec ca ducesă?

Nu îi păsa. Chiar deloc.

— Ar fi norocos să vă aibă ca regină în castelul lui scoţian unde trage curentul, zise ea, alungând sentimentul de antipatie.

Sesily strâmbă din nas.

— Îmi place cum sună ideea unui ducat şi a unui castel, dar cine ar vrea să locuiască în Scoţia? E extrem de mohorâtă.

— Probabil că e mai bine aşa, Ses, o tachină Seline. Îmi imaginez că Regele şi-ar avertiza cu zel prietenul să stea departe de cele ca tine.

— Prostii! replică Sesily. Eu ar trebui să fiu avertizată să stau departe de el – la urma urmei, toată lumea a auzit de cuceririle Brutei Scoţiene. Se aplecă înspre Lily: Nu că i-ar spune cineva aşa în faţă. Dar este adevărat ce se zice? Este cumva îngrozitor de sexual?

Lily făcu ochii mari. Ce? Asta se spunea despre el?

După care ecoul poreclei lui răsună prin fiinţa ei – Bruta Scoţiană. Ura porecla aceea. Ura ideea că oamenii o şopteau pe la spatele lui. Ura ideea că oamenii şopteau despre el în primul rând.

Nu era de mirare că el ura Londra; în clipa aceea, şi ea o ura.

Nu se putea abţine să nu se uite la el, zăbovind cu privirea preţ de o clipă îndelungată asupra gurii lui perfecte, cuvântul „sexual” rotindu-se prin ea, după care îşi aminti că nu îi plăcea de el.

— Nu aş şti să vă spun, zise ea.

— Hmm. Atunci, probabil că nu, zise Sesily şi zâmbi afectată.

— Cerule mare, Sesily! Opreşte-te! spuse Seline.

— Este important să ştii astfel de lucruri înainte să te

repezi la atac!

— Pff! Ar trebui să te măriţi cu el. Fără îndoială că înalta societate va fi încântată să scape de tine.

Sesily se întoarse spre Lily, cu o licărire în ochi.

— Nu le asculta. Societatea nu se mai satură de mine.

— Gusturile nu se discută, o tachină Seleste, şi întreg grupul râse. Lily nu reuşi să nu zâmbească la rândul ei. Emoţia şi energia surorilor Talbot erau incontestabile. Erau întruchiparea a tot ceea ce îşi imaginase Lily vreodată că însemna să ai surori. Şi familie. Şi prieteni.

Împărtăşeau o dragoste puternică.

O cuprinse un sentiment de gelozie, nedorit şi nepoftit, iar Lily îl alungă. Nu voia să fie geloasă. Nu voia să fie invidioasă pe grupul lor apropiat.

Dar era. Cu fiecare părticică a fiinţei ei.

Şi nu era vorba doar despre lipsa lor de teamă combinată în faţa dispreţului social, de parcă nu ar fi simţit în viaţa lor ruşinea. Pieptul i se strânse când le ascultă râsetul, felul în care răsuna, plin de umor, dragoste, încredere şi o loialitate ce mergea până în măduva oaselor, şi îşi dori să facă parte din grupul lor. Cu disperare.

Nu o durea faptul că bârfeau public şi cu neobrăzare.

— Prea târziu, Sesily. Uite cine se ţine după el, zise Seline pe un ton nepăsător, privind fix peste umărul lui Lily.

Lily se întoarse şi văzu o femeie frumoasă care se apropia de Alec şi Eversley. Îl văzu pe Alec crispându-se, chiar şi de la distanţă. Îl văzu măsurând-o din priviri pe femeia aceea pe măsură ce se apropia, cam prea mult, ţinând cont de faptul că se aflau în mijlocul societăţii.

— Cine este? întrebă ea înainte să se poată opri.

— Lady Rowley, spuse Sesily cu dispreţ. S-a căsătorit cu contele Rowley, diabolic de arătos şi un bădăran veritabil. Ne-a curtat pe toate, într-un moment sau altul. În zadar, evident, întrucât cel mai probabil că are sifilis.

— Sesily! exclamă Sophie.

— O, te rog. Nu e ca şi cum nu te-ai gândit şi tu la asta.

— Cu toate astea, nu discutăm despre sifilis în sala de

bal!

Un gentilom care trecea pe lângă ele se opri, privindu-le şocat, iar surorile izbucniră în râs. Seline flutură din mână şi spuse:

— Nu trebuie să vă faceţi griji, milord. Apoi se întoarse spre ele şi zise: Acum baronul Orwell crede că noi avem sifilis!

— Nu, nu, Lord Orwell, spuse Sesily prea tare, făcând-o pe Lily să se îmbujoreze. Vorbim despre lordul Rowley. Aveţi vreo opinie în legătură cu probabilitatea ca acesta să aibă sifilis?

— Sunt convins că eu nu am, zise bărbatul de-a lungul nasului, apoi se îndepărtă grăbit.

Râseră toate, iar Lily se bucură, până îşi concentră din nou atenţia pe Alec, care încă discuta cu contesa Rowley. Sesily privi în aceeaşi direcţie şi zise:

— Măi să fie. S-ar părea că Rowley nu este singurul dispus să se eschiveze de jurămintele maritale.

Lillian era de acord. Nu se atingeau, dar singurul mod în care contesa ar fi putut fi şi mai libertină de atât cu sânii ei ar fi fost dacă s-ar fi dezbrăcat în faţa întregii Londre.

Nu că lui Lily i-ar fi păsat la sânii cui avea Alec acces.

— Zâmbetul acela se perfecţionează în ani de zile, zise Seline cu admiraţie.

Lillian îşi strânse buzele laolaltă şi îşi întoarse privirea de la cuplu.

— Mă gândesc că aşa este.

— Credeţi că se cunosc? întrebă Seleste. Adică, se spune că e o partidă nărăvaşă, dar nu mi-l imaginez cu ea.

Nici Lily. Nu că şi-ar fi dorit să încerce măcar.

— Dacă nu se cunosc, se vor cunoaşte destul de curând, zise Sesily.

Lui Lily nu îi păsa. Câtuşi de puţin. Se forţă să îşi ridice umărul, înfiorându-se rapid, pompos, după care se întoarse cu spatele la scena cu pricina.

— E bine-venită să îl ia.

— Ooh. Poate că Warnick are nevoie de un croitor, dar se pricepe destul de bine să treacă pe lângă cineva,

prefăcându-se că nu îl cunoaşte, povesti Sesily.

Lily se abţinu să nu se întoarcă.

— Pare furioasă, zise Sophie uimită, după care ridică vocea şi zise, plină de o voioşie neîntemeiată: Şi iată-i pe domni!

— Asta aduce necaz, zise marchizul de Eversley din spatele lui Lily, iar ea nu avu de ales decât să se întoarcă – ţinea pur şi simplu de bunele maniere.

Marchizul părea relaxat şi jovial, evident un al cincilea membru bine-venit în banda veselă a fetelor Talbot. Alec, pe de altă parte, părea palid şi ţeapăn.

Fără îndoială deoarece se afla din nou în prezenţa lui Lily.

— Nu o corupeţi pe domnişoara Hargrove, doamnelor, le tachină Eversley. Ţineţi minte că nu are experienţă cu sălile de bal din Londra.

— Nici prin gând nu ne-ar trece.

— Cel puţin nu din prima noapte.

— Data viitoare însă, cu siguranţă, răspunse Sesily, după care se întoarse spre Alec şi se întinse spre el.

Lily fu impresionată de mişcarea cu pricina: femeia întinse o mână mică, ceea ce îl obligă să accepte atingerea lui Sesily.

— Excelenţă, toarse ea şi făcu o reverenţă adâncă. Spuneţi-mi ceva…

Alec păru să revină la clipa şi grupul de faţă.

— Da?

Sesily îşi ridică privirea spre el, printre gene negre, şi până şi Lily fu atrasă de ea preţ de o clipă.

— Sunteţi devotat ideii de a vă petrece restul vieţii în Scoţia?

— De fapt, chiar sunt, zise el fără să se eschiveze.

Sesily îşi trase mâna din a lui.

— Ce păcat! Se întoarse spre restul încăperii. Va trebui să găsesc pe altcineva cu care să flirtez.

— Nu a spus nimeni că nu poţi flirta cu el, sublinie Seleste. Nu e ca şi când flirtatul ar duce la măritiş.

— Nu, oftă Sesily, uitându-se distrasă la cei prezenţi în

încăpere. Dar e mult mai distractiv dacă s-ar putea să o facă. Şi nu voi ajunge *în Scoţia.* Fără supărare, Excelenţă.

— Nu m-am supărat deloc, zise Alec. Ar trebui să-mi cer scuze?

— Nu ar fi chiar deplasat, răspunse Sesily.

Alec îşi duse o mână la piept.

— Bineînţeles, pierderea este a mea.

Sesily zâmbi larg.

— Arătos, bogat, nobil şi inteligent, pe deasupra. Chiar că e păcat!

Grupul râse, iar Lily nu reuşi să se abţină şi li se alătură, ignorând fiorul de invidie ce o străbătu faţă de uşurinţa cu care Sesily îi crease lui Alec o bună dispoziţie. Lily îşi dorea starea aceea pentru ea.

Se crispă la gândul acela. Ba nu. Nu şi-o dorea.

Nu voia să îl placă.

Voia să îl lase în urmă şi să înceapă o viaţă nouă. Departe de el.

Orchestra începu să cânte şi, ca prin magie, contele Clare şi Mark Landry îşi făcură apariţia parcă din neant, ca să îşi însoţească soţiile la dans. Eversley făcu o plecăciune elaborată înspre soţia lui.

— Dragostea mea? zise el, cuvintele răsunând joase şi întunecate, asemenea unei promisiuni.

Sophie se îmbujoră şi îşi luă soţul de mână.

— Ştii că, în calitate de gazdă, va trebui să dansez şi cu alţii.

Eversley se încruntă.

— Atunci, să fie clar că nu mă interesează să mai găzduiesc şi alte evenimente de genul acesta. Poţi dansa cu Warnick. Dar atât.

Sophie râse şi îi strigă lui Alec peste umăr, în timp ce soţul ei o târî în aglomeraţie:

— Îmi pare rău că te vei pricopsi cu mine, Excelenţă!

Rămaseră cu Sesily, iar Lily le mulţumi scurt, recunoscătoare, zeilor pentru asta, întrucât nu ar fi suportat să fie singură cu Alec. Nu după ce o trădase aşa cum o făcuse. Îşi dori ca acesta să o invite pe sora Talbot la dans.

Dar Sesily i-o luă înainte. Se întoarse spre ei şi zise:

— Trebuie să dansaţi.

— Eu… începu Lily, în timp ce inima îi bătea nebuneşte în piept, dar Alec o întrerupse:

— Nu.

Lily ignoră dezamăgirea pe care i-o stârni refuzul tăios. Nu era dezamăgită. Nu voia să aibă nimic de-a face cu bărbatul acesta. Şi cu siguranţă nu îşi dorea să fie nevoită să danseze cu el. Nici nu se punea problema să îl atingă.

Aparent însă, Sesily avea alte idei.

— Nu se negociază. Este primul bal al primului ei sezon şi e îmbrăcată cu… ei bine… aşa cum e îmbrăcată. Eşti bărbatul cu cel mai înalt rang dintre cunoscuţii ei. Aşa că trebuie să dansezi cu ea.

— Nimeni nu ştie cine sunt, zise el.

Sesily zâmbi afectată.

— Excelenţă. Sunteţi un duce neînsurat cu o avere demnă de un rege. Ar trebui să fiţi de-a dreptul netot ca să credeţi că nu ştie nimeni cine sunteţi. S-ar putea să aveţi cel mai prost croitor din lumea creştină, dar nu sunteţi netot, nu-i aşa?

Lily avea propriile păreri cu privire la această întrebare în mod specific, dar nu spuse nimic.

— Sunt tutorele ei. Sunt convins că nu se cuvine.

Sesily ridică o sprânceană.

— Jumătate din tutorii din Londra sfârşesc prin a se căsători cu pupilele lor. E o epidemie.

De data asta, Lily nu mai tăcu:

— Nu şi tutorele acesta. Nu pupila asta.

Warnick îi aruncă o privire tăioasă şi îi spuse:

— Te asigur, Lady Sesily, că nu este posibil aşa ceva.

Sesily îi privi preţ de un moment îndelungat, după care spuse:

— Cu siguranţă că nu. Şi totuşi, trebuie să dansaţi.

Atunci, scoţianul masiv oftă şi se întinse după Lily, evident considerând că privirea iscoditoare a lui Sesily Talbot era mai puţin atrăgătoare decât o tură de dans cu

pupila lui.

— S-o facem şi pe asta, atunci.

Ea îşi trase înapoi mâna.

— Nu, mulţumesc.

Sesily se întoarse, o privi cu grijă, apoi spuse:

— N-aş fi zis că tu ai fi netoata din scenariul ăsta.

— Nu sunt netoată. Pur şi simplu nu sunt interesată să dansez cu el.

Sesily se uită prelung la duce, din cap până în picioare, după care spuse:

— Se poartă dur cu tine?

— Nu. Dacă nu puneţi la socoteală faptul că m-a forţat să vin aici în seara asta.

— Nu o pun, zise Sesily, apoi se aplecă spre ea şi spuse, încet: Încântătoare Lily, nu ai de ales. Dansează cu ducele şi lasă Londra să te privească bine în rochia ta cu câini, înainte să te privească bine fără nicio rochie.

Lily înlemni.

Sesily ridică o sprânceană.

— Toată lumea vorbeşte despre tablou, şi o ştii bine. Nu ajută faptul că Derek Hawkins este aici în seara asta. A venit ca un şobolan nepoftit, la braţul unei văduve bătrâne, cu un picior în groapă, fir-ar să fie. Cu siguranţă crede că îi va lăsa o avere dacă face pe dandy-ul ei, nenorocitul.

Lily nu avu timp să fie şocată de limbajul lui Sesily, întrucât sentimentul de panică se accentuă, la fel şi frustrarea ei. Privi disperată spre Alec, dar privirea acestuia era aţintită spre peretele îndepărtat al încăperii. Ea înghiţi în sec, pe lângă nodul ce i se puse în gât.

— Aş vrea să plec.

— Nu, spuse Alec, iar ea se răsuci ca să se certe cu el.

Sesily vorbi prima:

— Ascultă-mă bine, Lillian Hargrove. Ştiu mai bine decât oricine ce poate convinge Hawkins pe o femeie să facă. Dacă vrei să supravieţuieşti acum, trebuie să faci tot posibilul să îl faci pe el să pară ticălos. Primul pas este să îi faci pe cei din Londra să te iubească. Iar asta începe cu un dans cu ducele tău.

„Nu e ducele meu”.

Surprinzător, dar fură singurele cuvinte pe care reuşi să le gândească în timp ce o cuprinseră şocul şi groaza, atât de puternic, încât abia de îl auzi pe Alec rostind uşor, gutural:

— Vino.

Când se întoarse spre el a doua oară, văzu că o priveşte, cu mâna întinsă, uitându-se fix la ea, cu ochii lui căprui.

Ţinând-o captivă.

Îşi puse mâna în mâna lui întinsă, chiar dacă se împotrivea ideii, în timp ce auzi din nou cuvintele lui Sesily. În timp ce el o ducea spre dans, trăgând-o mai aproape de el.

Într-un alt moment, într-un alt loc, poate că şi-ar fi dat seama că Alec Stuart, cel de-al douăzeci şi unulea duce de Warnick, deşi fără voia lui, era un dansator de cel mai înalt calibru. Posibil să se fi întrebat cum se putea aşa ceva, ţinând cont că se eschiva de toate lucrurile care aveau legătură cu societatea. Dar nu o făcu. Era prea concentrată pe un alt bărbat, un bărbat pe care crezuse cândva că îl iubea.

Un bărbat care o minţise.

Un bărbat care o ademenise cu promisiuni frumoase. Care o convinsese să aibă încredere în el. Să îi pozeze pentru tablou fără să se gândească la repercusiunile acelui gest. Fără să se gândească la posibilitatea a ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi fost descoperit vreodată.

Ce fel de femeie avea să o creadă lumea.

Iar Derek, nepătat.

Ba chiar lăudat.

Şi prezent acolo.

Alec o conduse prin paşii de dans preţ de câteva minute lungi, silenţioase, în timp ce ea încercă să se împace cu ideea că intrase în bârlogul leilor. Că cel mai probabil avea să îl vadă. Şi că era îmbrăcată ca o căţea blestemată. Privirea îi căzu pe gâtlejul lui Alec, care se înălţa ca o coloană deasupra lavalierei. La nodul care îi

sălta în timp ce înghiţea în sec.

Era acolo, sub ochii curioşi ai aristocraţiei, din pricina lui.

Îşi ridică privirea peste maxilarul lui ferm şi buzele pline, peste nasul drept, înspre ochii lui, care se aşteptase să privească oriunde altundeva, dar nu la ea.

Se înşelase.

Se uita direct la ea, privirea lui căpruie cunoscătoare captivând-o cu uşurinţă pe a ei, făcând-o să se înfioare, conştientă. Ba nu. Nu era vorba de conştientizare.

Ci de furie.

— Tu ai făcut asta. El nu spuse nimic, aşa că ea îşi continuă acuzaţiile: Tu m-ai adus în aceeaşi încăpere cu el. Furaj pentru toată Londra, pentru critica şi bârfa lor. Sunt aici din pricina ta. Din pricina planului tău nebunesc.

— Este singura modalitate prin care îţi putem salva viitorul.

— Accentuându-mi scandalul în faţa tuturor? Dezvoltându-l?

— Ca să te mărit. Lista… toţi de pe ea sunt bărbaţi buni. Eversley şi-a pus reputaţia în joc pentru ei.

— Ducele de Chapin a fost părăsit la altar de trei ori. Şi e duce. E practic imposibil, dacă nu e ceva îngrozitor de în neregulă cu el.

— Cum ar fi?

— Nu ştiu, dar dacă trei fete bătrâne l-au părăsit într-un moment atât de critic, mă gândesc că s-ar putea să aibă lepră de-a dreptul.

— Ei bine, sunt convins că nu are lepră, dar am spus că-l poţi tăia de pe listă.

— N-ar fi trebuit să fie pe listă de la bun început.

El oftă.

— Atunci fă-ţi tu o listă.

— Nu vreau o listă! exclamă ea, înnebunită şi prea tare pentru încăperea în care se aflau, atrăgând atenţia câtorva perechi din apropiere. Îşi coborî vocea: De ce-ţi pasă atât de mult? Am fost aruncată în dizgraţie, oricum, aşa că de ce nu m-ai lăsa să plec? De ce mă forţezi să

rămân pentru ceremonia de ungere cu smoală şi tăvălire prin pene?

El ezită, iar în clipa aceea scurtă de tăcere, Lily îşi dădu seama că orice urma să îi spună avea să schimbe totul. Pentru că vedea în ochii lui că avea să fie adevărul.

Apoi el o spuse:

— Lily, ţi-am văzut rochia de mireasă.

Ea înlemni, neputând respira.

— Ce-ai spus?

El o trase de talie, de mână.

— Nu te opri din dans.

Ea nu se clinti, dându-şi seama că înlemnise pe podea, repetând:

— Ce-ai spus?

Alec miji ochii către ea.

— Am găsit-o, spuse el, încet, ca cea mai tăcută împuşcătură trasă vreodată, care străpunse pieptul lui Lily. Şi grămăjoara de hăinuţe drăguţe pentru copilul pe care îl vei avea. Botoşeii aceia, cu tălpile roşii moi. Visezi să umpli botoşeii aceia, Lillian Hargrove. Şi acum ai cele mai mari şanse să o faci.

Ea rămase cu gura căscată spre el, nevenindu-i să creadă. Se dădu un pas în spate, trăgându-şi mâna din strânsoarea lui.

— Cum îndrăzneşti să-mi umbli prin lucruri?

— Dispăruseşi. Trebuia să te găsesc, zise el, apropiindu-se din nou, privind în jurul lor, încercând să nu se ciocnească de alte perechi care se învârteau pe lângă ei.

De parcă lui Lily i-ar fi păsat de aşa ceva. Îi umblase prin lucruri.

Găsise rochia de mireasă. Hăinuţele de copii. Lucrurile pe care le făcuse cu migală pentru un soţ pe care nu avea să îl iubească vreodată. Copii pe care nu avea să îi cunoască vreodată. O viaţă pe care nu avea să o mai aibă vreodată.

Le găsise – secretele ei cele mai intime.

Şi cumva, nu era furioasă. Ci jenată.

Rochia, hainele, şosetele şi botoşeii micuţi erau toate

visurile unei fete mai tinere şi mai inocente decât era ea acum. Erau promisiunile pe care şi le imaginase şoptite în întuneric în timp ce stătea culcată sub scările servitorilor şi se gândea la un viitor, mai luminos şi mai frumos decât prezentul.

Un viitor pe care nu urma să îl mai aibă vreodată.

Erau minciuni frumoase. Acum ştia asta. Le lăsase în cufăr dintr-un motiv.

Iar el le găsise.

O inundă un sentiment de ruşine, mai încins decât orice jenă pe care o simţise vreodată. Mai încins decât jena pe care o simţise când îi dezvăluise că ştia despre tablou. Cum se putea să fie mai ruşinată de o rochie albă simplă decât de lipsa cu desăvârşire a unei rochii?

— Deci mi-ai căutat prin lucruri, ca o… Ezită, întorcându-şi privirea de la el, îngrozită acum de lucrurile pe care le văzuse. De ceea ce ar fi putut să ştie despre ea… ca o brută scoţiană enormă ce eşti. Nu te vreau aici. În viaţa mea. Găseşte o altă femeie pe care s-o tratezi cu grosolănie. Am auzit că te pricepi de minune la asta. Reputaţia te precedă.

El se făcu ţeapăn ca o scândură când o auzi, iar Lily avu brusc senzaţia că spusese ceva îngrozitor de greşit.

Nu că i-ar fi păsat.

După care vorbi el, cu voce joasă şi întunecată, cuvinte mânioase şi forţate:

— Îţi uiţi locul, spuse el. Ca pupilă a mea, lucrurile tale îmi aparţin.

Ea îl privi drept în ochi.

— Bestie.

Buzele i se strânseră, formând o linie dreaptă lungă.

— Şi tu, cea mai frumoasă femeie din Londra, spuse el, de parcă ar fi fost un lucru cât se poate de urât faptul că era frumoasă. Ne potrivim de minune, *încântătoare Lily.*

Porecla o deblocă. Se trase de lângă el şi ieşi din sală.

Capitolul 9

Tutore? Sau câine de pază?

Nimeni, în toată viaţa lui, nu îl mai frustrase vreodată la fel de mult ca domnişoara Lillian Hargrove.

O privi îndepărtându-se în rochia ei ridicolă, materialul de culoarea bronzului, auriu şi argintiu învolburându-se în jurul ei la fiecare pas, câinele şi iepurele săltând deasupra capului ei, şi ardea de mânie, jenă, frustrare şi o dorinţă aprinsă de-a o lăsa acolo, în reşedinţa Eversley, şi de-a se întoarce în Scoţia.

O dorinţă aproape la fel de puternică precum cea care îi dădea ghes să se ducă după ea.

Înjură în şoaptă. O rănise. Nu ar fi trebuit să îi spună că văzuse rochia.

Ar fi trebuit să îi spună că îşi dorea doar ce era mai bine pentru ea. Că îşi dorea doar să o protejeze. La naiba, că avea să o protejeze. Că fusese tot ce îşi dorise din clipa în care primise nenorocita aia de scrisoare în Scoţia, care îl chema să îi fie alături. Totuşi, nu era un monstru. Recunoştea că avea o datorie de făcut şi urma să şi-o asume.

Şi cu cât petrecea mai mult timp cu ea, cu atât îşi dorea mai mult să şi-o asume.

Poate că i-ar fi spus toate acele lucruri dacă nu s-ar fi aflat acolo, într-o sală de bal plină ochi, sub privirile concentrate ale aristocraţiei. Dacă nu ar fi fost foarte conştient de hainele lui prea strâmte, de faptul că era prea mare, de inabilitatea lui de a fi gentil sau rafinat în vreun fel.

Dacă nu ar fi fost luat prin surprindere de sosirea lui Margaret cu doar câteva momente mai devreme. Lady Margaret, acum contesa Rowley. Mai frumoasă acum decât fusese cu douăzeci de ani în urmă, când fusese Peg, sora mai mare a colegului lui de şcoală şi când o dorise mai presus de raţiune.

Când o avusese şi crezuse că avea să fie a lui pentru

totdeauna.

„Căsătoreşte-te cu mine”.

Alec înjură în lumina slabă, râsul ei de demult întrerupându-i amintirea despre cum îl abordase în seara aceea, ca şi când l-ar fi deţinut chiar şi acum, chiar dacă era măritată cu un conte britanic extravagant – exact aşa cum îşi dorise dintotdeauna. Felul în care se apropiase prea mult de el şi îi amintise de cât de apropiaţi fuseseră cândva.

De felul în care plecase, luându-i inima cu ea, zdrobită.

„Femeile visează la bărbaţi ca tine, scumpule. Dar pentru o noapte. Nu pentru o viaţă”.

Regele nu îl avertizase că avea să fie acolo. Alec presupuse că ar fi trebuit să se fi aşteptat la asta. Balul era printre primele din sezon, şi primul găzduit de viitorul duce şi viitoarea ducesă de Lyne de la naşterea primului lor copil. Şi dacă Regele nu ar fi fost cumnatul infamelor surori Talbot, oricum ar fi participat toată Londra, curioasă.

Dar ar fi putut oricum să îi menţioneze că Peg urma să fie acolo.

Alec alungă amintirile amestecate ale unei inimi frânte şi ale unui spirit zdrobit, păstrând doar amintirea furiei îndreptăţite a lui Lillian.

Ar fi trebuit să fi fost în stare să gestioneze acea furie. Să o tempereze.

Şi poate că ar fi făcut-o, dacă nu ar fi fost şocul şi durerea provocate de faptul că o revăzuse pe Peg. Că şi-o amintise. Apoi Lily îl făcuse „brută” şi „bestie”, iar el îşi amintise aceleaşi cuvinte rostite de o altă pereche de buze frumoase. Într-o altă vreme. De o altă femeie. O altă întâlnire care se sfârşise cu el rămânând singur, imperfect.

Şi apoi Lily, rănită, dojenindu-l. „Reputaţia te precedă”.

La naiba!

Nu era o scuză pentru comportamentul lui. Ar fi trebuit să o fi protejat pe Lily – ironia era că se părea că nu reuşea nicidecum să o protejeze, în pofida faptului că era

singura cerinţă a tutelei.

Poate că ar fi reuşit să o facă mai bine dacă nu ar fi fost atât de frumoasă. Dacă ochii aceia gri nu ar fi părut să vadă totul, dacă nu ar fi fost atât de dispusă să îi spună când întrecea măsura. Când se purta abominabil. Dacă nu ar fi fost atât de puternică, de independentă şi dispusă să lupte pentru ea însăşi.

Dacă nu ar fi fost atât de-al naibii de perfectă, poate că el ar fi putut să fie un bărbat mai bun când era cu ea.

Îl făcuse o bestie, şi aşa era. Cumva, ea îl făcea să fie aşa. Sau poate că pur şi simplu văzuse adevărul şi îl lăsase acolo, în mijlocul sălii de bal, simţindu-se ca o bestie.

Orchestra se opri, iar perechile din jurul lui – încercând din răsputeri să se holbeze la el şi să îl ignore în acelaşi timp – începură să se împrăştie, în timp ce muzicienii se pregăteau pentru următoarea melodie. Mişcarea celor care se îndepărtau de ringul de dans îl deblocă, aşa că se întoarse, având un singur scop: să găsească ceva decent de băut.

Alec traversă sala de bal şi ieşi pe un coridor slab iluminat despre care îşi amintea vag că ducea spre mai multe saloane. Dacă ar fi trebuit să ghicească, şi-ar fi imaginat că avea să găsească scotch pe undeva prin apropiere.

După ce avea să îl găsească, urma să o caute pe Lillian, care fără îndoială se ascundea în salonul doamnelor, dorindu-şi să se fi îmbrăcat cu o rochie potrivită şi, spera el, regretând faptul că îl lăsase în mijlocul sălii de bal în timp ce celelalte perechi continuaseră să danseze în jurul lui.

Cel mai probabil nu regreta deloc ceea ce făcuse, ţinând cont că fugise din vina lui.

Meritase să fie jenat.

Iar ea merita ca el să îşi ceară scuze.

Şi avea să le primească. Sub forma unuia dintre bărbaţii de pe lista lui. Urma să caute unul şi să i-l ducă – pentru a valsa şi apoi să bea ceva răcoritor împreună. Puteau să dea o tură prin sală sau orice altceva ar fi presupus regulile de curtare ridicole din Anglia.

Dacă ar fi curtat-o el, nu ar fi dat o raită cu ea prin încăpere.

Ar fi dus-o în întunericul de pe terasa de dincolo de sala de bal – în grădină, unde lumina de la bal nu mai ajungea şi unde s-ar fi văzut doar stelele de deasupra lor, şi ar fi sărutat-o până tot ce şi-ar fi dorit ar fi fost să se mărite cu el. Până şi-ar fi amintit un singur cuvânt: „Da”.

Apoi ar fi întins-o pe pământul rece, ar fi dezbrăcat-o şi s-ar fi înfruptat din ea, având ca martor doar cerul.

După care ar fi dus-o în Scoţia şi s-ar fi însurat cu ea. Numaidecât.

Iar ea ar fi regretat. Pentru vecie.

Îşi trecu o mână peste faţă la gândul acesta, când îşi imagină mâinile lui pe ea – pătându-i perfecţiunea – făcându-l să îşi dorească să se fi aflat oriunde altundeva decât acolo.

Dumnezeule!

Trebuia să o mărite. Şi dacă asta l-ar fi ucis, urma să facă tot ce era corect şi să o mărite.

Dar, mai întâi, avea nevoie de o băutură.

Deschise prima uşă la care ajunse şi intră într-o încăpere întunecoasă, lăsând uşa deschisă, pentru a permite unei rămăşiţe din lumina deja difuză să intre în cameră. Privi chiorâş în întuneric, identificând un bufet la capătul îndepărtat a ceea ce îşi imagină că era un fel de birou, cu o carafă care îl chema în noapte.

Se îndreptă spre ea, recunoscător pentru distanţa tăcută, trecătoare, faţă de bal, de aristocraţie şi de Londra în general. Atât marchizul, cât şi marchiza de Eversley îşi petrecuseră copilăria la doar câţiva kilometri distanţă de graniţa scoţiană, aşa că Alec era încrezător că orice ar fi fost lichidul acela chihlimbariu din carafă avea să fie un whisky ca la carte.

Îşi turnă două degete şi bău, fiind învăluit de gustul bogat familiar. Îl cuprinse un sentiment de satisfacţie. Regele era într-adevăr un prieten bun, întrucât aprovizionase casa cu whisky-ul lui Alec – distilat şi îmbuteliat pe domeniul Stuart. Alec trebuia să îi spună la un

moment dat lui Lillian despre whisky-ul superior din Scoţia – încă un lucru pe care Anglia ei nu îl putea revendica.

Se sprijini de bufet şi expiră, bucurându-se de umbrele care îl ascundeau vederii. Rareori se simţea invizibil în Londra, aşa că momentul acesta era plin de căldură şi bine-venit şi aproape perfect, atât cât ar fi putut să fie Anglia.

Apoi ea intră în cameră, iar el îşi aminti din nou de cât de imperfectă era Anglia. Sau cum îl distrusese şi cum ameninţa să o distrugă şi pe ea.

Cât de mai în siguranţă şi mai fericită ar fi fost în Scoţia, departe de acest loc, cu privirile lui critice şi regulile fără sens. Preţ de o clipă, şi-o imagină pe Lily în sălbăticia ţării lui. Voia să o vadă pe malurile Obanului. Pe stâncile ce se înălţau deasupra de Firth of Forth. Pe câmpuri de iarbă-neagră care se întindeau precum focuri violet cât vedeai cu ochiul.

Scoţia i s-ar fi potrivit.

Gândul aduse cu sine o dorinţă care îl smulse din fantezie şi îl aduse în prezent.

Ar fi trebuit să îi fi spus ceva numaidecât. Ar fi trebuit să îşi fi făcut anunţată prezenţa. Şi poate că ar fi făcut-o, dacă ea nu s-ar fi dus numaidecât spre fereastra din celălalt capăt al încăperii. Indiferent că era vorba de lumina lunii sau de strălucirea sălii de bal în grădina din spatele casei, era învăluită de o lumină care o făcea să pară diafană şi atât de frumoasă, încât i se tăie respiraţia.

Ea îşi ridică mâna spre geam, trei degete lungi şi delicate coborând încet pe el, şi expiră prelung, adânc, umplând încăperea cu emoţii: frustrare, tristeţe şi încă ceva, mult mai puternic. *Dor.*

Alec îşi recăpătă suflarea, cu putere, când o recunoscu pe ultima, foarte familiară.

Pentru că, în clipa aceea, şi el tânjea.

Se cutremură la gândul acela. Era tutorele ei. Ea era pupila lui.

Era o femeie matură. Faptul că îi era pupilă era doar un detaliu tehnic.

Nu conta. Era oricum pupila lui. Se afla sub protecţia lui. Şi poate că până acum nu se descurcase câtuşi de puţin la a o proteja – poate că eşuase în a-i proteja reputaţia şi emoţiile –, dar putea naibii să o protejeze de el însuşi.

Şi, oricum, nu îi plăceau femeile frumoase. Erau doar promisiuni drăguţe care se transformau repede în minciuni.

La gândul acesta, reveni în prezent şi dădu să se mişte, să vorbească cu ea, să îşi ceară scuze şi să o ia de la capăt. Să o convingă că avea să îşi joace rolul la perfecţie şi că urmau să îi găsească viaţa pe care şi-o dorea. Un bărbat cuvenit. O familie iubitoare. Un viitor cu o casă, un cămin şi fericire, aşa cum merita. Orice ar fi vrut ea.

Dar, înainte să apuce să spună ceva din locul lui ascuns în întuneric, uşa de la încăpere se închise uşor, speriindu-i pe amândoi, îndreptându-le atenţia spre silueta umbrită de la marginea camerei.

— Bună, Lily.

Hawkins.

Alec îşi dori instantaneu să îl distrugă pe bărbat pentru că risca să fie găsit singur cu Lillian. Pentru că le ademenea încă o dată pe divinităţile scandalului cu o încăpere întunecoasă şi o femeie necăsătorită.

Nu îi scăpă nici faptul că şi el fusese singur cu ea cu doar câteva clipe mai devreme, dar era ceva diferit. Cu toate acestea, nu avu timp să analizeze duplicitatea situaţiei, căci Hawkins se deplasa spre Lily cu o viteză care nu îi plăcea. Se ridică în întuneric, pregătit să se apropie de bărbat şi să îl rupă în bucăţi, dar ea vorbi înainte să apuce să se mişte.

— Derek.

În clipa aceea, Alec îl urî pe Hawkins, în timp ce numele lui de botez se roti prin întuneric, uşor şi încântător pe buzele ei.

— Ce cauţi aici?

— Londra e în plin sezon. Bineînţeles că sunt aici, zise Hawkins. Sunt peste tot. Flutură din mână şi adăugă: Ca eterul.

Alec îşi dădu ochii peste cap.

— Sesily a spus că ai venit cu o văduvă bătrână. Pentru bani.

Bravo, fată! Dispreţ era întocmai ce ar fi trebuit să simtă pentru el.

— Sesily Talbot nu înseamnă nimic. La fel de ieftină decât restul familiei ei.

Un nemernic absolut, bărbatul ăsta.

— Tocmai i-am cunoscut familia. Par destul de scumpi. Şi minunat de oneşti. Spre deosebire de alţii.

— Nu tot ce sclipeşte e aur, dulce Lily.

— Mi se pare că Sesily e făcută din ceva mai tare ca aurul. E judecată aspru de societatea bună, în mare parte din pricină că i-ai făcut curte o perioadă scurtă de timp, şi totuşi stă dreaptă în faţa batjocurii lor. Mi-aş dori să fiu la fel de puternică. Apoi urmă acuzaţia: A refuzat să se lase distrusă de tine.

— Nu te-am distrus, spuse el.

— Ba bineînţeles că da. Fără să-ţi pese.

Nu era o acuzaţie plină de mânie, nici de suferinţă. O rostise cu o sinceritate pe care Alec o admira şi dispreţuia deopotrivă. Ar fi trebuit să fie rănită. Şi mânioasă.

Pe el.

— Biata încântătoare Lily… spuse Hawkins, întinzându-se spre ea, trecându-şi un deget în jos peste obrazul ei, peste pielea aceea despre care Alec credea că trebuia să fie imposibil de moale. Tu… tu ai fost oglinda care mi-a reflectat geniul.

Lily închise ochii la atingerea lui. Sau poate din pricina cuvintelor lui. În orice caz, Alec urî dorinţa de pe chipul ei, amestecată cu durere. Se hotărî pe loc să îl distrugă pe Derek Hawkins. Pentru că o atinsese. Pentru că o rănise.

Avea să îl zdrobească, acolo, în camera aceea întunecată. Îşi imagină că urma să fie nevoit să îşi ceară scuze marchizei de Eversley şi să achiziţioneze un alt covor, dar cu siguranţă că aceasta avea să înţeleagă că lumea o ducea mai bine fără ticălosul acela dezgustător în ea.

Cu toate acestea, înainte ca Alec să apuce să facă ceva, Lily vorbi:

— Mi-ai promis că nu vei spune nimănui despre tablou. Mi-ai spus că era numai şi numai pentru tine.

— Şi aşa a fost, la început, draga mea.

— Nu-mi spune aşa, zise Lily tăios şi răstit.

— De ce nu? spuse Hawkins râzând. Of, Lily. Nu fi atât de plictisitoare. Ai fost muza mea. Îmi pare rău că ţi-ai interpretat greşit rolul. Ai fost conductorul pentru arta mea. Unealta prin care lumea va vedea adevărul influenţei mele veşnice. Portretul este *Fecioara şi pruncul* a mea. *Crearea omului* a mea. Secole de-acum înainte, oamenii îl vor vedea şi îmi vor şopti numele cu uimire şi răsuflarea tăiată. Se opri pentru efect, apoi exersă şoapta cu pricina: Derek Hawkins.

Ce baliverne! Dacă Alec nu l-ar fi dispreţuit deja, cu siguranţă că ar fi făcut-o acum.

— Şi cum rămâne cu numele meu? întrebă Lillian.

— Nu înţelegi? Nu contează ce se întâmplă cu tine. E pentru artă. Pentru totdeauna. Eşti un sacrificiu pe altarul frumuseţii. Al adevărului. Al eternităţii. Ce-ai vrea să fac, Lily? Să îl ascund?

— Da!

— Cu ce scop?

— Te-ar face un om decent! strigă ea. Nobil! Bărbatul pe care…

Alec înţepeni, auzind continuarea propoziţiei ca şi când ar fi rostit-o.

„Bărbatul pe care îl iubesc”.

— Acesta este cel mai nobil gest pe care l-am putut săvârşi, draga mea.

Urmă o tăcere lungă, în timpul căreia Alec simţi efectiv dezamăgirea lui Lily. Şi când aceasta vorbi, în sfârşit, spunându-i încet şi uşor „Am crezut că mă iubeai”, Alec avu impresia că avea să îi explodeze inima în piept.

— Poate că aşa a fost, în felul meu, scumpa mea. Dar să mă însor cu tine – imposibil. Sunt cel mai mare artist al vremurilor noastre. Al tuturor vremurilor. Şi tu eşti frumoasă… dar… aşa cum am spus… frumuseţea ta există doar ca un recipient pentru talentul meu. Întreaga lume va

vedea cât de curând acest lucru. Îşi puse mâna pe obrazul ei. Scumpa mea, nu te-am îndepărtat niciodată. Eram fericit să te am. Încă te-aş primi. De aceea te-am urmat aici.

Nenorocitul!

Alec înţepeni când Lily îl privi brusc pe Hawkins în ochi.

— Încă?

Artistul se aplecă înspre ea, iar Alec îşi înăbuşi un răcnet de furie din pricina apropierii dintre ei, până când ticălosul pompos şopti:

— Încă. Acum. Promisiunea sexuală din cuvintele lui era de netăgăduit. Ţi-ar plăcea, nu-i aşa?

Atât i-a fost. Alec se năpusti asupra lui.

Doar că Lily i-o luă înainte.

Să pocneşti un bărbat în nas îţi crea un incredibil sentiment de bine.

Ştia că nu ar fi trebuit să o facă. Ştia că nu avea să îi rezolve problema. Mai ştia şi că urma doar să îl înfurie pe Derek şi probabil să îl facă să îşi dorească şi mai mult să o distrugă.

Avea doar să o facă să se simtă şi mai ruşinată – de sentimentele ei, de comportamentul ei, de consecinţele acestuia.

Dar răbdarea unei femei avea o limită. Şi odată ce el îi înviase sentimentul de ruşine – împreună cu toată durerea, tristeţea şi îndoiala pe care le azvârlise asupra ei – nu reuşise să se stăpânească.

— Au! Derek îşi duse mâna la nasul lui frumos, foarte drept, să verifice în ce stare era. M-ai lovit!

— Ai meritat-o, spuse ea, scuturând din mână, încercând din răsputeri să ignore durerea pe care o simţea. Era prima dată când lovise ceva şi, sincer, o durea. Mai mult decât şi-ar fi imaginat.

— Târfă mică ce eşti! Vei regreta asta!

— Nu la fel de mult pe cât vei regreta tu că foloseşti un astfel de limbaj cu ea, se auzi un accent scoţian gros din întuneric.

Lily chiţăi surprinsă în timp ce se întoarse şi îl văzu pe

Alec străbătând încăperea, aproape doi metri de furie masivă, musculară, cu un singur ţel: să termine ce începuse Lily.

Pumnul lui era mult mai mare decât al ei, iar lovitura fu impresionantă. Nu ar fi trebuit să îi placă sunetul de oase izbindu-se de carne, dar mărturisea că fu mai degrabă palpitant.

Aşa cum fu şi felul în care Hawkins căzu la podea ca un sac cu grăunţe.

Şi felul în care Alec se aplecă şi îl ridică prin forţa unui singur braţ masiv şi îl mai lovi o dată. Şi încă o dată.

Când se dădu în spate pentru a patra lovitură, haina i se rupse în două, chiar de-a lungul cusăturii de la spate. La sunetul de material sfâşiat, Lily îşi găsi vocea:

— Opreşte-te!

Alec înlemni, ca şi când ea l-ar fi ţinut pe o sfoară. Se uită peste umăr.

— Îl vrei?

Ea clătină din cap, confuză atât din pricina întrebării, cât şi a dialectului lui, mult mai pronunţat din cauza furiei.

— Poftim?

— Îl. Vrei? repetă el, sacadat. De bărbat?

— Poftim?

De data asta, fu Derek cel care bolborosi răspunsul.

Alec îşi concentră din nou atenţia pe victima lui.

— Nu ţi-am dat permisiunea să vorbeşti. Îşi întoarse din nou privirea spre Lily. Dacă îl vrei, îţi aparţine.

Ea îl crezu. Nu se îndoia câtuşi de puţin că, dacă îl anunţa că voia să fie doamna Derek Hawkins, Alec avea să îi înfăptuiască dorinţa. Urmau să fie căsătoriţi înainte de răsăritul soarelui. Ar fi obţinut bărbatul după care suspinase luni de zile. Cel pentru care plânsese până adormise de mai multe ori decât ar fi putut număra.

Alec i l-ar fi dăruit.

Cu o săptămână în urmă, poate că şi-ar fi dorit asta.

Dar acum…

— Nu, şopti ea.

— Cu convingere, fătucă.

— Nu, spuse ea, pe un ton mai ferm. Eşti îngrozitor de dedicat măritişului meu, Excelenţă, dacă te gândeşti să mă căsătoreşti cu el.

— Nu mă voi căsători cu ea! declară Derek. Nu mă poţi forţa!

Alec îl privi duşmănos.

— Repet, nu sunt interesat să te aud vorbind.

Lily îl privi pe Derek în ochi.

— Ca să ştii şi tu, întrucât este ducele de Warnick, cred că ar putea categoric să te facă să te însori cu mine, *domnule Hawkins,* sublinie ea lipsa lui de titlu, ştiind că acest lucru îl făcea să înnebunească de gelozie, după care îşi concentră din nou atenţia pe Alec. Dar Excelenţa Sa nu mă poate forţa să mă mărit cu *tine.* Sau cu oricine altcineva, de fapt.

Avu impresia preţ de o clipă că îi văzu buzele zvâcnindu-i când o spuse. Din pricina felului în care se apărase singură. Se întrebă dacă era cumva măcar un pic mândru de ea.

Sinceră să fie, ea era destul de mândră de ea.

— Nu aş visa să te forţez să te măriţi, domnişoară Hargrove, răspunse el.

— Ştim amândoi că nu este adevărat, răspunse ea. Dar nu mă interesează opţiunea curentă.

— Slavă Cerului pentru asta, răspunse Alec.

— Ai fi norocoasă să mă ai, scuipă Derek.

Alec îşi întoarse numaidecât privirea spre el.

— Iar vorbeşte. Îşi ridică pumnul şi îl mai lovi o dată pe Derek. Data viitoare îţi voi scoate şi câţiva dinţi.

Ea se înfioră de reacţia lui deloc ezitantă. De felul în care o protejase numaidecât. Îi plăcea mult prea mult.

Dacă nu avea grijă, Alec avea să fie la fel de periculos precum fusese cândva Derek.

Ba şi mai periculos decât el.

— Ajunge, Excelenţă, spuse Lillian. L-ai vătămat îndeajuns.

Alec se ridică, punându-l şi pe Derek pe picioare, în acelaşi timp. Întrucât nu îi dădu numaidecât drumul lui

Derek, Lily spuse:

— Dă-i drumul.

Nu fără să îi mai spună ceva. Alec se aplecă, îngrozindu-l pe celălalt bărbat, bucurându-se de groaza de pe chipul lui idiot:

— Ţi-am spus că te voi distruge, nu-i aşa? Şi asta a fost înainte să o atingi. Înainte să o insulţi.

Îi dădu drumul, lăsându-l pe Derek să cadă la pământ, făcându-l să o ia la goană în spate, ca un gândac, ducându-şi mâna spre nasul lui plin de sânge.

— Mi-ai rupt nasul. Sunt *actor!*

Alec îşi vârî mâna în buzunar şi îşi scoase batista, ca să îşi şteargă sângele de pe încheieturile degetelor.

— Dacă te mai apropii vreodată de ea, nu mă voi rezuma doar la a-ţi rupe nasul. Mă voi asigura că nu vei mai putea urca pe nenorocita aia de scenă a ta. Şi o voi face fără să ezit. Şi cu nespusă plăcere.

— Nu va schimba nimic, se răsti Derek. În clipa în care lumea îmi va vedea tabloul, vor vedea adevărul. O privi pe Lily. Nimeni nu te va mai lua de soţie într-un mod onorabil şi singura tovărăşie pe care o vei putea găsi va fi ducele tău brutal şi o mână de oameni care te vor vrea doar pentru atât – *tovărăşie.*

O apucă din nou ruşinea. Încinsă, furioasă şi disperată. Şi, cumva, prin toate acestea, îşi dorea doar ca Alec să nu fi auzit.

Îşi dori ca el să aibă o părere mai bună despre ea.

Dar bineînţeles că nu avea. Oare nu îi spusese acelaşi lucru cu nicio oră în urmă, în mijlocul sălii de bal?

„Vinde acum cât poţi”.

S-ar părea că el nu îşi dădu seama de această similitudine, căci îl atacă din nou pe Derek, ridicându-l de reverul hainei până când bărbatul pe care ea îl iubise cândva se bălăngănea acum deasupra podelei. Lily făcu ochii mari când Hawkins îl apucă ineficient pe Alec de încheieturile mâinii.

— Dă-mi un motiv decent să nu te ucid chiar acum.

Hawkins chiţăi în semn de protest.

— Dă-i drumul, zise Lily.

— De ce?

Alec nu o privi.

— Deoarece sunt distrusă oricum. Cu sau fără să am şi uciderea lui pe conştiinţă, zise ea. Şi pentru că te-am rugat eu.

Atunci o privi într-adevăr, luna învăluindu-i chipul lui arătos într-o lumină frumoasă. Era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată, chiar şi acum, cu haina sfâşiată, cu ochii scăpărându-i.

Mai ales acum.

— Pentru că te-am rugat eu, repetă ea, privindu-l drept în ochi.

El îl lăsă jos pe Derek.

Derek îşi roti umerii în spate, netezindu-şi mânecile hainei, aparent fără să îşi dea seama că faţa şi lavaliera îi erau pătate de sânge. De Alec.

Pentru onoarea lui Lily.

Nimănui nu îi mai păsase de onoarea ei până atunci. Nu era convinsă că îi plăcea.

Îi plăcea.

Dar nu avea timp să îi placă. În schimb, se întoarse spre Derek.

— Adu-ţi aminte de asta când te vei trezi mâine-dimineaţă şi vei putea vede soarele. Adu-ţi aminte că ţi-am dăruit ceva ce tu mi-ai refuzat.

— Nu ţi-am ameninţat niciodată viaţa.

Ea respiră adânc.

— Ba tocmai asta ai făcut.

— Lillian, zise Alec, iar Lily ridică mâna când auzi semnalul de alarmă din cuvântul rostit. Dezaprobarea. Poate că era tutorele ei, dar nu avea să îi permită să o conducă. Trecu pe lângă el, ajungând faţă în faţă cu bărbatul pe care îl iubise cândva, bărbatul acesta care îi promisese cândva şi luna de pe cer.

— Nu pot schimba părerea celor din jurul meu, părerea societăţii. Părere ce se va consolida când vei expune tabloul. Se opri. Respiră adânc, apoi adăugă: Nu voi

putea scăpa niciodată de ruşinea pe care o simt din pricina întregului dezastru. Atunci îl privi pe Alec. Recunoscu că avea dreptate. Că planul lui era cel mai bun. Nu voi reuşi vreodată să fug de el.

Ochii lui căprui şi frumoşi scăpărară în semn de înţelegere, iar ea aşteptă să vadă şi triumf în ei, când acesta avea să realizeze ce urma să facă.

Avea să găsească un bărbat. Şi să se mărite. Pentru că nu exista altă opţiune.

— Ieşi de aici, Derek.

Insistă să aibă el ultimul cuvânt:

— Un bărbat inferior ar expune tabloul în seara asta, ca să te pedepsească. Ca să-ţi pedepsească bruta de tutore. Dar eu am o minte superioară. Mai evoluată decât orice minte pe care a cunoscut-o vreodată lumea. Aşa că îţi voi arăta bunăvoinţa mea…

Se opri, aşa cum făcea Derek. Aşa cum făcuse mereu când pozase pentru el. Obişnuise să se agaţe de pauzele acelea, convinsă că îi afirmau genialitatea. Acum ştia adevărul: tot ce ieşea din gura lui Derek Hawkins era gunoi.

— Consideră-l un dar, micuţă Lily. Pentru… inspiraţie. Felul în care i se scurse cuvântul din gură o făcu pe Lily să vrea să vomite din pricina regretului. În săptămâna pe care o ai la dispoziţie, poate vei lua în considerare să-ţi faci bestia mai puţin sălbatică.

Alec înlemni, uitându-se la mâna lui, apoi la Derek.

— Singurul lucru care mă opreşte să nu te rup în bucăţi e bunăvoinţa ei, ţânţar pompos ce eşti. Ieşi de aici!

Abia reuşi să îşi stăpânească vorbele, ceea ce îl îngrozi îndeajuns pe Hawkins, încât să iasă în fugă pe uşă. Lily se uită la uşă preţ de o clipă îndelungată după plecarea lui Derek, vorbind în cele din urmă în direcţia acesteia, incapabilă să îl privească pe Alec:

— Spune-mi, dacă ar fi pictat un bărbat gol, oare Londra s-ar mai fi scandalizat în halul acesta? Alec nu spuse nimic, aşa că Lily îşi răspunse singură: Bineînţeles că nu.

— Lillian, şopti el şi, preţ de o clipă, ea regretă că nu îl lăsase să îi folosească porecla.

La urma urmei, dacă ar fi trebuit să o folosească cineva, să nu fi fost oare bărbatul care s-a luptat pentru ea fără să ezite? Fără ca ea să merite? Respiră adânc.

— Reputaţia mea este distrusă, pentru că sunt femeie, iar noi nu ne aparţinem nouă înşine. Aparţinem lumii. Cu trupurile noastre, cu minţile noastre.

— Nu aparţii nimănui. Tocmai asta e ideea. Dacă ai fi aparţinut, toată treaba asta nu ar fi fost atât de scandaloasă.

Ea ridică o sprânceană.

— Îţi aparţin ţie, nu-i aşa?

— Nu.

Buzele îi zvâcniră când auzi răspunsul lui instantaneu.

— Bineînţeles că nu. Nu m-ai vrut niciodată.

„Nimeni nu mă vrea vreodată. Nu în vreun fel care să conteze”.

Fu rândul lui să clatine din cap.

— Nu la asta m-am referit.

— Nu înseamnă că e mai puţin adevărat.

El o privi preţ de o clipă îndelungată.

— Nu contează care este adevărul. Ci doar ceea ce crezi tu.

Ea încuviinţă când îşi recunoscu propriile cuvinte.

— Atunci ne-am înţeles. Nu mă interesează să arunc vina asupra cuiva, Excelenţă. Mă interesează doar să plec din această încăpere şi să hotărăsc pe care domn norocos trebuie să-l farmec ca să se împovăreze cu mine ca soţie.

El înjură din nou, iar ea îl consideră un semnal să plece, aşa că se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşa pe care ieşise Derek cu câteva minute mai devreme. Odată ajunsă acolo, se întoarse şi îl văzu pe Alec împietrit în lumina lunii, cu haina făcută zdrenţe şi o ruptură într-unul dintre cracii pantalonului, pe coapsă. Pe fundalul format de mobilierul elegant din micul salon, părea desprins dintr-un roman scandalos: un infractor care se furişa într-o casă înstărită ca să îşi ia prada.

Şi, cumva, arăta şi perfect, în acelaşi timp.

Şi dacă chiar o voia?

Alungă gândul.

— Lasă-mă să fiu căpitanul acestei corăbii, Alec. S-ar putea să o izbesc de stand şi să mă scufund în adâncuri, dar măcar o voi fi făcut de una singură.

Înainte ca el să apuce să răspundă, se întoarse şi deschise uşa, trezindu-se faţă în faţă cu contesa Rowley, care nu păru câtuşi de puţin surprinsă să o găsească pe Lily în camera aceea întunecoasă. Într-adevăr, Lady Rowley doar îi zâmbi, secretoasă, şi se aplecă spre ea.

— Alec e înăuntru, scumpa mea?

Lily fu luată prin surprindere de familiaritatea întrebării.

— Alec?

Contesa îi clarifică:

— Tutorele tău.

Lily râse uşor, deloc amuzată, de descrierea cu pricina şi deschise şi mai mult uşa, dezvăluindu-l pe Alec.

Lady Rowley se lumină de o veselie prădalnică.

— Ştiam eu. Tocmai ce l-am văzut pe fostul tău iubit ieşind de pe acest coridor, arătând de parcă ar fi fost luat la rost de o brută devastatoare. Şi am ştiut că a fost vorba de *bruta mea devastatoare.*

Lily înţepeni când o auzi. Nu îi plăcea cum sunau cuvintele rostite de vocea drăguţă, întretăiată a contesei. Ura posesia inerentă din ele. Dar cel mai mult urî adjectivul, încărcat cu discreditare şi aluzii sexuale, de parcă ar fi fost un urs ce trebuia îmblânzit, nu un bărbat.

— Alec, bestie eroică ce eşti, toarse Lady Rowley, speram să te găsesc într-un locşor întunecat, dragul meu. Să ne *cunoaştem* din nou.

Nu exista nici urmă de îndoială cu privire la sensul cuvintelor contesei.

Erau iubiţi.

Lily ignoră junghiul de dezamăgire ce o străbătu, spunându-şi că dezamăgirea se datora faptului că avusese o părere mai bună despre gusturile lui în materie de iubite.

Nu avea nimic de-a face cu ideea că *avea o* iubită.

Lily se uită peste umăr, la Alec, care o privea direct pe

Lady Rowley, cu o intensitate pe care Lily nu o trăise niciodată. Şi nu putu să pună stavilă emoţiei care o inundă. Trădare.

— Dragul meu, suspină contesa. Uită-te la tine, cu haina făcută zdrenţe, la fel de mare, de lat şi de puternic ca întotdeauna. Cerule, ce dor mi-a fost de tine!

Lily închise uşa înainte să audă răspunsul. Nu voia să audă răspunsul. N-avea decât să îşi petreacă restul serii cu concubina lui. Să îi îngrijească ea orgoliul şi încheieturile degetelor rănite. Lily voia să iasă din încăperea aceea. Din casa aceea. Din nenorocita aceea de lume, cu regulile ei care presupuneau lucruri diferite pentru oameni diferiţi.

Şi intenţiona să iasă, fără el.

La urma urmei, nu era prima dată când avea să fie singură. Lillian Hargrove fusese singură toată viaţa. Şi sosirea unui scoţian masiv nu urma să schimbe asta.

Până să ajungă la intrarea în sala de bal, aproape că o asurzi deja pălăvrăgeala cacofonică dinăuntru. Nimeni nu dansa, deşi orchestra cânta un cadril perfect. În schimb, întreaga Londră era împărţită pe grupuleţe înghesuite, cu capetele plecate şi evantaie fluturânde, vorbind încet, cu vioiciune. În pofida faptului că era un eveniment menit să sublinieze diferenţele sociale dintre oameni, bârfa rămânea marele element unificator.

Lily nu era proastă. Ştia despre ce pălăvrăgeau. Mai ştia şi că avea să o implice curând şi pe ea.

Chiar înainte ca Sesily Talbot să se apropie de ea, să o ia de mâini şi să îi spună, cu voce joasă, liniştită:

— Sfinte Sisoe! Când am spus că tu şi Warnick ar trebui să faceţi din Hawkins ticălosul, nu mă refeream să îl snopiţi de moarte în bătaie!

— N-a fost chiar de moarte, spuse Lily.

— A străbătut încăperea cu un obraz umflat, o buză crăpată şi un ochi ce l-ar face şi pe un luptător să se înfioare. Sesily se opri. Nu că nu mi-ar fi plăcut cum arăta.

Lily nu reuşi să se abţină şi zâmbi.

— Îmi imaginez că ţi-a plăcut.

— A meritat-o, ba chiar mai mult, consimţi Sesily, apoi

adăugă: A fost palpitant să-l priveşti pe Warnick năpustindu-se asupra lui? Este o brută superbă.

Lily începea să urască cuvântul.

— Nu e o brută.

— Într-adevăr, nu e, se corectă numaidecât Sesily. Evident, ţine foarte mult la tine.

Nu îi plăcea cum o făceau să se simtă cuvintele lui Sesily, confuză şi parcă bolnavă. Întrebă:

— Toată lumea l-a văzut pe Derek?

— A fost minunat, spuse Sesily voioasă.

— Presupun că sunt subiectul altui scandal.

— Bleah! Sesily flutură din mână, desconsiderând cuvintele. E acelaşi scandal. Nici nu te compari cu surorile Talbot. Dar recunosc că ştii cum să-ţi faci intrarea într-o sală de bal. Sesily se uită la rochia lui Lily. Şi cum să te îmbraci pentru asta.

Lui Lily nu i se păru amuzant. În schimb, i se părea îngrozitor de dăunător. O străbătu un sentiment de regret şi îşi dori cu disperare să se fi aflat în oricare alt loc decât acolo.

— Nu ştiu ce fac.

— Ascultă-mă bine, spuse Sesily cu o convingere fermă, strângând-o tare pe Lily de mâini şi obligând-o să o privească în ochi. Nu-i lăsa să câştige. Niciodată. Cel mai mult le place să sfâşie o femeie pentru că are prea mult curaj. Şi cel mai tare îi înfurie când nu sunt în stare să o zdrobească.

Lily o privi: o amazoană stabilită în inima Londrei. Frumoasă în rochia ei roşie prea strâmtă – rochie care, fără îndoială că le făcea pe alte femei verzi de invidie. Era complet diferită de Lily. Încrezătoare. Sigură pe locul ei. Chiar fericită cu el.

Lily se întrebă oare cum era să fii aşa.

Poate că din pricina încrederii acesteia în sine Lily era atât de dispusă să vorbească. Destul de îndrăzneaţă ca să spună un lucru pe care probabil nu ar fi trebuit să îl spună:

— Derek mi-a cerut să îi fiu din nou amantă.

— Derek e un trol.

Lily râse, ca să nu plângă.

— Cam este, da.

— Un trol arogant, smintit şi necăjit.

Lily făcu ochii mari când auzi insulta creativă.

— Unul care are puterea să mă distrugă, s-ar părea.

Sesily o luă din nou de mâini, iar strânsoarea ei caldă şi fermă îi aduse alinare.

— Vom supravieţui.

Lily fu stânjenită de folosirea pluralului.

— Vom?

— Bineînţeles, spuse Sesily, ridicând din umeri. Aşa fac prietenele. Se ajută reciproc să supravieţuiască.

Prietene.

Nu avusese niciodată o prietenă. Dar citise despre ele. Clătină din cap.

— De ce ai fi atât de amabilă cu mine?

O umbră trecu peste chipul lui Sesily, dar dispăru într-o clipită.

— Pentru că ştiu cum este să te dispreţuiască toţi. Şi i-am văzut alungând pe cineva. Cele ca noi trebuie să fim unite, încântătoare Lily.

Lily dori să mai întrebe ceva, dar nu avu timp să o facă, căci Alec decise să îşi facă din nou apariţia de pe coridorul de lângă sala de bal, cu haina sfâşiată, cu pantalonii rupţi, cu mănuşile roşii de la sângele lui Derek.

— Vai! Arată ca un luptător de box. Sau mai rău, spuse Sesily, privindu-l fix în timp ce se apropie şi o apucă pe Lily de cot. Of, toate femeile din societatea de-aici îşi doresc să fie în locul tău, în seara asta, Lillian Hargrove.

Lily nu înţelegea de ce ar fi fost aşa, iar Alec arăta de parcă ar fi vrut să ucidă pe cineva. De parcă ar fi ucis deja pe cineva.

— Plecăm acum, mârâi Alec, ignorând-o pe Sesily, iar Lily ştiu că nu avea sens să îl contrazică, ţinând cont de furia ce îi scăpăra în ochii căprui sau de cât de încleştat îi era maxilarul pătrăţos.

Sesily se aplecă să o sărute pe Lily pe obraz şi profită ca să îi şoptească:

— Ai grijă. Din experienţa mea, bărbaţii care arată aşa sunt pregătiţi pentru unul din două lucruri: să sărute sau să ucidă. Şi deja l-a încercat pe cel de-al doilea.

Capitolul 10

Stai locului, scoţianul meu bătăuş!
Ducele Diluat îl disciplinează pe Derek

Nu avea îndeajuns de multă încredere în el ca să vorbească.

Nu când se confrunta cu cei mai răi oameni din Londra în sala de bal a lui Eversley, arzând sub privirile lor combinate, intense şi încinse. Şi nu în timp ce o îndruma pe Lily prin încăpere şi auzea şoaptele. „Ducele Diluat…” „Acoperit cu sângele lui Hawkins…” „Fata aduce doar belele…” „Bietul Hawkins…” Cu siguranţă Alec nu avea îndeajuns de multă încredere în el ca să contrazică ideea cum că Hawkins ar fi meritat milă în toată farsa asta.

De parcă Lily ar fi meritat doar să fie judecată.

Bruta Scoţiană.

Se întoarse când auzi ultima remarcă, privirea căzându-i pe o femeie din apropiere, cu ochi familiari. Cunoscători. Scrâşni din dinţi, cuvintele răsunând prin el, cu hainele sfârtecate, cu mirosul parfumului mult prea dulce al lui Peg încă agăţat de ele. Îşi aminti cum îşi trecuse mâinile peste pieptul lui, dispreţuindu-i atingerea, nu doar a ei, ci a nenumărate englezoaice care îl considerau doar o crestătură în răbojul lor colectiv – îndeajuns de bun ca să se culce cu el, nu suficient pentru mai mult de atât.

O cucerire. Marea bestie scoţiană.

„Vino să mă vizitezi, scumpul meu”, îi şoptise Peg, trecându-şi mâinile iscusite peste pieptul lui, de parcă i-ar fi aparţinut. De parcă ar fi urmat-o, ca un căţel în lesă. Îi strecurase o carte de vizită cu adresa ei în buzunar, amintindu-i acut de trecutul lor, de felul în care îl

manipulase cu atâta uşurinţă în pofida faptului că îl crezuse mai prejos de ea. Nedemn.

Oare câte altele crezuseră la fel?

Oare de câte ori crezuse chiar el acelaşi lucru?

Nu avea ce căuta acolo, în locul acela, cu Lillian, frumoasă şi englezoaică şi în întregime perfectă.

Alec nu vorbi în timp ce el şi Lily ieşiră din sala de bal, trecând pe lângă Rege, care era şocat – şi nici măcar nu se opri să îşi ia la revedere. Şi nu vorbi nici când deschise brutal uşa de la trăsura lui şi o ridică pe Lily înăuntru.

Însă vorbi ea, accentuându-şi chiţăitul scurt de surpriză când acesta o ridică în trăsură, zicându-i:

— Sunt perfect capabilă să urc, Excelenţă.

Alec nu îi răspunse, ci intră în trăsură în spatele ei, trăgând portiera după el, care se închise cu un clichet uşor, şi bătând de două ori în acoperiş, iar vehiculul se puse în mişcare.

Nu îi putu răspunde, fiind prea plin de frustrare, ruşine şi jenă şi un sentiment puternic de nevrednicie. Între starea hainelor lui, lupta cu Hawkins şi sosirea lui Peg, se săturase de acest oraş îngrozitor. Îşi dorea să distrugă tot oraşul, să îl dărâme cărămidă cu cărămidă şi să se întoarcă în nord, precum scoţienii prădători de altă dată, care dispreţuiseră Anglia cu fiecare fibră a fiinţei lor.

Avea să o ia cu el. Prada lui.

Îşi trecu mâna peste faţă, dorindu-şi să fi fost oriunde altundeva, numai acolo nu. Nu se mai simţise în viaţa lui atât de nelalocul lui, de parcă orice ar fi făcut era greşit. Şi apoi era Lily, care părea să îndure şi să pareze fiecare lovitură primită cu o abilitate ce îi depăşea vârsta, amintindu-i constant că eşuase pe deplin în a face ceea ce trebuia.

Aşa că Alec nu fu deloc încântat când ea vorbi din nou, aducându-i aminte:

— Ei bine… îmi imaginez că vom fi primiţi în cele mai bune case din Londra după seara asta.

Îşi înăbuşi o înjurătură pe care voise să o azvârle în noapte, alegând în locul ei tăcerea.

Ea însă nu făcu la fel.

— Doar nu crezi că se va căsători careva cu muza lui Hawkins?

El o străpunse cu privirea.

— Nu-ţi spune aşa.

— Bine. Amanta lui Hawkins.

Cuvintele îl aţâţară şi mai tare.

— Ai fost? Amanta lui?

Ea îl privi în ochi.

— Contează?

„Doar faptul că nu te-a onorat. Doar faptul că nu te-a meritat”.

— Cineva se va însura cu tine. Fă-ţi lista. Mă voi asigura de asta.

— Alec, spuse ea, mai mult pe un ton ca cel folosit de o mamă ca să îi explice unui copil de ce nu putea face smântână groasă din nori. Hawkins era plin de răni. Tu eşti plin de sânge. Dacă ar fi fost careva dispus să treacă cu vederea scandalul iniţial, asta tocmai a înrăutăţit lucrurile.

El privi afară, pe fereastră.

— Asta nu te va împiedica să te măriţi.

Ea râse, deloc amuzată.

— Nu am petrecut prea mult timp în societate, Excelenţă. Dar te asigur că mă va împiedica.

— Atunci vom dubla zestrea. O vom tripla.

Ea îi oftă numele în întuneric, iar el auzi resemnarea din acel cuvânt. O dispreţui.

— Am vrut să mă mărit, spuse ea, iar el înlemni, foarte interesat de adevărul din acele cuvinte. Mi-am dorit promisiunea unei familii şi a unui viitor. Şi da, a dragostei. Dar dacă trebuie să mă resemnez… Nu mai spuse nimic, după care îşi reluă ideea, cu mai multă convingere: Alec, nu vreau să mă resemnez.

În sfârşit, un lucru cu care puteau fi de acord amândoi.

— Nu te voi pune să te resemnezi. Nu ţi-aş cere niciodată aşa ceva.

Ea râse din nou, încet, atât de neîncrezătoare, încât îi

fu greu să o asculte.

— Tocmai asta îmi ceri. Făcu o pauză, apoi adăugă: Opt zile nu sunt îndeajuns ca vreun bărbat de pe lista aceea să nu se resemneze. Opt zile nu sunt îndeajuns pentru dragoste.

— La naiba, Lillian, cum se termină toate astea?

Ea îşi lăsă capul pe spate, de parcă ar fi lovit-o, şi poate că o făcuse, cu frustrare şi mânie.

— Să spunem că îţi dau fondurile şi fugi. Unde te duci?

Ea dădu să spună ceva. Închise gura. Apoi o deschise din nou. Iar în cele din urmă, spuse:

— Departe.

Nu o voia departe.

— Unde?

Urmă o pauză. Apoi ea întrebă:

— Ce este Scoţia pentru tine?

— Lillian… începu el.

Ea clătină din cap.

— Nu. Sincer. De ce o preferi?

El ridică din umeri.

— E casa mea.

— Şi ce înseamnă asta? îl îndemnă ea.

— Este… „Sigură”. Confortabilă.

— Spre deosebire de aici.

Diferenţa dintre Scoţia, sălbatică şi primitoare, şi Londra, cu regulile şi cuviinţa ei, era atât de vastă, încât îl făcu să râdă.

— Acest loc este tot ce nu este. Este cu totul diferită.

Ea încuviinţă.

— Şi asta vreau şi eu. Vreau să plec departe de aici. De lumea asta. De ce tu ai parte de asta şi eu nu?

Voia să îi dăruiască asta. Voia ca ea să cunoască sentimentul pe care ţi-l crea statul într-un câmp de iarbă neagră în timp ce zăgazurile cerurilor se deschideau şi ploaia îţi spăla orice grijă.

Dar nici măcar Scoţia nu putea face trecutul să dispară.

— Crezi că lumea asta nu te-ar găsi? Crezi că ai putea locui ca o văduvă avută pe undeva? Să te duci la Paris şi să domneşti ca o regină, îmbrăcată în mătăsuri? Să călătoreşti în America şi să-ţi foloseşti banii ca să construieşti un imperiu? Nu poţi. Lumea aceasta se va întoarce să te bântuie. Aşa păţesc…

Ea aşteptă.

— Cine?

— Cei care fug.

Şi el fugise, nu-i aşa? Jurase să nu le permită vreodată să îi amintească de trecutul lui.

Şi iată ce se întâmplase în seara asta. Iată-i hainele făcute zdrenţe, mâinile pătate cu sânge.

Nu avea să scape niciodată de asta.

Dar dacă ea găsea un soţ, era posibil să îi fi supravieţuit.

Avea să îi supravieţuiască.

— Rămâi. Cunoaşte-i pe bărbaţi. Vezi ce se întâmplă.

Ea îşi azvârli mâinile în aer, a frustrare.

— Doamne, izbăveşte-mă de tutori băgăcioşi. Bine.

Se lăsă tăcerea, iar Alec se simţi deopotrivă recunoscător şi excesiv de tulburat de ea. Din fericire, nu dură multă vreme.

— Ţi-am spus că haina nu ţi se potrivea.

El îşi mută privirea asupra ei.

— Ce-ai spus?

— Haina ta. Ai sfârtecat-o toată. Şi pantalonii. Arăţi de parcă ai ieşit din sălbăticie, direct în sala de bal.

— Este de aşteptat de la Bruta Scoţiană, zise el.

— Nu, spuse ea instantaneu, surprinzându-l. Nu eşti un animal.

Era o minciună. Era plin de sânge, iar hainele se dezintegrau de pe el. Acum, mai mult ca niciodată, chiar aducea a brută.

— Atunci, cum arăt?

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Cauţi un compliment, duce?

— Doar adevărul.

Ea ridică un umăr şi îl lăsă să îi cadă, cu un efect care începea să îi placă. Nu că ar fi trebuit să îi placă de ea. Era prea frumoasă ca să nu fie periculoasă.

— Mare.

Dumnezeu ştia că era adevărat.

— Prea mare.

— Pentru haina şi pantalonii aceia, da, spuse ea, dar nu prea mare.

— Restul Angliei s-ar putea să nu fie de acord.

— Nu sunt restul Angliei. Se opri, gândindu-se la următoarele cuvinte, apoi adăugă: Mie oarecum îmi place cât de mare eşti.

Cuvintele îl făcură să se înfioare. Nu voise să îi iasă aşa cum sunaseră. Era din pricina întunericului nopţii, a mişcării trăsurii şi a spaţiului închis.

Şi nu conta că îşi dorea ca ea să le rostească la nesfârşit. Nu şi-o putea dori pe Lillian Hargrove.

Ei bine, dacă l-ar fi ascultat şi trupul lui!

— Te asigur că restul Angliei nu este de acord cu tine, zise el, foindu-se pe banchetă, întrebându-se cât mai aveau din drum.

Ea zâmbi afectat.

— Nu şi contesa ta.

Peg. Se prefăcu a fi ignorant.

— Contesa mea?

— Lady Rowley. Ea nu te crede prea mare.

Peg nu îl credea prea mare acum. Nu acum că stătea în faţa ei ca ducele de Warnick, cu un statut mult mai înalt decât îşi făcuse ea rost pentru sine. Dar cândva... Peg îl preţuise mult, mult mai puţin. Chiar dacă el îşi dorise doar să îi aparţină.

Alec privi pe geam.

— E contesa lordului Rowley, nu crezi?

— Nu prea, de fapt, zise Lily. Am văzut cum te-a atins. De parcă te-ar fi stăpânit. Şi felul în care te-ai uitat tu la ea. De parcă... Tăcu.

El îşi spuse în gând să nu vorbească. Să nu întrebe. Dar, undeva în tăcerea ce se lăsă între ei, exista un lucru

pe care îşi dorea cu disperare să fi priceapă.

— De parcă?

Ea clătină din cap şi privi pe fereastră.

— De parcă ai fi vrut să fii stăpânit.

Chiar îşi dorise asta. Din prima clipă în care îi zâmbise, pe când fusese tânăr, arătându-i ce însemna dorinţa. Înainte să ştie ce avea să facă din el. Ce avea el să devină pentru ea. Ar fi făcut orice i-ar fi cerut. Şi chiar o făcuse. Se ţinuse după ea ca un căţeluş îndrăgostit lulea.

Până ea îl lămurise cum stăteau lucrurile.

„Alec, scumpule, fetele ca mine nu se mărită cu băieţi ca tine”.

*

Dar nu avea de gând să îi spună lui Lillian Hargrove nimic din toate astea.

— Peg nu e contesa mea.

— Dar ai fost al lui Peg, zise Lily, rochia ei prostească făcând-o să semene cu un câine care găsise un os.

El oftă, privind o vreme afară pe geamul trăsurii.

— Cu secole în urmă. Era sora unui coleg de şcoală.

— Şi tu nu erai duce.

El râse uşor, pufnind, când o auzi.

— Nu. Dacă aş fi fost… Fu rândul lui să tacă.

— Dacă ai fi fost? îl îmboldi Lily, iar el o privi şi văzu că se uita direct la el, aşteptând. Stătea liniştită şi dreaptă, de parcă ar fi putut aştepta răspunsul o eternitate. Nu avea să îl primească.

El clătină din cap.

— Ai dorit-o?

Mai mult decât dorise orice altceva până atunci. Îşi dorise toate lucrurile pe care le reprezenta. Toate promisiunile drăguţe pe care ea nu i le dăruise niciodată.

Îşi dorise totul. Ca un prost.

Lily nu se mişcă vreme îndelungată, iar Alec refuză să o întrebe la ce se gândea, ci spuse în schimb:

— Deci, vezi tu, Lillian, ştiu ce înseamnă să nu ai

parte de cel pe care ţi l-ai dorit.

Ea încuviinţă.

— Aşa se pare.

Tăcerea se aşternu între ei, iar Alec o văzu tot mai bine, în întuneric: picioarele ei lungi sub poalele de mătase ale rochiei, mâinile ei elegante, învelite în piele de căprioară, pe care le ţinea împreunate în poală.

Mâinile acelea începură să îl consume. Le privi, dorindu-şi să nu fi fost înmănuşate. Dorindu-şi să le fi putut vedea, goale. Dorindu-şi să le fi putut atinge. Dorindu-şi ca ele să îl şi putut atinge pe el.

Îşi îndreptă spatele la gândul acela. Nu trebuia atinsă. Iar el nu trebuia atins de ea.

Privi din nou pe geam. Cât de departe puteau să fie de nenorocita aia de casă cu câini? Evident, nu erau îndeajuns de aproape.

Apoi ea spuse, încet:

— Am crezut că mă iubeşte.

Propoziţia îl nenoroci, umplându-l de gelozie, furie şi o dorinţă acerbă de a opri trăsura, de a-l găsi pe Hawkins şi de-a termina ce începuse mai devreme. Îşi flexă mâna dreaptă, durerea bine-venită pe care o simţea în încheieturile degetelor amintindu-i că provocase destule daune, dar nu suficiente.

— L-ai iubit?

Îşi regretă cuvintele în clipa în care le rosti. Nu avea de ce să afle răspunsul.

Apoi ea îi răspunse, nimicindu-l lent, cu fiecare cuvânt:

— Mama a murit când eram copil. Tata nu s-a recăsătorit niciodată, iar când a murit, m-am dus să locuiesc cu ducele. A fost destul de bun cu mine. M-a aşezat la casa mea. Mi-a oferit camere şi o alocaţie mai mult decât generoasă. Ezită, căutând cuvintele potrivite. S-a străduit să fie un tutore bun. A intenţionat să-mi ofere un sezon, să ştii. Înainte să moară. Dar nu a ţinut locul unei familii.

— Iar personalul? întrebă el, amintindu-şi cât de

puţine ştia despre ea.

Ea zâmbi, mică şi tristă în lumina lunii.

— Nu ştiu cum să interacţioneze cu mine. Nu sunt nici peşte, nici pasăre. Nici aristocrată, nici servitoare. Nici membră a familiei, nici pe de-a-ntregul oaspete. De neatins. Ba, cumva, de două ori de neatins. Se opri, îmbrăţişându-se singură, de parcă ar fi vrut să alunge un fior rece. Îşi întoarse privirea. Uneori treceau luni fără să fiu atinsă de o altă persoană, în afară de vreo servitoare care mă ajuta să îmi închei nasturii la vreo rochie, sau vreo mână înmănuşată care o apuca pe a mea, ca să mă ajute să urc într-o trăsură.

Privirea lui căzu din nou peste mâinile ei şi dispreţui din nou mănuşile.

— Odaia ta. Sub scări.

Ea ridică din nou dintr-un umăr.

— Era drăguţ să aud oameni. Cum urcau şi coborau pe scări. Măcar îmi aminteam că mai existau şi alţii pe lume. Măcar eram aproape de ei, fizic. Chiar dacă nu făceau parte din viaţa mea. Le auzeam râzând… pe fete. Chicoteau când coborau scările în legătură cu vreun flecuşteţ pe care eu nu-l ştiam. Şi aş fi dat orice ca să schimb locul cu ele, Să fiu cu ele. În loc de unde mă aflam – între lumi.

— Lily, spuse el, simţind în piept durere şi dorinţa de a şterge tot acel timp în care fusese singură.

Nu avea să mai fie vreodată singură. Urma să se asigure el de asta.

— Uneori mă întrebam dacă aveam să mai ating vreodată o persoană. Dacă urma să fiu iubită vreodată. Îşi întoarse privirea spre Alec, iar în ochii ei se citea adevărul. M-a făcut să mă simt iubită.

Cuvintele îl făcură să îşi dorească deopotrivă să o tragă aproape de el şi să o trimită departe. După care să îl facă praf şi pulbere pe Hawkins pentru că profitase de Lily.

— Iar tu? L-ai iubit?

Ea îşi întoarse din nou privirea.

— Cine mai ştie?

Alec urî cuvintele acelea. Felul în care nu îi negau sentimentele. El ştia. Voia să îi pună cuvintele în gură. O negare categorică. În schimb, îi zise:

— Nu te-a meritat.

Un colţ al buzelor ei încântătoare se ridică.

— Ai o părere îngrozitor de bună despre mine, Excelenţă. Restul lumii ar spune că eu nu l-am meritat pe el.

— Restul lumii se poate duce dracului.

Ea ridică o mână spre geamul trăsurii. Îşi trecu degetul prin condensul care se formase.

— Şi totuşi, am făcut-o, spuse ea, uşor, pierdută în amintiri.

— De ce? Nu rezistă să nu întrebe.

— O promisiune ademenitoare. Uneori…

El se întrebă dacă urma să îşi termine fraza, iar ea tăcu atât de mult încât crezu că nu avea să o mai facă. Apoi, o auzi spunând:

— Uneori, aştepţi atât de mult, încât totul ţi se pare iubire.

El îşi simţi pieptul cum i se strânge, devastator de tare. Ce îi făcea? Se aplecă în faţă, apropiindu-se de ea şi îi şopti:

— Nu vreau să te rănesc.

— Ştiu asta.

— Nu ar fi trebuit să vin.

Nimic bun nu ieşea vreodată din faptul că se afla în Londra. Mai ales atunci când Londra venea la pachet cu această femeie frumoasă care provoca haos în viaţa lui.

— Faptul că ai venit, pentru mine, este chiar nobil.

Poate că felul în care le spusese făcuse acele cuvinte să pară aproape magice, ca şi când ar fi stat goală, sub stele, precum o zeiţă păgână şi îl invocase acolo. Poate că din pricina întunericului şi a luminii argintii a lunii care îi scălda pielea ca de porţelan se întinse după mâinile ei, deşi ştia că nu ar fi trebuit să o facă. Ştia că era o greşeală de cea mai mare gravitate posibilă.

Lily îi cedă mâna fără să ezite, iar el o întoarse, cu

palma în sus, dând la iveală un cvartet de nasturi mici pe interiorul încheieturii, încet, îi desfăcu mănuşa şi, trăgând de degete, i-o scoase de pe mână, dezvăluindu-i pielea netedă, goală.

La început, doar se uită la ea, având impresia că se afla pe marginea unei prăpăstii, privind în jos înspre un abis din care nu avea să se mai întoarcă. Lily respira rapid, într-un ritm sacadat – sau poate că era respiraţia lui, plină de dorinţa de a o atinge.

M-am întrebat dacă voi mai atinge vreodată pe cineva.

Îşi aminti cuvintele ei, ca nişte şoapte în jurul lor, iar în ecoul lor silenţios, Alec îşi duse mâna lui la gură, trăgând de degetele mănuşii cu dinţii, scoţând-o cu eficienţă, apoi azvârlind-o într-o parte şi – înainte să apuce să regrete – îşi trecu palma goală peste a ei.

Ei i se tăie respiraţia la atingerea lui, la felul în care le alunecară degetele, la modul în care îi prinse mâna ei mică în mâna lui mult mai mare.

Avea pielea atât de moale, ca mătasea. Ca sunetul suspinului uşor şi încântător pe care îl expiră ea. Nu îşi ridică privirea când îl auzi. Refuză să o facă, pentru că ştia că, dacă ar fi făcut-o, nu s-ar fi putut stăpâni de la ceea ce urma.

În schimb, îi mângâie mâna, trecându-şi palma peste a ei, pipăind cu degetele adânciturile şi văile degetelor ei, până li se mai atingeau doar vârfurile degetelor, după care îi luă din nou mâna şi îşi întrepătrunse degetele cu ale ei.

— „Şi-şi strâng mâinile fierbinţi”, şopti ea, iar el auzi tachinarea aproape imperceptibilă din cuvintele ei. Referinţa pe care o făcea la discuţia lor de mai devreme despre Romeo şi Julieta.

Ar trebui să îi dea drumul. Intenţiona să o facă.

Spuse fără să vrea:

— Singura parte din piesă care e bună de ceva.

Nu voia să se uite la ea, să îşi dea seama că era prea aproape de el, şi totuşi infernal de departe. Se forţă să se mişte. Să se lase în spate. Să îi dea drumul.

După care ea şopti:

— „Dă voie gurii focul să-şi aline”.

— Nenorocitul de Shakespeare, înjură el, strângând-o mai tare şi trăgând-o spre el, prinzând-o cu cealaltă mână, încă înmănuşată, trecându-şi degetele lungi peste maxilarul ei, curbându-le în jurul gâtului ei, apoi înfigându-le în părul ei, împrăştiind agrafe, şi apoi lipindu-şi buzele de ale ei şi sărutând-o de parcă ar fi fost înfometat, iar ea ar fi fost un banchet.

Avea gust de păcat şi sex şi... Nu ştia cum de era posibil aşa ceva, dar avea gust de Scoţia, sălbatică şi liberă şi primitoare.

Se opri şi se trase în spate, îndeajuns doar cât să creeze o distanţă cât un fir de păr între ei, şi închise ochii. Ar trebui să se oprească. Nu aşa plănuise. Nu se putea aşa ceva.

Avea un gust care îi amintea de casa lui.

Încă un sărut. Să mai guste o dată. Rapid. Doar îndeajuns ca să îl ajute până avea să se întoarcă şi să poată respira din nou.

— Alec? şopti ea, şi întrebarea din numele lui îl împinse peste limită.

Nici urmă de protest. Nici urmă de confuzie.

Dorinţă.

Ştia, pentru că şi el o simţea.

Alec gemu şi o trase mai aproape, dându-i drumul mâinii ei goale şi trăgând-o de partea cealaltă a trăsurii şi în poala lui, unde putea să guste mai bine din ea. Îşi puse un braţ în jurul ei, protejând-o în caz că trăsura avea să treacă peste vreun făgaş, azvârlind-o în aer, după care reveni la buzele ei, jucându-se blând, încet, cu ele, tachinând-o cu limba până ea icni din pricina senzaţiei şi el profită din plin, gustând din căldura ei mătăsoasă cu o promisiune prelungă, senzuală.

Ea gemu, neaşteptat şi nestăpânit, iar el se întări ca fierul sub ea, dorindu-şi să audă sunetul acela la infinit – dovada plăcerii ei. A pasiunii ei.

Apoi ea îşi înfipse degetele în părul lui şi îl ţinu

aproape, ieşind în întâmpinarea limbii lui cu a ei, răspunzându-i cu un sărut ce ameninţa să le dea foc amândurora şi trăsurii.

El mârâi de plăcere şi îi prinse faţa cu ambele mâini, ţinând-o nemişcată în timp ce o sărută, furându-i suspine ca un hoţ.

Şi chiar era un hoţ. Care lua fără ezitare.

Sau poate că ea era hoaţa.

Furau împreună.

Prădau împreună.

Jefuiau împreună.

Şi era cel mai minunat lucru pe care îl experimentase vreodată. Ea îşi vârî mâinile în haina lui ruptă în timp ce se mişca împingându-se în el, iar el îi ridică poalele rochiei, trecându-şi mâinile în sus pe coapsele ei învelite în mătase, ridicând-o din nou, aşezând-o călare pe el, într-un mod scandalos şi secret şi care întruchipa tot ce îşi dorise vreodată.

Trăsura săltă din nou, iar ea se prinse de el, icnind în buzele lui din pricina mişcării.

— Alec, şopti ea. Te rog.

Ba nu. Nu şoptea. Implora. Şi cum să o refuze, mai ales când se coborî în poala lui. Spre el.

Era primejdios de tare, iar pantalonii prea strâmţi deveniră brusc brutal de inconfortabili.

El îi gemu numele, furându-i din nou buzele, în timp ce o trase mai aproape, până îi simţi căldura prin pantaloni şi prin pantalonaşii ei, iar ea îşi trecu o mână în sus, peste pieptul şi umerii lui, apoi din nou în părul lui, trăgându-l aproape, în timp ce limba ei se întâlni cu a lui, din nou şi din nou, iar el tânji după mai mult din ea.

Mâna ei liberă se agăţă de un braţ al lui, mişcându-l, îndrumându-l, împingându-l în sus peste corsaj, spre locul în care mătasea se întâlnea cu pielea frumoasă, imaculată.

— Atinge-mă, suspină ea. Te rog.

Trebuia să se oprească. Trebuiau să se oprească. Îşi desprinse buzele, gâfâind.

— Lily. Trebuie să ne oprim.

Ea deschise ochii, iar în privirea ei se oglindea dorinţa şi ceva mult mai complicat. Îi simţea inima bătându-i năvalnic sub degetele lui, unde îi ţinea mâna peste a ei, unde îl ardea cu frumuseţea ei.

— Te rog, Alec, spuse ea, cu voce moale ca mătasea. Te rog să mă doreşti.

O spunea de parcă ar fi fost o alegere. De parcă nu ar fi tânjit după fiecare centimetru din ea. De parcă nu şi-ar fi dorit să o revendice în cel mai primitiv mod posibil şi să şteargă amintirea oricărui bărbat pe care îl dorise ea vreodată.

De parcă ar fi fost demn de ea.

Înghiţi în sec în timp ce căută forţa necesară, şi era posibil să o fi găsit. Posibil, dacă ea nu ar fi preluat frâiele situaţiei. Dacă nu i-ar fi luat mâna într-a ei şi nu i-ar fi mişcat-o până îi cuprinse un sân plin, superb.

— Te rog, Alec.

El se împotrivi imboldului de-a se mişca, îngrozit că, dacă ar fi făcut-o, ea ar fi continuat cu această ispită nebunească. Îngrozit că, dacă ar fi făcut-o, ea s-ar fi oprit.

În schimb, îşi scoase mâna din căldura poalelor ei şi îi cuprinse faţa cu mâinile. O trase aproape, cât de aproape reuşi, fără să îi sărute buzele, şi o privi în ochi, lumina slabă a felinarelor din afara geamurilor aruncând urme primejdioase peste chipul ei frumos.

— Arată-mi, spuse el.

Dar de fapt voise să spună „Foloseşte-mă”.

Ea făcu ochii mari când îl auzi şi, preţ de o clipă, se gândi că şocul urma să o facă să se oprească. Sub privirea lui însă, surpriza se transformă în dorinţă şi, ca un dar de la Dumnezeu, ea făcu ce îi ceruse.

Făcu cum i se spusese.

Timpul încetini în locşorul acela, iar mâna ei o ghidă pe a lui, apăsându-l tare de ea.

— Atinge-mă aici, spuse ea.

El o făcu şi o simţi încordându-se sub palma lui, în pofida straturilor de îmbrăcăminte. Ea suspină, frustrată, împingându-se în el, dornică după mai mult, la fel ca el. I se

făcu milă de ea.

— Intenţionezi să mai porţi vreodată rochia asta?

Ea nu înţelese.

— Poftim?

— Rochia. Eşti legată de ea?

Ea clătină din cap.

— E îngrozitoare.

— Atunci, să îi facem dreptate, mârâi el, ducându-şi mâinile masive spre decolteul ei şi apucând de el.

Fără să ezite, trase de el şi rupse corsajul în două, eliberând-o, ca să o poată atinge şi privi. Ea icni, surprinsă.

— Tu…

Nu avea timp de discuţii.

— Arată-mi, Lily.

Iar ea făcu întocmai, punându-i mâna pe sânul ei. Gemură amândoi de plăcere, după care Alec apucă sfârcul tare cu degetul mare şi arătătorul, ispitind-o, până nu mai reuşi să se lipsească pe sine şi îl cuprinse cu buzele pe geamănul lui. Ea ţipă când îi simţi atingerea, înfigându-şi degetele în părul lui, până când el supse, uşor, aproape imperceptibil, iar ea avu nevoie de mai mult, trăgându-l mai aproape, implorând în tăcere după mai mult.

El îi oferi mai mult, delectându-se cu senzaţia şi gustul ei, convins că dacă exista un rai, atunci era chiar acel moment, trăit din nou şi din nou; ea se mişcă, împingându-se tot mai mult în el, căldura ei minunată învăluindu-l, tare şi gros şi făcându-l să îşi dorească cu disperare să se elibereze. Sentimentul îl făcu să mârâie, disperat după eliberare, nedorindu-şi să o facă – incapabil să aibă încredere în el însuşi că se va opri la nevoie, dacă ar fi fost să…

Apoi ea se mişca pe el, scoţând cele mai minunate şi uşoare sunete, suspinându-şi plăcerea şi gemându-şi dorinţa, în timp ce el o tachina cu limba şi cu buzele şi îi făcea propriului trup promisiuni pe care nu le-ar fi putut împlini vreodată.

Nu avea să o posede.

Nu avea să o murdărească.

Merita pe cineva mai bun decât el.

Îşi înălţă capul şi o privi: avea ochii închişi şi pe chipul ei se citea frustrare în timp ce se legăna pe el, disperată după ceva ce nu ar fi putut găsi pe cont propriu. Disperată după ceva ce el i-ar fi putut oferi cu uşurinţă.

Ceva ce el *voia* să îi ofere.

Îşi vârî mâna sub poalele rochiei, iar ea deschise ochii când îl simţi atingând-o cu vârfurile degetelor pe interiorul genunchilor. Deschise gura, iar el clătină din cap, oprind-o din a spune ceva.

— Aici? o tachină el, mângâind-o pe genunchi.

Ea clătină din cap.

— Nu.

Îşi trecu mâna în sus pe partea din afară a pantalonaşilor ei, urând materialul, felul în care îl împiedica să o atingă. Dar merita refuzul. Pentru ce făcuse. Pentru că nu era îndeajuns de bun pentru ea. O merita, aşa cum ea merita plăcerea pe care i-o putea oferi el. În momentul acesta. Doar o dată. Fără să aibă la rândul lui parte de plăcere.

— Aici? întrebă el din nou, urcând pe coapsa ei, aproape de cuta care marca începutul celui mai secret loc al ei, unde îşi dorea să ajungă mai mult decât îşi dorea să respire.

Ea clătină din nou din cap, dar, de data asta, o spuse ţipând uşor:

— Nu.

El găsi despicătura din pantalonaşi şi înaintă, descoperind cârlionţii moi de acolo, mângâind-o, în timp ce ea gâfâia, plină de dorinţă, imaginându-şi culoarea lor – un arămiu frumos, secret.

— Atunci, aici?

Ea se săturase de jocul acesta, iar el văzu iritarea din ochii ei când îl privi. După care vorbi, şocându-l până în măduva oaselor:

— Să îţi arăt?

Era al naibii de minunată.

Îi răspunse instantaneu:

— Te rog.

În clipa următoare, ea îşi puse mâna pe a lui, împingându-l tot mai adânc, dincolo de cârlionţi, în moliciunea ei mătăsoasă, fierbinte şi splendid de umedă. El înjură, gutural şi grav, în gaelică.

Ea icni, rostind un singur cuvânt, în timp ce luă ceea ce îşi dorea, privindu-l fără să îşi ceară iertare:

— *Acolo.*

Atunci, el o sărută, prelung şi savuros, căutând cu degetele, mângâind şi ademenind-o să îşi dezvăluie secretele, până li se tăie răsuflarea. Îi dădu drumul buzelor ei şi văzu că avea ochii închişi, în timp ce se legăna pe el, ţinându-şi mâna pe a lui, arătându-i toate modurile în care îl dorea.

Se opri. Ea deschise instantaneu ochii. Furioasă.

Nu îşi putu stăpâni un fior de amuzament ce îl străbătu împreună cu un val de dorinţă dureroasă.

— Uită-te la mine, spuse el.

Ea se încruntă, confuză.

— Îţi voi da tot ce îţi doreşti, *mo chridhe.* Tot ce ai nevoie, îi promise el, pe un ton întunecat, jos şi plin de accentul pe care se străduia din răsputeri să îl ţină la distanţă când era cu ea. Îţi voi arăta raiul. Dar doar dacă mă laşi să te privesc cum îl găseşti. Acesta e preţul meu.

Cuvintele atârnară între ei, păcătoase şi pline de sex, şi, preţ de o clipă trecătoare, Alec regretă ce spusese ultima oară – de parcă i-ar fi fost datoare cu ceva.

Nu avea să îi fie niciodată datoare cu ceva. Începând din clipa aceasta, trebuia doar să îl cheme şi el s-ar fi supus.

Nu mai cunoscuse până atunci o femeie atât de periculoasă.

Dar îl vrăjise deja, cu pielea ei moale, suspinele dulci şi privirea ei superbă în timp ce o tachina şi atingea, în timp ce îi testa curbele şi pliurile şi tunelul acela întunecos şi superb unde îşi dorea să fie – mai presus de raţiune. Ea îl privi drept în ochi în timp ce se legăna pe el, implorându-l să îi ofere mai mult, mijind ochii când el o mângâie lent,

primejdios, apoi deschizându-i larg când el găsi punctul care avea să îi aducă o plăcere infamă, minunată.

El privi ochii aceia cenuşii ca Marea Nordului aţintiţi asupra lui în timp ce ea respiră tot mai rapid şi îl strânse tare de încheietură şi gâfâi plină de dorinţă, iar el continuă să o privească în ochi până ea îi strigă numele şi îşi pierdu concentrarea şi închise ochii, ţipând de mai multe ori, înfierându-l. Luându-l cu ea în întuneric.

Arătându-i soarele.

Când îi deschise din nou, îl găsi numaidecât cu privirea, îşi înfipse mâinile în părul lui, îşi apăsă buzele de ale lui, strecurându-şi limba în gura lui, într-un sărut ce îl lăsă gol şi îl distruse complet, invocându-i plăcerea, tare şi fierbinte şi apăsându-se aproape insuportabil de ea.

Îşi dezlipi buzele de ale ei, gâfâind, cumva încă tare şi gros, de parcă nu s-ar fi terminat, dorindu-şi să o dezbrace şi să îşi desfacă pantalonii şi să o revendice. Aici. Acum.

Pentru totdeauna.

Apoi ea îşi mută poalele rochiei, iar el se întrebă dacă vorbise cumva cu voce tare. Ea se jucă cu degetele la prohabul pantalonilor lui, atingându-l uşor – prea al naibii de uşor – şi dură o clipă ca să găsească puterea necesară ca să o oprească.

Până ea şopti:

— Oh, Doamne!…

Iar el urî sentimentul de reverenţă din cuvintele ei.

„Femeile visează la bărbaţi ca tine, dragul meu. Dar pentru o noapte. Nu pentru o viaţă”.

— Nu.

Îşi dezlipi instantaneu buzele, dându-i drumul de parcă ar fi fost făcută din oţel încins, care îl înfiera.

Ea deschise larg ochii, confuză.

— Dar…

— Nu.

O ridică din poala lui şi o puse înapoi pe bancheta din faţă, atât de rapid, încât avu nevoie de câteva secunde ca să înţeleagă ce se întâmplase.

Amândoi respirau greoi, iar el nu îşi putu întoarce

privirea de la ea preţ de o clipă îndelungată: corsajul îi era sfâşiat, picioarele îi erau într-o parte, slăbite de la plăcerea pe care o descoperise în braţele lui. Ştia că era slăbită, pentru că şi el era slăbit. Şi îl durea.

Era atât de aproape. Ar fi putut să o posede.

L-ar fi lăsat.

Se împinse înapoi pe banchetă, spunându-şi să îşi întoarcă privirea. Să se uite pe geam. Să se uite la podea. Oriunde altundeva, dar nu la ea. Dar nu reuşi să o facă, deoarece era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată.

Şi apoi făcu greşeala să îşi ducă mâna la buze, cu intenţia de a şterge senzaţia pe care i-o lăsase ea acolo, uitând că avea să fie impregnat cu mirosul ei, asemenea unei promisiuni. Iar dorinţa deveni insuportabilă. O gustă, sugându-şi adânc degetele, desfătându-se cu ea.

Privirea ei se încinse în timp ce îl privi, iar el văzu adevărul din ei. Ar fi putut să o posede. L-ar fi lăsat.

Dumnezeule, cât o dorea!

Chiar şi acum, chiar şi cu agrafele de păr împrăştiate şi buclele arămii care se revărsau în jurul ei şi câinele şi iepurele din coafura ei, care la începutul serii îi ţâşniseră drept din creştetul capului şi care atârnau acum lângă urechea ei stângă.

Arăta de parcă fusese siluită.

De Bruta Scoţiană.

Femeia aceasta îşi dorea o căsnicie, copii şi dragoste, lucruri pe care el nu ar fi putut să i le dăruiască vreodată. Lucruri pe care ea nu şi le-ar fi dorit de la el. Prea mare, prea scoţian, prea animalic.

Nu era bun de însurat.

Nu semăna deloc cu bărbatul pe care l-ar fi meritat ea.

Ce *făcuse?*

Trebuia să se îndepărteze de ea.

Bătu în tavanul trăsurii, iar aceasta încetini numaidecât.

Ochii gri frumoşi ai lui Lily scăpărară a confuzie când

el începu să îşi dea jos haina ruptă de pe el – ea urma să aibă nevoie de ea, ca să îşi acopere propriile veşminte sfâşiate.

— Ce faci? Privi pe geam. Unde suntem?

— Nu contează, spuse el, aruncând haina pe banchetă, lângă ea, şi deschizând portiera înainte ca trăsura să se oprească măcar de tot.

— Alec, spuse ea, şi îl duru când îşi auzi numele rostit de buzele ei.

Sări din trăsură şi se întoarse spre ea.

— Nu m-ai întrebat cum se numeşte poemul lui Burns.

Clătină din cap, vrând parcă să îşi limpezească gândurile, luată prin surprindere de faptul că el schimbase subiectul.

— Nu-mi pasă de poezie.

Era frustrată.

La fel ca el.

— „Ae Fond Kiss, and Then We Sever” (Un sărut şi apoi adio). Înainte ca ea să apuce să îi răspundă, el adăugă: Îmi pare rău, Lily. Pentru tot.

Apoi închise portiera trăsurii.

Capitolul 11

Femeile!
Înfruntă temerile în rochii tentante!

Lily nu se îmbrăcă cu o rochie cu câini în dimineaţa următoare.

Deşi avea la îndemână câteva rochii canine de zi din care să aleagă, Lily îşi dădu seama că nu avea nevoie de un motiv suplimentar de jenă pe ziua aceea. În schimb, purta o rochie pe care o considera destul de măgulitoare, din mătase verde, menită să fie purtată când primea vizitatori, dar nu prea avusese parte de vizitatori la casa de la numărul 45 din Berkeley Square, aşa că nu o prea purtase.

Când fugise aici – loc pe care îl numea cu afecţiune Casa cu Câini – adusese rochia cu ea mai mult din capriciu. Acum însă, era chiar recunoscătoare că îşi amintise de rochia frumoasă.

La urma urmei, nu se întâmpla în fiecare zi să te sărute un bărbat arătos într-o trăsură. Mai mult decât să te sărute. Mult mai mult.

I se încinseră obrajii. Nu că şi-ar fi dorit să se întâmple din nou.

„Mincinoaso”.

Era adevărat. Pur şi simplu simţea că se cuvenea să te îmbraci frumos pentru cel care te-a sărutat. Cel pe care l-ai sărutat. La urma urmei, îi răspunsese la sărut.

Mai mult decât un sărut.

Şi, cumva, în pofida faptului că mai fusese sărutată şi înainte – în pofida faptului că mai sărutase înainte –, să îl sărute pe Alec Stuart, duce de Warnick, fusese o experienţă cum nu mai avusese parte vreodată.

Aşa că se îmbrăcă frumos şi îşi dori ca astfel să aibă curajul să îl înfrunte în dimineaţa aceasta. Intră în salonul pentru micul dejun din Casa cu Câini şi îşi luă o farfurie, observând cu inima bătându-i nebuneşte că erau în continuare două locuri pregătite la masă, ceea ce însemna că Alec încă nu mâncase.

Folosi cleştii în formă de baseţi ca să pună un cârnat şi o felie mare de pâine prăjită pe farfurie, după care se duse spre capătul îndepărtat al mesei şi se aşeză, făcând tot posibilul să pară nepăsător şi facil de elegantă, aşa cum ar trebui să arate o femeie când se întâlnea cu un domn cu care tocmai împărtăşise un interludiu ca acela de noaptea trecută.

Pe care nu voia să îl repete.

Dumnezeule mare! Fusese chiar minunat. Şi apoi el fugise. Lily miji ochii la farfurie. Ca un laş. După ce îl atinsese – şi descoperise că era la fel de disperat pe cât fusese ea.

„Îmi pare rău, Lily. Pentru tot”.

Ce prostii! De parcă ea nu ar fi luat parte la

întâmplare. De parcă nu şi-ar fi dorit-o.

Cu siguranţă îşi dorise. Doar că nu dorea să se repete.

Câtuşi de puţin.

„Mincinoaso”.

Gândul acela sâcâitor şi repetitiv o făcu să îşi strângă buzele, până acestea deveniră o linie subţire. Că tot veni vorba despre vrut, şi el o voise, sau aşa i se păruse când îl înjurase pe Shakespeare şi o trăsese în partea cealaltă a trăsurii, ca să o aprindă şi să îi dezvăluie o plăcere pe care nu visase vreodată că avea să o găsească. Şi o făcuse să vrea să îl implore să nu se mai oprească.

I se părea inutil faptul că îl înjurase pe Shakespeare. Şi de-a dreptul minunat, dacă era să fie sinceră.

Din fericire, nu ajunsese să îl implore, căci ar fi fost mai jenată decât se simţea deja dacă l-ar fi implorat să nu se oprească şi el s-ar fi oprit oricum. Din scurt. Şi ar fi fugit.

Laşul scoţian!

Era un dezastru jenant.

Motiv pentru care îmbrăcase rochia cu pricina.

Nu conta. Lily avea alte lucruri la care să se gândească. Lucruri care nu avea de-a face cu scoţianul vânjos şi arătos. Lucruri mult mai relevante pentru situaţia ei curentă. Ba mai rău, pentru viitorul ei.

Cum ar fi soţi.

Angus şi Hardy îi întrerupseră gândul, împingând larg uşa cu corpurile lor blănoase şi făcând ca inima lui Lily să bată nebuneşte. Pentru că, oriunde erau câinii, stăpânul lor nu putea fi prea departe.

Angus se duse imediat să investigheze conţinutul bufetului, iar Hardy veni să o salute, plecându-se până jos pe labele din faţă, apoi rânjind la ea. Lily întinse mâna şi îşi trecu degetele prin blana sârmoasă a câinelui mare, oprindu-se ca să îl scarpine după ureche. Câinele îşi înclină capul, cu limba atârnându-i dintr-o parte a gurii, şi suspină cu adorare.

Ea zâmbi fără să vrea.

Bestia asta mare era doar un pisoiaş. Un uriaş blând.

— O să fii răsfăţat dacă nu ai grijă, Hardy.

Accentul scoţian se auzi dinspre uşă, aspru şi matinal, făcându-i inima lui Lily să gonească nebuneşte. Îşi ridică privirea ca să se uite la Alec, dar văzu că acesta se îndrepta deja spre bufet, cu capul plecat, cu kiltul atârnându-i până la genunchi. Dacă nu ar fi vorbit, ar fi crezut că poate nu o văzuse.

Cu toate acestea, întrucât el nu o privea, îi era mai uşor ei să îl privească pe el, şi tocmai asta făcu, studiindu-i tartanul mult mai atent decât o făcuse ultima dată când îl văzuse în kilt – când fusese prea jenată ca să se uite atent.

Pentru un lucru atât de prostesc, kiltul era incredibil de măgulitor. Deşi, sinceră să fie, Lily se gândi că era foarte posibil ca şi un sac de făină să arate măgulitor pe Alec.

Bărbatul avea picioare încântătoare.

Nu că s-ar fi gândit prea mult la picioarele bărbaţilor în toată viaţa ei. Până la Alec. Acum, de fiecare dată când îl vedea în kilt, se gândea mult prea mult la picioarele bărbaţilor.

Era un lucru îngrozitor de nepotrivit.

Lily înghiţi în sec, gura uscându-i-se brusc, dar încercă din răsputeri să pretindă că era o dimineaţă perfect normală. Că nu o lăsase mută şi topită de dorinţă în seara de dinainte.

„Nu te gândi la partea cu topită de dorinţă”.

— E un băiat bun. Merită să fie răsfăţat.

Alec mârâi, punându-şi o furculiţă plină de şuncă pe farfurie, împreună cu câteva roşii coapte. Lily aşteptă ca el să mai spună ceva, dar în zadar.

Îşi împinse mâncarea pe farfurie cu furculiţa, prefăcându-se a fi foarte dedicată bucăţelelor de mâncare de pe ea, în timp ce el termină de umplut farfuria şi veni la masă, aşezându-se pe scaunul de la capătul opus.

Cât mai departe de ea posibil.

Ce-i drept, era scaunul pregătit pentru el, dar totuşi… Ar fi putut veni mai aproape.

Un lacheu apăru de nicăieri – aparent, Casa cu Câini fusese dotată cu personal, rapid şi eficient – şi îi umplu ceaşca lui Alec cu ceai aburind.

— Mulţumesc, spuse acesta, iar bietul servitor nu prea ştiu ce să îi zică.

Lily ar fi vrut să îi spună bărbatului în livrea că ar fi trebuit să fie recunoscător că ducele îi vorbise, întrucât se părea că ea nu merita o conversaţie. Nici măcar după seara de dinainte.

Nici măcar după ce o lăsase fără simţire într-o trăsură.

Nu avea ce face. Nu avea să fie în stare să nu se mai gândească la asta. Într-adevăr, de fiecare dată când îl privea îi simţea palma pe a ei, mâinile ridicând-o de parcă ar fi fost uşoară ca un fulg. Braţele lui în jurul ei. Buzele lui pe ale ei. Limba lui. Degetele lui.

Încăperea deveni dintr-odată inconfortabil de caldă.

Alec, în schimb, părea pe deplin confortabil, aşezat nepăsător pe un scaun de lemn masiv din capul mesei, arătând ca stăpânul conacului, în pofida faptului că mânca din farfurii împodobite cu scene dintr-o vânătoare de vulpi şi folosea argintărie gravată cu imagini canine. Într-adevăr, mânca de parcă ar fi fost înfometat, pofta lui de mâncare rămânând evident neafectată de prezenţa ei.

Lily, pe de altă parte, avea impresia că urma să dea afară tot ce mâncase în tăcerea grea ce se aşternu peste încăpere.

Simţindu-i aversiunea faţă de mâncare, Hardy suspină, îşi puse capul în poala ei şi îşi ridică privirea oropsită spre ea, parcă amintindu-i că era şi el acolo, nerăbdător să o ajute. Ea îi dădu pe furiş o bucată de cârnat.

Angus observă, din locul unde se afla, la dreapta stăpânului său, şi veni numaidecât de cealaltă parte a ei, lingându-se la bot. Ea găsi o bucată de carne şi pentru el.

— Acum nu-ţi vor mai da pace.

Îşi ridică privirea şi văzu că Alec rămase cu ochii aţintiţi la mâncarea lui şi nu o privea.

De data asta, Lily îşi dădu seama că era iritată.

— Măcar câinii mă bagă în seamă.

El se opri, cu furculiţa la jumătatea distanţei spre gură, iar Lily se simţi destul de mândră de ea însăşi pentru

că îşi spusese părerea. El o privi, ochii lui căprui strălucind ca whisky-ul în pahare de cristal.

— Ce înseamnă asta?

— Doar că stăpânul lor pare incapabil să aibă decenţa de a da bună dimineaţa.

El îşi lăsă furculiţa din mână şi se întoarse spre cei trei servitori care încercau să se facă una cu peretele în capătul încăperii.

— Lăsaţi-ne singuri.

Aceştia nu ezitară, închizând uşa în urma lor, cu un ţăcănit încet ce păru să răsune în întreaga odaie, făcând-o pe Lily să îşi simtă inima în gât.

Oare avea să o sărute din nou? Oare avea să facă mai mult de-atât?

Era îngrozitor de devreme pentru aşa ceva, nu?

Şi-l imagină străbătând încăperea ca să o tragă de pe scaunul ei, să îşi pună mâinile lui mari şi frumoase pe faţa ei şi să îi revendice buzele, arătându-i încă o dată ce îi arătase noaptea trecută – să faci dragoste putea fi sălbatic, liber, nebunesc şi delicios.

Nu că i-ar fi păsat dacă ar fi făcut-o. Ea nu voia.

El o privi preţ de un moment îndelungat, în tăcere, după care spuse:

— Bună dimineaţa, Lillian.

În cuvintele lui nu era nici urmă de tachinare sau condescendenţă. Doar un salut simplu, civilizat.

Doar că ceva la el o făcu pe Lily să se simtă pe deplin necivilizată. Şi foarte irascibilă.

— Poftim. Nu a fost aşa de dificil, nu-i aşa?

— Nu a fost. Îmi cer iertare. Din nou.

Din nou.

„Îmi pare rău, Lily. Pentru tot”.

— Pentru ce?

El clipi.

— Pentru… Se opri.

— Pentru că te-ai abţinut să-mi urezi bună dimineaţa, aşa cum se cuvine?

— Printre altele.

Ea îşi înfipse furculiţa într-o roşie, savurând felul în care sucul din ea se scurse pe laterale. Era un lucru înfiorător şi macabru, dacă te gândeai prea mult la asta, iar Lily îşi dădea seama că se simţea tot mai atrasă de lucruri înfiorătoare şi macabre.

— Pentru ce alte lucruri?

Nu ar fi trebuit să întrebe. Ştia asta. Dar nu reuşi să se împotrivească tentaţiei.

El îi răspunse fără ezitare:

— Pentru rolul pe care l-am jucat în această piesă de teatru dezastruoasă.

— La ce rol te referi?

Era chiar mândră de sine pentru că îl ţinea ca pe ace.

El o privi, ştiind imediat ce încerca să facă. Impresionant fu faptul că nu bătu în retragere.

— Partea care a ameninţat să sporească scandalul în care eşti implicată.

— Eram implicată într-un scandal cu multă vreme înainte să îl sporeşti. Eu şi Derek nu am avut o prietenie tocmai clandestină. Ţinând cont că erai implicat şi tu, ziarele de scandal mi-au pus porecle, pentru numele lui Dumnezeu!

— Eram şi eu implicat?

Ea flutură din mână.

— Încântătoarea Lily când mă vedeam cu Derek, dar când eram în Hyde Park, sau pe Oxford Street, sau oriunde altundeva, eram Singuratica Lily…

El o întrerupse:

— Ce legătură am eu cu asta?

— Pupila îndurerată.

El bombăni în barbă, ochii scăpărându-i cu mânie.

— N-am ştiut…

— Că existam. Ştiu. Nu mi-aş face prea multe griji în privinţa asta, sincer.

— Ei bine, chiar mă îngrijorez în privinţa asta, mormăi el. Mai mult decât Hawkins. Şi mai mult decât am făcut-o noaptea trecută. Mai mult decât ar fi trebuit să te îngrijorezi tu.

Ea miji ochii înspre el.

— Poftim?

El nu îşi dădu seama cât de aproape se afla de prăpastie. În schimb, îşi explică cuvintele, de parcă ar fi fost copilă:

— Apreciez faptul că nu ai avut o mamă sau o doamnă de companie sau cum se numeşte persoana de care ar avea nevoie o femeie de vârsta ta, Lillian, dar cu siguranţă că până şi tu ai ştiut că dacă petreci timp singură cu Hawkins, reputaţia ta avea să fie victima.

Ea îl privi preţ de o clipă îndelungată.

— Deci este vina mea.

El ezită.

— Bineînţeles că nu este.

Ea auzi doar momentul lui de ezitare.

— Şi totuşi, este. Nu m-a forţat. Nu m-a drogat. Am pozat pentru nud. Pentru un bărbat pe care am crezut că îl iubeam. Pentru un bărbat despre care am crezut că mă iubea. Pe măsură ce cuvintele dădeau năvală, la fel se întâmpla şi cu mânia. Am făcut-o pentru el. Doar pentru el. Nu pentru tine. Nu pentru ei. Nu pentru vecie. Dar am făcut-o, Alec. Aşa că eu sunt de vină.

— Ba nu, aproape că lătră el. E vina lui Hawkins, fir-ar să fie. Dacă nu ar fi profitat în halul ăsta de tine… dacă eu nu aş fi…

Ea ridică mâna ca să îl oprească.

— Deci ajungem la asta. Înţeleg. Sunt deopotrivă îndeajuns de răspunzătoare ca să-mi prezic decesul, dar îndeajuns de netoată ca să fiu victima. Se opri. Bănuiesc că te-ai convins că am fost victima ta noaptea trecută?

Puţine lucruri erau mai satisfăcătoare decât să îl vadă pe ducele de Warnick, înalt de aproape doi metri şi cântărind aproape o sută treizeci de kilograme, roşind. Dar acesta o făcu, obrajii îmbujorându-i-se când ea menţionă nepăsător, în timpul micului dejun, interludiul din seara trecută. Evident nu îi făcea plăcere această conversaţie.

Lily îşi dădu seama că nu îi păsa.

— Nu ai de ce să fii jenat, Excelenţă. Nu ai de ce să-ţi

ceri scuze.

— Ba trebuie să-mi cer iertare pentru tot, spuse el, cu voce tare şi grăbită, accentul fiind mai pregnant din pricina frustrării. Se uită spre uşă, vrând parcă să se asigure că erau singuri, după care coborî vocea. Accentul i se atenuă. N-ar fi trebuit să o fac. Nimic din ce-am făcut.

Cuvintele, convingerea cu care le rostise, de parcă s-ar fi trezit în dimineaţa aceea şi descoperise că săvârşise o faptă cu totul dezgustătoare, o durură. Tare.

Lily urî acest lucru. Îşi îndreptă spatele şi îşi jucă cel mai bun rol de lady britanică, simulând o indiferenţă aristocratică genuină şi minţind de îngheaţă apele.

— Cât de dramatic! De-abia merită pomenit.

El înlemni.

— Cum adică de-abia merită pomenit?

Bineînţeles că merita pomenit. Merita să îşi aducă aminte, la nesfârşit, pentru totdeauna. Dacă s-ar fi priceput, ar fi trecut toată întâmplarea pe hârtie, ca să o recitească în fiecare noapte, tot restul vieţii ei.

Cu Derek, nu simţise niciodată de parcă i-ar fi păsat prea mult că era şi ea acolo. Avusese mereu senzaţia că încerca să îl facă să o vadă. Dar Alec… Alec o făcea să se simtă de parcă ar fi fost soarele, fierbinte, strălucitoare şi în centrul universului. Al universului lui.

Sau cel puţin aşa se simţise până el îşi ceruse iertare că o făcuse să se simtă aşa.

Afişă o mină indiferentă.

— Nu sunt complet lipsită de experienţă.

El se ridică atât de rapid, încât scaunul i se răsturnă pe spate, cu o bufnitură, făcând câinii să o ia la sănătoasa prin încăpere. El nu păru să observe.

— Un alt tutore l-ar târî pe bărbatul care ţi-a oferit acea experienţă spre altar.

Bun. Era la fel de furios ca ea.

— Eşti virgin, Excelenţă?

Dacă ar fi făcut ochii mai mari decât îi avea în clipa aceea, i s-ar fi rostogolit din cap.

— Ce naiba de întrebare mai e şi asta?

Ea rezistă imboldului de a striga cât de fericită era că îl uluise pe acest bărbat enorm şi arogant.

— Pur şi simplu că tu nu te căsătoreşti, aşa că mă întreb cum se face că nimeni nu a târât-o vreodată pe femeia care ţi-a oferit experienţa spre nenorocitul de altar.

În miji ochii.

— Nu ar trebui să vorbeşti urât.

— Ah. Încă o regulă care este diferită pentru bărbaţi şi pentru femei. Nu contează, adăugă ea, ducându-şi ceaşca cu ceai la buze. Îţi refuz politicos cererea în căsătorie.

El clipi, năucit.

— Cererea?

— Păi, ţi-ai adus contribuţia la experienţa mea noaptea trecută şi, raţional vorbind, asta ar trebui să se încheie cu o nuntă, nu-i aşa?

El rămase acolo preţ de o clipă îndelungată, privind-o, de parcă ar fi fost un animal în spatele gratiilor dintr-un spectacol itinerant. În cele din urmă, spuse:

— Lily, încerc să fiu corect. Tot ce-am făcut – tot – a fost ca să te protejez. Îmi dau seama că nu mă descurc deloc. Noaptea trecută – în trăsură – nu ar fi trebuit să se întâmple. Se opri. Sunt *tutorele* tău, pentru numele lui Dumnezeu!

Ea nu îi răspunse. Ce-ar fi putut spune? El regreta incidentul care pe ea o făcuse să se simtă mai plină de viaţă, mai preţuită, mai dorită decât o făcuse să se simtă orice alt lucru din viaţa ei. Şi, din păcate, regretul lui îl zămisli şi pe al ei.

Doar nu se aşteptase ca el să dea năvală în sala pentru micul dejun şi să o ceară în căsătorie. La urma urmei, nu finalizaseră actul oficial.

Dar nu se aşteptase să o doară atât de tare.

Îşi întoarse privirea de la el, îndreptându-se spre ferestrele aliniate de-a lungul capătului îndepărtat al salonului pentru micul dejun. Respiră adânc, încercând să ignore junghiul familiar, pe care îl simţise de prea multe ori. Cel pe care i-l stârnea faptul că era neglijată.

Se purta prosteşte. Nu îi plăcea să fie prostuţă. Şi,

cumva, doar aşa părea să fie acum.

Hardy păru să îi simtă frustrarea şi se apropie de ea, apăsându-şi corpul mare şi cald de coapsa ei. Prezenţa câinelui mare avea ceva foarte reconfortant, aşa că ea îşi puse numaidecât mâna pe capul lui, mângâindu-i urechile moi în timp ce privea pe fereastră, înspre grădinile Casei cu Câini.

După o vreme îndelungată, Lily spuse:

— Există şi o sculptură din plante în formă de pudel.

Alec nu păru amuzat când îi răspunse:

— Nu m-aş aştepta la nimic mai prejos.

— N-a fost vina mea, rosti ea, încet.

— Bineînţeles că n-a fost.

Şi, preţ de o clipă, ea îl crezu că vorbea serios.

— N-a fost nici a lui Derek. Nu chiar.

— Aici nu suntem de acord.

Ea clătină din cap, dar nu îşi întoarse privirea spre el.

— Regulile sunt atât de diferite pentru bărbaţi şi femei. De ce ar conta pentru lume cu cine sunt văzută? De ce ar conta dacă am o întâlnire privată cu un bărbat? N-ar trebui să fie treaba lor. Ar trebui să fie întocmai aşa: *privată.*

Urmă o tăcere prelungă, timp în care el se gândi la cuvintele ei, iar când îi răspunse, se afla mai aproape ca înainte. Chiar lângă umărul ei.

— Aşa funcţionează lucrurile.

Nu era drept. Lily fusese singură atâta vreme, iar faptul că găsise o tovărăşie de orice fel îi dăruise speranţă. Nici măcar nu se gândise la reputaţia ei când fusese cu Derek. Fusese prea disperată după tovărăşie.

Aşa cum nu se gândise la reputaţia ei nici seara trecută, în trăsură, cu Alec. Doar că atunci nu fusese disperată după tovărăşie.

Ci după el.

— Aşa ar trebui să funcţioneze, spuse ea, privind în jos la câine, ochii lui căprui profunzi părând să înţeleagă exact ce simţea ea.

— Ar trebui, spuse el.

„Nu ar fi trebuit să se întâmple”.

Cuvintele lui. Pline de regret. Închise ochii.

A trebui era un cuvânt îngrozitor.

Îşi îndreptă umerii şi se întoarse spre el, hotărâtă în decizia ei de a-i ignora chipul arătos, angular, şi ochii căprui, cu licăriri de culoarea whisky-ului. Nu avea să observe nimic din toate astea. Nici umerii lui laţi sau felul în care părul îi cădea pe frunte, nici buzele lui.

Cu siguranţă nu avea să îi observe buzele. Provocaseră deja prea multe daune.

O străbătu un sentiment de tristeţe şi frustrare, un val de ceva ce s-ar fi putut transforma în ruşine, dacă i-ar fi permis. Dar nu avea să îi permită. Nu din nou. Nu cu un alt bărbat. Nu cu unul care părea dintr-odată mult mai important decât primul.

Alungă emoţiile ce îi dădeau ghes, lăsând loc uneia singure.

Hotărâre.

Nu avea să simtă ruşine. Nu astăzi. La naiba cu ducele de Warnick şi cu ispita lui. Dacă el voia să fie curtată, atunci avea să fie curtată. Mai erau şapte zile până urma să fie dezvăluit tabloul, iar ea nu avea să se îndrăgostească în intervalul acela.

Nu putea să o facă.

Clătină din cap, se resemnă cu planul lui şi se asigură că alege bine.

— Contele de Stanhope, spuse ea, selectând primul nume de pe lista lui idioată. Pe el îl aleg.

Era uimitor cât de rapid putea trece cineva de la a primi ceea ce îşi dorea la a se întreba de ce şi-o dorise în primul rând.

Când Alec intrase în salonul pentru micul dejun, fusese îngrozit să dea ochii cu Lily, convins că aceasta avea de gând să îl acuze că era un tâlhar îngrozitor şi să insiste fie să o trimită din Londra, fie să se căsătorească cu ea.

Sincer să fie, nu era convins că ar fi putut să o facă pe prima. Nu după ce aceasta se topise în braţele lui, cu o noapte în urmă, frumoasă, perfectă şi ispititoare.

Şi categoric nu avea să se însoare cu ea. Merita pe cineva infinit mai bun decât un bărbat care era bun ca să îi ofere plăcere sexuală şi cam atât. Mai bun decât o bestie brutală care până să moştenească titlul de duce de Warnick abia meritase ca trandafirii englezeşti eleganţi să se uite de două ori la el. Şi care cu siguranţă nu merita o a doua noapte.

Prea necioplit. Prea nerafinat.

Lily merita o duzină ca el. Noaptea trecută îi dovedise acest lucru şi îl făcuse foarte hotărât să îşi urmeze planul. Avea să o mărite. Şi după aceea să se întoarcă în Scoţia. Şi să nu mai revină vreodată în Anglia.

Intrase în încăpere cu intenţia de a stabili acele reguli foarte clare. Cu toate acestea, nu se aşteptase ca ea să fie atât de frumoasă, îmbrăcată cu cea mai frumoasă rochie de mătase pe care o văzuse vreodată, mângâind capul masiv al lui Hardy de parcă l-ar fi crescut de când era doar un căţeluş.

Nu ar fi trebuit să conteze că îi plăceau câinii lui.

Nu conta.

Conta să o mărite pe fată.

Aşa că ar fi trebuit să se simtă uşurat când ea fusese de acord şi îşi numise ţinta, dar nu îl inundase un sentiment de uşurare în clipa aceea, ci unul mult mai periculos. Unul care – dacă nu ar fi ştiut mai bine – i s-ar fi părut a semăna remarcabil de mult cu gelozia.

Îi răspunse totuşi, prefăcându-se neafectat de anunţul ei:

— Stanhope. Îl ştii?

— Toate femeile necăsătorite din Londra ştiu despre el.

Nu îi plăcu felul în care o spusese, de parcă bărbatul ar fi fost un fel de premiu.

— Eu nu ştiam despre el.

Ea îi zâmbi uşor.

— Tu nu primeşti *Pearls & Pelisses.*

Alec era mândru că ştia despre revista pentru femei în cauză.

— Întrucât sunt un bărbat matur, nu, nu o primesc.

— Este un Lord Bun de Prins, zise Lily, de parcă asta ar fi însemnat ceva.

Alec nu reuşi să îşi ascundă ignoranţa.

— Ce naiba înseamnă şi asta?

Ea oftă şi îi răspunse, părând iritată de lipsa lui şocantă de cunoştinţe:

— Lordul Stanhope se află în fruntea listei cu Lorzi Buni de Prins din Londra încă de când citesc eu ziarele de scandal.

— Vom reveni imediat asupra motivelor pentru care citeşti ziare de scandal, zise Alec. Dar să începem mai întâi cu motivele pentru care Stanhope este atât de… Făcu o grimasă din pricina ideii de a rosti o expresie atât de idioată… *bun deprins.*

Ea enumeră calităţile lui Stanhope pe degete:

— E arătos, fermecător, nobil şi necăsătorit.

Alec presupuse că femeilor le plăceau astfel de calităţi.

— Bogat nu e?

Lily ridică o sprânceană perfectă.

— Acolo intru eu în joc. Cum bine ştii. Nu este oare acesta secretul ca să mă măriţi?

Cuvintele ei îi zgâriară auzul.

— Nu mă aştept să îşi dorească doar avuţia, zise el fără să îşi dea seama.

Nu era deloc proastă. Avea să îl întrebe…

— Ce altceva mai este?

Probabil că nu ar fi trebuit să îi răspundă. Dar ceva din faptul că o acolo, cu Hardy la picioarele ei, care se holba cu adorare în sus la ea, îl făcu să îi spună.

— Mai este şi frumuseţea ta.

Ea ridică din sprâncene, într-o întrebare fără vorbe.

Era adevărat. Era cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse, cu părul ei arămiu, ochii cenuşii, faţa de forma unei inimi perfecte şi un trup cu rotunjimi în cele mai potrivite locuri posibile.

Un corp pe care încercase cu disperare să nu îl

observe până cu o seară în urmă, când se împinsese în el şi nu avusese de ales decât să îl observe. Să îl memoreze.

Era în întregime splendidă.

Şi în întregime nu a lui.

— O frumuseţe compromisă, în cel mai bun caz, acum că lumea ştie despre tablou.

— Ce baliverne! exclamă el, cu gâtlejul foarte uscat. Tuşi şi se duse după ceai. Luă o gură mare de lichid. Tabloul nu schimbă faptul că eşti perfectă.

Cuvintele ei îl urmară.

— Şi, cumva, când o spui tu, Excelenţă, nu prea sună deloc a compliment.

— Pentru că nu este unul.

Ştia că mormăise răspunsul, dar nu se putuse abţine. Ajunse la scaunul pe care îl răsturnase mai devreme.

Când ea făcuse referire la experienţa lui.

În timp ce îl îndreptă, fu inundat de viziuni ale experienţei cu pricina. Acestea fură urmate numaidecât de tipul de experienţă pe care ar fi putut să i-l ofere ei.

Şi era un drum periculos de urmat.

— Frumuseţea aduce necazuri, adăugă el, ca un memento mai mult pentru sine, decât pentru ea.

Lillian Hargrove clar aducea necazuri. Din cele mai rele. Era genul de femeie care îi făcea pe bărbaţi să facă lucruri idioate, cum ar fi să o sărute până îşi pierdea minţile într-o trăsură, până rămâneau amândoi fără vlagă de atâta plăcere.

Ignoră gândul, concentrându-se asupra ceaiului. Nu avea să mai rămână vlăguit de plăcere. Nu cu ea. Niciodată.

Merita un bărbat mult mai bun decât un bădăran scoţian care se lovea cu capul de tocul uşilor şi apoi îşi făcea hainele zdrenţe spărgându-le altora nasul. Merita un bărbat care să nu fie atât de aspru. Unul rafinat, ca un prinţ.

Opusul lui.

Bănuia că un Lord Bun de Prins – orice ar fi însemnat asta – era exact genul acela de bărbat. Şi, dacă Stanhope

se califica, atunci ar fi trebuit să fie bucuros din pricina asta. Într-adevăr, Lily avea nevoie de un Lord Bun de Prins. Cineva care era considerat o partidă atât de bună, încât mariajul lor să devină subiect de ştiri. Astfel încât să eclipseze tabloul.

Dacă ar fi putut ceva să o eclipseze pe Lily goală.

Lucru de care Alec se îndoia. Din pricina frumuseţii ei.

— Poate că aerul din Scoţia te-a zăpăcit, Excelenţă. Majoritatea ar spune că frumuseţea este un avantaj.

— Eu nu sunt ca majoritatea. Ştiu mai bine. Şi o frumuseţe ca a ta nu este deloc un avantaj.

Ea dădu să spună ceva. Apoi închise gura. După care o deschise din nou.

— Nu cred că am fost mai insultată ca acum de un compliment.

Bun. Dacă se simţea insultată de el, urma să se ferească de el.

— Nu te teme, fătucă. Ne vom folosi de calităţile tale şi te vom mărita.

— De calităţile mele.

— Întocmai.

— Adică frumuseţea. Veni înspre el. Alec se îndepărtă, asigurându-se că masa rămânea între ei, simţind că era iritată şi amintindu-şi de croşeul ei de dreapta din seara de dinainte. Şi o zestre.

— Corect.

Măcar înţelegea partea asta.

— Şi cum rămâne cu creierul meu?

Alec se opri, dându-şi numaidecât seama că era o întrebare periculoasă.

— Este un creier foarte bun.

— Nu te istovi cu complimente atât de elaborate.

El oftă şi privi spre tavan, exasperat.

— Ideea este că creierul tău nu este necesar.

Ea clipi, uluită. Aparent, fusese un răspuns greşit.

— Păi, evident, consider că creierul tău are un rol esenţial în cadrul acestui plan.

— Oh, păi atunci, excelent, zise ea, iar lui nu îi scăpă

sarcasmul din cuvintele ei. Dar tu eşti scoţian.

— Văd că te prinzi.

Ea miji ochii.

— Poate că ar trebui pur şi simplu să mă aşezi pe treptele casei, de la ora nouă dimineaţa la ora trei după-amiaza, ca să poată trece toţi să privească marfa?

O înfuriase. Ceea ce era în regulă. Lily cea furioasă nu putea fi sărutată. Se strădui să o ţină nervoasă.

— Deşi, în teorie, nu sunt împotriva unui astfel de plan, sunt conştient că s-ar putea să nu fie adecvat.

— S-ar putea?

— Categoric nu este. Clătină din cap. Îl voi înştiinţa pe Stanhope. Vă veţi întâlni mâine.

Ea făcu ochii mari.

— Mâine?

— Nu putem pierde vremea. Ai şapte zile la dispoziţie să-l prinzi.

„Şapte zile în care trebuie să îţi rezist”. Alec încleştă dinţii la gândul acela.

— Şi dacă este cumva ocupat?

— Nu va fi.

Ea ridică din sprânceana ei arămie perfectă.

— Poate că nu-ţi place titlul, duce, dar stăpâneşti cu siguranţă aroganţa superioară care îl însoţeşte.

El se răsti:

— Tu l-ai ales pe nenorocit. Eu ţi-l aduc, nu-i aşa?

Între ei se aşternu o tăcere lungă, până se simţi ca o duzină de bestii pentru că ţipase. Dădu să mai spună ceva. Să îşi ceară iertare.

Ea îl opri.

— Chiar te rog, atunci, adu-l.

— Lily, spuse el, simţind brusc că dimineaţa îi scăpa de sub control.

Ea miji ochii înspre el.

— Ce ţi-am spus când mi-ai zis „Lily”?

Că nu avea dreptul să folosească acel nume. Îi spusese asta foarte răspicat.

— Lillian, încercă el din nou. Noaptea trecută am

fost… a fost… Femeia asta îl făcea să se bâlbâie ca un idiot. Cum se putea aşa ceva? Respiră. Să o punem pe seama sălbăticiei mele.

— Nu îţi mai spune aşa. Nu eşti o brută.

— Am făcut zdrenţe o haină.

Şi nu numai atât. Şi corsajul ei.

Nu avea să se gândească la corsajul ei.

— Îţi trebuie un croitor mai bun.

Era al naibii de frustrantă.

— Asta nu mă face mai puţin fiară.

Lily rămase tăcută, iar el crezu că nu avea să îi mai răspundă, în schimb, îi zise cel mai rău lucru posibil pe care şi l-ar fi putut imagina:

— De ce faci asta?

— Ce anume?

Ea se mişcă din nou, încercuind masa, iar el o imită degrabă, păstrând distanţa între ei.

— De ce te numeşti aşa? Fiară. Brută.

Bruta Scoţiană.

El ezită.

— Şi tu mi-ai spus aşa, nu?

— La mânie. Tu chiar o gândeşti.

„Pentru că va face mereu parte din mine. Şi nu va fi niciodată îndeajuns de bun pentru tine”.

— Cum mi se spune în revistele tale pentru doamne?

— În tot felul. Ducele Diluat, Diavolul Scoţian Muntean…

— Nu sunt un scoţian muntean. Nu mai sunt.

— Mă ierţi, Excelenţă, dar nimănui nu pare să-i pese de adevăr.

Măcar atât ştia şi el şi era recunoscător pentru asta. Nu voia să discute despre adevăr.

— Oricum, spuse el, nu se va mai repeta.

Dacă îi promitea asta, poate că avea să nu şi-o mai dorească.

După o clipă îndelungată, ea încuviinţă din cap şi spuse:

— Voi avea nevoie de o însoţitoare.

— Nu. Însoţitoarele încurcă lucrurile.

— Tocmai acesta este scopul lor. Să încurce lucrurile şi să menţină buna-cuviinţă.

— Nu avem timp de bună-cuviinţă.

Hardy lătră; câinii începeau să creadă că încercuirea mesei unde se lua micul dejun era un fel de joc.

Lily îl ignoră.

— Atunci de ce mi-aş mai face griji cu privire la o însoţitoare în primul rând? Nu am o reputaţie tocmai aurită.

Deoarece era visul oricărui bărbat. Iar o însoţitoare era esenţială. Nu doar o bătrână care abia îşi târşâia picioarele, care nu vedea bine şi auzea şi mai prost. Avea nevoie de o însoţitoare care să şi înţeleagă situaţia critică, presantă, în care se aflau şi să fie în stare – la nevoie – să lase un bărbat fără simţire dacă era prea direct.

Nu prea erau multe însoţitoare pugiliste în Londra, pe care să le găseşti aşa, de pe o zi pe alta, se gândi Alec.

Dar exista o soluţie ideală. Una pe care o elaborase în toiul nopţii, în timp ce se forţase să se gândească la ea ca la o pupilă, nu ca la o femeie. Era destul de mândru de succesul lui.

— Nu-mi fac griji.

Ea se opri, privindu-l fără să îi vină să creadă.

— Nu-ţi faci.

— Câtuşi de puţin. Se lăsă pe călcâie, încrucişându-şi braţele peste piept. Am găsit însoţitoarea ideală pentru tine.

Ea ridică din nou sprânceana aceea arămie, atât de sus, încât ameninţa să se confunde cu părul.

— Cine anume?

El zâmbi. Îi captase atenţia acum.

— Eu.

Ea râse, uşor şi încântător, însăşi întruchiparea ispitei.

— Sincer.

— Sunt chiar sincer.

Lily se încruntă, iar el se opuse imboldului de a-i netezi ridurile gemene de deasupra nasului.

— Nu eşti deloc o însoţitoare.

— Prostii. Sunt cea mai bună însoţitoare posibilă. Se opri, numărând pe degete motivele. Sunt foarte interesat să-ţi găseşti un soţ reuşit, ca să pot pleca din Londra şi să nu mă mai întorc vreodată…

— Lucru pe care l-ai putea face chiar acum dacă mi-ai da pur şi simplu banii şi ai pleca.

El ignoră afirmaţia şi continuă:

— Am tendinţa să-i urăsc pe toţi englezii, aşa că aş fi mai în gardă decât o fată bătrână.

Ea ridică din sprânceană.

— Şi tu eşti bătrân şi necăsătorit, Excelenţă. Aş avea grijă pe cine numesc fată bătrână.

Alec ignoră tachinarea.

— Şi, ca bărbat, sunt mai mult decât capabil să prevăd situaţiile compromiţătoare.

Lily îşi ţuguie buzele şi nu spuse nimic preţ de o clipă îndelungată, îndeajuns de mult încât Alec să tragă concluzia că o câştigase de partea lui, îndeosebi când o văzu încuviinţând din cap.

— S-ar părea că ai plănuit totul la perfecţie.

— Chiar aşa, da.

Se trezise devreme ca să o facă, hotărât să o mărite cât mai curând pe Lily. Intenţiona să îi semneze hârtiile pentru zestre în clipa în care avea să îşi aleagă un peţitor şi să se întoarcă în Scoţia.

Şi să uite de ea.

— Există o singură problemă la planul tău.

— Care ar fi asta?

Nu era nicio problemă la planul lui. Îl analizase din toate punctele de vedere.

— Are de-a face cu *situaţiile compromiţătoare.*

Nu îi plăcea cum suna fraza rostită de ea. Sau poate că îi plăcea prea mult cum suna fraza rostită de ea.

Irelevant. Nu era nicio problemă la planul lui.

— Vezi tu, de când ai venit în Londra, am fost pusă într-o singură situaţie compromiţătoare. Îşi îndreptă spatele şi îl privi rece, cu ochii ei cenuşii. Noaptea trecută. Cu tine.

S-ar părea că exista o problemă la planul lui.

Capitolul 12

Pierderea unui duce este câştigul altui conte

Când ieşi din Casa cu Câini în dimineaţa următoare, îmbrăcată pentru o plimbare în Hyde Park cu un gentilom pe care nu îl cunoştea, Lily se aştepta la un vehicul simplu. Negru. Poate cu un blazon în formă de câine, ţinând cont de locuinţa lor curentă. Cu toate acestea, descoperi o cabrioletă ce nu semăna cu niciun alt mijloc de transport pe care îl văzuse vreodată.

Nu era precum cabrioletele atrăgătoare cu două locuri pe care le conduceau cu mândrie tinerii prin Londra. Nu era nici tipul de şaretă aurită, elaborată, în care îşi petreceau doamnele după-amiezile în Hyde Park.

Nu mai văzuse aşa ceva, şi nu doar pentru că Angus şi Hardy stăteau în mijlocul banchetei vizitiului, ca nişte gărzi canine perfecte. Enorm şi înalt, cu roţi negre care îi ajungeau ei aproape până la umăr, întregul vehicul strălucea, imaculat în lumina soarelui, până şi roţile, care păreau să fi evitat cumva murdăria de pe străzile pietruite ale oraşului.

De parcă vehiculul şi câinii nu ar fi fost de ajuns, şi caii erau remarcabili. Atât de negri, încât aveau un luciu albăstrui în lumina soarelui şi se potriveau la perfecţie: aveau întocmai aceeaşi înălţime, aceeaşi lăţime. Îi tăiară respiraţia.

Şi toate acestea înainte să îşi facă apariţia vizitiul, care veni de după vehicul, înalt şi lat, îmbrăcat în kilt, părând deopotrivă excesiv de bogat şi cu totul sălbatic, cu picioarele ca de bronz, umerii laţi, ochii ce păreau să vadă totul şi buzele…

Nu. *Fără buze.*

Astăzi nu avea să se gândească la buze. Categoric nu la buzele ducelui de Warnick.

Îşi ridică bărbia în direcţia cabrioletei în timp ce coborî treptele Casei cu Câini.

— E frumoasă.

El rânji, întorcându-se cu admiraţie spre şaretă.

— Este, nu-i aşa?

Zâmbi şi ea şi clătină din cap.

— N-am mai văzut vreodată aşa ceva.

— Pentru că nu există ceva asemănător, spuse el. Este făcută la comandă.

Ea se încruntă.

— Ai o cabrioletă făcută la comandă? Pentru ce? Îţi petreci mult timp plimbându-te cu ea prin zona rurală a Scoţiei, nerăbdător să fii văzut?

El râse când auzi întrebarea, plin de căldură, asemenea zilei atipice.

— E făcută pentru curse. Foarte uşoară, echilibrată la perfecţie, rapidă ca un glonţ. Practic, e imbatabilă.

Nu îi plăcu să şi-l imagineze gonind cu viteză pe vreun drum, punându-se în primejdie, dar ignoră sentimentul de îngrijorare. La urma urmei, nu era al ei, ca să îşi facă griji pentru el.

— Tu ai proiectat-o?

— De fapt, Eversley.

Era din nou confuză.

— Deci îi aparţine marchizului.

— Nu. Mi-a dat-o la schimb.

— Pe ce? Nu îşi imagina ce anume s-ar fi comparat cu ea.

— Pe o şa uzată.

Rămase cu gura căscată.

— De ce ar face una ca asta?

El zâmbi afectat, lăsându-se pe călcâie.

— Pentru că idiotul s-a îndrăgostit.

Ea clătină din cap.

— Nu înţeleg.

— Nici eu, dar nu aveam de gând să-i refuz oferta. Îi întinse mâna. Mergem?

Ea nu ezită, ci îl lăsă să o ridice pe scaun – mai înalt

ca orice scaun de trăsură pe care stătuse vreodată – şi se aşează lângă Hardy, care îşi aşează numaidecât capul în poala ei, ca să fie scărpinat. Lily îi făcu fericită pe plac.

Alec urcă şi se aşează alături.

— Îmi vei alinta peste măsură câinele cu cârnaţi şi alinturi.

— Prostii! replică ea. Nu e ca şi cum i-aş pune pe cap o coroană cu nestemate.

El zâmbi la gluma ei, atât de rapid, încât nu ar fi observat dacă nu s-ar fi uitat la el. Dar se uita la el. Avea un zâmbet frumos. Nu că ar fi observat asta din vreun motiv anume. Era pur şi simplu un adevăr. Cum era faptul că cerul e albastru sau că dulăii au cozi.

Fu distrasă de la gândurile ei netoate când vehiculul se puse în mişcare în cea mai calmă călătorie pe care o avusese vreodată, cabrioleta aproape neclătinându-se cu rotirea roţilor.

Era minunată.

— Mi-ar plăcea una.

— Îţi voi cumpăra una. Ca dar de nuntă.

Mereu cu mintea la scopul lui: să o mărite, să facă din ea problema altuia.

— Dacă este un dar de nuntă, nu va fi a mea. Aş prefera mai degrabă să fie un…

El îi aruncă o privire tăioasă.

— Ce anume?

Lily clătină din cap.

— Urma să spun că aş prefera să fie un cadou de ziua mea.

— Şi banii nu sunt de ajuns? întrebă el, sec.

— Banii mi se cuvin. Un dar însă… mereu m-am gândit că ar fi drăguţ să primesc unul.

— Mereu te-ai gândit? O privi. Nu ai primit niciodată un cadou de ziua ta?

Ea îşi întoarse privirea, nevrând să îi răspundă în timp ce o privea. Vedea prea multe.

— Am primit când eram mică. Fleacuri. Dar, odată, tatăl meu… Ezită, după care clătină din cap. Presupun că

darurile sunt pentru copii. Când aţi primit ultima dată unul?

— La ultima mea zi de naştere.

Ea clipi.

— Catherine mi-a dat un pisoi. S-a gândit că meritam ceva la fel de arogant ca mine.

Lily râse.

— Şi?

— L-a botezat Aristofan pe nenorocitul de motan. Bineînţeles că este arogant.

— Şi îl iubeşti foarte mult?

— Îl tolerez, spuse el, dar ea observă cum buzele i se curbară, formând un zâmbet slab, afectuos. Îşi lasă blana peste tot pe perna mea. Şi miaună în momente inoportune.

— Inoportune?

— Când sunt în pat.

Lily roşi, imaginându-şi la ce momente făcea referinţă.

— Sunt convinsă că este neplăcut pentru tovarăşele de pat.

El nu ezită nicio clipă.

— Nu ai trăit cu adevărat până nu te-au trezit bestiile astea două care fugăresc o pisică, făcând-o să se urce pe pereţi.

Lily râse, mângâindu-l pe Hardy pe capul lui moale şi încântător.

— Prostii! Sunt convinsă că se poartă ca nişte prinţi.

Fără să se uite, Alec se întinse să îi scarpine cu putere pe câini, mai întâi pe Angus, apoi… mâna lui o nimeri pe a ei, pe capul lui Hardy, făcând-o să se înfioare în clipa cât dură până el şi-o retrase.

— Scuză-mă, spuse el. Călătoriră în tăcere preţ de o clipă îndelungată, Lily dorindu-şi ca el să o atingă din nou, după care el îşi drese vocea. Ar trebui să discutăm despre obiectivele din după-amiaza aceasta.

Ea îl privi.

— *Obiective?*

— Întocmai.

Ea aşteptă ca el să continue. Întrucât el nu o făcu, zise:

— Credeam că obiectivul este să mă logodesc înainte să fie dezvelit tabloul.

— Aşa este.

Ea îşi întoarse privirea, ignorând junghiul de neplăcere pe care i-l provocară cuvintele lui. Nu voia să fie grăbită să se mărite. Nu făcuse niciodată parte din visul ei. Ea visase la pasiune, dragoste şi la ceva mai intens ca o plimbare prin parc. Privirile să li se întâlnească într-o încăpere aglomerată. S-ar mulţumi ca privirile să li se întâlnească într-o încăpere relativ populată. Să li se întâlnească privirile. Punct.

În schimb, urma să fie expusă, ca o vită.

Şi toate acestea cu speranţa că reuşeau să păcălească un bărbat să o aleagă înainte ca întregul oraş să o vadă goală.

Era de-a dreptul umilitor.

Apoi el spuse:

— Este important să ai farmec.

Ea se întoarse spre el.

— Să am farmec?

Alec încuviinţă, trăsura prinzând viteză pe strada largă, în timp ce se îndreptau spre Hyde Park.

— Am câteva sugestii.

— Despre cum să am farmec.

— Da.

Era ireal.

— Sugestiile acestea… Mi le oferi în calitate de însoţitoare?

— De bărbat.

Nu fusese deloc umilitor înainte. *Acum* era umilitor. Poate că avea să răstoarne acest mijloc de transport uimitor. Poate că viteza neobişnuită avea să o azvârle în Tamisa şi să se cufunde în nămol.

De-ar fi fost mai aproape de Tamisa. Nu era ea aşa norocoasă.

— Continuă.

— Bărbaţilor le place să vorbească despre ei înşişi, zise Alec.

— Crezi că nu ştiu asta?

— Mă gândesc că ar trebui să o ştii, ţinând cont de prietenia ta cu Hawkins, zise el, vântul înăbuşindu-i cuvintele.

— Nu am fost niciodată prieteni, se răsti ea.

— Nu sunt surprins nici de asta, replică el. E dificil să-mi imaginez că şi-ar fi dorit cineva prietenia lui.

Îşi dorise mult mai mult decât prietenia lui Derek Hawkins, dar era irelevant. Îl privi preţ de o clipă îndelungată şi spuse:

— N-o faci.

— Bineînţeles că n-o fac. Nu vreau ca bărbatul acela să mai respire acelaşi aer cu mine. Vreodată.

— Mă refeream că nu-ţi place să vorbeşti despre tine.

Doar cât să îşi spună brută. Bestie. Oare ce i se întâmplase de credea aşa ceva? De se considera necioplit? Dacă îşi permitea să se gândească la el, îl considera elegant şi minunat. Musculos şi puterii îi cu trăsături pe care îşi imagina că le invidia orice bărbat adult. I.în sărutările lui…

Nu!

Slavă Cerului, el îi opri gândurile rătăcitoare, periculoase.

— Sunt scoţian, spuse el, de parcă asta ar fi explicat totul.

— Scoţian, repetă ea.

— Suntem mai puţin aroganţi decât englezii.

— Englezii, care sunt mai nepricepuţi decât scoţienii la orice.

El ridică dintr-un umăr.

— Nu e o aroganţă. E un adevăr. Ideea este că ar trebui să îi pui întrebări. Despre el. Şi să îl laşi să trăncănească.

Lily clipi.

— Să trăncănească. Ce romantic!

El zâmbi afectat, dar continuă:

— Întreabă-l despre lucrurile care le plac englezilor. Cai. Pălării. Umbrele.

Ea ridică o sprânceană.

— Umbrele.

— Englezii nobili par excesiv de preocupaţi de vreme.

— În Scoţia nu plouă?

— Ba plouă, fătucă. Dar suntem oameni în toată firea, aşa că nu ne smiorcăim din pricina umezelii.

— Ah, nu. Îmi imaginez că petreceţi în ea, zise ea, sec, La urma urmei, nu există miros mai frumos decât cel de tartan din lână ud, nu?

El ridică o sprânceană.

— A doua sugestie. Ar trebui să faci tot posibilul să nu contrazici.

— Pe tine? îi răspunse ea.

— De fapt, asta ar fi util pe termen lung, dar mă refeream la Stanhope. Bărbaţilor le plac femeile dispuse să aprobe.

— Supuse.

— Întocmai. Alec părea fericit că se prindea aşa de repede.

— Păi, am pozat pentru un portret nud legendar. Dacă nici asta nu înseamnă supunere, atunci ce este?

El îi aruncă o privire tăioasă.

— Nu aş aduce vorba despre portret.

— Îmi încarci creierul mic femeiesc cu toate aceste reguli, Excelenţă.

El oftă.

— Vrei să te măriţi sau nu?

— O, da, i-o întoarse ea. Visez la un soţ care să-mi tot trăncănească verzi şi uscate.

Alec oftă din nou.

— Faci intenţionat pe proasta.

— Eşti convins că este intenţionat? La urma urmei, m-ai încurajat să-mi las creierul acasă, nu-i aşa?

— Ceea ce mă aduce la ultima sugestie.

— Să fac tot posibilul să par o netoată?

Buzele lui zvâcniră. Era amuzat.

— Probabil că este un lucru remarcabil să ţi se pară o conversaţie amuzantă, Excelenţă. Te rog, continuă şi

spune-mi ultima sugestie genială.

— Pune-ţi în valoare cele mai bune calităţi.

Lily îl privi urât.

— Ce naiba mai înseamnă şi asta?

— Doar că, dacă e atât de bun de prins, cel mai probabil ai de înfruntat o competiţie acerbă.

Cotiră şi intrară în Hyde Park, Rotten Row tronând în faţa lor. Trăsura încetini, apoi se opri, şi un bărbat bine îmbrăcat îi observă de la câţiva metri distanţă. Le zâmbi călduros, iar Lily se gândi că, dacă acela era într-adevăr Frederick, lordul Stanhope, atunci era exact aşa cum îl descria revista *Pearls & Pelisses.* Înalt, cu păr de culoarea nisipului, şi arătos, cu un zâmbet larg, cuceritor şi ochi blânzi.

— Ei bine… Cu siguranţă este un Lord Bun de Prins, zise ea.

Ce bine ar fi fost dacă Lily ar fi putut fi entuziasmată din pricina lui! Atunci după-amiaza ar fi început incredibil de bine. În schimb, ea primea sfaturi despre curtare de la un scoţian. Despre cele mai bune calităţi ale ei.

Nu prevestea lucruri bune pentru după-amiaza aceea.

— Dacă îţi plac astfel de lucruri.

Ea se întoarse spre el.

— Arătos, nobil şi necăsătorit? Ai dreptate. Sunt preferinţe foarte ciudate.

Alec mârâi, iar Lily interpretă sunetul acela iritat ca un semn că ieşise învingătoare din mica lor bătălie. În timp ce lordul Stanhope se apropia de ei, se întoarse spre Alec şi observă că acesta încă ţinea frâiele cu mâinile lui mari învelite în piele.

— Presupun că vei emite o opinie referitor la care dintre calităţile mele ar fi cel mai bine să le pun în valoare?

— Nu, spuse el.

Lily nu îşi putu ascunde surprinderea.

— Nu?

Alec clătină din cap. Începe cu ce vrei tu.

Sări de pe bancă, iar ea îl privi venind roată pe lângă cabrioletă să o ajute să coboare.

Când o prinse de talie, atingerea lui parcă o arse, tulburând-o. Cu atât mai mult când el rosti, încet, ca să audă doar ea:

— Toate calităţile tale sunt cele mai bune.

*

Alec îl displăcu instantaneu pe contele de Stanhope.

Bineînţeles, era evident de ce femeile îl plăceau, în pofida faptului că era sărac. Doar Lily îi enumerase multiplele calităţi de mai multe ori de-a lungul zilei, nu? Arătos, nobil şi necăsătorit.

Şi fermecător. Partea asta îi fu clară când dandy-ul veni agale spre ei, cu bastonul cu vârf argintiu într-o mână, în pantalonii şi haina lui perfect croite, cumva neşifonate, făcu o plecăciune joasă deasupra mâinii lui Lily şi spuse, cu o pronunţie englezească de şcoală cu internat perfectă:

— Domnişoară Hargrove, mulţumesc că aţi venit.

Prea fermecător.

După care nemernicul o sărută.

Ce-i drept, contele o sărută pe încheieturile degetelor ei înmănuşate, lucru pe care Alec l-ar fi considerat un mod de întâmpinare perfect rezonabil – poate chiar ridicol – când te întâlneai cu o femeie cu care era posibil să te însori într-o zi. Bineînţeles, asta dacă nu ar fi fost preocupat de dorinţa de a-i smulge bărbatului capul acela mult prea arătos de pe trup pentru că îşi pusese buzele unde nu le era locul.

În schimb, Alec se ocupă de cai, ignorând îmbujorarea din obrajii lui Lily şi încercând din răsputeri să uite cum o simţise când o ridicase din trăsură cu doar câteva secunde mai devreme.

— Îmi face o mare plăcere, Lord Stanhope, spuse ea, cu voce vioaie şi încântătoare. Lăsând la o parte circumstanţele neconvenţionale.

Alec se uită la Stanhope, care se uita drept în ochii ei, nemernic nepoliticos ce era!

— Neconvenţionale? o îmboldi contele.

— Nu am făcut cunoştinţă niciodată, zise Lily.

— V-am văzut la balul de la Eversley, dar nu am avut oportunitatea să cer să fim prezentaţi înainte de plecarea dumneavoastră, zise Stanhope, aplecându-se mult prea mult înspre ea. Societatea va fi îngrozitor de scandalizată.

Alec aproape că mârâi. Nu avea cum să îl considere amuzant. Era atât de… englez.

— Nu v-am văzut, spuse ea.

— Ei bine, dumneavoastră sunteţi uşor de găsit într-o mulţime.

Lily râse.

— La cum eram îmbrăcată, vă cred.

Contele râse şi el, luminos şi răsunător, iar lui Alec îi veni să lovească în ceva.

— Eraţi îmbrăcată ciudat? N-am observat.

Ea zâmbi larg, făcându-i inima lui Alec să îi bată nebuneşte în piept.

— Sunteţi un mincinos grozav, milord.

Fusese o greşeală.

Îi plăcea de aristocratul ăla idiot. Iar lui îi plăcea de ea, Alec putea să pună pariu, văzând cum Stanhope o ţinea de mână pe Lily, de parcă ar fi fost a lui.

Lui Alec nu îi plăcea.

Nu era a nimănui. La naiba, era a lui!

— Păstrează distanţa, Stanhope, mârâi el.

În clipa în care vorbi Alec, Angus şi Hardy săriră din trăsură să îl cerceteze pe conte. Filfizonul îi dădu drumul la mână şi se lăsă pe vine, ca să îi întâmpine pe câini.

— Ce dulăi superbi, spuse el, în timp ce Angus îl linse pe maxilar. Ce câine bun!

Mai întâi Hardy se îndrăgostise de Lily, iar acum lui Angus îi plăcea filfizonul ăsta. Anglia îi distrugea câinii. Probabil că era cel mai presant motiv ca să îi găsească o pereche lui Lily şi să se întoarcă în Scoţia.

Dar nu avea să îşi găsească perechea în bărbatul acesta, cu siguranţă.

— Angus. Ajunge! porunci Alec în timp ce priponea caii.

Angus se opri, scâncind scurt în semn de protest, iar

contele se ridică. Alec observă că acesta îl mai scărpină o dată pe câine după ureche, scurt, pe furiş, înainte să se ridice de tot. Poate că bărbatul nu era chiar atât de rău.

— Warnick, spuse Stanhope zâmbind larg, prieteneşte. Foarte rar te vedem prin Londra, cu atât mai puţin aici. La o oră mondenă. Îşi trecu privirea peste kiltul lui Alec, ochii licărindu-i a amuzament. Văd că te-ai îmbrăcat de ocazie.

Alec ridică o sprânceană neagră.

— Port o haină, nu-i aşa?

Lily zâmbi peste umărul lui Stanhope, iar Alec ignoră fiorul de plăcere pe care i-l stârni faptul că o făcuse să zâmbească. Îşi pusese o haină pentru ea, drept încuviinţare a apariţiei ei pe Rotten Row – al cărei nume, „putrezită”, i se potrivea de minune. Dar păstrase kiltul. Din principiu. Ca să îşi aducă aminte că locul lui nu era acolo.

Cu ea.

Şi ea se pricepu de minune să îi aducă aminte de asta.

— Poţi să scoţi scoţianul din Scoţia…

Stanhope rânji ca idiotul când o auzi.

— Dar nu şi Scoţia din scoţian, din câte văd.

Deja îşi terminau reciproc propoziţiile ridicole. Alec mârâi şi se întoarse cu spatele.

Contele nu voia să se oprească din trăncănit:

— Nu haina va atrage atenţia doamnelor din Londra.

— Tu ar trebui să-ţi faci griji să le atragi pe doamne, îi strigă Alec peste umăr. De-aia eşti aici.

O tăcere neconfortabilă se aşternu între ei, singurele sunete care se auziră fiind freamătul vântului prin copacii de deasupra lor şi sporovăială de pe strada din apropiere, îndeajuns de îndepărtată încât să pară un bâzâit jos.

Sau poate că bâzâitul acela era în urechile lui.

Nu ar fi trebuit să o spună. Nu ar fi trebuit să sublinieze faptul că întreaga după-amiază fusese pusă la cale ca să îi aducă împreună pe Stanhope şi Lily. Ca să se curteze.

Pusă la cale de Alec.

Se întoarse şi o văzu pe Lily cu obrajii roşii ca para focului, cu privirea în pământ, undeva între ea şi conte. Alec dori să se ducă la ea şi să îşi ceară scuze pentru prostia crasă. Pentru tot. S-ar părea că doar asta făcea în ultimele zile: îşi cerea iertare de la Lillian Hargrove. Pentru că era o nenorocită de brută.

Nu avu însă ocazia să îşi ceară iertare, întrucât Stanhope sări să o salveze cu o viteză impresionantă, întinzându-i un braţ de parcă Alec nu ar fi spus nimic.

— Aş fi incredibil de onorat dacă v-aţi plimba cu mine, domnişoară Hargrove.

Lily îşi ridică privirea şi îi zâmbi contelui.

— Mi-ar face mare plăcere.

Inima lui Alec începu să bată nebuneşte, de iritare şi frustrare şi încă ceva pe care nu era interesat să îl investigheze. În schimb, se concentră pe Angus şi Hardy, care stăteau acum jos, lângă el, holbându-se la el, judecându-l parcă cu un aer canin superior.

El se încruntă la câini.

Stanhope se uită la cabrioleta deschisă, goală.

— Ne va însoţi cumva o damă de companie?

Alec îşi încrucişă braţele peste piept.

— Da.

Stanhope se uită la Lily.

Aceasta îşi puse mâna pe braţul întins de conte şi se întoarse cu spatele la Alec.

— Şi situaţia cu însoţitoarea mea este oarecum neconvenţională.

Stanhope analiză situaţia din mers, privind câinii.

— Un aranjament impresionant. Se aplecă spre ea şi îi şopti: Nu vă temeţi. Mă pricep foarte bine la animale.

O glumă despre bestii. Ce nostim! Nemernicul ar fi meritat să i se rupă gâtul.

Ea râse.

— Aşa sper, milord.

Oare flirta? Fusese cumva un flirt?

Lui Alec nu îi păsa.

O porniră în jos pe Rotten Row, pe care Alec

presupunea că Lily şi restul Londrei îl numeau „natură”: Bineînţeles, nu aducea câtuşi de puţin a natură. Era plin de oameni, grupuri de femei îmbrăcate elegant, străjuite de ambele părţi de mijloace de transport mai rapide: perechi în şarete şi bărbaţi călare. Era cu siguranţă o oră de vârf; parcă de-abia aveau loc să se plimbe pe alee şi erau mai degrabă duşi de puhoiul de oameni.

Ştia că doamnele de companie ar fi trebuit să păstreze o distanţă cuvenită de o pereche aflată în astfel de situaţii, dar dacă o făcea, era posibil să le piardă urma. Stanhope ar fi putut fi atât de mistuit de dorinţa să vorbească despre el însuşi, încât cineva ar fi putut profita de oportunitate şi ar fi putut să o ademenească pe Lily departe. Sau, mai rău, Stanhope ar fi putut să o ademenească departe.

I s-ar fi putut întâmpla orice.

Cel mai bine era ca Alec să stea aproape de ei. Angus şi Hardy erau evident de acord, întrucât erau mai în faţă, străjuind perechea.

— Mereu e aşa aglomerat? îl întrebă Lily pe conte, vocea ei învârtindu-se în jurul lui Alec, care se muşcă de limbă ca să nu îi răspundă.

— De obicei nu, îi răspunse contele. Presupun că este o zi deosebit de populară dintr-unul din două motive. Ar putea fi vremea frumoasă…

Se opri şi îi zâmbi lui Lily până aceasta îşi ridică privirea spre el.

— Sau au auzit cu toţii că veţi fi aici.

Lily era mult prea inteligentă pentru astfel de chestii siropoase.

Nu îi putea vedea faţa de borul bonetei roz drăguţe, dar îi văzu scurt dinţii albi, după care ea îşi lăsă capul în jos şi se uită în altă parte.

Îi plăcea. Cerule mare!

— Nu o face pe fată să se jeneze, Stanhope.

Lily îşi ridică brusc capul şi îl privi peste umăr, căscând puţin ochii, fără îndoială pentru că văzuse cât de aproape era de ei. Se îmbujoră, cu obrajii roşii de parcă ar fi

stat la soare o după-amiază întreagă, nu doar un sfert de oră.

El ridică din sprâncene, aşteptând ca ea să spună ceva. Ea se întoarse însă spre Stanhope.

— Sunteţi expert în măguliri.

Alec pufni. Bineînţeles că era expert în măguliri! Era un britanic arogant. Instruit ca să farmece şi să seducă femei.

Stanhope îşi puse mâna înmănuşată peste a ei, care îl ţinea de braţ.

— Fac tot posibilul, bineînţeles, dar este destul de uşor să măguleşti pe cineva atât de încântător ca dumneavoastră.

Pufnetul lui se transformă în mârâit.

— Spuneţi-mi, milord, vă plimbaţi des pe aici?

— Da. Îmi place destul de mult. Îşi coborî privirea spre ea, ochii lui căprui licărind. Îndeosebi atunci când mă aflu într-o companie de o asemenea valoare.

Alec pufni iar, iar Lily îi aruncă o privire tăioasă peste umăr, după care iuţi pasul, fără îndoială ca să scape de el. Contele se adaptă cu uşurinţă noii viteze; la fel şi Alec. După o scurtă pauză, Lily spuse:

— Mă gândesc că sunteţi foarte căutat ca escortă.

Obrăznicătura mică! Flirta.

— Mă tem că nici pe departe atât de mult precum mi-ar plăcea să credeţi, răspunse contele. Din nefericire, pe măsură ce îmbătrânesc, interesul scade.

Ea clătină din cap şi râse.

— Modestia dumneavoastră nu este necesară, milord. Sunt convinsă că doamnele din Londra sunt recunoscătoare că rămâneţi eligibil.

Contele zâmbi.

— Iar dumneavoastră, domnişoară Hargrove? Sunteţi recunoscătoare pentru asta?

„Ba pe naiba!” voi Alec să răcnească. Englezul ăsta nu avea nimic demn de recunoştinţa ei. Şi cu siguranţă nimic de care să fie atrasă.

Cu siguranţă nimic cu care să fie interesată să se

mărite.

— Sunt recunoscătoare pentru companie, zise ea, iar lui Alec i se tăie respiraţia când îşi aminti de conversaţia lor din trăsură, cu două nopţi în urmă.

„M-am întrebat dacă voi mai atinge vreodată o altă persoană”.

Nu îşi mai dorise niciodată în viaţă să atingă o persoană aşa cum îşi dorise în clipa aceea, când ea îşi mărturisise temerile, îndoielile şi motivele pentru care apelase la Hawkins. Şi apoi o făcuse, sărutând-o, adorând-o până nu mai reuşise să se gândească la motivele pentru care nu ar fi trebuit să o atingă. Pentru care ea ar fi meritat un bărbat mai bun.

Un bărbat bun. Un bărbat elegant şi aristocratic, care nu ar fi pângărit-o cu asprimea, mărimea şi trecutul lui. Unul care i se potrivea infinit mai bine decât el.

Unul precum nenorocitul de conte de Stanhope.

Presupunând că nenorocitul de conte de Stanhope i se potrivea. Nu aveau de unde să ştie dacă era potrivit pentru cineva. La urma urmei, avea treizeci şi şapte de ani şi era necăsătorit. Dacă asta nu ar fi fost o dovadă că exista o problemă, atunci Alec nu ştia ce era.

Aleea vira uşor, iar soarele de după-amiază îi arunca umbra peste Lily şi Stanhope.

— De ce nu eşti însurat, Stanhope?

Lily icni şi se întoarse spre Alec.

— Nu poţi întreba aşa ceva!

— De ce nu?

Ea deschise şi închise gura, ca un peşte.

— Pentru că nu se face!

— De unde ştii ce se face şi ce nu se face? întrebă el. N-ai avut niciodată un sezon.

Lily îşi ridică ochii spre cer, exasperată.

— Pentru că întregul univers ştie că nu se face aşa ceva. Se întoarse din nou spre conte. Îmi cer iertare, milord. *Doamna mea de companie* – rosti ea peste umăr, cu o privire urâtă – e *scoţiancă.*

Stanhope se uită când la Lily, când la Alec, arcuindu-şi

o sprânceană de culoarea nisipului, de parcă ar fi avut o mulţime de întrebări pe care şi le înfrâna. În cele din urmă, chicoti.

— Nu aveţi de ce să vă cereţi scuze. Ducele a pus pur şi simplu o întrebare pe care jumătate din oamenii din Londra şi-ar dori să aibă curajul să o adreseze. Îmi imaginez că rămân neînsurat din acelaşi motiv ca mulţi alţii. Se opri, apoi adăugă: Nu sunt cea mai bună partidă.

— Sau eşti un nemernic nenorocit, mârâi Alec în barbă, iar Lily se opri brusc. Îi dădu drumul braţului contelui şi îi zâmbi scrâşnind din dinţi, spunând: Ne scuzaţi puţin, milord?

Stanhope ridică din sprâncene.

— Bineînţeles.

— Pe cine? întrebă Alec.

— Pe noi, spuse Lily. Pe tine. Şi pe mine.

— Pe mine? spuse el, apăsându-şi o mână pe piept. Ce naiba făcuse?

Ea îi aruncă o privire aspră.

— Pe tine.

Spunând acestea, se întoarse cu spatele la cei doi bărbaţi şi îşi croi drum prin mulţime spre marginea aleii.

Alec se uită la Stanhope, care îi rânjea, de parcă ar fi fost excesiv de amuzat de după-amiaza aceasta. Înfrânându-şi imboldul de a-l pocni pe conte în faţă, se duse după Lily.

O prinse din urmă când trecu grăbită printr-un spaţiu liber între caii care se plimbau la trap pe alee şi ajunse la iarba verde ce mărginea cărăruia. Ignoră felul în care îi săltă inima când se întoarse spre el, cu ochii ei gri scăpărând de furie. Era îndeajuns de aproape ca să o poată atinge şi descoperi că era întocmai ce îşi dorea să facă.

Lucru deloc demn de o doamnă de companie.

Se dădu un pas în spate.

— Ce joc faci? întrebă ea.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Crezi că nu auzim mârâielile şi bombănelile? Şi întrebările inadecvate?

El îşi desfăcu larg mâinile.

— Îmi fac doar datoria.

— Datoria în calitate de ce, mai exact? De ţânc insultător ţinut în ham? Arătă spre câinii care li se alăturaseră. Hardy e mai manierat decât tine.

El privi spre câine, care scoase limba când îşi auzi numele, o dâră de salivă lungă de câţiva centimetri licărind în soare, parcă pentru a dovedi spusele lui Lily. Nu era deloc drept să îl compare cu câinele, se gândi el.

— Sarcina mea de însoţitor. Îl fac să fie sincer.

Lily pufni dispreţuitoare.

— Dacă scopul este să mă mărit, Excelenţă, sinceritatea este ultimul lucru de care avem nevoie.

Ea privi peste umărul lui, iar el se uită în aceeaşi direcţie şi îl descoperi pe lordul Stanhope întreţinându-se în centrul mulţimii de oameni de pe alee, pălăvrăgind cu o pereche ce stătea într-o cabrioletă, râzând şi simţindu-se bine.

Arătând ca un candidat perfect pentru însurătoare.

Ea continuă:

— Eşti, fără îndoială, cel mai prost însoţitor din istoria lungă şi venerabilă a însoţitorilor. Fetele bătrâne din întreaga lume îşi frământă în mâini bonetele.

Ştia că avea dreptate, dar nu avea de gând să o recunoască.

— Presupun că tu eşti expertă în comportamentul însoţitoarelor.

— Ştiu că nu ar trebui să troneze ameninţător asupra noastră, se răsti ea.

— Nu tronez.

— Ai aproape doi metri. Nu faci decât să tronezi.

— Şi ce-ai vrea să fac? Să mă micşorez la mărimea peţitorului tău fermecător?

Lily îşi dădu ochii peste cap.

— E mai înalt decât majoritatea bărbaţilor din Londra!

Alex zâmbi afectat.

— Nu e mai înalt decât mine.

— Păi, bineînţeles că nu. Practic, eşti un copac cu

picioare. Oftă. Nu mai trona. Urmează-ne la o distanţă decentă.

— Şi dacă se poartă necuvenit?

Ea îşi desfăcu larg braţele.

— Sunt zece mii de oameni care m-ar auzi ţipând. Crezi că se va purta necuviincios? Eşti nebun. Credeam că scopul este să mă logodesc.

— Nu e nevoie să vorbeşti în hiperbole. Nu sunt zece mii de oameni. Şi da, acela e scopul.

— Atunci, vezi-ţi de treabă. Alege una dintre multele doamne care nu îşi pot lua ochii de la picioarele tale scandaloase.

Cuvintele îl luară prin surprindere.

— Poftim?

Ea pufni, suspinând exasperată, îşi puse mâinile în şolduri şi privi înspre alee.

— Toate se uită la picioarele tale. Lucru care presupun că îţi place, altminteri ai purta un veşmânt mai respectabil.

El se întoarse şi privi în direcţia în care se uita ea, observând câteva femei care îşi feriră numaidecât privirile dinspre el.

— E perfect respectabil.

— În *Scoţia,* sublinie ea. În Anglia nu ne arătăm genunchii.

— Ce ridicol!

Lily îşi apucă poalele rochiei.

— Ah. Dădu să îşi ridice rochia. Atunci ar trebui să mi-i arăt şi eu pe ai mei?

Sprâncenele lui se uniră.

— Nu ai face-o.

— De ce nu? Se numără, fără îndoială, printre cele mai bune calităţi ale mele. Restul Londrei îi va vedea cât de curând, iar lui Lord Stanhope cu siguranţă i-ar plăcea.

Nu se îndoia de asta. De fapt, simplul fapt că vorbeau despre genunchii ei îl făcea pe Alec să îşi dorească să se lase la pământ, să îi ridice poalele rochiei şi să îi studieze îndeaproape.

L-ar ucide pe Stanhope pe loc dacă i-ar vedea genunchii lui Lily.

Alungă gândul.

— Ce ai vrea să fac, Lillian?

— Să porţi pantaloni.

— De ce?

Rânji afectat, zâmbind pompos unui grup de femei din apropiere care încercau să pară că nu se uitau la el. Acestea se îmbujorară, chicotiră şi îşi întoarseră privirea, iar Lily gemu, dezgustată. El ridică o sprânceană.

— Eşti geloasă, fătucă?

Ea îl privi de parcă şi-ar fi dorit să îl pocnească.

— De ce aş fi? Dacă te-ai duce cu una dintre femeile astea care îţi fac ochi dulci, mi-ai da mai puţină bătaie de cap mie. Arătă înspre grupurile mari de oameni din jurul lor. Poţi alege dintre toate femeile din Londra, Excelenţă. Alege.

„Te aleg pe tine”.

Ba nu. Nu o făcea. Îşi coborî privirea spre ea.

— Tu ai venit aici ca să alegi, Lillian.

— Aş fi infinit mai de ales fără umbra mea scoţiană. Se opri, apoi adăugă: Mă întorc la Stanhope.

Fiecare părticică a lui se opuse ideii.

— În regulă.

— Nu vreau să mă urmezi.

— Am lucruri mai bune de făcut decât să te urmez.

Ea încuviinţă.

— Excelent. La revedere, atunci.

Alex încuviinţă, devenind tot mai enervat.

— La revedere.

Apoi ea se întoarse şi plecă rapid, rochia ei pentru plimbare roz, drăguţă, din muselină, tachinându-l, jocul de lumină ce se revărsa peste poalele ei făcându-l să se gândească la toate lucruşoarele roz drăguţe pe care le acoperea. Glezne, gambe şi coapse şi…

Genunchi.

Înjură energic în gaelică, întorcându-şi în mod intenţionat privirea de la ea când se apropie de alee. Împotrivindu-se imboldului de a o privi. De a o urma. De a o

păzi.

Funcţionă, până când Alec auzi un „Hei!” tare venind din direcţia ei.

Se întoarse şi văzu un cal masiv, mânuit de un călăreţ tânăr. Un călăreţ care pierduse evident controlul asupra bestiei încordate care se îndrepta acum îngrozită şi panicată drept spre Lily.

Alec o luă instantaneu la goană.

Capitolul 13

Absenţa îl face pe scoţian mai de îndrăgit

Era cel mai exasperant bărbat din lumea creştină.

În clipa asta aproape făcea dragoste cu ea, iar în următoarea îi recomanda să atragă atenţia asupra celor mai bune calităţi ale ei, ca să îl atragă pe altul, după care făcea tot posibilul să îl gonească pe respectivul – care, ar trebui adăugat, părea a fi perfect decent, ba chiar o partidă excelentă.

Voia să o mărite? Ori ba?

Şi cum rămânea cu ce îşi dorea ea?

Îşi ridică privirea spre mulţimile de oameni de pe alee, întâlnind-o pe cea a lordului Stanhope, care se afla la vreo şase metri distanţă. Practic vorbind, era perfect. Era nobil şi fermecător, frumos şi manierat şi – chiar mai bine – părea să îi placă şi compania ei.

Avea să fie un soţ bun.

Dacă ar fi reuşit să se entuziasmeze la gândul acesta.

Probabil că ar fi reuşit să o facă, Lily era convinsă, dacă îngrozitorul duce de Warnick nu ar fi făcut să îi fie atât de imposibil să se gândească la alt bărbat în afară de el. Nu că ar fi avut gânduri prea măgulitoare la adresa lui în clipa aceea. De fapt, avea gânduri deloc măgulitoare la adresa lui.

Voind parcă să îşi dovedească acest lucru, începu să facă o listă cu gândurile respective în mintea ei.

În primul rând, era mult prea mare. Bărbaţii moderni nu aveau de ce să fie de mărimea unor vânători preistorici.

În al doilea rând, din câte îşi dădea seama, nu deţinea nici măcar o pereche de pantaloni care să i se potrivească. Ce bărbat nu avea pantaloni?

În al treilea rând, părea capabil să socializeze doar cu câini. Câini încântători, trebuia să recunoască, dar totuşi câini. Încă nu îl auzise purtând o conversaţie neîntreruptă cu o fiinţă umană, care să nu se încheie cu furie sau vărsare de sânge.

Cu excepţia ei.

În cazul ei, uneori se încheiau cu minunate călătorii cu trăsura, pline de o plăcere uimitoare.

Clătină din cap, ieşind de pe iarbă şi intrând pe alee. *Doar gânduri deloc măgulitoare.*

În al patrulea rând…

— Hei!

Strigătul se auzi tare şi oarecum panicat, de undeva din dreapta ei, iar Lily se întoarse să se uite şi văzu un murg venind în goană spre ea. Înlemni şi brusc, îngrozitor, nu se mai putu mişca. Închise ochii, aşteptându-se să fie călcată în picioare.

Şi apoi dădu năvală peste ea, trântind-o pe spate, tăindu-i respiraţia, înjurând furios în gaelică, printre mai multe ţipete feminine, strigăte masculine şi câteva lătrături entuziasmate.

Nu. Stai aşa. Nu era călcată în picioare.

Iar calul nu înjura în gaelică.

Deschise ochii şi îl văzu aplecat asupra ei, studiindu-i faţa în timp ce ea se chinuia să respire.

— Lillian, spuse el, iar ea auzi uşurarea din tonul lui. Respiră.

Încercă. Eşuă. Clătină din cap.

— Lillian.

Nu putea să respire.

— Lillian. O ridică în şezut.

Nu putea să respire. Nu putea să respire.

— LILY.

Se uită la el, îi întâlni privirea căpruie fermă, la doar câţiva centimetri depărtare de ea.

— Vei respira. Te-am lăsat fără aer.

Îşi coborî mâinile peste braţele ei, apoi le urcă din nou, iar ea deschise gura, ca să tragă aer. Nu reuşi.

— Păstrează-ţi calmul.

Îi cuprinse faţa cu mâinile calde. De parcă ar fi fost făcută din cristal. O mângâie cu degetele mari pe obraji.

— Ascultă-mă.

Ea încuviinţă.

— Acum. Respiră.

Aerul veni, aşa cum îi poruncise el. Trase adânc aer în piept, iar el încuviinţă, îndrumând-o.

— Bun, fătucă. Din nou.

O podidiră lacrimile, nepoftite, şi un val de uşurare. O trase tare înspre el, iar ea se agăţă de reverul hainei lui, în timp ce el îi vorbi. Din nou.

— Respiră, mo *chridhe.*

Preţ de câteva momente îndelungate, i se păru că erau doar ei doi acolo, stând pe jos în praful de pe Rotten Row, în timp ce întreaga Londră dispăruse. Se apucă de el, respirându-l adânc, mirosul de lenjerie proaspătă şi floare de tutun dându-i putere şi calm. După care Londra reveni, împreună cu o cacofonie de zgomote. Lily îşi ridică privirea spre zidul de oameni care se holbau la ei, privind-o cum îşi recapătă suflarea. Marea de ochi iscoditori o făcu să roşească de jenă şi să îi dea drumul hainei lui Alec.

— Sunt… Mai respiră o dată. Sunt… Nu ştia ce ar fi trebuit să spună în astfel de situaţii. Aşa că se hotărî la: Bună.

Nimeni nu se mişcă.

Adică nimeni în afară de lordul Stanhope, care îşi făcu drum prin mulţime şi veni lângă ea.

— Domnişoară Hargrove! Sunteţi rănită?

Ea clătină din cap.

— Doar în mândrie.

El zâmbi şi îi scoase o frunză din păr, după care se aplecă şi îi ridică boneta murdară de pe jos.

— Prostii! Ar fi putut fi oricine. Calul era chiar scăpat de sub control.

— Lily! Se uită în direcţia strigătului şi văzu mai multe femei protestând în timp ce Sesily, Seline şi Seleste Talbot se împingeau prin mulţime. Dumnezeule, Lily! Fără ezitare, cele trei se prăbuşiră, formând lacuri de mătase în jurul lor, protejând-o din toate părţile. Ai fi putut muri!

Sesily era cât se poate de dramatică.

— Din fericire, nu am murit, zise Lily. Am avut mare noroc că ducele a apărut la ţanc. Se întoarse să îl caute pe Alec, dorindu-şi în secret să se asigure că era acolo.

Doar că nu era acolo.

Se uită în sus şi în jos pe alee, după kiltul lui roşu cunoscut. După înălţimea lui care îi aducea mângâiere. După mâinile lui puternice şi maxilarul scoţian ferm.

Era de negăsit. De fapt, singura dovadă că fusese vreodată acolo de la bun început erau Angus şi Hardy, care stăteau ca nişte santinele chiar în spatele ei, de parcă ar fi fost abandonaţi acolo de stăpânul lor.

Abandonaţi, la fel ca ea.

„Am lucruri mai bune de făcut decât să te urmăresc”.

Pieptul i se strânse când îşi aminti şi se strădui să îşi tragă din nou suflarea.

— A plecat, spuse ea, încet.

— A plecat în goană, ca un liliac venit din iad, spuse Sesily, iar din mulţime se auzi un chicotit. Se întoarse spre ei. Oh, lăsaţi-mă. Nu avem voie să spunem nici „iad”? E un loc, nu-i aşa? Am voie să spun Hyde Park sau Knightsbridge sau…

— Cockington[4], interveni Seline, iscând un val de icniri jignite de la cei adunaţi acolo.

Lily tuşi ca să îşi acopere râsul.

Lordul Stanhope se lăsă pe vine să o ajute să se ridice, iar când vorbi, auzi amuzamentul din tonul lui.

— Ei bine, asta va alunga mulţimea mai rapid decât

4 În limba engleză, *cock* înseamnă penis.

orice altceva.

Ea zâmbi.

— Chiar există un astfel de loc?

El zâmbi uşor.

— E în Devonshire.

— Păi, atunci, spuse ea prozaic, are dreptate.

— S-ar părea că dacă le ai pe surorile Talbot de partea ta te ajută să redirecţionezi atenţia celorlalţi.

— Aţi face bine să ţineţi minte asta, Lord Stanhope, zise Sesily, întrucât nu v-ar plăcea de noi dacă nu am fi de partea dumneavoastră.

— Daţi foc, foc, flăcări se întind, spuse Seleste.

Lily şi Stanhope se priviră unul pe celălalt.

— E „Daţi zor, zor, flăcări se întind”, o corectă Seline.

— Da? Se întoarse spre Lily.

Lily încuviinţă din cap. Seleste se uită spre Stanhope.

— Păi, nu are sens. E o căldare, nu? Cu vrăjitoare?

Stanhope încuviinţă.

— Aşa este.

— Nu ar trebui să i se dea foc ca să fiarbă?

— Fierbe în versul următor, zise Lily.

Seline îşi dădu ochii peste cap.

— Nu prea e relevant.

— Doar întreb, zise Seleste.

Privirea lui Stanhope se umplu de amuzament.

— Oricum ar fi, doamnă, nici prin gând nu mi-ar trece să vă contrazic.

— Poftim, atunci. Mi-am atins scopul.

Lily râse, iar sunetul se transformă rapid în tuse.

— Pentru numele Cerului, Seleste! Lily aproape că a murit, zise Sesily. Nu o mai face să râdă.

Stanhope îi oferi braţul.

— Trăsura mea nu e departe, domnişoară Hargrove. Voi fi fericit să vă conduc acasă. Se uită la celelalte femei. Poate că doamnele vor să ni se alăture?

Cele trei femei fură de acord fără ezitare.

— Excelent, spuse el, întorcându-se din nou spre Lily. Permiteţi-mi să vă văd aşezată pe iarbă şi mă duc după ea.

Lily îi permise să o conducă de pe aleea de pământ, iar Hardy şi Angus o urmară tăcuţi, privind-o cu grijă, părând să simtă mulţimea de sentimente care o încercau cu privire la după-amiaza aceea. După ce ajunse pe iarbă, îi mângâie pe câini pe capetele lor late şi frumoase şi vorbi, mai tare, ca să audă toţi cei adunaţi acolo.

— Milord, mă simt mai bine momentan…

Cel puţin părţile din ea care nu se întrebau unde se dusese Alec se simţeau mai bine, momentan.

Nu îi venea să creadă că o lăsase singură. Da, se întâmplase după ce se certaseră şi căzuseră de acord – deoarece aşa era cel mai bine, nu? — că le era mai bine separaţi decât împreună când venea vorba de posibilitatea de a fi curtată.

Dar aproape fusese călcată în picioare. Ar fi putut fi grav rănită.

Fusese acolo ca să o salveze.

După care o lăsase singură. Cu Stanhope. Care nu plecase. Stanhope rămăsese acolo, aşa cum ar fi trebuit să procedeze un bărbat decent. Aşa că şi Lily avea să rămână.

Văzu o moviliţă de pământ în iarbă, în apropiere, şi un butuc mare care o ademenea.

— Am putea sta jos puţin. Se întoarse spre însoţitoarele ei. Şi vorbi?

Peste câteva clipe, stătea pe butuc, în soarele cald de mai, încercuită de însoţitoarele ei, ca şi când ar fi protejat-o. Hardy înaintă şi îşi puse capul în poala ei, în timp ce Angus se întinse la picioarele ei.

Dându-şi seama de cât de ciudată era situaţia, Lily se simţi foarte vinovată că îl forţase pe conte să li se alăture şi îi oferi o cale de ieşire.

— Milord, chiar aţi fost mai mult decât amabil. Dar nu mi-ar plăcea deloc să profit de bunăvoinţa dumneavoastră. Sunt convinsă că prietenele mele ar fi dispuse să mă ducă acasă.

El îi zâmbi.

— Prostii! E cu siguranţă cea mai palpitantă zi de care am avut parte în ultimele luni şi s-ar putea foarte bine să

continue la fel. Nu aveţi idee cât de îngrozitor de plictisitoare pot fi şedinţele parlamentare.

— Staţi aşa, spuse Seleste.

— Îi faceţi cumva… adăugă Seline.

— *Curte?* termină Sesily ideea.

Lily se îmbujoră, iar Stanhope zâmbi.

— De fapt, eu şi domnişoara Hargrove ne-am întâlnit cu nicio oră în urmă. Tocmai ne plimbam pe alee.

— Ah! exclamară surorile la unison, după care se priviră unele pe altele, dând de înţeles că pricepuseră toate că o plimbare prin parc prevestea ceva mult mai important.

— Păi, nu am vrea să vă întrerupem, spuse Seleste.

Surorile ei se puseră deja în mişcare.

— Nu! zise Seline. Pare foarte important.

Era uimitor cum prezenţa celor trei reuşea cumva să te facă să te simţi deopotrivă nespus de încântat şi înfiorător de jenat.

După care Sesily vorbi, privind-o cu ochii ei albaştri pe Lily, părând să vadă mult mai multe decât i-ar fi plăcut lui Lily:

— Atunci ce căuta Warnick aici?

„Făcea pe eroul”. Lily ignoră gândul.

— S-a gândit să facă pe însoţitorul.

— S-a descurcat îngrozitor, i-o trânti Seline. Te-a lăsat în şanţ!

O lăsase.

— Nu era chiar un şanţ, sublinie contele, privind-o serios pe Lily.

— Ar fi putut la fel de bine să fie, zise ea.

— Nu contează, spuse Sesily. Vom face noi pe însoţitoarele.

Vai!

— Sunteţi foarte amabile, dar…

— Este o idee excelentă, nu credeţi?

Se uită la Stanhope, care părea să depăşească momentul cu uşurinţă, dar Lily îşi dădu seama că, dacă i s-ar fi cerut, nu ar fi reuşit să îşi imagineze o primă întâlnire cu un lord eligibil mai dezastruoasă decât aceasta.

Ar fi fost mai dezastruoasă de atât doar dacă ar fi fost interesată să se mărite cu el. Dar nu era. Nu pentru că n-ar fi fost un bărbat bun. Din toate privinţele. De fapt, o făcea să se simtă foarte plăcut.

Oare nu ar fi trebuit ca acesta să fie un scop în sine? Oare nu ar fi trebuit ca o căsnicie să se bazeze pe bunătate şi bună dispoziţie?

Şi dacă soţul mai era şi arătos, cu atât mai bine, nu? Doar că ar fi trebuit ca frumuseţea soţului să ţi se pară ispititoare. De dorit. Ar trebui să fie greu să îi ignori maxilarul pătrăţos, părul ciufulit şi genunchii frumoşi.

Nu genunchii în mod deosebit.

Genunchii, ca exemplu.

Nu îi păsa de o anumită pereche de genunchi în mod deosebit.

Mai ales de perechea care tocmai o lăsase în gura lupilor aristocraţi de pe Rotten Row. Singură.

Şi totuşi, Lily era obişnuită cu solitudinea. Şi se simţea mai confortabil ca majoritatea când era singură. Îndeajuns de confortabil ca să spună adevărul într-o situaţie care nu avea de ce să fie tărăgănată mai mult decât era necesar. Mângâindu-l cu o mână pe Hardy după urechi, se concentră din nou asupra contelui şi se hotărî să spună cu voce tare ceea ce simţeau fără îndoială amândoi:

— Milord, nu trebuie să vă prefaceţi că a fost o după-amiază reuşită. Apreciez că vă purtaţi ca un gentilom, dar nu vreau să vă reţin când sunt convinsă că aveţi un număr infinit de alte activităţi care s-ar putea să vă distreze mai bine.

Toţi cei din grup rămaseră tăcuţi când îi auziră sinceritatea, până când lordul Stanhope încuviinţă din cap şi spuse:

— Credeţi că nu ne potrivim.

— Cred că aveţi nevoie de o femeie mult mai puţin problematică decât sunt eu.

El zâmbi.

— Eu cred că o femeie problematică ar putea fi întocmai ce îmi trebuie.

Lily clătină din cap.

— Nu problematică de soţul meu.

Contele o privi preţ de o clipă îndelungată, după care spuse:

— Nu cred că sunteţi aşa de problematică precum credeţi.

Ea râse, deloc amuzată.

— Ba din contră, milord. Sunt exact atât de problematică precum cred.

Cuvintele erau eliberatoare, cumva, poate din pricină că tabloul urma să fie dezvăluit curând – adevărul scandalos avea să o ruineze în cele din urmă. Faptul că îşi asuma acest lucru avea ceva puternic şi consolator în el. Dacă tot era să fie dezvăluită, de ce să nu vorbească despre asta? Era adevărul ei, nu? Şi îl putea împărtăşi.

Privi înspre chipul lui frumos şi clarifică:

— Tabloul.

Tovarăşele ei împietriră, şi singurul sunet care se auzi după mărturisirea el fu zgomotul uşor de sporovăială de pe aleea aflată la vreo douăzeci de metri mai departe. Îşi dădu seama că tăcerea ar fi putut fi mai rea decât şoaptele. Tăcerea aducea cu sine singurătate.

Nu mai voia să fie singură. Lacrimile ameninţau să o podidească şi se forţă să respire adânc, refuzând să le dea acces.

Nu avea să plângă.

Nu în faţa oamenilor. Nimeni nu avea să vadă cât de mult o durea singurătatea. Teama de ea.

Chiar când era pe punctul de-a se ridica, contele se lăsă pe vine, mângâindu-l cu afectare pe Angus, dar Lily avu impresia că se poziţionase astfel ca să o poată privi direct în ochi.

— Nu e treaba lor, să ştiţi. A societăţii.

Ea râse când îl auzi, atât de sincer şi de irelevant.

— Nu cred că societatea ar fi de acord cu dumneavoastră, milord. De fapt, cred că ar zice că este treaba lor. Şi a dumneavoastră, ţinând cont de această după-amiază.

Stanhope zâmbi scurt, strâmb şi cunoscător.

— Am aproape patruzeci de ani, domnişoară Hargrove, şi caut o soţie cu avere. Ştiu câte ceva despre greşeli.

Îl crezu, dar totuşi…

— Este mai uşor pentru dumneavoastră să trăiţi cu ele, *Lord Stanhope.*

Îi sublinie uşor titulatura, ca să îşi argumenteze părerea.

El îşi înclină capul.

— Poate pentru societate. Dar şi eu trebuie să mă privesc în oglindă, aşa cum faceţi dumneavoastră.

Lily îl privi preţ de o clipă îndelungată, după care spuse:

— Nu ar trebui să mă curtaţi, milord.

Una dintre surorile Talbot icni, surprinsă, în timp ce Stanhope ridică o sprânceană.

— Şi dacă doresc să o fac?

Lily clătină din cap.

— Londra e practic plină de moştenitoare imaculate, bune la suflet. Sunteţi prea amabil să vă resemnaţi cu un subiect de scandal.

El aşteptă preţ de o clipă îndelungată şi spuse:

— Prea amabil? Sau prea englez?

— V-am spus eu! strigă Sesily, întorcându-se spre surorile ei, zâmbind triumfătoare, după care se întoarse spre conte. Şi dumneavoastră aţi văzut!

Lordul Stanhope se ridică, zâmbindu-i larg lui Sesily.

— Ar trebui să fii orb să nu vezi.

Pe Lily o străbătu un fior de neliniște, oprindu-se în timp ce îl mângâia pe Hardy pe capul lui mare şi gri, uitându-se când la unul, când la celălalt.

— Nu ştiu la ce vă referiţi.

— Şi aţi văzut expresia de pe chipul lui când a salvat-o? interveni Seleste, suspinând. Nu cred că am mai văzut vreodată pe cineva atât de înnebunit de emoţii.

Seline zâmbi afectat.

— Am fost atât de distrasă de asta, încât am uitat cu

totul să mă uit ce purta pe sub fustă.

Sesily arătă spre sora ei.

— Of, la naiba! Şi eu am uitat.

Lordul Stanhope tuşi.

— Iertare, milord. Dar, ştiţi dumneavoastră, curiozitatea şi alea-alea.

Stanhope ridică din sprâncene.

— Evident.

Lily rămăsese cu gândul la faptul că Alec fusese îngrijorat. Se încruntă.

— Ce prostii! M-a lăsat. Cu voi. Se opri, apoi adăugă: Fără supărare.

— Câtuşi de puţin, spuseră cei patru la unison.

„Respiră, *mo chridhe*”. Nu înţelesese cuvintele, dar auzise îngrijorarea din ele, ba chiar promisiunea din ele. Că îi era alături, Că avea să îi poarte de grijă. Că nu era singură.

După care o lăsase.

— Nu că mi-ar păsa că m-a lăsat, zise Lily, simţind nevoia să sublinieze ideea.

— Bineînţeles că nu, spuse Stanhope, iar ea avu impresia clară că, deşi spusese ceea ce s-ar fi cuvenit să spună, nu o credea deloc.

Sesily fu categoric mai puţin cuviincioasă şi îi aruncă o privire neîncrezătoare lui Lily.

— Lasă-mă! Când Warnick a dispărut, arătai la fel de demoralizată ca o copilă fără dulciuri.

Lily se ridică când o auzi, absurd de iritată.

— Prostii! exclamă ea. Nu-i pasă câtuşi de puţin de mine. Vrea doar să mă mărite, ca să se poată întoarce la viaţa lui din Scoţia. Nici măcar nu îi pasă cu cine. Se întoarse spre conte şi adăugă: Fără supărare, milord.

Stanhope zâmbi afectat.

— Câtuşi de puţin.

Lily încuviinţă din cap.

— Am fost de acord cu acest plan blestemat din pricina nenorocitului de tablou. Va fi dezvăluit, iar dizgraţia mea va fi categorică, iar Alec nu-mi va da bani ca să plec,

deoarece e convins că trebuie să mă mărit. Că vreau să mă mărit.

— Şi vrei? întrebă Sesily. Să te măriţi?

„Da. Dar cu altul”.

— Nu. Nu aşa. Se uită la conte. Din nou, fără supărare, milord.

Stanhope zâmbi larg, părând să se amuze copios.

— Din nou, câtuşi de puţin.

S-ar părea că după-amiaza o eliberase pe Lily şi nu se putea opri din a spune ce-i trecea prin minte:

— Ideea este că nu vreau să împovărez vreun bărbat amabil cu o logodnă care va sfârşi în dizgraţie sau să… Se opri. Sau să…

Se opri, zăpăcindu-se.

— Sau să? o îndemnă Sesily.

Atunci se cristaliză soluţia. Se uită la Sesily, apoi la Stanhope.

— Trebuie să plec.

*

În seara aceea, Lily nu luă cina în Casa cu Câini.

Alec sosise la timp şi îşi ocupase locul în capul mesei, aşteptând câteva minute care deveniră o jumătate de oră. Pe măsură ce trecea timpul, se pregăti pentru confruntarea care era sigur că avea să urmeze – explicaţia pentru faptul că o părăsise în centrul Hyde Park, după pericolul prin care trecuse, în faţa întregii Londre. Să îi explice la ce se gândise când o făcuse.

Adevărul era că se gândise doar să îl urmărească pe imbecilul care intrase în Hyde Park pe un cal pe care nu îl putea controla. Imediat ce se asigurase că Lily era în viaţă, că respira şi că avea să fie bine, se îndreptase spre cel mai apropiat cal, îl trăsese jos pe aristocratul pompos care era proprietarul animalului şi, fără să spună mai mult de un cuvânt, încălecase şi o apucase în direcţia armăsarului năvalnic, lăsându-l pe baronul pe care îl dăduse jos de pe cal bolborosind mânios.

Asta nu îl făcuse să se simtă mai bine în legătură cu întreaga situaţie, care îi făcuse inima să îi vină în gât în timp ce privise calul gonind spre ea, alergând în galop, şi fusese disperat să ajungă la ea şi îngrozit că s-ar fi putut să nu ajungă la ea la timp. După care o ţinuse în braţe şi nu contase unde se aflau sau cine îi privea; îi păsase doar că era în siguranţă.

Urâse panica din ochii ei când se chinuise să respire din nou; îşi dorise să o alunge, după care să îl rănească serios pe cel responsabil pentru asta.

Îl ajunsese din urmă pe călăreţ, un tânăr de curând ieşit de pe băncile şcolii, la fel de înspăimântat pe cât era de netalentat în călărie, chiar dinainte ca Alec să ajungă la el, să îl sperie şi mai tare. Când se întorsese să o caute pe Lily, aceasta plecase deja, condusă acasă de doamnele Talbot, i se spusese când dăduse buzna pe uşa Casei cu Câini. Se întorsese, împreună cu câinii.

Angus îi ieşise în întâmpinare, dar Hardy, trădătorul patruped, evident că se izolase împreună cu Lily.

Alec presupusese că urma să îşi regăsească tovarăşii de casă daţi dispăruţi la masa de seară, dar pe măsură ce treizeci de minute deveniseră patruzeci şi cinci şi apoi o oră întreagă, îşi dăduse seama că Lillian Hargrove îl lăsase, din nou, să ia masa singur.

Dacă voia să discute cu ea, trebuia să se ducă să o caute.

Şi să îşi recupereze şi dulăul rătăcitor.

Ieşi din sufragerie, cu Angus pe urmele lui, şi aproape că se ciocni de menajera în vârstă, curioasă.

— Excelenţă! exclamă aceasta, de parcă nu ar fi zăbovit pe coridor, fără îndoială întrebându-se ce făcea singur în sufragerie.

Nu avea răbdare pentru politeţuri.

— Unde e?

Doamna Thrushwill făcu ochii mari.

— Excelenţă?

El ridică ochii în tavan şi se rugă să aibă răbdare.

— Domnişoara Hargrove. Unde e?

— A cerut să i se aducă o tavă cu mâncare mai devreme. Cred că este bolnavă.

Oare era rănită?

Posibil să se fi rănit mai tare decât crezuse el. Poate avea o coastă ruptă. Sau poate se lovise cu capul de pământ când o trăsese în jos. Făcu un pas uriaş spre menajeră, până fu îndeajuns de aproape încât să o domine cu înălţimea lui.

— A chemat un doctor?

Menajera clătină din cap.

— Nu, milord.

La naiba!

Se îndrepta deja spre camera ei.

— Cheamă naibii un doctor!

Se îndreptă spre etaj, unde se aflau dormitoarele, trecând numaidecât pe lângă camerele mai mari şi ducându-se spre cele mai mici, rezervate pentru oaspeţi. Deschise mai multe uşi înainte ca Hardy să apară de după un colţ şi să se oprească în faţa lui, lătrând scurt.

Alec privi câinele.

— Unde e?

Ca şi cum ar fi înţeles, Hardy se întoarse şi dispăru încă o dată după colţ. Când Alec îl urmă, îl găsi stând drept, în faţa unei uşi de mahon, dând din coadă şi oftând scurt, insistent.

— Ce băiat bun! spuse Alec, mângâindu-l absent. Mă ocup de tine mai târziu. Vom discuta despre loialitatea ta schimbătoare.

Dar, mai întâi, puse mâna pe mâner şi îl răsuci.

În odaie era întuneric beznă.

— Lily? întrebă el, ducându-se rapid spre pat, cu inima bătându-i nebuneşte. Era devreme, iar ea dormea deja. Poate că era rănită.

Sau mai rău.

O mai strigă o dată, în întuneric, inundat de îngrijorare.

— Lily.

Niciun răspuns. Nicio mişcare dinspre pat.

Pipăi după o cremene de pe masă şi după lumânarea de acolo, scăpând cutiuţa din mână când flacăra se aprinse şi el se întoarse spre pat.

Lily nu era acolo.

Nici cearşafurile.

Atunci observă fereastra deschisă şi şirul de cearşafuri care trecea peste pervaz şi peste podea, până la piciorul patului din stejar.

Evadase.

Ascunsă în noapte.

Asta, bineînţeles, dacă reuşise să coboare două etaje fără să se sinucidă. Se duse în fugă la fereastră şi se aplecă peste pervaz înspre grădina întunecoasă, uitându-se la pământ îngrozit că avea să îi vadă trupul zdrobit dedesubt.

Găsi doar o frânghie din aşternuturi de pat, care se legăna în bătaia vântului.

Înjură şi se uită în jur, sperând să descopere că femeia exersa vreo manevră militară şi nu evada de fapt din Casa cu Câini în toiul nopţii ca să se ducă Dumnezeu ştie unde cu Dumnezeu ştie cine.

Se opri.

Oare îi plăcuse atât de mult compania lui Stanhope încât se hotărâse să plece?

Oare urmau să fugă?

Nu avea nicio noimă, bineînţeles. Alec voia ca ea să se mărite. Şi-ar fi dat consimţământul. Şi totuşi, nu se putu abţine să nu îşi imagineze lucrurile ruşinoase pe care le-ar fi putut comite ea şi aristocratul ei perfect odată ascunşi în noapte.

Dacă Stanhope o săruta, Alec avea să îi scoată dinţii din gură.

Şi atunci o văzu.

Îi văzu spatele, aproape invizibil în întuneric, escaladând zidul grădinii de parcă s-ar fi căţărat toată viaţa pe stânci.

În straie bărbăteşti.

— Unde se duce? întrebă el cu voce tare întunericul, liniştea şi câinii.

Nicicare nu îi răspunse, nici măcar atunci când Alec probă rezistenţa sforii ei improvizate şi, fără să ezite, o urmă în noapte.

Coborî pe sfoara surprinzător de bine făcută, traversă grădina şi sări zidul în trei minute – îndeajuns de rapid ca să o vadă, cu părul ridicat şi vârât sub o şapcă bărbătească şi pantaloni care lăsau să se vadă mai mult decât ar fi trebuit, intrând pe o alee din apropiere.

Aproape că o prinse.

Dar când ieşi la capătul îndepărtat al cărării, văzu portiera unei birje, la vreo zece metri depărtare, închizându-se cu un clichet uşor. Întârziase câteva secunde.

Se întoarse, chemă şi el o birjă, urcându-se pe capră, lângă birjar.

— Hei! Nu-mi pasă cin’ sunteţi, dom’le. Treceţi în trăsură.

Alec îl ignoră.

— Urmăreşte birja aia.

Din fericire, birjarul nu era un ageamiu, aşa că plesni din frâie fără să ezite, spunând:

— Urmăritu’ vă costă dublu.

— Îţi plătesc triplu. Dar să nu care cumva să îi pierzi.

Nu avea să o piardă. Avea să o ţină în siguranţă chiar şi cu preţul vieţii.

Birjarul continuă cu o vigoare înnoită, urmărind birja în care era Lily, în timp ce trecură prin Mayfair, apoi spre sud, după care spre est, străzile devenind tot mai înguste şi mai nisipoase.

Unde naiba se ducea?

Stanhope avea un titlu venerabil şi o casă antică în Mayfair. Şi era şi gentilom. Nici vorbă să o fi chemat pe Lily încoace singură.

Poate că nu era singură.

Poate că era şi el în trăsură cu ea, făcând Dumnezeu ştie ce.

Şi Alec ştia. Ştia cum era să o simţi. Să o guşti. Îşi amintea fiecare moment petrecut cu ea în trăsura lui, cu două nopţi înainte.

Dacă Stanhope făcea ceva asemănător, avea să îl ucidă.

Mârâi tare când se gândi, ştiind că nu avea niciun drept să gândească aşa.

Trăsura asta se deplasa mult prea lent.

— Dă-mi frâiele.

Birjarul îl privi rapid.

— Nu, domnule.

— Îţi voi da de cinci ori cât îmi ceri.

— Nu vă las să conduceţi, milord.

— Cincizeci de lire. Frâiele slăbiră. Caii încetiniră. Risca să îşi piardă minţile. Îţi dau cincizeci de lire dacă mă laşi să conduc.

Erau bani suficienţi ca să-şi cumpere o altă trăsură. Una mai frumoasă decât birja asta.

— Pe cine urmărim? întrebă birjarul şocat.

Alec luă frâiele şi strigă puternic „Dii!”, şi atunci se urniră din loc, caii părând să înţeleagă că erau conduşi de un bărbat puternic, abil şi cu o dorinţă disperată.

Goniră pe străzi, roţile huruind pe dalele de piatră, vântul rece brăzdându-i faţa, alinând sentimentul de frustrare care se furişase – crescuse – de când ajunsese în Londra, în urmă cu câteva zile. Îşi dorea o cursă. Îşi voia brişcă şi caii lui potriviţi şi drumurile sălbatice din Scoţia în toiul nopţii, înspăimântătoare şi eliberatoare şi care îi aparţineau doar lui.

În schimb, se alesese cu curbele strânse din Londra, urmărind o femeie pe care cel mai mult îşi dorea să o ţină în siguranţă.

Ura Londra.

— Pe cin’ urmărim? strigă birjarul pe deasupra huruitului de roţi, apucându-se panicat de capră.

Alec mai pocni o dată din frâie.

— Pe nimeni important.

— Ba să-mi fie cu iertare, dom’le, zise omul râzând, dar cincizeci de parale nu e „nimeni important”.

Alec îl ignoră. Bineînţeles că era importantă.

Devenea încet totul.

Trăsura intră în Soho, unde vitrinele magazinelor erau brusc luminate, prostituatele şi clienţii acestora revărsându-se pe străzi, prin crâşme şi case de joc, ademenind trecători.

— Unde naiba se duce? întrebă el, domolind caii, frustrarea amenințându-l din nou.

— Pare că în Covent Garden, de-ar fi să ghicesc, domnule.

Şi în clipa aceea ştiu ce făcea.

Nu se ducea după Stanhope. Ci după Hawkins.

„Derek m-a făcut să mă simt iubită”.

Se înfurie când îşi aminti povestea ei, felul în care nemernicul ăla pompos o manipulase cu promisiuni frumoase. Furiei îi urmă teama, care însoţi o a doua amintire, posibil mai urâtă decât prima. Îşi aminti cum Hawkins se oferise să o ia de amantă. Cum se aplecase peste jigodia aia pompoasă în camera slab luminată din reşedinţa Eversley, privind peste umăr la Lily, care făcuse ochii mari, şi întrebând dacă îl voia.

„Nu”.

O spusese, dar Alec nu o crezuse. Auzise îndoiala cu care îl rostise. Nesiguranţa. Îi ceruse să repete.

O forţase să o facă.

Ea o făcuse, dar poate că nu vorbise serios. Poate că, de fapt, îl voia. Altminteri de ce ar fi fost aici, la…

— S-au oprit, milord.

Trase de frâie, concentrându-se pe trăsura aflată la câteva zeci de metri mai înainte, în faţa unei case înşiruite greu de definit din spatele Bow Street. Portiera de la birjă se deschise, iar Lily coborî, îmbrăcată cu straiele alea ridicole – pantaloni şi o cămaşă care se umfla în jurul ei, evident luată din garderoba unui bărbat mult mai mare – şi cu basca trasă în jos peste ochi, cu părul vârât sub ea.

Îi aruncă o monedă birjarului, iar birja se puse în mişcare, dispărând rapid, în căutarea unui nou client. Nu îi ceruse să aştepte. Ceea ce însemna că plănuia să rămână acolo multă vreme.

Oare credea că nu avea să i se ducă dorul acasă?

Acasă.

Cuvântul îl nelinişti. Casa cu Câini nu era casa lui. Cu siguranţă nu se simţea precum căminul lui din Scoţia. Şi totuşi, îşi dorea cumva ca Lily să se simtă acasă acolo. Voia să se simtă în siguranţă acolo. Să creadă că o aştepta ceva bun acolo.

Ceva al naibii mai bun decât orice s-ar fi aflat în clădirea pe care o pândea acum.

Îi dădu birjarului o cantitate exorbitantă de monede.

— Restul când mă întorc. Aşteaptă-mă.

Birjarul nu ezită, se lăsă pe spate pe capră şi îşi coborî borul pălăriei peste ochi.

— Da, domnule.

Alec se ascunse în umbre câteva secunde, îndreptându-se spre Lily, care se opri în faţa uşii şi scoase ceva din buzunar. O cheie? Avea o cheie de la locul acesta tăcut, întunecos şi îndeajuns de aproape de teatrul Hawkins pentru ca Alec să fie convins de ce anume se afla înăuntru. De cine anume se afla înăuntru.

Ea păşi pe uşă, lăsând-o să se închidă în urma ei. Se auzi clinchetul încuietorii când se apropie, iar el înjură în întuneric.

Trebuia să intre cu forţa.

Capitolul 14

Un tablou valorează cât o mie de pupile

Fiind un bărbat care avea o părere exagerată despre propria valoare şi o valoare reală cu totul insignifiantă, Derek Hawkins îşi petrecea cel mai mult timp în vizorul societăţii, încercând să îi convingă pe aristocraţi că cea dintâi era la fel de întemeiată pe cât de ridicolă era cea de-a doua.

Prin urmare, nu era niciodată acasă seara.

Fără îndoială că în seara cu pricina se afla în vreun

club sau la vreo cină, sau îşi etala pompozitatea excesivă în faţa vreunui grup de femei care zâmbeau prosteşte, una mai disperată decât alta ca să câştige atenţia marelui Derek Hawkins, chiar şi pentru o clipă.

Nu că Lily nu ar fi înţeles disperarea aceea.

La urma urmei, se lăfăise în strălucirea ei îndeajuns încât să fie rapid compromisă.

Lily nu se îndoia că, dacă nu ar fi fost atât de obsedat cu felul în care îl percepea lumea, pe el şi geniul lui, nu ar fi distrus-o atât de direct. Cu siguranţă că nu ar fi expus-o pe femeia din tabloul lui deja celebru în faţa întregii lumi, fără să ezite.

Fără acordul ei.

Dar nimeni nu fusese vreodată îndeajuns de important pentru Derek Hawkins ca să-l inspire să acţioneze cu onoare. Acum ştia asta. Ba chiar era recunoscătoare pentru asta, dându-şi seama că nu avea remuşcări pentru că intra în casa lui, neinvitată, când ştia că nu era acolo.

Dacă nu ar fi vrut-o acolo, ar fi trebuit să îi ceară cheia înapoi, nu-i aşa?

Încuie cu grijă uşa în urma ei şi se întoarse, pregătită să urce scările care aveau să o ducă rapid spre destinaţia ei, nerăbdătoare să o evite pe menajeră, care era şi bucătăreasă, şi pe majordom, care era şi valet.

Totuşi, nu se aşteptase să fie atât de întuneric în casă, şi o linişte atât de stranie. Sperase să găsească focul făcut în vetre, o lumină slabă care să îi dezvăluie traseul pe care trebuia să îl parcurgă. Dar nu văzu nimic. Găsi o lumânare pe masa de lângă uşă şi se grăbi să o aprindă.

După ce reuşi să o facă, ar fi trebuit să se îndrepte imediat spre destinaţia ei, dar ceva din absenţa luminii şi a sunetelor o făcu curioasă. Intră în camera de zi, care, pe când jucase rolul de muză a lui Derek, fusese plină cu un mobilier complex.

Acum era goală.

Când descoperi acest lucru, pătrunse mai adânc în măruntaiele casei, înspre bucătărie, unde ardea mereu un

foc. Cei doi servitori în vârstă se îndepărtau rareori de căldura odăii. În seara asta însă, nu erau de găsit. Vatra era întunecată. Şi lângă chiuveta mare văzu o grămadă de vase, lucru la care nu se aşteptase.

Cineva locuia acolo. Singur.

Se întoarse în partea din faţă a casei, aruncă o privire pe furiş şi în alte camere, toate goale. Câte un scaun rătăcit pe ici, pe colo, dar nicio încăpere pregătită pentru vizite. Cu inima în gât, se furişă în sus pe scări. Oare nu mai locuia acolo? Gândul o îmboldi în faţă, rapid şi plină de emoţii.

Şi dacă nu era acolo?

Deschise uşa de la dormitorul lui, fiind numaidecât recunoscătoare când se simţi asaltată de aroma dulce a parfumului lui preferat. Locuia acolo. Însemna că tabloul era acolo. Străbătu încăperea şi apucă mânerul de la odaia care adăpostea cel mai preţios spaţiu pentru el, încăperea pe care o numea „camera geniului”. Încercă mânerul, dar era încuiată.

Bineînţeles.

Lily aşeză lumânarea pe masa joasă dintre pat şi uşa atelierului, apoi şi deschise un sertar ca să caute cheia. Trebuia să fie acolo. Ajunsese prea departe ca să nu fie acolo.

Şi atunci auzi zgomotul, uşor şi aproape tăcut, din afara încăperii. Era cineva acolo.

Cu inima bătându-i nebuneşte, mai să-i sară din piept, Lily se uită în stânga şi în dreapta, căutând cu disperare o ieşire. Se afla la etajul al doilea al casei, aşa că nu era o opţiune să fugă pe geam. Văzu un dulap masiv în cealaltă parte a odăii, îndeajuns de mare pentru doi oameni, dacă ar fi trebuit să ghicească, dar mult prea aproape de uşa dinspre coridoarele adiacente, ca să îl considere o ascunzătoare.

Zgomotul se auzi din nou, iar ea îşi aruncă privirea spre uşă, convinsă că putea auzi mânerul răsucindu-se.

Derek era acolo.

Se vârî sub pat în câteva secunde, înălţând scurt o rugăciune de mulţumire către Creatorul ei pentru straiele

bărbăteşti. Nu ar fi încăput niciodată sub pat în rochie şi cu crinolină.

Îşi ţinu respiraţia în timp ce uşa se deschise şi închise strâns ochii, ţinându-şi respiraţia şi încercând cu fiecare gram de energie să se opună imboldului de-a se mişca. De a-şi întoarce capul. De-a o lua la fugă.

Uşa se închise, iar el intră în încăpere.

Abia atunci îşi dădu seama că lăsase lumânarea aprinsă. Urma să ştie numaidecât că cineva fusese acolo. Că cineva era acolo.

Fusese o greşeală îngrozitoare.

Se auziră paşi, tăcuţi şi fermi în timp ce se deplasă prin încăpere.

Auzi uşa de la dulap deschizându-se rapid. Apoi închizându-se.

Se forţă să respire uşor, disperată să nu facă gălăgie.

El se deplasă încet pe după piciorul patului şi îi văzu ghetele negre în timp ce se duse spre lumânarea care ardea. Lumina se schimbă şi, deşi nu putea vedea, presupuse că ridicase lumânarea.

Şi apoi patul se mişcă deasupra ei. Aproape imperceptibil, şi ea făcu ochii mari când ghetele se îndepărtară. Şi văzu un picior gol.

Apoi un genunchi şi o bucată de tartan.

Şi lumânarea, ţinută de o mână masivă bronzată.

Şi, în cele din urmă, chipul lui Alec.

Chiţăi, surprinsă, inima ei părând să îi bată şi mai nebuneşte acum că îi descoperise identitatea, decât o făcuse când crezuse că era Derek.

— Ce cauţi aici?

— Ai două opţiuni, spuse el cu voce joasă şi cu un accent răsunător. Poţi ieşi de acolo sau vin eu şi te scot de acolo.

Ea miji ochii.

— Acum vrei să-mi ţii companie?

El miji la rândul lui ochii.

— Ce vrea să însemne asta?

„M-ai lăsat”, dori ea să îi spună. „Singură. Dorindu-

te”. În schimb, se mulţumi să îi zică:

— Nu pot ieşi până nu te dai la o parte, duce.

El ridică o sprânceană, dar se mişcă, iar ea îl urmă, ieşind de sub pat, ridicându-se deja pusă pe ceartă.

— Ce cauţi aici?

— Mă asigur că nu eşti prinsă sau ucisă.

— Ucisă! pufni ea, batjocoritoare. Nu mă va ucide nimeni.

— Ai fi putut cădea pe fereastră… Cum de ai reuşit să faci o sfoară din aşternuturi de pat?

— M-a învăţat Sesily.

El îşi ridică privirea în tavan.

— Bineînţeles că da. Cei scandaloşi îi conduc pe cei scandaloşi.

— E prietena mea, zise ea. Şi nu am căzut. După cum vezi, sunt foarte vie.

— În mod uimitor, îi răspunse el. Ai luat o trăsură încoace, îmbrăcată în… Se opri, privirea scăpărându-i de furie. Ce-o mai fi şi asta.

Ea îşi coborî privirea la pantalonii care nu i se potriveau şi la cămaşa şi haina mult prea largi.

— Sunt haine bărbăteşti!

— Arăţi ridicol! Nimeni întreg la minte nu te-ar crede bărbat. În cel mai bun caz te-ar crede un drac de copil costumat.

— Birjarul n-a părut să observe.

— Birjarul n-a observat nici că eraţi urmăriţi, aşa că nu i-aş lăuda puterea de observaţie.

Ea se încruntă.

— Nu poţi pur şi simplu să urmăreşti o femeie oriunde s-ar duce, să ştii. Aproape că m-ai speriat de moarte.

— Ai intrat în casa unui bărbat şi te-ai ascuns sub patul lui! zise el. Dacă ar fi fost el, nu eu?

— Nu a fost el! şopti ea, iritată. Ai fost tu! Şi n-ar trebui să fii aici!

— Ah, dar locul tău este aici?

— Mai mult decât al tău!

— Am uitat, zise el, ai o afurisită de cheie! Presupun

că ăsta e dormitorul lui Hawkins?

— Nu că ar fi treaba ta, răspunse ea, dar nu şi-a cerut niciodată înapoi cheia.

— Ăsta nu e un motiv ca s-o foloseşti, se răsti el. Îl aştepţi? Plănuieşti să îl ademeneşti, ca să se întoarcă la tine?

Era îngrozitor.

Lily miji ochii.

— Cum de-ai ghicit, îi răspunse ea, incapabilă să îşi ascundă sarcasmul din voce. Iată metoda mea de seducţie specială: să port straie bărbăteşti care nu mi se potrivesc şi să stau ascunsă pe sub paturi pentru bărbaţi care m-au distrus fără remuşcări.

El ridică din sprâncene.

— Nu pretind că aş înţelege mintea femeiască.

Lily îi smulse lumânarea din mână.

— Pleacă! Nu eşti bine-venit aici.

— Iar tu eşti?

— Am o treabă de făcut. Nu va dura mult.

El se opri, privind-o preţ de o clipă îndelungată, după care miji ochii spre ea şi zise:

— De ce eşti aici?

— Contează?

— Da, dacă încă îl iubeşti.

Amuţi când îl auzi.

— Să îl iubesc?

I se părea imposibil să îşi imagineze aşa ceva acum, două luni mai târziu, după tot ce se întâmplase. Tabloid. Expoziţia.

Alec.

Nu că Alec ar fi avut vreun impact asupra inimii ei. Chiar deloc.

„Mincinoaso!”

Îşi drese vocea când îi veni în minte gândul.

— De ce nu spui ce gândeşti, Excelenţă?

El se încruntă când auzi formula de respect.

— Îl mai iubeşti?

— Nu, răspunse ea, incapabilă să îşi ascundă şocul din

voce. Bineînţeles că nu. Nu e cum credeam că este. Mai ales acum. Mai ales acum că... „Mai ales acum că îl pot compara cu tine”.

Alec continuă să se încrunte.

— Atunci, ce cauţi aici?

Ea oftă, uitându-se dincolo de el, înspre uşa de la atelierul lui Derek.

— Dacă chiar trebuie să ştii, am venit să mă ocup personal de rezolvarea unor treburi.

— Ce înseamnă asta?

— Doar că am obosit să aştept să mă găsească salvarea. Am avut parte de tutori, peţitori şi bărbaţi care mi-au făcut mai multe promisiuni frumoase decât aş putea număra. Şi m-am săturat să cred în acele promisiuni. A venit vremea să-mi promit singură un lucru. Mie însămi.

El nu se mişcă.

— Să-ţi promiţi ce anume?

— Să-mi promit că mă voi salva singură. Arătă înspre uşă. Acela e atelierul lui. Cu două luni în urmă, acolo a pictat portretul.

El inspiră brusc.

— Şi?

— Şi, întrucât sunt subiectul tabloului cu pricina, intenţionez să iau ce-mi aparţine.

Urmă o tăcere lungă, timp în care cuvintele se aşternură între ei, după care el încuviinţă o dată din cap.

— Atunci, să o facem.

Ea clătină din cap.

— Tocmai ţi-am spus că nu am nevoie de un salvator. De data asta mă voi salva singură.

Alec se întoarse spre uşa atelierului.

— Te-am auzit. Dar sunt aici, iar uşa este încuiată.

— Tocmai voiam să caut cheia, când m-ai speriat şi a trebuit să mă ascund, se răsti ea.

El îşi întoarse privirea spre ea.

— Apropo, sub pat este o ascunzătoare îngrozitoare. Dacă s-ar fi dus la culcare? Ai fi fost blocată acolo toată noaptea.

Lily ridică o sprânceană.

— Eşti doar gelos că tu nu ai fi încăput sub pat.

El zâmbi când îi auzi replica iritată, iar Lily urî căldura care o străbătu ştiind că îl făcuse să râdă.

Nu îi păsa dacă îl făcea să râdă.

El se întoarse oricum. Trase cu fermitate şi smulse uşa din toc, ca şi când încuietoarea ar fi fost făcută din hârtie şi lipici, iar senzaţia de căldură fu înlocuită de şoc, în timp ce se holbă la intrarea demolată.

— Spune-mi, Excelenţă, casele din Scoţia au uşi?

El nu ezită:

— Rareori.

Nu ar fi trebuit să i se pară amuzant.

— Acum Derek îşi va da seama că am fost aici.

— Crezi că nu va observa când va dispărea tabloul? zise Alec, de parcă ar fi fost aşa de simplu.

Lily îşi dădu seama că probabil ar fi trebuit să fie aşa de simplu. Că fusese dispusă să intre în casă şi să ia tabloul, iar la întoarcerea lui, Derek ar fi ştiut că cineva o făcuse. Dar, din cine ştie ce motiv, lemnul despicat, dovada că Alec fusese acolo, o impresionă. O urmărise de acasă, tot drumul până acolo, şi intrase după ea, să se asigure că era în siguranţă, şi imediat ce auzise ce planuri avea pentru seara aceea, nu o forţase să renunţe la ele. În schimb, se oferise să o ajute, în felul lui.

Îndepărtând uşa care fusese ultimul obstacol în calea reuşitei ei.

Cumva, în pofida faptului că era un bărbat de-a dreptul dificil, enorm şi arogant, fusese şi teribil de amabil.

El puse uşa la o parte şi luă lumânarea de pe noptieră, ridicând-o înspre întunericul din atelier.

În clipa aceea, lumânarea strălucitoare îi aminti de ce avea să găsească înăuntru.

— Aşteaptă! strigă Lily şi trecu în fugă pe lângă el, în întuneric, cu spatele la încăpere, aşezându-se între lumină şi tablourile din odaie. Nu, întinse mâna. Dă-mi-o mie.

Evident că o credea nebună.

— Nu avem timp pentru asta, Lillian.

Ea clătină din cap.

— Nu intra.

— De ce naiba nu?

— Pentru că nu vreau să-l vezi.

— Ce să văd?

Lily îi aruncă o privire.

— Ah.

— Întocmai, zise ea. Ah.

— Nu mă voi uita, spuse el, înaintând, împingând-o în spate în cameră.

— Ai dreptate, răspunse ea, forţându-se să se oprească. Să ia poziţie. Nu te vei uita. Pentru că nu-l vei vedea.

Alec îşi ridică privirea spre tavan.

— Lillian. Nu avem deloc timp pentru asta.

Ea făcu semn spre lumânare.

— Atunci dă-mi lumânarea.

El i-o întinse.

— Poftim. Poţi să găseşti naibii tabloul, ca să plecăm?

— Mai întâi, promite că nu te vei uita.

— Te porţi ridicol.

— Se prea poate să fie aşa. Dar reputaţia mea trebuie protejată.

— Am încercat să te protejez! De la început! îi spuse el arţăgos.

— Şi poţi încheia prin a-mi promite să îţi întorci privirea de la orice lucru scandalos pe care l-ai vedea.

— E un *tablou,* Lillian. A fost făcut ca să fie văzut.

Simţi tristeţe, combinată cu frustrare şi cu ruşinea pe care o dispreţuia atât de mult. Nu se înşela. Cum de nu se aşteptase că urma să fie văzut? Dar cumva, ideea că el s-ar putea să îl vadă… schimba totul.

— Eu n-am intenţionat să fie văzut.

El rămase tăcut vreme îndelungată, iar ea îşi dori ca locul să fi fost mai luminat, ca să îi poată vedea ochii când îi spuse, în cele din urmă:

— În regulă.

— Promite.

— Promit.

— Şi restul.

El oftă.

— Promit să nu mă uit.

— Întoarce-te cu spatele.

— Lillian.

Ea nu cedă.

— Vrei să fiţi păzitorul meu? Atunci păzeşte. Păzeşte uşa.

El ezită doar o fracţiune de secundă, după care expiră prelung, exasperat, şi se întoarse cu spatele spre ea.

— Du-te şi ia nenorocitul ăla de tablou.

Ea încuviinţă.

— Excelent, spuse ea, întorcându-se şi începând să caute.

Era o singură problemă, îşi dădu ea seama când ridică lumânarea şi îşi îndreptă atenţia spre odaia pe care o cunoscuse atât de bine.

Şi aceasta era goală.

Dispăruseră toate lucrurile. Tablourile care atârnaseră odată pe pereţi, divanul jos pe care pozase zile la rând, şevaletul în faţa căruia lucrase Derek, cu pasiune, cu migală, în timp ce lumina soarelui inunda încăperea, făcând praful să danseze în aerul dintre ei. Dispăruseră toate.

Se gândi că nu ar fi trebuit să o surprindă. La urma urmei, toate lucrurile care aveau de-a face cu Derek Hawkins erau trecătoare, de parcă ar fi existat doar când se afla în prezenţa altora.

Poate că era adevărat şi în cazul tabloului. Poate că exista doar atunci când era văzut de întreaga Londră.

Lily râse, ascuţit şi panicat, iar Alec se întoarse.

— Ce e? Atunci observă încăperea. Unde sunt toate lucrurile?

Ea clătină din cap.

— Au dispărut.

— Unde?

Ea se întoarse spre el.

— Nu ştiu. Aici era. Arătă spre un perete pe care, prin

ferestre, se revărsa o lumină strălucitoare dinspre sud pe tot parcursul zilei. Tabloul era chiar aici.

El se încruntă.

— Aici ai pozat?

Lily ignoră întrebarea, repetând în schimb ce întrebase el mai devreme:

— Unde sunt toate lucrurile? chicoti, ascuţit, tulburată şi panicată. Unde s-au dus?

Alec veni spre ea.

— Lily, spuse el încet, îl vom găsi. Există un număr finit de locuri în care ar fi putut să îl ascundă.

— Sunt o sută de astfel de locuri, zise ea. O mie. Deveni tot mai frustrată şi simţi cum i se strânge pieptul. Nu e un turn scoţian, Alec. E *Londra.* Se opri. Îl privi. Crezi în soartă?

— Nu.

Ea zâmbi, mică şi tristă.

— Eu da. Asta a fost singura mea şansă. Oportunitatea de a mă salva. Totuşi, poate că… poate că dizgraţierea mea e sorocită.

— Nu e.

Lily nu îi răspunse, întorcându-se spre încăpere şi şoptind înspre pereţii goi:

— Am vrut să îl găsesc.

Pentru prima dată în trei săptămâni, timp de o zi, sperase că urma să îşi recupereze viaţa. Că avea şanse să supravieţuiască.

Îl privi.

— Te-am implorat să mă laşi să fug. Să mă laşi să pun capăt aşa cum voiam eu. Şi apoi mi-ai dat speranţă şi am crezut că acesta este răspunsul.

— Chiar este, spuse el, cu privire fermă şi plină de ceva ce aducea a mândrie. Fată isteaţă. Chiar este. Îl vom găsi. Oriunde ar fi în Londra. Fuga nu e răspunsul corect. Ci asta.

Şi, să o ierte Dumnezeu, *aproape* că îl credea. Convingerea lui plină de siguranţă, de parcă ar fi trebuit doar să dorească asta şi avea să se înfăptuiască.

Aproape că îl crezu.

— Am crezut că era aici.

— Şi, dacă ar fi al meu, aici l-aş ţine, răspunse el fără ezitare.

Ea îşi ridică privirea spre el şi se uită în ochii lui de culoarea whisky-ului în lumina aurie a lumânării.

— Ce înseamnă asta?

Alec îşi întoarse privirea, de parcă l-ar fi prins mărturisind ceva ce n-ar fi trebuit să spună.

— Doar că l-aş ţine aproape.

— Dacă ar fi şansa ta de-a lăsa o moştenire, vrei să spui.

— Nu, spuse el încet. Nu asta vreau să spun.

I se tăie respiraţia când îl auzi, când simţi aerul îngroşându-se în jurul lor.

— Atunci ce?

Era atât de aproape acum, îndeajuns de aproape ca să îl atingă, iar pe Lily o mistui amintirea din urmă cu două nopţi, din trăsură. Când îl atinsese. Când o atinsese.

Nu ar fi trebuit să o facă.

Nu aici. Niciodată.

Şi totuşi, îşi ridică mâna, simţind-o cum tremură când o puse pe pieptul lui, simţindu-i inima bătând puternic şi rapid sub fâşia de tartan de pe umăr. Timpul se opri. Se uitară amândoi în punctul acela, unde mâna ei palidă se odihnea pe materialul roşu.

Era atât de puternic.

De cald.

Îşi ridică privirea şi văzu că se uita la ea, aşteptând-o. Tăcut, puternic şi răbdător, de parcă ar fi fost scopul lui suprem. Să o aştepte. Să fie cu ea.

Să fie al ei.

Îşi desfăcu buzele la gândul acesta, iar el îşi concentră atenţia pe mişcarea cu pricina, întunericul şi liniştea învăluindu-i unul în celălalt.

Ea îşi ridică bărbia, oferindu-i-se. El îşi lăsă capul în jos, eliminând distanţa dintre ei. „Da. Te rog”. Ar fi dat orice pentru el.

Închise ochii.

— Lily, şopti el, ca un sărut suflat pe buzele ei, plin de devastare şi dorinţă.

Apoi îi dădu drumul. Îşi drese vocea.

— Ar trebui să plecăm înainte să se întoarcă.

Şi aşa se termină totul, iar încăperea se învârti de la viteza cu care el plecă.

Îşi apăsă degetele pe buze, dorindu-şi să fi putut alunga durerea din ele… Dorinţa. Voise să o sărute. Văzuse asta.

De ce nu o făcuse?

Să fi fost din pricina lui Derek? Sau a trecutului ei? Oare i se aducea prea puternic aminte de ceea ce făcuse aici?

De ceea ce devenise aici?

O năpădiră regretele, dure şi dureroase, iar Lily înţepeni, urându-le. Urând totul. Fiecare minut care o adusese la momentul acela, în încăperea în care se dezvelise pentru un bărbat şi tânjea după altul.

Neavând de ales, îl urmă pe Alec înapoi în dormitor, încercând să pară la fel de neafectată ca el de momentul anterior.

— Dacă a plecat? Dacă a fugit cu el?

Alec deschise cu putere uşile masive ale dulapului din colţ, dând la iveală o mulţime de haine din mătase, satin şi lână şi lenjerie, în toate culorile imaginabile.

— Presupun că nu a plecat.

Ea clătină din cap, apropiindu-se.

— Derek nu şi-ar lăsa niciodată hainele în urmă.

El o privi.

— E un filfizon, să ştii.

— Ştiu, spuse ea, întinzând mâna după o vestă turcoaz, cu ţesătură brocart aurie. Dar filfizonii pot fi foarte captivanţi.

Un mârâit jos răsună din pieptul lui, urmat de un ton îndeosebi de morocănos:

— Captivant nu este totuna cu valoros.

Degetele îi înlemniră pe materialul albastru lucios.

— Bănuiesc că scoţienii fac parte din a doua categorie?

Ulterior, avea să se întrebe de ce naiba i se păruseră potrivite cuvintele cu pricina. Cum naiba îi veniseră în minte?

Dar, la momentul respectiv, în timp ce stăteau în întuneric, trecutul şi viitorul ei ciocnindu-se în dezamăgire, frustrare şi osândă, nu îi păsa.

El o privi, tăcerea din casă aşternându-se ca o mantie grea între ei. El îşi drese vocea, iar Lily auzi tonul emoţionat.

— Mai valoroşi decât el.

Şi mai captivanţi.

Închise uşa de la dulap şi se întoarse, lăsându-se cu spatele pe el, uitându-se în sus la Alec, care se înălţa deasupra ei.

— De ce m-ai părăsit?

El se încruntă.

— Sunt aici.

„Şi aici m-ai părăsit”.

Ea clătină din cap.

— În după-amiaza asta. Cu Stanhope.

— Mi-ai spus să te las.

Aşa făcuse? Poate că da. Dar apoi… Clătină din cap.

— Dar nu m-ai părăsit. M-ai salvat. Şi apoi m-ai părăsit.

El tăcu preţ de o clipă îndelungată, iar ea ar fi dat orice să ştie la ce se gândea. În cele din urmă, el spuse:

— Erai bine. Şi Stanhope era acolo.

Exact la ce se aşteptase: un răspuns rapid, superficial. Dar nu era adevărat. Şi o ştia. Clătină din cap.

— Dar de ce m-ai părăsit?

— Pentru că… Se opri, iar tăcerea se întinse o veşnicie între ei, înainte ca el să adauge: Pentru că meriţi pe cineva ca el.

— Nu vreau pe cineva ca el, zise ea.

— De ce naiba nu? Stanhope e un prinţ între oameni.

— E foarte amabil, spuse ea.

— Şi asta e o problemă? izbucni el. Amabil, arătos, nobil şi fermecător. Trinitatea calităţilor.

Ea zâmbi.

— Sunt patru calităţi.

El miji ochii la ea.

— Ce e în neregulă cu tine, Lily? L-ai putea avea. Ştie despre tablou şi nu îl deranjează. De fapt, părea să se simtă bine în compania ta.

Ar trebui să îl vrea pe Frederick, pe lordul Stanhope. Ar trebui să cadă în genunchi şi să le mulţumească stelelor că era dispus să se însoare cu ea. Şi totuşi… nu o făcea.

Era prea ocupată să îl dorească pe altul. Inadmisibil chiar.

Nu că ar fi putut să îi spună asta.

— Am petrecut două ore împreună. Nu ar avea cum să mă dorească.

— Orice bărbat întreg la minte te-ar dori după două minute.

Ea clipi, năucită.

El închise gura.

— Ce-ai spus?

— Nimic. Trebuie să plecăm.

— Sunt implicată într-un scandal.

— Cel mai bun tip de scandal, mormăi el, îndreptându-se spre uşa încăperii.

Sau cel puţin aşa i se păruse ei că spusese.

— Nu te-am auzit.

— Cel mai rău tip de scandal, spuse el, mai tare.

Nu asta spusese. Nu reuşi să nu zâmbească.

— Ce înseamnă asta?

— Că eşti genul de femeie al căror scandal bărbaţii ar vrea să îl revendice.

Ea rămase cu gura căscată. Nu auzise în viaţa ei un lucru atât de romantic. Şi cu siguranţă nu se aşteptase să o audă de la scoţianul acesta masiv şi irascibil.

— Eşti foarte amabil, spuse ea.

— Nu e nimic amabil în asta, zise el.

— Ba este, îl contrazise ea. Derek nu m-a vrut deloc.

Şi asta înainte să fiu subiectul unui scandal.

— Hawkins a fost un idiot, zise el, folosind mai mult sunete, decât cuvinte.

Se oprise, lângă uşa închisă a încăperii, cu o mână răsfirată pe lemnul de mahon.

Ea rămase cu privirea pironită pe mâna aceea. Pe crestele şi văile ei. Pe cicatricea care îi ajungea până la vreo doi centimetri şi jumătate sub prima încheietură a degetului, de un alb reliefat de nuanţa maronie a pielii lui.

— Ce-ai păţit la mână?

El nu se mişcă.

— M-am întâlnit cu capătul zimţat al unei sticle sparte.

— Cum?

— Tatăl meu a fost un beţivan furios.

Lily tresări, dorindu-şi să se ducă la el. În schimb, îi spuse:

— Îmi pare rău.

El tot nu o privi.

— Nu ai de ce. Am plecat în ziua următoare.

— Îmi pare rău că nu a fost nimeni acolo să te îngrijească.

Îşi flexă degetele pe suprafaţa lemnului, singurul semn că o auzise.

— Ar trebui să plecăm.

— Crezi că mă va vrea cineva? întrebă ea, cu ochii aţintiţi pe mâna aceea, ştiind că nu ar fi trebuit să o facă. Ştiind că întrebarea îi dezvăluia mult prea mult din ceea ce îşi dorea.

El se lăsă cu fruntea pe uşă şi spuse ceva cu voce joasă, mârâită, în gaelică, după care trecu la engleză.

— Da, Lillian. Cred că te va vrea cineva.

— Tu… Se opri.

Nu îl putea întreba. Oricât de mult i-ar fi plăcut ideea.

— Nu mă întreba, şopti el, iar sunetul o duru.

Nu putea să o vrea. Nu o plăcea. Adică nu părea vreodată să o placă. Părea să o considere doar o belea.

Oare nu era aşa?

Nu mai suportă.

— Dar tu? Mă vrei?

De data asta, el nu înjură în gaelică. Ci în engleză, rapid şi aprig.

— Nu răspunde, spuse ea, numaidecât, îngrozită că s-ar fi putut să o vrea şi disperată să afle răspunsul.

El nu îşi înălţă capul de pe uşă.

— Trebuie să te protejez. Trebuie să te protejez. O spuse ca pe o litanie, pentru sine. Pentru Dumnezeu. Nu pentru ea. Trebuie să te protejez.

— Nu răspunde, repetă ea, ignorând junghiul de dorinţă arzătoare ce o străbătu. Atât era, momentan. Îşi dorise ca el să o dorească. Ba chiar cu disperare.

Pentru că, dacă Alec o dorea, ar fi putut avea o şansă la viaţa la care visase cândva. Cu un bărbat mult mai nobil decât îşi imaginase ea.

„Trebuie să te protejez”.

Şi poate că era din cauză că îşi petrecuse atât de mult din viaţă singură, dar ideea de a fi protejată, de a fi într-un parteneriat cu cineva care dorea ca ea să fie în siguranţă, aşa cum şi ea dorea ca el să fie în siguranţă, era cel mai ispititor lucru pe care îl experimentase vreodată.

Dar, la urma urmei, o părăsise. Se îndepărtase călare, de parcă nu ar fi însemnat nimic unul pentru celălalt.

Şi poate că aşa era.

Nu se pricepuse niciodată prea bine să înţeleagă ce însemna pentru alţii. Sau ce însemnau ei pentru ea, de altfel.

Încuviinţă o dată din cap, disperată să uite de conversaţia asta.

— Înţeleg. Răspunsul este nu. Nu ar fi trebuit să întreb.

Urmă o clipă îndelungată, în care ea crezu că poate el avea să îi răspundă. În care crezu că urma să îşi întoarcă spre ea capul, să o privească.

„Spune-mi că mă vrei”, îşi dori ea. „Spune-mi că asta… că noi… că ar fi posibil”.

El nu o făcu. În schimb, respiră prelung, aspru, apoi îşi

strânse pumn mâna aceea care o fascinase. Îl apăsă de uşă, încheieturile degetelor albindu-i-se, tendoanele întinzându-i-se. Şi apoi vorbi:

— Nu, spuse el. Nu ar fi trebuit.

Deschise uşa cu o forţă care ar fi scos-o din ţâţâni de-ar fi fost încuiată, ca uşa de la atelier.

Şi dispăru în întuneric.

Capitolul 15

Ducele Diluat o părăseşte pe Pupila îndurerată

Merita o medalie.

Pentru că spusese nu. Pentru că nu se întorsese spre ea, nu o apucase, nu făcuse dragoste cu ea până mâinile nu i-ar mai fi tremurat de nevoie. Pentru că nu o compromisese cu desăvârşire acolo, în întuneric, pe podeaua dormitorului gol al lui Derek Hawkins.

„Mă vrei?”

O voia aşa cum munţii din Scoţia voiau ceaţa.

Dar să fie al naibii dacă intenţiona să ia ce îşi dorea, distrugând astfel posibilitatea ca ea să obţină ce merita. O viaţă alături de un bărbat demn de ea. Se gândise la asta înainte să afle că plănuia să fure tabloul, dar fu şi mai convins după ce se angajase să o ajute, să găsească portretul şi să îl distrugă înainte să fie dat în vileag.

Urma să găsească tabloul ăla nenorocit.

Şi să o protejeze, fir-ar să fie.

„Trebuie să te protejez”.

De unde reuşise să adune forţa să o lase, să nu se întoarcă înspre ea? Îl auzise în respiraţia ei – adevărul – faptul că i-ar fi cedat. Că îşi dorea să o facă. Că îl voia din nou. Că voia mai mult.

Mai mult. Crezuse că ştiuse cum era să vrei ceva. Ce însemna să tânjeşti. După care o cunoscuse pe Lillian Hargrove şi îşi dăduse seama de adevăr – că toate lucrurile după care fusese vreodată înfometat nu se comparau câtuşi de puţin cu ea. Ar fi plătit oricât. Ar fi făcut orice ca

să mai guste o dată din ea.

Şi că era nedemn de ea.

Şi când ea stătuse acolo, în casa aceea goală, în odaia aceea goală, în care fusese cândva goală pentru un alt bărbat, fusese dispus să plătească. Să facă. Şi se înfrânase.

Ca să o protejeze. Ca să îi ofere o şansă la viaţa pe care şi-o dorea.

Pentru că acum avea o şansă la mai mult decât o căsătorie de convenienţă. Acum, dacă reuşeau să găsească tabloul, dacă reuşeau să îl fure, poate că ar fi fost în continuare compromisă în opinia Londrei, dar ar fi putut evita să fie compromisă în opinia întregii lumi.

Ce fată isteaţă!

Ar fi trebuit să îi vină lui ideea. I-ar fi venit, dacă nu ar fi fost atât de orbit de frumuseţea ei. De forţa ei. De tot ce ţinea de ea. Dar fusese prea ocupat să o protejeze. De Londra. De viitorul ei. De trecutul ei.

De el însuşi.

Da. Merita naibii o medalie.

Când plecaseră, începuse să plouă de-a binelea, iar el continuase să facă ce era cel mai bine pentru ea, îndesând-o în birjă şi urcându-se pe capră, lângă birjar, pentru siguranţa ei.

Sau a lui.

Nu era sigur ce ar fi făcut dacă ar fi sfârşit în trăsură cu ea, lângă ea. Împărţind spaţiul cu ea. Respirând acelaşi aer ca ea. Mirosindu-i parfumul de iarbă-neagră şi munţi scoţieni.

Ploaia îl înţepa pe faţă, în timp ce trăsura cotea înclinată, ducând-o înapoi în siguranţa pe care i-o oferea casa din Grosvenor Square, unde avea fiecare să se întindă în patul lui, despărţiţi de pereţi ornaţi cu câini, iar el avea să se prefacă a dormi, dorindu-şi să se ducă la ea. Să o dezbrace şi să o venereze cu mâinile şi buzele, şi limba…

Mârâi la gândul acesta, în ploaia rece de mai, amintindu-şi gustul ei. Amintindu-şi trupul ei şi imaginându-şi ce senzaţie i-ar lăsa pe limbă cele mai secrete locuri ale ei.

— E vreo problemă, milord?

Bineînţeles că era o problemă.

O dorea pe Lily cu o intensitate turbată. Şi nu avea dreptul să o dorească.

— Opreşte trăsura aici, zise el, vârându-şi adânc mâna în buzunar, ca să îl plătească pe birjar. Unde suntem?

— Hanover Square.

— Voi merge pe jos de aici.

— Domnule. Plouă.

De parcă el n-ar fi observat.

— Du-ţi pasagerul în Grosvenor Square.

Simţi cu degetele o bucată de hârtie din buzunarul hainei lui şi o scoase, împreună cu punguţa de bani. O privi în lumina tremurătoare a felinarului de la birjă. Contesa Rowley. Cartea de vizită a lui Peg. Valetul lui necunoscut probabil că o mutase din haina zdrenţuită în cea pe care o purta acum.

Îi plăti birjarului suma exorbitantă, primi mulţumirile servile ale acestuia şi coborî din trăsură în acelaşi timp în care se deschise portiera acesteia.

„Nu mă lăsa să te văd”, îi ceru el în gând. Nu ştia dacă ar fi reuşit să îi reziste din nou. Şi, în acelaşi timp, îşi dorea să îl lase să o vadă.

— Alec?

Numele lui pe buzele ei, un dar în ploaie.

— Închide portiera, spuse el, refuzând să o privească. Neavând îndeajuns de multă încredere în el ca să se uite.

Urmă o pauză, apoi:

— Plouă. Ar trebui să urci.

Lângă ea. Atingând-o. Pufni fără să vrea, frustrat, când o auzi. Nu ar trebui să urce în trăsură. Nu ar trebui să fie aproape de ea. Avea o singură sarcină. Să o protejeze. Iar momentan el era cel mai periculos lucru din lumea ei.

— Birja te va duce acasă.

— Cum rămâne cu tine? Cine te va aduce acasă?

Întrebarea blândă ameninţa să îl ucidă. Ideea unei case a lor. Imposibilitatea acestui lucru.

— Voi merge pe jos.

— Alec, începu ea, apoi se opri. Te rog.

Când auzi cuvintele, pe care le şoptise atât de des când se aflase în braţele lui, care promiteau atât de multe şi cereau mult mai mult decât îi putea dărui el, mâinile începură din nou să îi tremure, aşa cum se întâmplase şi în casa lui Hawkins. Le încordă, dorindu-şi să alunge dorinţa.

Oare avea să vină o vreme în care să nu o dorească?

— Închide portiera, Lily. Nu avu de ales decât să îi asculte porunca, iar el îşi ridică privirea spre birjar şi îi spuse: Pleacă mai departe.

Trăsura se puse numaidecât în mişcare.

Îşi trecu mâna peste faţă, urând Londra. Dorindu-şi să se fi aflat în orice alt loc.

Anglia avea să-i fie pieirea.

Îşi luă mâna de pe faţă şi privi în jos la cartea de vizită. La adresa de sub nume. Hanover Square.

„Vino să mă vezi”, îi şoptise Peg când îi strecurase cartea de vizită în buzunarul de la haină.

Mai devreme, Lily îl întrebase dacă credea în soartă şi îi răspunsese sincer. Nu soarta îl adusese acolo, în Hanover Square, cu cartea de vizită a lui Peg la el. Ci un valet prea zelos şi o pupilă prea frustrantă. Şi, în timp ce privi trăsura dispărând în întuneric, sunetul de copite şi huruitul roţilor fiind mascate de ploaie, nu soarta îl trimise spre uşa de la numărul 12 din Hanover Square.

„Vino să mă vezi”.

Ci propria ruşine.

Aşteptă foarte puţin timp până veni o servitoare ca să îl conducă în adâncurile casei, în sus pe o scară dosnică şi într-o cameră pe care o identifică înainte să se deschidă măcar uşa.

Dormitorul lui Peg.

Şi înăuntru ea, stând lângă şemineu, părul ei blond lucindu-i în lumină, la fel de auriu precum cămaşa de noapte din mătase cu care era îmbrăcată, decoltată şi care se agăţa de curbele pe care le adorase cu o viaţă de om în urmă, gândindu-se că aveau să fie primele şi ultimele pe care urma să le adore vreodată, gândindu-se că ea avea să

îşi dorească ca el să le adore pentru totdeauna.

— Ştiam că vei veni, şopti ea, cu voce joasă, secretoasă, ca şi când servitoarea nu ar fi fost acolo.

După care fata chiar nu mai fu acolo, ci dispăru pe coridor şi închise uşa după ea, chicotind uşor.

— Eu n-am ştiut, spuse el.

Ea îi zâmbi, acelaşi zâmbet cunoscător de două decenii în urmă, cel care făcea promisiuni pe care nu avea să le ţină vreodată.

— Ai subestimat cât de irezistibilă sunt. Şi ţi-ai pus kiltul, fiinţă superbă ce eşti.

Se duse înspre pat, întinzându-se pe perne şi adoptând o poziţie atât de nepăsătoare, încât cu siguranţă fusese exersată.

Şi chiar era. La urma urmei, o mai văzuse într-o poziţie identică, într-un alt loc, într-o altă lume, când fusese tânăr, necopt şi disperat după frumuseţea ei. După perfecţiunea ei.

Şi se terminase altfel decât avea să se termine în seara asta.

Pentru că pe atunci fusese şi mai disperat după ce reprezenta ea. După un viitor pe care nu avea să îl aibă vreodată. După acceptare în lumea ei. După Anglia.

Acum nu îşi dorea niciunul din aceste lucruri. Acum şi-o dorea doar pe Lily.

Şi era aici ca să îşi aducă aminte că nu era pentru el. Că de fiecare dată când o atingea, o păta cu trecutul lui. Cu ruşinea lui.

— Nu am venit pentru tine, zise el rece.

Ea arcui o sprânceană blondă atrăgătoare.

— Eşti sigur?

— Pe deplin.

Ea oftă şi se lăsă pe spate, netulburată de afirmaţia lui.

— Atunci îmi iroseşti timpul, scumpule. De ce ai venit?

Într-adevăr, de ce venise? Ce voia de la acest moment? Când îi dăruise vreodată Peg ce îşi dorise?

Ea nu aşteptă ca el să găsească un răspuns, ci îi

spuse:

— Dacă nu vrei să te joci, atunci ar trebui să te duci acasă, la mica ta scandalagioaică.

Alec îşi concentră brusc atenţia asupra ei.

— Ce înseamnă asta?

— Doar că ne-ai arătat clar la balul Eversley că eşti dispus să faci orice pentru fată. Chiar şi o scenă. Şi ştiu că ţi-ai învăţat lecţia despre a face o scenă cu mulţi ani în urmă. Se opri, apoi continuă: Mărturisesc că, dacă aş fi ştiut că Alec Stuart, cel fără familie şi fără bani, urma să fie duce cu o avere regească, poate că m-aş fi răzgândit în legătură cu oferta ta dulce.

Toate s-ar fi răzgândit. Şi el ar fi dus o altă viaţă. Una care să nu fi inclus un şir lung de femei care îl consideraseră demn de joacă, dar nu şi de mândrie.

Peg zâmbi, rece şi urâtă. Îi trecu prin cap că poate se credea frumoasă, că el o considerase cândva aşa. Acum însă, ştia cum putea fi frumuseţea. Cum putea fi însoţită de putere, mândrie, scop şi ochi de culoarea mării scoţiene.

Ea vorbi din nou:

— Te-ar ajuta dacă ţi-aş spune că a ta a fost cea mai drăguţă cerere în căsătorie? Încă mi-o amintesc. Ţi-o voi recita. „Te voi trata frumos. Ne vom petrece restul zilelor fericiţi”. Ţâţâi. Tânăr, necopt şi pe deplin neştiutor al femeilor şi al lumii.

Pentru o fracţiune de secundă, se simţi din nou ca la cincisprezece ani, un băiat idiot.

— Mi-am învăţat lecţiile despre femei cu ani în urmă.

Existau femei pe care le merita şi femei pe care nu le merita. Şi, bineînţeles, cea pe care şi-o dorea mai mult ca orice altceva se încadra în cea de-a doua categorie.

Peg îi sublinie ideea.

— Şi noi, doamnele, ne-am învăţat lecţiile în ceea ce te priveşte, nu-i aşa?

Asta era. Pentru asta venise. Ca să i se amintească ce statut avea. Viaţa pe care nu putea să o aibă vreodată. Şi totuşi, se opuse.

— Nu ştii nimic despre mine.

O parte a gurii lui Peg se ridică într-un zâmbet fals, cunoscător.

— Pun pariu că ştiu mai multe decât ea. Urmă o pauză, apoi adăugă: Sau a călărit deja Bruta Scoţiană?

Miji ochii înainte să se poată stăpâni, incapabil să nege ruşinea şi furia ce îl străbăteau. Incapabil să ascundă adevărul de Peg.

Peg făcu un botic perfect.

— Of, scumpule, la fel de dulce ca întotdeauna. Îţi pasă de fată.

— Nu, spuse el.

„Mincinosule”.

Ea ţâţâi din nou, apoi se mişcă, dându-se jos din pat şi venind spre el, mătasea aurie ondulându-se pe corpul ei.

— Uiţi, Alec Stuart, că am fost prima femeie pe care ai iubit-o.

— Nu te-am iubit niciodată, spuse el, refuzând să se mişte în timp ce ea se apropie, refuzând să se clintească atunci când ea îşi puse mâna rece pe faţa lui, ştergând amintirea mâinii lui Lily.

Bănuia că o merita.

— Nu asta mi-ai spus atunci, zise ea încet. Alec scoţianul, cel cu chip dulce, mare cât casă, cum nu mai văzusem vreodată. Cum nu mai simţisem vreodată.

Se împinse în el, iar el îşi înfrână imboldul de a o împinge la o parte, dorindu-şi lecţia pe care i-o dădea. Dorind să îşi amintească cine fusese. Ce fusese. Ea îşi coborî vocea până la şoaptă, ducându-şi mâna spre tivul kiltului lui, atingându-i uşor cu degetele coapsa, făcându-l să se înfioare.

— Las-o pe fată să aibă parte de ea. Să o simtă. Nu vei fi primul pentru ea, dar nici ea nu va fi prima pentru tine. Gândeşte-te la asta. Vă potriviţi.

Voi să răcnească de furie din pricina felului în care o spusese, de parcă s-ar fi comparat cu Lily. Apoi Peg adăugă:

— Şi când s-a săturat de tine, întoarce-te la mine. Mi-ar plăcea mult încă o tură.

— Niciodată.

Ea se împinse în el.

— Nici dacă îţi amintesc de prestaţia mea formidabilă?

— Ce ciudat că o descrii aşa, întrucât îmi dau seama că nu mă interesează un bis.

Peg îl plesni, cu o mişcare scurtă şi furioasă, palma zdravănă răsunând ca o alarmă în odaia tăcută. Îşi ridicase într-adevăr mâna, ca să mai atenueze din usturimea loviturii, dar se delectă în schimb cu senzaţia aceea. Cu mesajul pe care îl transmitea. Cu amintirea pe care i-o aducea.

— Nu te umfla în pene, Alec Stuart. Poate că eşti Ducele Diluat acum, zise ea, dar a fost o vreme când ai existat din bunăvoinţa mea. Nu ţi-ar plăcea ca lumea să ştie adevărul.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă lumea asta ştie adevărul, zise el. Ţine minte, Lady Rowley: secretele mele îţi aparţin şi ţie. Asigură-te că le spui prietenelor tale. Nici unei doamne nu îi place să îşi spele boarfele în public.

Ea se încruntă.

— Eşti un nimic.

O prinsese.

— La un moment, trecutul nostru trebuia să ne fie de folos, nu?

Urmă o tăcere prelungă, după care ea spuse:

— Că sunt sau nu secretele mele, nu ţi-ar plăcea ca încântătoarea Lily a ta să ştie adevărul despre tine. Mi-aş ţine gura în locul tău.

Peg se înşela. Ar fi foarte recunoscător dacă Lily ar şti adevărul. Atunci i-ar fi mai uşor să o dorească, deoarece i-ar fi imposibil să o aibă.

Cu toate astea, nu ar fi trebuit să vină acolo. Când fusese în afara casei, se întrebase de ce o vizita pe Peg, de ce îi permitea cărţii ei de vizită să îl cheme. Acum ştia adevărul.

O voia. Era ca un memento pentru el. Dovada că

perfecţiunea lui Lily nu era pentru el.

Plecă din casă hotărând două lucruri: în primul rând, Lily urma să îşi găsească fericirea în mâinile celui mai bun bărbat pe care l-ar fi putut găsi; iar, în al doilea rând, bărbatul acela nu avea să fie niciodată el.

*

Deşi se uita în cutia cu panglici din magazinul de modă al lui Madame Hebert de pe Bond Street de un sfert de oră, Lily nu ar fi putut numi nici măcar o culoare din interiorul acesteia. Era prea mistuită de avertismentul care o încercase de nenumărate ori de aproape trei zile de când nu îl mai văzuse pe Alec.

Nu ar fi trebuit să îl întrebe dacă o dorea.

Nu ar fi trebuit să demaşte gândul perfid care se înrădăcinase în mintea ei, urmarea acţiunilor protectoare şi a sărutărilor provocatoare şi a unui fir de speranţă despre care ar fi trebuit să ştie că mai bine nu i-ar fi permis să intre în gândurile ei. În inima ei.

Şi totuşi, ca o proastă ce era, îl întrebase.

„Mă vrei?”

Se îmbujoră când îşi aminti. Cum de îşi imaginase vreodată că întrebarea ei ar fi dus la orice altceva în afară de jenă? Îl văzuse luptându-se cu răspunsul, ca şi când nu ar fi vrut să o rănească. Să îi spună adevărul.

Cu toate acestea, îi spusese. Deoarece era mai nobil decât alţii. Mai bun şi mai nobil. *Îi spusese că nu.* Mai bun, mai nobil şi nu pentru ea. Chiar dacă îl dorea cu disperare.

Şi apoi, ca şi când nu ar fi fost de ajuns să îi spună adevărul, dispăruse.

Aşteptase să se întoarcă, cu trei nopţi în urmă, adormind în cele din urmă în salonul din Casa cu Câini, nevrând să îl rateze. Dar el nu se întorsese. Nici în ziua următoare. Nici în următoarea.

Ba luase câinii, ceea ce o făcea să creadă că nu intenţiona să se mai întoarcă, oricât de mult şi-ar fi dorit ea.

Aşa că, în dimineaţa aceea, Lily luase frâiele în mâini

şi chemase întăriri.

— Nu eşti fericită că ne-am hotărât să preluăm rolul de însoţitoare? Îşi ridică privirea din cutia cu panglici şi o văzu pe Lady Sesily Talbot de cealaltă parte, zâmbindu-i larg. Semănăm cu nişte zâne la munca asiduă pe care depunem şi la dedicarea cu care o facem.

În colţul încăperii, Seleste şi Seline zăboveau deasupra unei colecţii de ace de păr şi accesorii pe care unii le-ar numi necesare, iar alţii inutile. Chicotiră pe seama unui articol din grămada cu pricina, iar Lily se întrebă oare cum era să îţi faci atât de puţine griji. Erau măritate – sau aproape – cu bărbaţi despre care se zvonea că le adorau. Aşa că trăiau fără ezitare. Fără singurătate. Mereu parte dintr-un „noi”.

Lily simţi un junghi puternic de gelozie în timp ce le privea, imaginându-şi cum ar fi putut fi viaţa ei, dacă… dacă tatăl ei nu ar fi murit. Ducele îi urmase curând, apoi ceilalţi, precum soldăţei de jucărie, toţi în şir. Poate că nu ar fi fost singură de Sfântul Mihail. Poate că nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Derek. Poate că nu ar fi pozat pentru tablou.

Nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Alec.

Trase scurt aer în piept la gândul acesta, respingându-l instantaneu. Nu ar fi dat la schimb faptul că îl cunoscuse pe Alec. Chiar dacă îl alungase. Chiar dacă nu avea să îl mai vadă vreodată.

— Scumpă Lily, zise Sesily, întrerupându-i şirul gândurilor. Ai vrea să ne spui de ce suntem aici?

L-am găsit.

Mâine mergem la spectacolul lui Hawkins. Cu Stanhope.

Ai nevoie de o rochie. Fără câini.

Scrisoarea ajunsese în dimineaţa aceea, nesemnată, şi indusese instrucţiuni despre cum să ajungă la un magazin de modă de pe Bond Street. Nu avusese nevoie de semnătură. Şi totuşi, şi-o dorise, un fel de recunoaştere personală. Oare ce ar fi ales? Alec? Iniţialele lui? Titulatura

lui?

Cu siguranţă nu ultima.

Bleah. Se dezgusta pe ea însăşi. El invitase un alt bărbat să li se alăture. O privi pe Sesily, încercând să pară vioaie.

— Am nevoie de o rochie.

Sesily ridică din sprânceană.

— Şi cum se face că arăţi ca un flăcău care şi-a pierdut căţelul preferat?

Ea clătină din cap.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Pentru că suntem prietene, voi avea răbdare şi voi aştepta să-mi spui tu.

Prietene. Un cuvânt neaşteptat, pe care Sesily îl folosi uşor, de parcă prietenia era ceva natural şi sincer pentru ea. De parcă ar fi putut fi şi pentru Lily.

Durerea din pieptul lui Lily deveni şi mai insistentă.

— Doamnelor.

Madame Hebert, considerată în general cea mai bună croitoreasă din întreaga Londră – ziarele de scandal susţineau că fusese salvată de la curtea lui Josephine în toiul războiului – intră printr-un set de perdele din apropiere.

— Este o plăcere să le revăd pe surorile mele favorite. Se uită la Lily. Ba nu! Nu doar surori! Trei şi un chip nou. Se apropie, punându-şi o mână pe bărbia lui Lily, întorcând-o spre stânga, apoi spre dreapta. S-ar putea să fii cea mai frumoasă femeie pe care am avut-o vreodată în magazin.

Nu era un compliment, ci o afirmaţie prozaică. Lily clipi.

— Mulţumesc?

— Ea este Lillian Hargrove, interveni Sesily. Pupila ducelui de Warnick.

Croitoreasa ridică o sprânceană neagră perfectă, singurul semn că o auzise.

— Sau doar Lily, răspunse Lily.

Madame Hebert încuviinţă din cap.

— Ai venit pentru Warnick.

Ce bine ar fi fost ca doar faptul că îşi dorea asta să transforme totul în realitate. Alungă gândul.

— Nu.

— Pentru altul, interveni Seleste, voioasă. Contele Stanhope.

Doar că nu era aşa. Nu prea.

Madame Hebert nu îşi luă privirea de la Lily.

— Am auzit că ai purtat o rochie cu câini la balul Eversley.

— Ai auzit?

Franţuzoaica miji ochii.

— Este adevărat?

— Încercam să dovedesc ceva, zise Lily, simţindu-se brusc şi mai jenată decât se simţise în seara balului.

— Lui Stanhope?

Ea îşi îndreptă umerii.

— Lui Warnick.

Urmă o clipă îndelungată în care croitoreasa se gândi la cuvintele ei. Apoi spuse:

— *Oui.* Te voi îmbrăca.

— Of, excelent! Cele trei surori bătură din palme, entuziasmate. Evident, va avea nevoie de toate cele.

— Nu chiar de toate cele, o corectă Lily, doar o rochie pentru…

Madame Hebert se pusese deja în mişcare, trecând prin perdele, de parcă Lily avea să o urmeze pur şi simplu. Aşa făcu, surorile Talbot luând-o aproape pe sus.

— Nu îmbracă pe oricine, şopti Seline. E foarte pretenţioasă.

— Ai crede că, dacă e pretenţioasă, ar vrea să evite scandalul, îi răspunse Lily în şoaptă. Crezi că ştie despre mine?

Intrară în spaţiul de lucru şi odăile de probă ale magazinului de modă, descoperind câteva croitorese care coseau sub ferestre de-a lungul peretelui îndepărtat, precum şi o femeie care se afla pe o platformă înălţată, cu spatele la uşă, cu o tânără la picioarele ei, care prindea tivul unei rochii de mătase luxuriante de culoarea

ametistului.

— Nu evit niciodată scandalul, îi răspunse Madame Hebert, de parcă ar fi fost implicată în conversaţie de la bun început. Cei implicaţi în scandal sunt văzuţi. Şi îmi place ca hainele mele să fie văzute. Se întoarse spre Lily, arătându-i o platformă din apropiere. Te-aş fi evitat înainte să devii un scandal, încântătoare Lily. Pe când erai Singuratica Lily.

— O ador pe Madame Hebert. Sesily se adânci într-un divan din apropiere şi îi repetă femeii mai în vârstă: Va avea nevoie de toate cele.

Croitoreasa înclină capul, studiind-o lung pe Lily, apoi spuse:

— *Oui.*

— *Non,* zise Lily. Am nevoie doar de o rochie pentru teatru.

— Valerie. Madame Hebert se întorcea deja, chemând o tânără din apropiere. Adu-mi materialele albastre. Se întoarse spre Lily şi îi spuse: Am câteva rochii care ţi s-ar potrivi şi care necesită ajustări minimale pentru mâine-seară. Dar, aşa cum i-am spus ducelui, restul trusoului va trebui să îl facem în timp.

— Nu e… începu ea să nege, înainte să îşi dea seama de ce spusese franţuzoaica. Trusou?

— Unul dintre cuvintele mele preferate. Seline oftă pe divanul din apropiere, lângă surorile ei. Cea mai bună parte a căsătoriei.

— Păi, a doua cea mai bună parte, zise Seleste sec, făcându-le pe surorile ei să chicotească.

— Lily va descoperi asta, răspunse Seline. Şi cu Stanhope… Ce încântare!

— E teribil de arătos, încuviinţă Seleste.

Sesily însă rămase tăcută, privind-o cu atenţie pe Lily, cu ochi care păreau să ştie prea multe.

— Contele de Stanhope nu se va însura cu mine, zise Lily, întorcându-se spre croitoreasă, care era ocupată să caute prin braţul de rochii pe care le adusese Valerie, alegând în cele din urmă una azurie uluitoare. Când o ridică ca să o privească, Lily aproape icni din pricina culorii

splendide. Este frumoasă, zise ea, întingându-se fără să vrea după ea.

Madame Hebert încuviinţă din cap.

— *Oui.* Şi tu vei fi frumoasă în ea.

I-o înmână lui Lily şi arătă înspre o odaie de probă. Lily făcu cum i se spuse şi se întoarse în câteva minute, în mod şocant rochia potrivindu-i-se aproape la perfecţie.

— Vai, mie, oftă Seleste.

— Asta este, murmură Seline.

Sesily zâmbi larg.

— Nu va şti ce l-a lovit.

Preţ de o clipă trecătoare, cuvintele îi aduseră în minte imaginea lui Alec, cu ochii mijiţi, întinzându-se după ea, aşa cum făcuse în trăsură pe când se întorceau acasă de la balul Eversley. Ce ar fi făcut ca să îi capteze din nou atenţia? Ca să îl facă să o atingă? Să o sărute?

Ar purta rochia aceasta în fiecare zi, tot restul vieţii.

După care îşi aminti că nu era pentru Alec. Era pentru un alt bărbat. Pe care trebuia să îl prindă. În trei zile.

Croitoreasa arătă înspre platforma goală, angajatele ei roind în jurul ei ca nişte albine, începând numaidecât să se agite, lătrând ordine în franceză, prinzând ace cu o viteză extraordinară, de parcă s-ar fi născut cu o perniţă de ace ataşată la încheietura mâinii. Lily nu vorbea franceză îndeajuns de bine ca să ştie despre ce discutau, aşa că făcu tot posibilul să nu se clintească în timp ce femeile se învârteau în jurul ei, mişcându-şi doar ochii, de la surorile Talbot care se aflau pe divanul din apropiere la celelalte persoane din magazin: croitorese, o femeie din colţul încăperii care părea să calculeze înregistrările contabile şi la cealaltă clientă care se părea că terminase proba şi ieşea în clipa aceea din cabină.

Lily făcu ochii mari.

Contesa Rowley îşi coborî privirea peste rochia albastră, studiind croiul, felul în care cădea materialul, tivul, după care îşi ridică din nou privirea spre Lily, cu o licărire cunoscătoare, tulburătoare în ea. Şi când vorbi, rosti calm, ca o regină:

— O va adora.

În încăpere se aşternu liniştea după afirmaţia ei, singura mişcare fiind felul subtil în care cele trei surori îşi îndreptară spatele pe divan.

Lily nu spuse nimic. Era prea înspăimântată ca să o facă.

Contesa însă nu simţea acelaşi lucru.

— Mereu i-a plăcut albastrul.

Nu avea să muşte momeala.

— Mulţumesc, spuse ea, răspunzând intenţionat la aprecierea contesei. Şi mie îmi place mult albastrul.

Contesa îşi arcui o sprânceană blondă.

— Ştii că a venit să mă vadă cu trei seri în urmă.

— Despre cine… începu Seleste.

— A fost cu… interveni Seline.

Sesily ridică mâna, oprindu-le, şi se ridică în picioare, de parcă ar fi putut să o salveze pe Lily de acest moment. De parcă ar fi putut cineva să o salveze pe Lily de acest moment.

Cu trei seri în urmă îl întrebase pe Alec dacă o voia. Cu trei seri în urmă îi spusese că nu.

— Nu te cred, spuse ea.

Era o minciună. De fapt, o credea. Cu trei seri în urmă, se dusese la această femeie, această femeie rece, lipsită de emoţii, impasibilă. Opusul lui Lily. Pe deplin aristocratică şi plină de o perfecţiune londoneză. Şi trecutul lui.

Iar Lily se întorsese acasă şi îl aşteptase.

Iar el nu venise.

Contesa îşi dădu seama că minţea. Zâmbi şi se apropie, părând să fi fost făcută pentru locul acesta, pentru momentul acesta. Arătând ca genul de femeie pe care orice bărbat şi-ar fi dorit-o. Dincolo de scandal.

Dincolo de ruşine.

O cuprinse gelozia în timp ce contesa se apropie, zâmbind uşor, cunoscătoare.

— A venit la mine pentru că a vrut să i se aducă aminte că nu eşti pentru el.

Cuvintele o durură, ca o lovitură dură şi meschină.

Lily refuză să îşi arate sentimentele. Se îndreptă de spate, forţându-se să fie puternică.

— Dacă a venit la tine, *Peg,* atunci te asigur că nu sunt pentru el.

— Bravo, fetiţo, i se păru că o auzi pe una dintre surorile Talbot spunând.

Surprinderea şi furia se războiră pe chipul contesei, dar dispărură într-o clipită, alungate de un calm prefăcut.

— Biata încântătoare Lily! Nu înţelegi? Alec nu e făcut pentru o viaţă, ci cel mai bine folosit o noapte.

Chiar şi fără să înţeleagă pe deplin, cuvintele o biciuiră, iar Lily făcu singurul lucru pe care putea să îl facă, adică se întoarse spre croitoreasă.

— Ai terminat, Madame?

— Nu prea, îi răspunse franţuzoaica din locul ei, lângă tivul rochiei. Dar contesa a terminat.

Lui Lady Rowley nu i se oferi oportunitatea să răspundă, căci croitoreasa pocni din degete şi câteva tinere veniră să o ducă în odaia din faţă.

Seline şi Seleste expirară la unison, iar Sesily înaintă rapid.

— Femeia aia este o zgripţuroaică. Se apropie de ea. Te-ai descurcat foarte bine. M-a impresionat în mod deosebit că i-ai spus pe numele mic.

Numele pe care îl folosea Alec cu ea.

Numele pe care îl folosea cu ea de Dumnezeu ştie când.

Se dusese la contesă. Şi o părăsise pe ea.

— Eu… Se opri, negăsindu-şi cuvintele. Îşi coborî privirea spre mâinile ei şi văzu că îi tremurau. Îşi ridică privirea spre Sesily. Nu ştiu ce să fac.

Sesily o privi în ochi şi o luă de mâini, strângându-i-le tare, ca să le liniştească.

— Fii tare în continuare. Şi nu o lăsa niciodată, dar niciodată, să vadă că tremuri.

— De acord. Seleste şi Seline li se alăturară. Nici pe el.

Lily clătină din cap.

— Nu ştiu la cine vă referiţi.

Sesily zâmbi când o auzi spunând ceea ce se cuvenea să spună.

— Bineînţeles că nu. Dar dacă… Se opri. Dacă ai şti la cine ne referim, adică… Dacă ai şti… Presupun că l-ai alege în locul celuilalt?

Lacrimile ameninţau să o podidească, iar Lily îşi ridică privirea spre tavan, dorindu-şi să le poată goni. Dorindu-şi să poată pleca de acolo. În timp ce Madame Hebert se ridică de la picioarele lui Lily, străbătând camera înspre un dulap plin cu materiale, Lily îşi aminti că Alec nu era o opţiune. Nu fusese nicicând o opţiune. Şi cu două nopţi în urmă, îi arătase foarte clar acest lucru.

Se uită la prietena ei.

— Nu mă vrea.

— Aiureli! exclamă Sesily.

Lily clătină din cap.

— Este adevărat. M-a lăsat singură în casă. Nu l-am văzut de trei zile. S-ar părea că m-a lăsat ca să îşi găsească mângâiere în braţele lui… Se opri şi flutură braţul în direcţia odăii din faţă a magazinului. După o clipă îndelungată, adăugă, cu voce uşoară şi tristă: Da. Da, bineînţeles că îl aleg pe el.

Era prima dată când o recunoştea cu voce tare, iar cuvintele erau deopotrivă înspăimântătoare şi sfâşietoare. Îl dorea. Mai mult decât îşi dorise vreodată ceva.

— Dar el nu mă vrea.

— Of, Lily, spuse Sesily, urcând pe platformă şi îmbrăţişând-o.

Lily auzise mereu că îmbrăţişările prietenelor te făceau să te simţi mai bine, dar nu era cazul acum. Îmbrăţişarea aceea o făcea să se simtă mai rău. O făcea să îşi dorească să se abandoneze în braţele celeilalte femei, să plângă şi să scâncească, şi să îşi aştearnă toată tristeţea şi deznădăjduirea la picioarele lui Sesily.

Dar, cumva, în timp ce îşi dorea asta, descoperi adevărul.

Care o făcu de asemenea să simtă că nu era singură.

— Mai avem o soră, ştiai? spuse Sesily şi dură puţin până Lily se prinse că aceasta schimbase subiectul. Seraphina.

Lily încuviinţă.

— Ducesa de Haven.

A cincea dintre Surorile Soioase, acuzată că ar fi păcălit un duce să se însoare cu ea şi care dispăruse din Londra cu câteva luni în urmă.

O umbră trecu peste chipul lui Sesily.

— Sera nu şi-a putut cuceri ducele. Nu în final.

Uneori, dragostea era imposibilă. Lily înţelegea asta. Doar că nu părea să le înţeleagă pe surorile Talbot, care o priveau cu o hotărâre reînnoită pe chipuri.

— Dar pe ducele *tău* îl vei prinde. Te vom ajuta.

Bineînţeles că nu era posibil, dar era o fantezie minunată.

Lily se trase din îmbrăţişare şi îşi şterse lacrimile, după care îşi dădu seama că Seleste şi Seline li se alăturaseră. Că nu era singură. Că nu era una, ci patru.

Cinci.

În spatele surorilor Talbot se afla franţuzoaica, cea mai venerată croitoreasă din Londra, care ţinea în mâini o bucată de material şi o privea pătrunzător, cunoscătoare.

— Dacă îl alegi… spuse aceasta şi întinse braţele, dând la iveală materialul. Găseşte-l. Poartă asta.

Lily făcu ochii mari în timp ce acceptă materialul oferit, mişcarea ei fiind întreruptă de icnetele scurte, entuziasmate, ale prietenelor ei. Cu materialul în mâini, recunoscu din nou adevărul unic, de netăgăduit.

— Îl vreau.

— Atunci, este al tău, îi răspunse Sesily, pe un ton sec şi cunoscător. Sinceră să fiu, dacă asta nu îl cucereşte, atunci nu poate fi cucerit nicicum.

Capitolul 16

Tartanul: o ţesătură ispititoare?
Sau o modă îngrozitoare?

Alec nu crezu că s-ar fi putut aşa ceva, dar casa din Kensington deţinută cândva de bătrânul Număr Nouă şi soţia acestuia era chiar mai rea decât cea plină de câini.

Evident, Lady Numărul Nouă fusese colecţionară. De toate cele.

Pe parcursul celor trei zile de când locuia în casa părăsită din apropiere de Regent Street – Settlesworth îi menţionase ceva despre un accident cu barca în zona de nord a ţării care îi răpusese tragic pe Ducele şi Ducesa Numărul Nouă, împreună –, Alec fusese copleşit de mese pline cu animale în miniatură, rafturi încărcate cu bibelouri din porţelan şi bufete cu uşi din sticlă pline până la refuz cu servicii de ceai. Îi trecu prin minte că atunci când reduseseră personalul din această casă la minimum, păstraseră câteva servitoare tocmai pentru a şterge de praf colecţia nebunească de articole inutile.

Îi mai trecu prin minte, când intră în casă în toiul nopţii, întâmpinat de Angus, care dădea cu sălbăticie din coadă, ratând la mustaţă o masă mai joasă plină cu clopoţei mici din porţelan, că ar fi trebuit să aleagă o altă casă. Nu era un loc potrivit pentru animale; nici patrupede, nici bipede.

Se lăsă pe vine ca să salute cum se cuvine câinele:

— Bună seara, prietene.

Angus se aplecă, să fie scărpinat, oftând de plăcere când simţi atingerea lui Alec.

— Măcar ne avem unul pe celălalt. Îşi ridică privirea, uitându-se prin hol. Unde e Hardy?

Nu fu chiar surprins de faptul că cel de-al doilea câine lipsea. Hardy îşi petrecuse ultimele trei zile oftând şi rătăcind aiurea prin casă, de parcă ar fi tânjit după dragostea lui pierdută.

Ca şi când nu şi-ar fi lăsat amprenta pe fiecare părticică din el într-o săptămână, de când o cunoscuse, îi

distrusese şi câinii.

Fusese cel mai dificil lucru pe care îl făcuse vreodată, să se întoarcă la Casa cu Câini în noaptea aceea, hotărât să îşi găsească o locuinţă nouă, în care să nu îi ameninţe viitorul. De unde să o poată păzi de la distanţă.

Când intrase, o găsise adormită în salonul de primire, câinii lângă şemineul din apropiere.

Dacă nu ar fi simţit în continuare mirosul parfumului lui Peg pe tartanul lui, poate că nu ar fi reuşit să plece de lângă ea. Dar o făcuse. Şi acum se alesese cu un câine nefericit.

Oftând la rândul lui, se ridică, urcând pe scara centrală înspre dormitorul care fusese pregătit pentru el, Angus urmându-l în întuneric. Hardy avea să supravieţuiască. Urma să îşi reia viaţa lui obişnuită şi să se întoarcă la felul lui de-a fi după ce se întorceau în Scoţia.

Alec spera doar că la fel putea să facă şi el.

Timpul se scurgea, iar Scoţia i se înfăţişa ca o promisiune. Un loc în care nu avea să şi-o amintească pe Lily. Frumuseţea ei. Zâmbetul ei. Puterea ei. Toate felurile în care îşi dorea…

Să o iubească.

Clătină din cap, alungând gândul acela perfid şi şovăitor. Nu o iubea. Nu avea să o iubească.

Nu o putea iubi.

Trebuia pur şi simplu să se ferească de ea timp de trei zile.

Trei zile.

Trei zile în care să găsească tabloul, să îl distrugă. Să îi ofere lui Lily viaţa pe care o merita. Avea să îi înapoieze viaţa. Şi ea urma să îşi aleagă una dintre variantele ei infinite de viitor şi să îşi trăiască viaţa nemăsurat de puternică, frumoasă şi strălucitoare.

Fără el.

Îşi petrecuse ziua cu West şi cu Regele, încercând să stabilească cel mai probabil loc unde era ţinut tabloul înainte de expoziţie. Plănuindu-şi paşii pentru seara următoare, când Hawkins urma să iasă pe scenă în faţa

întregii societăţi, iar Alec avea să cotrobăiască prin odăile dosnice ale teatrului.

Şi în timp ce o făcea, în timp ce o proteja, Lily urma să fie într-o lojă, deasupra scenei, şi să se îndrăgostească de Stanhope.

Scrâşni din dinţi la gândul acesta.

Aşa era cel mai bine pentru ea. Aşa avea să supravieţuiască situaţiei: bârfelor, zvonurilor, adevărului. Era evident că Stanhope era îndrăgostit lulea de ea şi dispus să îi treacă cu vederea trecutul. Şi banii erau de folos, fără îndoială. Dar părea un tip de treabă.

Pe care Lily îl merita. Care într-o zi ar fi putut fi demn de dragostea ei.

Spre deosebire de Alec.

Expiră cu putere, cotind pe coridor înspre ceea ce era numit cu amabilitate dormitorul stăpânului, dacă ignorai rafturile lungi cu figurine şi gunoaie inutile colecţionate, dorindu-şi să doarmă. Măcar în noaptea asta nemistuit de crize de autodispreţ şi de dorinţa aproape de nesuportat de-a se ridică şi de-a se duce la Lily. De-a cădea în braţele ei şi de-a face dragoste cu ea, până ce trecutul dispărea şi rămânea doar cu prezentul.

Până rămânea doar cu ea.

Clătină din cap, întinzând mâna spre mânerul camerei, disperat să şi-o scoată din minte, deşi ştia că nu putea s-o facă. Deşi ştia că urma să intre în odaie, să se dezbrace şi să se ducă la culcare aţâţat din pricina amintirilor mâinii, gurii şi minţii ei.

Se lăsă cu fruntea pe uşa mare de mahon, cuprins de ruşine şi dorinţă, disperat să se întoarcă şi să se îndrepte spre Grosvenor Square, şi să o posede. Să o facă a lui. Să se desfete cu ea şi să dea naibii orice consecinţe.

Se forţă să îşi calmeze respiraţia, să îşi liniştească mâinile.

Trei zile. Putea sta departe de ea timp de trei zile.

Deschise uşa, deja îngrozit de decorul aglomerat al odăii, de patul mic cu picioare fusiforme şi de baldachinul lui fragil. Înăuntru, lumina de la lumânări se revărsa pe

podea, caldă şi aurie, Hardy îşi ridică capul din locul lui de la baza patului, lovind zgomotos cu coada cuvertura greoaie.

Dar Alec nu se uita la câine.

Ci se uita la Lily, care dormea dusă în mijlocul patului, învăluită de lumina aurie a lumânărilor.

Îmbrăcată doar cu tartanul lui.

Un bărbat mai bun ar fi lăsat-o acolo. Ar fi închis uşa şi ar fi găsit un alt pat. O altă casă. O altă ţară.

Un bărbat mai bun ar fi avut forţa necesară ca să o protejeze de el însuşi, cel mai mare pericol cu care urma să se confrunte vreodată.

Bărbatul care avea să o revendice, să o păstreze… Deşi era cu disperare nedemn de ea.

Dar el nu era un bărbat bun.

Îşi încleştă mâna pe mânerul uşii. Încercase să fie. Îşi dorise să fie. Dar acum, aici, văzându-i perfecţiunea desăvârşită, nu mai avea forţa necesară pentru asta.

Tânjea după ea. O voia. Şi-o dorea.

Fusese mereu doar ea.

Şi în clipa aceea, tot ce era, tot ce avea să fie vreodată, îi aparţinea. Şi în noaptea asta, poate că se putea păcăli singur în a crede că şi ea era a lui.

Se uită la Hardy şi arătă spre coridor.

— Afară.

Câinele ascultă instantaneu porunca…

Alec închise uşa, îndreptându-se deja spre ea. Se opri lângă pat, privind-o în timp ce dormea, cu părul ca o revărsare de flăcări arămii peste cearşafurile proaspete. Patul nu era prea mic. Era mărimea perfectă pentru ea, făcând-o să pară o regină a zânelor în locaşul ei. Ea se mişcă, un umăr gol făcându-şi apariţia de sub tartanul roşu: rozaliu, perfect şi ademenitor. Nu se putu abţine. Gemu.

Ea deschise ochii când auzi sunetul, găsindu-i imediat pe ai lui, ca şi când universul i-ar fi conectat printr-o sfoară. Nu tresări când îl văzu, aşa cum era de aşteptat când vedeai un bărbat de mărimea lui la marginea patului. În schimb, zâmbi, uşor şi somnoroasă, iar Alec se încinse de o

plăcere imorală.

— Ai venit acasă.

Îl aşteptase.

— Cum m-ai găsit?

Ea zâmbi şi mai larg.

— Nu eşti singurul care are acces la Settlesworth, Excelenţă. Se uită la masa aflată la câţiva paşi de ei, care adăpostea o mulţime de animale din porţelan. Cu toate că nu m-am gândit că această casă ar fi chiar pe gustul tău.

Poate că ar fi râs dacă nu şi-ar fi dorit-o atât de mult. Dacă nu ar fi fost atât de zdrobit de prezenţa ei.

— De ce ai venit, Lily?

Ea clipi, iar el se dispreţui pentru îndoiala care îi scăpară în privire.

— Am… Se opri. Respiră adânc. Îl privi în ochi, cu o convingere înnoită. Am venit pentru tine.

I se tăiară genunchii, dar se împotrivi imboldului de-a se duce la ea. De a o atinge. De a ceda în faţa dorinţei. Cumva. În schimb, Alec spuse:

— Mama mea a fost englezoaică.

Urmă o pauză. Apoi ea zise:

— Şi a mea.

El ignoră răspunsul, încărcat de umor, iar ochii ei licăriră, făcându-l să o dorească mai mult ca până atunci, întrucât ameninţa să izbucnească în râs. În timp ce îl ispitea mai mult decât crezuse vreodată că ar fi fost posibil.

— Era frumoasă. Tatăl meu era înnebunit după ea. Zice-se.

— Zice-se?

— Până să vin eu pe lume, nu mai ţineau unul la celălalt. Trăiau în Scoţia, în regiunea muntoasă, iar el se ocupa de distileria familiei. Îl crezuse avut şi cu pământ, şi aşa era, dar afacerea, moşia aferentă, nu era condusă de alţii. Era condusă de membrii familiei Stuart, aşa cum se întâmplase generaţii la rând. Era genul de bărbat care secera grâu, tundea oi, repara acoperişuri cu smoală şi curăţa boxele de bălegar. Iar ea a dispreţuit toate astea.

Ea se ridică în şezut în timp ce el vorbi, cu tartanul

familiei Stuart înfăşurat în jurul ei, cu părul ei arămiu lăsat pe umeri, iar el se împotrivi imboldului de a o sorbi. Se concentră pe poveste – cândva un avertisment, acum o profeţie.

— Nu era făcută pentru Scoţia, obişnuia tatăl meu să spună. Era prea perfectă. Zveltă ca o trestie, dar de neînduplecat. Nu suporta frigul, umezeala, sălbăticia. Ne-am mutat în sud, spre graniţă, pe o altă moşie deţinută de familie. Iar tatăl meu a crezut că apropierea de Anglia avea să o schimbe. Să o aducă înapoi pe fata pe care o iubise cândva.

— Nu aşa funcţionează lucrurile.

Apucă tartanul, în dreptul sânului, materialul ispitindu-l cu mici scăpărări de umbre.

— Mi-ai spus cândva că dragostea este o promisiune puternică. Şi aşa era. Tatăl meu a învăţat asta pe propria piele. Şi eu la fel.

Ea făcu ochii mari, iar el urî tristeţea din ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Ne-a părăsit.

Lily deschise gura şi inspiră uşor, tăcută.

— Când?

Voia să o atingă mai mult decât voia să respire, dar povestea aceasta, istorioara aceasta profetică, trebuia să fie spusă.

— Dacă mă gândesc bine, ne-a părăsit inimile cu mult timp înainte să ne părăsească cu adevărat. Nu îmi amintesc să fi fost vreodată fericită.

Ea nu îşi întoarse privirea de la el.

— Nici măcar cu tine?

— Mai ales cu mine. Eram pe deplin scoţian. Prea mare. Prea necizelat. Când veneam de pe câmp, ea obişnuia să clatine din cap, dezamăgită, şi spunea, sieşi şi mie deopotrivă: „Nu te potriveşti deloc”.

Sprâncenele ei părură a fi cusute împreună.

— Ce înseamnă asta? Nu te potriveai unde anume?

— Aici, şopti el, cuvântul aspru, când îşi aminti. După-amiaza din parc. Când mi-ai spus că nu ai mai primit un

cadou de ziua ta de când erai copil?

Ea înclină din cap, în semn de întrebare tacită.

— Cred că tu ai avut parte de cel mai bun scenariu posibil. Mă îndoiesc că mama a ştiut vreodată când era ziua mea.

Ce lucru ridicol îşi amintea! Era bărbat în toată firea, avea treizeci şi patru ani, şi el se gândea la zilele de naştere din copilărie de parcă ar fi contat. Îşi drese vocea. Încercă să fie calm.

— În cele din urmă a fugit. Fusese bolnavă luni de zile – oftică – şi era convinsă că era din cauza Scoţiei. Că o omora. Îşi întoarse privirea. Mă întreb deseori dacă credea cumva că eu sunt de vină.

— Nu credea, spuse Lily, iar el nu reuşi să nu o privească. Să nu se uite în ochii ei cenuşii şi să soarbă siguranţa din ei. Nu ai fost tu de vină.

Şi, preţ de o clipă trecătoare, se întrebă oare ce ar fi devenit dacă ar fi avut-o pe Lily atunci, când întreaga lui lume se prăbuşise în jurul lui.

Poate că l-ar fi salvat. Poate că l-ar fi iubit. Poate că i-ar fi născut fetiţe frumoase, roşcate şi perfecte, care ar fi purtat hăinuţele pe care le cususe ea şi i-ar fi dres lui inima.

În schimb…

— A murit la nici două săptămâni după ce s-a întors în Anglia.

Lily îi icni numele şi se întinse spre el, dar el se dădu mai încolo, să nu îl poată atinge, neavând încredere în el însuşi de l-ar fi atins.

— Nu ai ucis-o tu.

— Ştiu, zise el. Dar nici nu am salvat-o.

Ea clătină din cap.

— Nu ne poţi salva pe toate.

— Când am fost îndeajuns de mare, am fugit şi eu. În Anglia. La şcoală. Tatăl meu… Se opri.

— Ce e cu el? întrebă ea, coborându-şi privirea spre mâna lui, spre cicatricea care îi amintea în fiecare zi de tatăl lui.

După care îl privi. Mai frumoasă decât ar fi trebuit să

fie vreodată o femeie.

— La şcoală ne-au pus să învăţăm miturile.

Ea se încruntă, frumoasă şi confuză, dar el nu îi dădu răgaz să răspundă.

— Ni s-a cerut să le traducem din greacă, şi toţi băieţii au urât proiectul. Regele a făcut tot posibilul să scape de el. M-a plătit de mai multe ori ca să fac treaba în locul lui.

Lily zâmbi, întorcându-se pe o parte, tartanul alunecând pe ea, ca o şoaptă de lână pe pielea ei.

— Tu nu ai încercat să scapi de studii?

— Nu-mi permiteam acest lux.

Ea încuviinţă.

— Nu erai încă duce.

Bruta Scoţiană.

El clătină din cap, privind felul în care materialul se agăţa de curba şoldului ei, de ridicătura sânului.

— Ştii despre Selena?

Ea zâmbi, scurt şi dulce.

— A fost zeiţa lunii.

El încuviinţă.

— A mai fost şi sora Soarelui şi a Zorilor, fiica lui Titan şi de o frumuseţe mai presus de cuvinte. A fost copila scandaloasă, cea schimbătoare şi tulburătoare. Putea mişca fluxul şi refluxul, lumina cerul şi oferi adăpost pentru faptele infame ale lumii, dacă dorea. Soarele se arăta zilnic, la fel şi Amurgul, dar Luna era ca bucuria. Hotărâtă şi inconsecventă. Era regina nopţii.

Lily îl privi atentă, absorbită, iar pe el îl mâncau degetele de dorinţa de a o atinge, dar se ţinu totuşi la distanţă de ea.

— Într-o noapte, pe când străbătea cerul, lumina ei a căzut peste un păstor care dormea.

— Endymion, şopti Lily, absorbită.

El încuviinţă.

— Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată: liniştit, bun şi tot ce îşi dorise vreodată. Selena s-a îndrăgostit numaidecât.

În pofida faptului că era conştientă de faptul că nu

aveau cum să fie împreună. Nu putea fi cu el, nu în fiecare zi. Nu toată ziua. Timpul pe care îl putea petrece cu el era limitat. Efemer.

Ea se ridică atunci, ţinând materialul aproape, acoperindu-şi toate părţile frumoase, secrete, toate părţile pentru care el ar fi dat totul ca să le vadă.

— Alec… spuse ea, ca şi cum, dacă ar fi oprit mitul, ar fi putut opri cursul pe care îl urma povestea lor.

— Acesta s-a trezit pe când ea se afla deasupra lui şi, văzându-i frumuseţea de nesuportat, s-a îndrăgostit şi el instantaneu de ea. Dar nu putea suporta să stea fără ea, nici măcar o zi. Nici măcar o clipă. Nici măcar o suflare. Aşa că i-a implorat pe zei să îi dăruiască un somn etern, ca să nu ştie vreodată cum era să trăiască fără ea. Alec îşi înălţă mâna, în sfârşit, ridicând o buclă arămie lungă de pe umărul ei, privind-o cum îi alunecă printre degete, ispitindu-l cu o promisiune mătăsoasă, făcându-l să îşi dorească să îşi lege încheieturile mâinilor cu părul acela uimitor şi să rămână pentru totdeauna prizonierul ei.

— Ar fi acceptat şi numai o părticică din ea, dacă asta însemna că ar fi putut avea ceva din ea, zise el.

Ea îşi desfăcu buzele şi inspiră scurt, iar Alec îşi dori să o sărute.

— Ce s-a întâmplat?

— Zeus i-a îndeplinit dorinţa. Endymion a dormit pe vecie, fără să îmbătrânească şi fără să moară. Iar ea venea noaptea la el şi îl veghea cu frumuseţea ei.

— Nu, spuse ea, ochii ei cenuşii licărind brusc. Nu au fost niciodată împreună?

Alec îşi duse mâna spre obrazul ei, ştergându-i cu degetul mare singura lacrimă ce i se scurse din ochi, înainte ca aceasta să îi vicieze pielea perfectă.

— Au fost împreună pentru eternitate, răspunse el, cu voce joasă şi groasă de dorinţă. El a visat pentru vecie… mereu că ţinea luna în braţe.

Tăcerea se aşternu între ei, prelungă; privirile li se întâlniră, iar Alec îşi dori să înveţe lecţia pe care încerca să i-o dea ei. Că dragostea nu însemna întotdeauna fericire.

Că prea adesea însemna tristeţe.

Şi atunci ea îşi ridică mâna spre a lui, apăsându-i palma pe obrazul ei.

— Nu vreau să ţin luna în braţe, Alec, şopti ea, fără strop de ezitare în ochii ei cenuşii. Vreau să te ţin pe tine.

Îşi dădu jos tartanul, care se strânse în jurul şoldurilor ei, dezvelind-o în faţa lui, perfectă în lumina aurie a lumânării. Alec urmări materialul, lăsându-se pe genunchi lângă pat, neputând sta în picioare din pricina dorinţei. Îşi lăsă capul în jos şi îi şopti numele, o ofrandă adusă în templul ei.

Ea îl atinse, într-un mod minunat, înfigându-şi degetele în părul lui.

— Alec, şopti ea, te rog. Te rog alege-mă.

De parcă ar fi putut alege orice altceva.

El îşi înălţă capul, întinzându-se după ea, prinzând-o cu mâna, ţinând-o nemişcată.

— Fii sigură, Lily, şopti el. Fii sigură că mă vrei. Sunt necizelat şi nerafinat şi nu voi fi niciodată demn de tine. Dar îmi lipseşte forţa ca să-ţi refuz ceea ce îţi doreşti.

Ea făcu ochii mari preţ de o clipă, după care vorbi, cuvintele ei fierbinţi şi limpezi precum soarele:

— Nu sunt o copilă. Ştiu ce vreau. Ştiu care sunt consecinţele gândurilor mele. Ale acţiunilor mele. Mă cunosc pe mine însămi. Ştiu ce va urma. O doresc, Alec.

Dacă cuvintele nu îl înfrânseseră, mişcarea avea să o facă, felul în care se aplecă înspre el, buzele ei la o răsuflare distanţă de ale lui.

— O *vreau.*

Şi fu al ei. Pentru o noapte. Pentru eternitate.

Capitolul 17

Ducele Diluat osândit de dorinţă!

O sărută de parcă ar fi fost făcută din aer.

De parcă ar fi fost tot ce şi-a dorit vreodată. De parcă ar fi fost ispită şi păcat, şi el nu se putea înfrâna.

Iar ea se desfăta în sărutarea lui, trecându-şi mâinile prin părul lui, apoi în jos pe umerii lui şi peste braţele lui masive, dorindu-şi ca el să fie mai aproape. Să fie pe pat, cu ea. Se trase în spate ca să îi spună asta, să îl implore să se apropie de ea, şi văzu că el o privea deja, cu ochii lui căprui aproape negri, buzele durându-l de la sărutul la care îi răspunsese bucuroasă.

— Alec, şopti ea.

— Orice, spuse el. Sunt al tău.

„Al meu”.

Oare de cât timp îşi dorise asta? De cât timp tânjise după aşa ceva? Câte nopţi nu dormise, dorindu-şi pe cineva ca el, nemăsurat de puternic, bun şi eroic, să o găsească? Să o revendice?

Să o iubească?

Închise ochii la gândul acela, ştiind că cerea prea mult. S-ar putea să nu o iubească. Dar, în noaptea aceea, cât timp se afla acolo, cu ea, îl putea iubi ea pe el. Şi posibil să fi fost de ajuns.

— Al meu? şopti ea.

El o privi cu atenţie, privirea lui zăbovind pe chipul ei, de parcă ar fi încercat să o memoreze, iar ea făcu la fel, studiindu-i frumuseţea puternică, imposibilă, şi dorindu-şi să îi fi spus adevărul. Pentru totdeauna.

— Al tău, şopti el.

Cuvântul părea murdar, rostit de el. Iar ea şi-o dori cu atât mai mult.

Clătină din cap.

— Dar eu sunt cea înfăşurată în drapelul tău.

El îşi plecă privirea, peste sânii ei goi, spre materialul adunat în jurul taliei ei. Se întinse spre el, trecându-şi aproape imperceptibil degetele peste el, după care o privi, încruntat.

— Nu e drapelul meu. Pare tartanul familiei Stuart, dar este prea moale.

Ea încuviinţă.

— E caşmir. Croitoreasa mi l-a dat înainte să plec, azi-dimineaţă…

Se opri, nevrând să se gândească la croitoreasă. La motivul pentru care mersese acolo. Ca să îşi facă o rochie pentru teatru. Pentru un trusou.

Nevrând să se gândească la cealaltă femeie care fusese acolo. Femeia lui.

Cu toate acestea, Alec nu avea să o lase să se gândească la acele lucruri. Ochii lui căprui, frumoşi, o captivară.

— Ştiai că avea să mă înfrângă.

Lily zâmbi.

— Speram să o facă.

El o sărută apăsat pe umăr.

— Aici, şopti el către pielea goală. Asta am văzut când am intrat în cameră. Umărul acesta, gol şi perfect pe tartanul meu. Şi tu…

Îşi coborî buzele, peste clavicula ei, peste curbura sânului ei. Tu… frumoasă ca o regină scoţiană.

Îi cuprinse sfârcul cu gura, tachinându-l până se întări, iar ea îl implora să îi dea tot ce avea să îi ofere, să o lingă şi să tragă de ea, chiar dacă ştia că ar fi trebuit să se împotrivească. Ştia că ar fi trebuit să îi fie ruşine. Dar cu Alec, nimic nu părea ruşinos. Nimic nu părea greşit. Avea impresia că momentul acela… era scopul ei. Că el era destinul ei. Ţipă din pricina senzaţiei, iar el se domoli, chinuindu-i carnea încordată, zgâriind-o uşor cu dinţii, făcând-o să îi spună numele printre gâfâieli şi să îşi dorească mai mult.

El îşi înălţă capul.

— Aşa îţi place, *mo chridhe?*

Ea îl mângâie pe umeri, apoi îşi mişcă mâinile în sus, cuprinzându-i faţa, ca să i-o încline spre ea şi să îl sărute. Şopti aproape de buzele lui:

— Îmi place oricum doreşti tu.

El preluă controlul asupra mângâierii, vârându-şi adânc limba în gura ei şi revendicând-o. Însemnând-o. Asigurându-se că nu avea să mai fie în stare vreodată să se

gândească la sărutări fără să se gândească la el. La clipa aceea. La noaptea aceea.

O sărută cu mângâieri lungi, lipsite de grabă, zăpăcind-o cu o plăcere delicată, păcătoasă, încât aproape că nu observă că îi dăduse tartanul la o parte din poală. Apoi îi simţi degetele mângâind-o, cercetând mai adânc cu mângâieri lungi, lente, iar ea observă. Limpede.

Se zvârcoli sub atingerea lui, oftându-şi plăcerea în gura lui.

— Ai gust de mentă, spuse el după ce o linse lung pe buze. Cum se poate aşa ceva?

— Sesily.

Oftă, disperată să poată gândi în timp ce degetele lui se jucau şi o ispiteau, făcându-i promisiuni legate de ce avea să urmeze.

Alec ridică o sprânceană, cu o privire amuzată.

— Un alt şiretlic al celor din familia Talbot?

— Am vrut să am un gust bun, spuse ea, îmbujorându-se.

El o privi în ochi preţ de o clipă îndelungată, vârându-şi degetele adânc, iar ea icni o dată, de două ori, după care el şi le retrase, ducându-le la gură, aşa cum făcuse în trăsură cu câteva zile în urmă. Ea dogori precum soarele în timp ce îl privi vârându-le adânc în gură, gustându-i secretele, imaginea făcând-o să tânjească dureros de tare.

— Ai un gust minunat. N-ai nevoie de mentă. Se aplecă din nou spre ea, lingând-o pe maxilar, înspre ureche. Mi-ar plăcea să te mănânc.

Obrajii i se făcură ca para focului când îl auzi şi avu impresia că avea să moară de ruşine când îi simţi degetele reluându-şi mişcarea, afundându-se, rotindu-se, apoi dispărând din nou, ridicându-se ca să picteze alene vârful unui sân cu mişcări lente, umede.

— Să te mănânc, fătucă?

Înainte să apuce să îi răspundă, el se mişcă din nou, coborând pe corpul ei, lingând şi sugând, până ea oftă de plăcere şi îl ţinu aproape de ea, tânjind după mai mult. El repetă totul cu celălalt sân, lăsând-o ameţită de dorinţă,

tânjind după un lucru pe care nu îl putea numi.

Îi ridică faţa spre a ei.

— Alec, şopti ea, zvârcolindu-se pe patul care scârţâia. Te rog. Vino la mine.

Atunci el clătină din cap.

— Nu am terminat degustarea, dragoste.

Dragoste.

Când auzi cum o dezmierdă, se zvârcoli din nou, cu atât mai mult cu cât el o mişca, trăgându-i picioarele spre marginea patului şi – închise ochii – desfăcându-i larg coapsele.

— Lasă-te pe spate, spuse el, aspru, profund şi scandalos.

Ea clipi.

— Nu vei…?

— Să gust din tine, zise el, plimbându-şi mâinile masive în sus pe picioarele ei, peste pielea moale de pe interiorul coapselor, făcându-i inima să îi bată nebuneşte pe măsură ce îşi mişcă degetele tot mai sus, până deveniră o promisiune primejdioasă la îmbinarea coapselor ei.

O privi preţ de o clipă îndelungată, până ea închise ochii din pricina privirii lui încinse.

În cele din urmă, o sărută apăsat pe pielea moale a unei coapse şi spuse:

— Eşti perfectă aici… Nu că aş fi surprins. Netedă şi umedă şi disperată după mine, nu-i aşa?

— Nu ştiu, spuse ea, temându-se brusc de ceea ce urma să facă, de senzaţiile pe care avea să i le stârnească.

El mârâi când o auzi.

— Eşti. Eşti cel mai perfect lucru pe care l-am atins vreodată. O sărută pe pielea de pe coapsă. Mă supui cu trupul tău.

Incapabilă să se oprească, se ridică înspre el, tânjind după atingerea lui.

— Îţi aparţine, şopti ea. Cu totul. Sunt a ta.

El mârâi, ciugulindu-i interiorul genunchiului, după care îi ridică piciorul şi i-l puse, şocant, minunat, pe umăr.

— Ai înţeles greşit, dragoste. Nu eu deţin, ci tu. O

sărută apăsat pe cârlionţii care îi ascundeau căldura. Buzele tale au gust de Scoţia, şopti el înspre miezul ei. Dar aici ai gust de rai.

După care o sărută în locul acela secret minunat, iar ea icni de şoc şi plăcere, şi făcu cum i se spusese, se lăsă pe spate, în timp ce el o linse şi se desfătă cu ea. Ea îi oftă numele, ducându-şi mâinile spre capul lui, înfigându-şi degetele în părul lui.

— Alec, şopti ea. Sunt a ta. Pentru vecie.

Cuvintele părură să îl dezlănţuie, să îl facă sălbatic, disperat, imoral şi minunat; mârâi gutural, vibraţia pe care o simţi în miezul ei făcând-o la fel de sălbatică. La fel de disperată. Îşi încleştă degetele în şuviţele lui brunete şi nu ezită să îl apese de ea, să se împingă în el.

El îşi vârî mâinile sub ea, ridicând-o, ţinând-o sus, ca pe un banchet, iar ea strigă în timp ce el linse, găsindu-i secretele, dându-i tot ce îşi dorise vreodată.

— A ta, şopti ea de nenumărate ori şi, în cele din urmă, în timp ce o urcă pe culmi tot mai înalte, el îi smulse cuvintele cu un strigăt sălbatic, puternic.

El îşi înălţă capul când o auzi, lăsând-o acolo, pe marginea prăpastiei spre ceva splendid. O sărută uşor pe coapsă, lingând în cercuri mici, până ea se uită la el, în ochii lui magnifici, în timp ce el o privea ţintă.

— Te-ai oprit.

El nu se mişcă vreme îndelungată, după care se aplecă în faţă şi suflă uşor prin cârlionţii ei închişi la culoare. Ea se zvârcoli, îl strigă.

— Cum să o dovedesc? spuse el, alene, cu privirea încătuşată pe miezul ei.

— Ce să dovedeşti?

— Că eu sunt al tău.

Nu avea timp pentru asta.

— Alec. Te rog.

El îi linse miezul, prelung, abundent şi scandalos, ea ţipă, iar el zâmbi, larg şi minunat, şi spuse:

— Eu sunt al tău, *mo chridhe.* Ce să fac ca să o dovedesc? râse, jos, gutural. Da. Spune-mi la ce te-ai

gândit chiar acum, de tot corpul ţi s-a făcut rozaliu în lumina lumânării.

— Ştii la ce, oftă ea, aproape scâncind.

— Ştiu, zise el, de parcă ar fi avut tot timpul din lume. Dar vreau să-mi porunceşti, dragoste. Vreau să fii zeiţa mea. Iar eu, servitorul tău. Vreau să-ţi cunoşti frumuseţea. Mândria. Perfecţiunea. Vreau să o onorez. Cu fiecare părticică din mine.

Cuvintele lui o aprinseră.

Nu conta că erau pline de nebunie.

Îl privi, disperată să îi simtă din nou gura.

— Atunci, aşa fă.

El ridică o sprânceană, întrebător.

— Spune-o. O linse din nou, iar ea se încordă ca un arc. Onorează-mă, Alec.

Cuvintele o inundară cu plăcere.

— Onorează-mă, Alec.

— Venerează-mă, Alec.

Ea închise ochii.

— Venerează-mă, Alec.

— Sărută-mă, Alec.

— Sărută-mă, Alec.

Aşa făcu, scoţând-o din minţi, făcând dragoste cu ea, degustând-o prin mângâieri lente, ridicând-o spre el ca un festin. Ea îşi apăsă şoldurile de el, continuând litania, repetând-o la nesfârşit, până găsi din nou prăpastia, iar de data aceasta el nu se opri, nici măcar când ea se prăbuşi peste margine, mâinile, gura şi limba lui fiind singurele lucruri perceptibile în acea răscoală de plăcere.

Şi în timp ce se agăţa de el şi striga poruncile pe care el i le dăduse, adăugă încă una:

— Iubeşte-mă, Alec.

Iubeşte-mă.

Şi aşa făcu. În clipa aceea, chiar dacă nu avea să se mai întâmple vreodată, o iubi. Ea o ştia.

În timp ce coborî de pe culmile plăcerii, se întinse după el, trăgându-l spre ea, tânjind după mai mult din el, după el în întregime. El veni la ea, urcându-se peste ea,

patul – deopotrivă prea mic şi în acelaşi timp de mărimea perfectă pentru că îl ţinea îndeajuns de aproape ca să o atingă – scârţâind odată cu mişcarea, în timp ce el o împinse pe spate şi se aplecă, sărutând-o apăsat, cald şi minunat pe maxilar, până la ureche.

Ea întinse mâna spre tivul kiltului, descoperindu-i pielea caldă şi musculoasă sub lână. Îl mângâie în sus pe coapsa lungă şi tare, tot mai sus, tot mai sus, descoperind doar piele caldă şi goală. Nu îşi putu ascunde şocul.

— Nu porţi nimic pe dedesubt.

El îşi înălţă capul, privind-o în ochi.

— Nu.

— Sesily se întreba.

El o sărută profund.

— Sesily îşi poate găsi propriul scoţian pentru această descoperire. Eu sunt revendicat.

Al ei.

Cuvintele îi dădură curaj, aşa că urmări pielea goală spre partea din faţă, unde era încordat pentru ea, tare şi fierbinte şi…

El şuieră de plăcere când îi simţi atingerea.

— Lily.

— Eşti magnific, şopti ea.

— Sunt prea mare. O bestie.

Ea îl mângâie, cu mişcări lungi şi pasionale.

— Eşti prea perfect. Un bărbat.

El închise ochii şi îşi puse fruntea pe a ei.

— Mulţumesc.

Era ceva în cuvintele acelea. O durere care nu îi plăcea. O îndoială pe care nu o dorea. Se opri.

— Alec?

El clătină din cap.

— Nu te opri. Dumnezeule, Lily. Nu te opri.

Nu se opri, ci îl mângâie din nou şi din nou, desfătându-se cu mărimea şi puterea lui.

— Aş vrea să discutăm despre o chestiune minoră.

El râse şuierător.

— Cuvântul „minoră” e puţin neliniştitor când eşti cu

mâna acolo, fătucă.

Lily îl mângâie, cu mişcări lungi şi drăgăstoase, până el gemu de plăcere, sunetul stârnindu-i şi ei un sentiment similar.

— Îmi place asta, şopti ea.

— Te asigur că nici pe jumătate din cât îmi place mie. Se opri, apoi o sărută, furându-i minţile preţ de o clipă. Despre ce ai vrea să vorbim?

Îi era greu să îşi aducă aminte.

— Eşti în continuare îmbrăcat.

El o privi în ochi.

— Şi?

Era rândul ei să sărute, să mângâie, să îi taie respiraţia şi să îi fure minţile. Şi, în cele din urmă, să şoptească:

— Şi te vreau… fără veşminte.

El închise ochii.

— Cred că nu ar trebui…

— Eşti al meu? şopti ea. Cu adevărat?

El îi deschise brusc.

— Pentru totdeauna.

Cuvintele o stârniră. Aduseră cu ele lumina.

— Atunci dovedeşte-o, Alec. Onorează-mă! Sărută-mă!

De data asta se opri la ultima poruncă.

El însă nu.

— Iubeşte-mă, şopti el.

Iar ea spuse adevărul:

— Te iubesc.

El închise din nou ochii, iar ea văzu durerea scânteind peste trăsăturile lui, de parcă cuvintele fuseseră un blestem, nu un dar. Îndoiala pâlpâi adânc în fiinţa ei.

— Îmi pare rău, şopti ea, invocându-i privirea prin propria teamă. Nu pot opri adevărul. Te iubesc.

Alec nu îi răspunse, ci doar se mişcă, oferindu-i exact ce îşi dorea. Se ridică, se dezbrăcă, dezvăluindu-şi măreţia, pieptul lat şi încordat, muşchii tari şi compacţi ai abdomenului, care coborau spre partea aceea a lui ce

părea să tânjească după ea la fel de mult precum tânjea ea după el.

Se întoarse la ea, patul scârţâind sub greutatea lui, iar ea se întinse spre el, desfăcându-şi picioarele în timp ce el se mişca între ele, lăsându-se peste ea, sprijinindu-se în braţe ca să nu se lase cu toată greutatea pe ea, protejând-o cu mărimea lui.

— Nu-ţi cere niciodată iertare pentru asta. O voi preţui. Pentru totdeauna. Chiar şi atunci când vei descoperi cât de nedemn sunt de asta.

Ea se încruntă, dar nu fu în stare să îi ceară să îi explice, pentru că el o săruta deja, o mângâia, o îndruma, o proteja. Alunecă în ea într-un moment perfect, glorios, făcând-o să ofteze şi să icnească şi să se agaţe de el în timp ce el se mişcă într-un ritm perfect, privindu-i reacţiile, găsind locurile în care îl dorea cel mai mult, oferindu-i tot ce îşi dorea şi, în cele din urmă, după ce descoperi ritmul lor, legănându-se în ea, apăsându-se şi rotindu-se şi urcând-o tot mai sus pe culmi, până ea îi ţipă numele, se agăţă de el şi îl imploră cu cuvinte pe care nu ar fi trebuit să le folosească vreodată.

Mai tare. Mai repede. Mai adânc.

Şi el i-o oferi fără întrebări. Fără măsură.

— Deschide ochii, Lily, îi şopti el, cu buzele lângă urechea ei, mângâind-o acolo cu limba şi înnebunind-o de dorinţă. Aşa făcu, iar el o privi, cu pleoapele grele de dorinţă. Nu înceta să mă priveşti, dragoste.

— Niciodată, şopti ea. Nu voi înceta niciodată.

— Am nevoie de tine, răspunse el. Am nevoie de asta. Nu ştiu cum voi trăi fără asta.

— Niciodată. Nu vei fi niciodată nevoit să o faci, şopti ea. Te iubesc.

O sărută din nou şi atunci ea îşi dădu seama că nu îi furase doar inima. Că nu îi tăiase doar răsuflarea. Ci îi alungase şi ruşinea.

Era a lui. Şi, ştiind asta, se găsi pe sine. Îşi găsi puterea.

Şi fu splendid.

Goniră împreună spre plăcere, dur şi rapid şi, când în sfârşit ajunseră acolo, avură impresia că se deschiseseră zăgazurile cerurilor şi se revărsaseră peste ei, plăcerea străbătându-i, strigându-şi reciproc numele, pământul surpându-se cu ei.

Ba nu. Nu pământul.

Patul.

Unul dintre picioarele lui subţiri se prăbuşi sub greutatea lor combinată, sub forţa plăcerii lor, şi se înclină, iar ei alunecară de pe el, Lily ţipând uşor când Alec se întoarse ca să suporte forţa căzăturii, ţinând-o strâns în timp ce ateriză cu putere pe podea, mârâind adânc.

Trecu un moment în care Lily încercă să evalueze situaţia: într-o clipă se aflase pe pat, în timpul celei mai splendide experienţe din viaţa ei, iar în clipa următoare stătea întinsă peste pieptul lui Alec pe podeaua din dormitor.

Abia acceptase incidentul, că se auzi un pârâit şi Alec înjură şi se răsuciră imediat, punând-o din nou pe ea pe podea şi acoperind-o cu trupul lui în timp ce baldachinul se prăbuşi cu o bufnitură grozavă peste ei, o bucată mare de lemn lovindu-l peste umeri şi doborând o masă din apropiere, de unde o veveriţă din porţelan, cu tot cu ceaşca ei de ceai, se sfărâmă de podea.

Uimitor fu că abia atunci lătrară şi câinii.

Lily izbucni în râs. Nu mai fusese în viaţa ei atât de fericită ca în dezastrul acela din odaie, unde se simţea în sfârşit desăvârşită. Goală şi rece pe podea… în îmbrăţişarea protectoare a bărbatului pe care îl iubea. Fără să se simtă ruşinată. Sau folosită.

Fără să se simtă câtuşi de puţin singură, pentru prima dată în viaţă.

Uşurarea, bucuria şi emoţiile o făcură să râdă lung, preţ de câteva minute, până Alec se dădu de pe ea, aruncând de pe el baldachinul şi ridicându-se în picioare, iar ea îşi dădu seama că era singura care se amuza. Că Alec, în schimb, avea chipul împietrit.

Ea se opri din râs şi se ridică numaidecât în şezut.

— Alec?

— A fost o greşeală.

O groază rece o străbătu, dar făcu tot posibilul ca să o ignore. Să pretindă că, de fapt, era altceva.

— Păi, cel mai bine ar fi să aducem mobilier mai rezistent, dacă vom mai petrece astfel de momente încântătoare...

— Nu patul.

Lily nu se prefăcu a nu înţelege. Clătină din cap.

— Nu a fost o greşeală.

Nu ar fi putut fi. Nu se putea ca un lucru care părea atât de perfect, de îndreptăţit, să fie o greşeală.

El nu era o greşeală.

Darea...

Îndoiala începu să îi şoptească în timp ce el se întoarse cu spatele lui lat şi musculos spre ea. Nu se uită în urmă când îi spuse:

— Te asigur că a fost.

Se ridică, magnific şi musculos ca un zeu grec, iar ea îşi aminti povestea pe care i-o spusese, înţelegând dintr-odată de ce Endymion ar fi ales vise nesfârşite cu dragostea lui, decât posibilitatea de a o pierde chiar şi pentru o clipă. Dacă ar fi avut de ales, Lily ar fi adormit acum, pentru totdeauna, dacă asta ar fi însemnat să fi gustat din el.

— Va trebui să ne căsătorim.

O spuse atât de încet, încât aproape că nu îl auzi. Sau, mai bine zis, aproape că nu îi veni să creadă că o spusese. Erau cuvintele pe care îşi dorise cel mai mult să le audă. Şi totuşi, o sfâşiară; emoţia din ele, un regret limpede, intens, era de netăgăduit.

Va trebui.

De parcă ar fi fost un proces. De parcă nu şi-o dorea. Bineînţeles că nu şi-ar fi dorit-o.

Era implicată într-un scandal public. Iar el era duce.

Se întinse după tartanul pe care îl purtase, scoţându-l de sub baldachinul căzut. Se înfăşură cu el, dorindu-şi să se înfăşoare în faţa adevărului.

Alec înjură, privind tartanul şi patul pe care îl distruseseră în timp ce făcuseră dragoste.

— Ce am făcut? şopti el.

Ea se ridică când auzi cuvintele usturătoare, refuzând să se lase rănită de ele.

— Nu ai de ce să te însori cu mine, zise ea, încercând să fie calmă. Rece. Încercând să pară puternică, deşi cuvintele o slăbiră.

Sprâncenele lui se uniră, unghiurile feţei lui tăioase în umbre şi, pentru prima dată de când îi spărsese uşa, ea văzu bestia din el, sălbatică şi frustrată. Îi răspunse ea şi când ea nu ar fi vorbit:

— Ne căsătorim. E singura opţiune.

În visurile ei îşi imaginase acest moment. Alec cerând-o în căsătorie. Dar în visurile cu pricina, o cerea din pasiune. Din dragoste. Niciodată din datorie. Şi categoric niciodată cu regret.

Posibil ca aceasta să fi fost cea mai mare dorinţă a lui Lily, să se căsătorească cu Alec Stuart, ducele de Warnick… Dar nu voia să se întâmple aşa.

Îi dăruise tot ce avea: dragostea ei. Şi nu era îndeajuns pentru el. Aşa că îi dărui celălalt lucru pe care i-l putea oferi.

Libertatea.

— Uiţi, Excelenţă, că nu mă poţi forţa să mă mărit.

El făcu ochii mari când recunoscu cea mai importantă clauză din contractul ei de tutelă.

— Lily, rosti el, ca o avertizare.

Ea se întoarse spre uşă, nemaiputând să îl privească în ochi.

— Nu mă voi căsători cu un bărbat care regretă. Poate că nu merit mai mult de-atât, dar sunt datoare faţă de mine însămi cu asta.

Nu se aşteptase ca el să îi răspundă. Şi cu siguranţă nu se aşteptase ca el să îi răspundă cu atâta furie.

— Fir-ar să fie, Lily! tună el, cu voce profundă, joasă, şi cu un accent pronunţat.

Ea se întoarse şi văzu muşchii pieptului lui lat, gol,

fremătând din pricina furiei pe care şi-o ţinea în frâu.

— Crezi că eu aş fi cel care va regreta? Crezi că mie mi-ar fi ruşine?

— Da, răspunse ea, oarecum confuză. Bineînţeles că da. Să te însori cu încântătoarea Lily? Cu Domnişoara Muză cea compromisă? Ce alegere mai proastă de atât pentru un duce?

El se apropie, iar ea crezu că avea să o îmbrăţişeze, dar el se opri brusc, încrucişându-şi braţele la pieptul lui lat magnific.

— Lily, spuse el, de data aceasta fără furie. De data asta epuizat. Resemnat. Îţi promit. Nu voi regreta o clipă. Tu, pe de altă parte… ai regreta fiecare minut petrecut împreună.

Imposibil.

— Nu aş regreta niciodată. Se opri. Alec. Ce am spus… Te iubesc.

El se întoarse dinspre ea, întinzându-se după haina lui.

— Te voi duce acasă.

„Aici este casa mea. Oriunde eşti tu este casa mea”.

Lacrimile ameninţau să o podidească şi se împotrivi cuvintelor, în schimb, puse o singură întrebare:

— De ce?

Preţ de o clipă se gândi că s-ar putea să îi răspundă, văzându-l cum înghite în sec, privirea lui fiind parcă singurul lucru din încăpere. Îşi dori ca el să îi răspundă. Să îi dezvăluie demonii ce mocneau în el. Când vorbi, nu îi răspunse, ci îi făcu o declaraţie:

— Nu eu. Altul. Cineva demn. Apoi zise: Vom găsi tabloul. Şi îţi vom reda libertatea.

Capitolul 18

Ceva rău într-adevăr: Bruta Scoţiană spionată

în timpul unei piese scoţiene

Anglia îţi va fi pieirea.

În copilărie, Alec auzise acele cuvinte de zeci de ori. De sute de ori. De fiecare dată când îşi implorase tatăl să îl trimită în Anglia.

Să îşi urmeze mama. Să găsească locul pe care aceasta îl iubise, o lume care ei îi promisese mai multe decât ar fi reuşit vreodată zonele de frontieră scoţiene.

— Anglia îţi va fi pieirea, obişnuia să îi spună bătrânul. Aşa cum a fost şi a mea.

Şi acum se înfăptuise.

Asemenea tatălui său, iubea o englezoaică de care nu era demn. Spre deosebire de tatăl său, era dispus să facă orice ca să o salveze de un viitor plin de dezamăgire.

Te *iubesc.*

Nu ar fi trebuit să o facă să îi spună asta. Nu ar fi trebuit să îşi permită să se desfete cu vorbele ei.

Dar chiar şi acum, cuvintele acelea se răsculau prin el, făcându-l să tânjească. Avea să îngreuneze cu atât mai mult ceea ce urma faptul că ştia că ar fi rămas cu el dacă i-ar fi cerut-o. Că s-ar fi coborât ca să fie cu el.

Exista o modalitate prin care o putea proteja de o astfel de viaţă. O ultimă şansă ca să îi ofere viaţa la care visa. Aşa că stătea singur în cea mai mare lojă din teatrul Hawkins, care le aparţinea domnului şi doamnei Duncan West, magnatul gazetar şi soţia lui aristocratică legendară, aşteptând să înceapă spectacolul. Era îmbrăcat cu o haină şi o pereche de pantaloni care păreau să i se potrivească, dar care îi creau cu toate acestea senzaţia că urmau să îl stranguleze, lent, pe tot parcursul serii.

— Arăţi terifiant, spuse Regele intrând prin draperie în lojă, cu soţia lui fermecătoare la braţ.

Alec făcu o plecăciune joasă peste mâna marchizei, după care se îndreptă şi spuse:

— Milady, sunt mereu uimit de răbdarea şi toleranţa de care daţi dovadă faţă de un soţ atât de lipsit de tact.

Sophie râse când îl auzi.

— Este o mare încercare, după cum vă imaginaţi, Excelenţă. Se opri. Dacă contează câtuşi de puţin, eu nu vă consider deloc terifiant. Ci mi se pare că sunteţi chiar elegant.

— Nu la fel de elegant ca mine însă, corect? interveni soţul ei.

Ea îşi dădu cu afectare ochii peste cap, în timp ce Regele o trase strâns lângă el, iar ea se îmbujoră când el o sărută pe tâmplă.

— Bietul marchiz de Eversley. Mereu calomniat de cei din jurul lui.

Regele începu să o sărute cu adorare pe umărul gol, într-o etalare de afecţiune care fără îndoială că le scandaliza pe femeile din sală care se uitau prin binoclurile de teatru.

— Sunt îngrozitor de rănit, iubito. Va trebui să faci ceva ca să îndrepţi lucrurile diseară. Alec încercă să nu o audă pe marchiză icnind scurt la mângâierea lui, după care Regele se întoarse spre el şi îi spuse: într-adevăr, elegant, Warnick. Văd că ai trecut pe la croitorul meu.

— Aşa am făcut, zise el, întorcându-se intenţionat dinspre pereche ca să supravegheze sala.

— Pentru teatru? întrebă Regele pe un ton îndeajuns de inocent ca Alec să îşi dea seama că se apropia pericolul. Sau pentru cu totul altceva?

— Rege, îl avertiză uşor soţia lui.

— Este o întrebare rezonabilă. Circulă veşti despre pupile frumoase şi tutorii lor taciturni.

Alec îi aruncă o privire tăioasă.

— De ce m-aş îmbrăca pentru ea?

— Într-adevăr, de ce? zise Regele, iar Alec îşi stăpâni imboldul de a şterge îngâmfarea de pe chipul prietenului său.

— Scopul este să se căsătorească cu altul.

Nu chiar, nu mai era. Nu o voia măritată. O voia liberă. Voia ca ea să aibă o lume întreagă de alegeri la dispoziţie. Voia să îi ofere viitorul pe care şi-l dorea, oricare ar fi fost acesta.

Te iubesc.

Oricare ar fi fost acesta, în afară de el.

— Înţeleg scopul exprimat, spuse Regele. Doar că nu îi înţeleg temeiul.

Alec miji ochii la prietenul lui.

— Ce vrea să însemne asta?

— Pur şi simplu că nu înţeleg de ce o forţezi pe fată să umble după altul. Când are o posibilitate atât de la îndemână.

— Rege, spuse din nou marchiza.

Regele se întoarse spre soţia lui.

— Uită-te la el. Nu l-am mai văzut pe Alec Stuart într-un costum englezesc croit cum se cuvine din şcoală. Este evident pentru cine se îmbracă, deci de ce nu s-ar însura cu…

Se opri, iar Alec scrâşni din dinţi.

„Nu. Să nu înţelegi”.

Înţelegerea sclipi în privirea Regelui.

— Nu te vei însura cu ea.

— Nu.

Înţelegerea fu înlocuită de milă, iar Alec dori să sară de la balcon ca să scape de apropierea Regelui. De cuvintele lui rostite încet, auzite doar de ei doi.

— Alec, zise el. Şcoala s-a terminat de mult.

— Ştiu asta, răspunse Alec tăios.

— Chiar ştii? se opri Regele. Eşti un alt bărbat. Un bărbat, punct. Te-ar lua. Cu totul. Ar fi norocoasă…

Alec se mişcă, oprind cuvintele pe buzele prietenului său.

— Să nu care cumva să îndrăzneşti. Nici măcar nu sugera că ea ar fi norocoasa în acest scenariu.

Regele făcu ochii mari şi spuse mai tare:

— Eşti duce. Iar ea este fiica scandaloasă a unui…

Alec miji ochii.

— Mai numeşte-o scandaloasă o singură dată.

Prietenul lui era îndeajuns de inteligent ca să tacă din gură.

— Abia de pot fi numit duce. Eram *al*

şaptesprezecelea la rând. Ca un decor pentru o farsă nenorocită. Şi atât de sub ea încât e obscen de-a dreptul. Îşi întoarse privirea. Nu contează. Nu sunt eu viitorul ei.

Avea o şansă ca ea să nu fie distrusă. O şansă ca ea să rămână fără el. Să supravieţuiască oricum i-ar fi plăcut ei. Să nu regrete. Şi intenţiona să profite de acea oportunitate.

Şi să o lase cu un bărbat mai bun decât ar fi putut fi el vreodată.

Ştia că în majoritatea circumstanţelor, cel mai nobil lucru ar fi fost să se însoare cu ea. Dar în cazul acesta, nobleţea însemna să creeze un loc în care Lily să fie fericită şi îngrijită de un bărbat mai bun. Unul care nu purta ruşine în urma lui.

Seara trecută fusese o greşeală dezastruoasă.

Era chinuit de vină din pricina incapacităţii lui de a-i rezista. De a o ruina din nou, cu trupul şi cu trecutul lui. Şi cu dorinţa lui.

Vină. Nu regret.

Nu avea să regrete vreodată că o atinsese. Şi asta avea să îi fie pedeapsa.

Îi veni în minte o imagine cu Lily mai mult goală, înconjurată de dovada durităţii lui. Patul rupt, baldachinul un talmeş-balmeş, figurinele de porţelan sparte pe podea, iar ea rămânând întruchiparea perfecţiunii. O zeiţă printre ruine.

Ruinele provocate de el.

De atingerea lui.

Fusese atât de conştient de asta, încât nu putuse decât să îi spună adevărul.

„Mă vei regreta”.

Dar nu avea să regrete ce făcuse el pentru ea. De asta era convins. Aşa că iată-l aici, în seara asta, într-un costum extrem de inconfortabil, aşteptând ca restul Londrei să ajungă, ca să poată comite o infracţiune.

Şi să îi ofere femeii pe care o iubea viaţa pe care o merita.

Draperia se mişcă şi intră West, cu soţia lui de viţă

nobilă la braţ, având amândoi o alură regală. Făceau parte din această epocă nouă, în care ştirile puteau înălţa sau distruge, iar pământul se mişca sub picioarele aristocraţiei. Peste câţiva ani, femeile urmau să supravieţuiască unui scandal ca acela al lui Lily, cât timp ştirile erau de partea lor. Lumea avea să vadă adevărul despre ea: că era măreaţă şi demnă doar de adorarea lor.

Însă nu şi acum.

Acum el avea nevoie de West pentru mai mult decât ziare.

Celălalt bărbat îl privi în ochi, salutându-l din cap din partea cealaltă a lojei, ca să scape de formalitatea asta când ajungea la Alec, cu soţia lui la braţ. Alec nu putu face acelaşi lucru, din pricina prezenţei doamnei. Făcu o plecăciune, salutând-o folosind titulatura la care era îndreptăţită, în pofida faptului că se căsătorise cu un om de rând.

— Lady Georgiana.

Ea zâmbi, larg şi frumos.

— Excelenţă, spuse ea, punându-şi mâna într-a lui şi făcând o reverenţă care ar fi ruşinat-o şi pe o ducesă. Nu îmi folosesc titlul. Sunt doamna West. Se întoarse spre soţul ei. Nespus de mândră de asta.

Dragostea din cuvintele ei era inconfundabilă, iar Alec îşi dădu seama că, pentru prima dată în multă vreme, credea în emoţia prezentă acolo, înconjurat de cupluri ce păreau să o fi atins, în pofida naturii ei efemere.

Poate că loja avea să o binecuvânteze pe Lily. Să îi aducă dragostea la care visase cândva.

Gândul îl duru în timp *ce se* chinui să îl ducă până la capăt. Înghiţind în sec, ca să scape de nodul din gât, se uită la West.

— Spune-mi că o ai.

West îşi vârî mâna în buzunarul hainei şi scoase o bucată de hârtie.

— Faptul că ai întrebat este o insultă de cel mai înalt nivel. Ar trebui să te provoc la duel.

— Aş alege spadele. Şi nu ţi-ar plăcea rezultatul, zise

Alec, luând hârtia.

— Dumnezeule, spuse West. Scoţienii chiar că sunt un popor preistoric.

— Mie îmi cam place ideea de spade, spuse doamna West sec. Mi-ar plăcea să te văd cu una, soţioare.

El se întoarse spre ea şi îi spuse pe un ton jos şi întunecat:

— Putem aranja.

Alec îşi dădu ochii peste cap şi deschise documentul, nepăsându-i dacă tot restul Londrei îl privea. Se uită la hartă preţ de o clipă îndelungată, memorând-o, după care o puse în buzunar.

— Nu te voi întreba cum ai procurat-o. Dar îţi sunt recunoscător pentru ea.

West îşi privi îndelung soţia.

— Am legături excelente. Unele inaccesibile mie. Se concentră din nou asupra lui Alec. Ar trebui să mai ştii ceva. Hawkins a fost evacuat din casa lui din Covent Garden. Dacă e să dăm crezare bârfelor, doarme aici.

Alec încuviinţă din cap o dată.

— Întrucât casa e goală, nu mă surprinde.

West ridică o sprânceană aurie.

— Şi de unde ştii că e goală?

— Ai crede dacă ţi-aş spune că am legături inaccesibile?

— Nu. Se opri. Dar dacă legăturile respective şi-ar merita banii, ţi-ar spune să te oferi să cumperi tabloul mâine dacă nu îl poţi fura în seara asta.

Alarmat de francheţea cuvintelor ziaristului, Alec o privi rapid pe soţia lui West, despre care ştia că se afla în Comisia de Selecţie a Academiei Regale. Doamna îşi înclină capul.

— În ceea ce mă priveşte, sunteţi Robin Hood în această piesă, Excelenţă. Dacă s-ar fi făcut după voia mea, ar fi fost exclus din expoziţie în momentul în care domnişoara Hargrove a fost batjocorită.

Alec se înclină din nou.

— Milady. Se întoarse spre West şi adăugă:

Mulţumesc.

Cu sprijinul celor doi, era pregătit să facă tot posibilul ca să obţină tabloul. Mai rămânea doar ca Hawkins să urce pe scenă, ca să îl poată distruge şi ca să câştige viitorul lui Lily.

Ca şi cum ar fi invocat-o cu puterea minţii, aceasta intră în lojă la braţul lordului Stanhope, care o luase din Berkeley Square, unde o lăsase Alec în noaptea de dinainte, după ce distruseseră atât sănătatea lui mintală, cât şi casa Ducelui şi Ducesei Numărul Nouă.

Lily îl implorase să o lase să rămână, iar el o alungase, rugându-se ca mânia ei să mistuiască cealaltă emoţie, mai periculoasă, care îl ispitea cu desăvârşire.

Sincer să fie, era chiar mândru de el însuşi, pentru că orchestrase acest scenariu. Întrucât să o gonească fusese probabil cel mai dificil lucru pe care îl făcuse vreodată.

Lady Sesily Talbot venea în urma lor, însoţitoarea perfectă, ţinând cont de faptul că sora şi cumnatul ei se aflau la doar câţiva paşi distanţă. Dacă era dispus să ignore faptul că Sesily Talbot o învăţase pe Lily cum să evadeze de la etajul al doilea al unei case şi să se întrebe ce se ascundea sub kiltul unui bărbat.

Nu că nu s-ar fi bucurat nespus de mult de descoperirea pe care o făcuse Lily.

Îşi drese vocea, foindu-se şi tânjind după pliurile kiltului care l-ar fi ascuns.

Ba nu. Sesily era cea mai bună alegere disponibilă, întrucât însoţitoarele viabile pentru Lily erau cam puţine la număr, iar el îşi învăţase lecţia în Hyde Park.

Lily râse către conte când intrară şi, chiar dacă era ascunsă vederii, Alec fu atras instantaneu de sunetul acela, de ochii ei sclipitori, de zâmbetul larg şi deschis pe care i-l oferea gentilomului. Îşi aminti de noaptea trecută, cum fusese să o ţină în braţe, cum răsese fără ezitare, liberă şi sinceră.

Alec îşi încleştă pumnii pe lângă corp, dorindu-şi să îl doboare la pământ pe contele cel perfect.

Şi apoi Lily îl privi şi îl doborî pe el la pământ. Se opri

instantaneu din râs, incapabilă să îşi ascundă emoţiile din privire. El le identifică numaidecât: Dezamăgire. Trădare. Furie. Şi, în spatele lor, ruşinea.

De ce naiba era ruşinată *ea?*

Nu o putea întreba, deşi îşi dorea din răsputeri să o facă.

Stanhope îi dădu drumul ca să îi salute pe ceilalţi din lojă, iar Lady Sesily îi puse o mână pe umăr lui Lily, atrăgându-i atenţia. Se aplecă, îi şopti ceva, iar Lily îşi îndreptă spatele când o auzi şi se linişti. Alec îşi notă în minte să îl distrugă pe orice bărbat care ar mai fi discreditat-o vreodată pe Sesily Talbot, căci era o santinelă minunată pentru Lily.

Când el era prea slab ca să o facă.

Marchiza de Eversley şi doamna West scăpară din dragostea nebună a soţilor lor şi o întâmpinară pe Lily, iar Alec fu cuprins de recunoştinţă, căci cele două doamne aristocrate îi împrumutau reputaţiei lui Lily forţa deplină a puterii lor combinate. Cu sprijinul lor, urma să supravieţuiască bârfelor ce vor fi rămas după ce avea să găsească tabloul şi să îl distrugă.

Doamnele se mişcară, lăsându-i cale liberă şi arătându-i lui Lily că ar trebui să se aşeze în faţa lojei, în faţa întregii Londre, îndrăzneaţă şi mândră şi fără să se teamă să fie văzută în teatrul lui Hawkins. Atunci o văzu prima dată, din cap până în picioare. Atunci văzu cu ce era îmbrăcată.

Brusc, încăperea rămase fără aer.

Rochia era de cel mai uimitor albastru pe care îl văzuse vreodată, din mătase, şi i se potrivea la perfecţie, cu un decolteu adânc ce îl făcea să îşi dorească să îi lege la ochi pe toţi bărbaţii din încăpere şi să sărute sălbatic, lent, porţiunea întinsă de piele pe care o dădea la iveală. Dar nu rochia îl nimici. Ci eşarfa legată în jurul taliei, căzând la podea într-o fâşie roşie lată.

Era tartanul lui. Din nou.

Nu ar fi trebuit să îl afecteze. La urma urmei, nu o văzuse oare înfăşurată în tartan în noaptea de dinainte,

singură şi goală pe patul lui? Nu fusese oare una dintre cele mai teribile privelişti? Priveliştea care cel mai probabil că avea să îi distrugă răbdarea şi nobleţea?

Cum de se putea ca aceasta de acum să fie infinit mai teribilă?

Seara anterioară i se păruse un dar. Seara aceasta părea a fi o declaraţie de război. O invazie. O revendicare. De parcă ar fi stat în faţa întregii Londre şi şi-ar fi revendicat Scoţia.

L-ar fi revendicat *pe el.*

Şi se aştepta să reziste.

În timp ce ea se apropia, Alec îşi dădu seama că se dădea în spate, până ajunse la balustrada balconului, iar ea spuse pe un ton scăzut şi lipsit de emoţie:

— Ai grijă, Excelenţă, sau vei cădea peste scaunele de dedesubt.

Nu era o posibilitate chiar neplăcută, în comparaţie cu alternativă: să o înfrunte acum când arăta ca o regină.

— Îmi porţi tartanul.

Ea ridică o sprânceană.

— E al tău? Nu am observat.

Prostii!

Îşi dori să o tragă spre el şi să o sărute până cădea în nesimţire, din pricina minciunii. În schimb, el miji ochii şi o întrebă în şoaptă:

— Ce joc faci, Lily?

Ea îşi înclină capul şi îi răspunse cu acelaşi ton:

— Doar cel cu care tu insişti. Niciunul dintre noi nu se prea pricepe la adevăr, nu-i aşa?

Ironic, dar îi răspunse cu adevărul:

— Nu, nu ne pricepem.

Ea încuviinţă, strângându-şi buzele până formară o linie subţire.

— Obiectul pe care îl cauţi?

— Mi s-a spus că este aici.

— Şi eu ce ar trebui să fac cât timp tu faci pe eroul neînfricat?

Îşi dorea să fi fost adevărat. Dar rolul acela nu i se

potrivea.

— Nu erou, spuse el. Tutore.

— Ah, da. Un altul va fi eroul meu.

Ba nu. Niciodată.

Nu fu nevoit să răspundă, căci luminile se estompară, lacheii de peste tot din teatru stingând lumânări, anunţând începutul piesei şi făcându-l pe Stanhope să vină lângă ea şi să îşi pună mâna pe cotul lui Lily, ceea ce îl făcu pe Alec să vrea să îl ucidă.

— Ne aşezăm, domnişoară Hargrove?

Oare dacă un duce ucidea un conte, intra în joc ierarhia aristocraţiei? Conta? Închisoarea Newgate părea un sacrificiu rezonabil pentru a distruge un bărbat care o atinsese pe Lily în timp ce purta tartanul Stuart.

Din fericire pentru Stanhope, Sesily se apropie de Alec.

— Excelenţă, s-ar părea că v-aţi pricopsit cu mine, întrucât suntem înconjuraţi de turturele.

Dură o clipă până îşi găsi cuvintele.

— Este o plăcere pentru mine, milady.

Ea ridică o sprânceană.

— Evident.

Se aşezară, iar Sesily se aplecă spre el.

— Lupii stau cu ochii pe ea, duce. Vă sugerez să vă abţineţi de la a îngreuna şi mai mult lucrurile.

— Nu ştiu la ce vă referiţi.

— Ba cred că ştiţi exact la ce mă refer.

Nu se uită la scenă. Se uită la ea.

Alec nu o privi pe Lady Sesily, prea concentrat pe ceafa lui Lily, pe buclele ei, pe gâtul ei. Trase aer în piept, cu intenţia de a-şi calma emoţiile dezlănţuite, dar, în schimb, îi inspiră mirosul: Scoţia şi sănătate mintală.

Privi în partea cealaltă a teatrului, disperat să găsească orice altceva în afara lui Lily, şi îşi dădu seama că toată lumea îi privea, toate binoclurile pentru teatru erau aţintite asupra lojei. Pe încântătoarea Lily, cândva muza lui Derek Hawkins, acum amantă căzută în dizgraţie, înconjurată de apărători care nu erau de ajuns, care nu ar fi

fost de ajuns dacă Alec nu putea să îşi ducă la bun sfârşit sarcina.

— Îşi cunoaşte rolul, rosti Sesily încet, făcându-l pe Alec să se concentreze din nou pe conte, care stătea în faţa lui.

Stanhope se aplecă spre Lily în timp ce loja se întunecă şi cortina se dădu la o parte, şoptindu-i ceva la ureche, făcând-o să râdă.

Făcând pe salvatorul ei în faţa judecătorului şi a juriului ei.

Rol pe care Alec ar fi făcut orice ca să îl joace.

— Nu pot… spuse el fără să vrea, dar se opri înainte ca acele cuvinte nepoftite să trădeze prea mult.

Din nefericire, Sesily Talbot vedea totul.

— Atunci nu ar trebui să fiţi aici, şopti ea. Dacă nu puteţi fi bărbatul de care are nevoie, atunci cel mai drept ar fi să ieşiţi de pe câmpul de joc.

El îşi încleştă pumnii pe coapse.

— Întreceţi măsura, Lady Sesily.

— Nu ar fi prima dată, zise ea. Dar ce prietenă aş fi dacă nu v-aş spune că sunteţi un laş?

Dacă ar fi fost bărbat, ar fi provocat-o la duel.

Dar era femeie. Aşa că fu forţat să admită că avea dreptate.

Dedesubt, în depărtare, Hawkins ieşi pe scenă, iar cei din teatru izbucniră în aplauze. Nemernicul se făli sub omagiul primit, înainte să rostească prima replică:

— „N-am pomenit zi slută şi frumoasă / Ca asta”.

Alec ieşi glonţ din lojă.

*

Iarăşi o abandonase.

Se holbă orbeşte la scenă, în timp ce bărbatul de care îşi imaginase cândva că era îndrăgostită curta întreaga Londră cu o prestaţie magnifică. Nu că ar fi observat ceva din ea. Era prea ocupată să spumege.

Cum îndrăznea să o părăsească din nou? Cum

îndrăznea să o facă să se simtă aşa cum se simţise noaptea trecută, să îşi mărturisească dragostea, să îl iubească şi mai mult, după care o chema aici, în seara aceasta, la braţul altuia?

Şi apoi să o părăsească?

Te iubesc. De câte ori o spusese? De câte ori îi ceruse el să o facă?

După care îi spusese ce îi spusese, plin de regrete şi ruşine, cuvinte al căror ecou răsunase prin ea de când o lăsase ca un pachet nedorit pe scările casei din Berkeley Square.

„Vom găsi tabloul şi te vom elibera”.

Iar în seara asta o pasase altui bărbat. Infinit mai bun. Infinit mai amabil, care stătea lângă ea în faţa întregii Londre. În faţa celui care o compromisese.

Şi cumva, infinit mai prejos.

De ce nu îl voia?

Îi făcuse promisiuni frumoase seara trecută, îi tăiase respiraţia cu cuvintele lui puternice, jurându-i dorinţă şi disperare. Făcuse dragoste cu ea de parcă ar fi fost singura femeie din lume, iar el singurul bărbat. După care o refuzase. Regretase.

De ce?

Şi, mai rău chiar, de ce şi-l dorea oricum?

Dragostea era un lucru nesuferit şi îngrozitor, cumva înrăutăţit în întunericul din nenorocitul acesta de teatru, locul acesta care îi adusese doar ruşine; ruşine pe care ar fi purtat-o bucuroasă dacă l-ar fi putut avea şi pe Alec odată cu ea.

Dar nu îl putea avea. Chiar dacă îi oferea posibilitatea de a alege, îi refuza singura alegere pe care voia să o facă.

Aşa că avea să primească celălalt lucru pe care i-l oferea. *Libertatea.*

Se ridică, pornind spre partea din spate a lojei. Sesily o privi în ochi, înţelegând, şi ridică o sprânceană. Lily nu se opri, găsindu-şi orbeşte drumul prin lojă, fără să îi pese de cine o vedea. Fără să îi pese de cine ştia încotro se ducea.

Dorindu-şi doar să îl găsească şi să îi spună exact cât

de mult îl dispreţuia. Împinse la o parte draperia groasă şi ieşi pe coridorul puternic luminat de după ea, gol. Fără îndoială că toţi oamenii îl priveau pe Derek, deopotrivă de detestabil şi captivant.

Nici urmă de Alec, ceea ce însemna că acesta se îndrepta deja spre adâncurile teatrului, căutând tabloul. Inima începu să îi bată cu putere când se gândi că urma să îl vadă. Cumva, ideea că avea să îl găsească, să îl atingă, să îl revendice era mai rea decât ideea că l-ar vedea întreaga Londră.

Se îndreptă spre scara dosnică, cea care se răsucea înspre lateralul scenei, hotărâtă să fie acolo când avea să îl găsească. Să îl revendice înainte să o facă el.

— Domnişoară Hargrove.

Se opri când auzi cuvintele şi se întoarse spre lordul Stanhope care se afla la intrarea în loja familiei West.

— Excelenţă, începu ea, neştiind ce să spună.

El găsi cuvintele în locul ei, apropiindu-se:

— Aveţi grijă.

Sesily veni şi ea pe coridor, stând mai în spate, când Stanhope o privi peste umăr.

— Nu mă băgaţi în seamă. Excelenţă. În această piesă sunt doar o însoţitoare necalificată. Imaginaţi-vă că am nevoie de ochelari şi că sunt îngrozitor de tare de urechi.

Lily îi zâmbi prietenei ei.

Stanhope se apropie din nou, cu un zâmbet aproape orbitor.

— Sunteţi norocoasă să aveţi astfel de prietene, domnişoară Hargrove.

— Chiar sunt, Excelenţă. Ezită, apoi adăugă: Este o experienţă oarecum nouă pentru mine. La fel cum este faptul că am un gentilom amabil de partea mea.

— Cred că nu m-aţi considera amabil dacă m-aţi cunoaşte mai multă vreme.

Ea se întrebă ce voia să spună acest bărbat care părea atât de perfect.

— Vă înşelaţi, spuse ea. Uitaţi că am avut parte de destui bărbaţi neomenoşi. Şi nu vă număraţi printre ei. Aş

pune pariu că sunteţi un om bun.

— Să vânezi moştenitoare nu este cea mai onorabilă activitate.

— Sper ca în viitor să vânaţi unele mai demne, Excelenţă.

El ridică dintr-un umăr, o şuviţă de păr căzându-i peste frunte, făcându-l să pară fermecător fără pic de efort.

— Va fi îngrozitor de plictisitor, nu credeţi? Mi-am dat seama că îmi place să joc rolul celuilalt domn.

— Nu ar trebuiţi să fiţi celălalt, ştiţi asta. Ar trebui să fiţi domnul din rolul principal.

— Şi m-aţi accepta, domnişoară Hargrove? Ca domn?

Ar fi fost norocoasă să îl aibă. Şi totuşi…

— Nu, Excelenţă. Nu v-aş împovăra cu scandalul meu.

— Şi dacă l-aş accepta? Dacă l-aş suporta?

Ea zâmbi.

— Atunci cu siguranţă nu îl meritaţi.

— Nu are nimic de-a face cu scandalul, nu-i aşa? Are a face cu domnul.

Lacrimile ameninţau să o podidească din pricina cuvintelor lui amabile.

— Aşa este. Mă tem că am ales prost.

El ridică o sprânceană.

— Să ştiţi că eu cred că vă înşelaţi. Cred că l-aţi ales pe cel mai bun domn dintre toţi.

Şi ea credea asta. Dar, din cine ştie ce motiv, el nu o voia.

„O vei regreta. Mă vei regreta”.

Era cel mai bun domn. De-ar fi văzut-o şi el.

— Vă mulţumesc, Excelenţă.

Şi plecă, coborând în goană scările, spre scandalul ei. Şi spre bărbatul pe care l-ar fi revendicat, de i-ar fi permis.

Capitolul 19

Arta lui Warnick

Nu era acolo.

Alec se afla în mijlocul biroului lui Derek Hawkins, învârtindu-se lent în cerc, clocotind de furie şi de frustrare.

Tabloul nu era acolo.

Restul atelierului gol din Covent Garden se afla acolo, pe pereţi, vreo şase pânze, o colecţie de artă ce i-ar fi făcut pe ghizii din British Museum să exclame entuziasmaţi. Se părea că, pe lângă faptul că era un nemernic îngâmfat, Hawkins chiar era şi un talent superior. Ceea ce însemna că portretul lui Lily era într-adevăr pe cât de frumos se spunea că este.

Aşa se presupunea.

Întrucât nu era acolo.

Ce urma acum? Cum avea să o salveze?

Nu mai avea timp. Avea la dispoziţie două zile ca să găsească tabloul. Două zile înainte ca acesta să fie dezvăluit lumii, iar Lily să nu aibă de ales decât să se mărite cu el. Şi nu era acolo, fir-ar să fie!

Rezistă imboldului de a coborî lumânarea spre cel mai apropiat tablou şi de a da foc teatrului. Hawkins ar fi meritat-o. Pentru că o ameninţase. Pentru că se folosise de ea. Pentru că o atinsese.

Alec înjură, prelung şi înverşunat, în întuneric.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea de la intrare.

Nu auzise uşa deschizându-se. Se întoarse spre ea şi, la lumina lumânării din mâna lui, văzu uşurarea scânteind pe chipul ei când intră şi închise uşa în urma ei.

— Ar trebui să fii sus.

Se apropie, iar el se dădu în spate, până se atinse cu pantalonii de o natură moartă cu pere, de mari dimensiuni, şi nu avu de ales decât să se oprească. Ea în schimb nu se opri.

De ce nu se oprea?

— Sus, spuse ea. Cu Stanhope.

— Da.

— În loc să fiu aici jos. Cu tine.

— Da. Chiar nu înţelegea?

— În timp ce tu rişti totul ca să mă salvezi.

De ce nu înţelegea? Ar fi renunţat la tot ce avea, la tot ce era, dacă asta ar fi ţinut-o în siguranţă.

— Da.

Se aşternu o tăcere lungă între ei, strigătele înăbuşite de pe scena îndepărtată făcând cumva odaia să pară mai mică. Mai intimă. Lui Alec îi venea să se urce pe pereţi, ca să scape. Ca să scape de ea.

Şi, cumva, ea părea perfect calmă.

— Nu e aici, nu-i aşa?

El expiră.

— Nu.

— Mi-am dat seama de asta când te-am auzit înjurând.

Cum de era atât de calmă?

— Şi aşa, distrugerea mea se apropie. Zâmbi afectată, arătând spre teatrul aflat de partea cealaltă a uşii. Ca pădurea Birnam[5].

— Ce ţi-am spus eu despre Shakespeare? se răsti el.

Ga zâmbi.

— Ultima dată îl înjurai destul de înverşunat.

— E dreptul meu de scoţian.

Încercă să nu se uite la ea. Era atât de aproape acum, îndeajuns de aproape ca să îi simtă mirosul. Să o atingă. Să tânjească după ea. Şi erau singuri.

Ea îi şopti numele ca un păcat.

— Alec?

El înghiţi în sec.

— Da?

— Ce înseamnă înjurătura?

El clătină din cap.

— Nu se poate traduce.

Ea aşteptă o clipă îndelungată, după care el îşi ridică privirea spre ea, ochii ei gri părând ca argintul în lumina lumânării.

— Şi ce înseamnă *mo chridhe?*

El clătină din cap.

---

5 Referire la piesa *Macbeth* de William Shakespeare (n.red.)

— Nu se poate traduce.

Un colţ al gurii i se ridică într-un zâmbet mic, cunoscător.

— E mai bine sau mai rău decât înjurătura?

Îl ucidea. Încerca să fie nobil. Să o protejeze. Şi…

— De ce nu mă vrei, Alec?

O dorea cu fiecare părticică a fiinţei lui. Cum de nu înţelegea asta? Închise ochii.

— Lily. Nu este momentul potrivit.

— Ce moment ar fi mai potrivit ca acum? întrebă ea. Ce moment ar fi mai potrivit ca acum, în ajunul distrugerii mele?

— Mai avem ziua de mâine ca să îl găsim…

— Nu îl vom găsi. Nu ne-a fost profeţit.

— Nu mai face referire la nenorocita aia de piesă. E irelevantă. Toţi mor la sfârşit.

— Nu toată lumea. Din cenuşă se iveşte o linie de regi. Făcu o pauză, după care spuse încet: Scoţieni.

— Blestemaţi. Nu mai sunt regi în Scoţia acum.

— Nu mai sunt?

El îşi trecu o mână prin păr, străbătut de frustrare, înfierbântându-se.

— Ieşi de aici, Lily! Mai avem o zi la dispoziţie şi voi găsi nenorocitul acela de tablou, de-ar fi să întorc Londra cu susu-n jos. Du-te la Stanhope. Şi vezi de-ar putea fi fericirea ta.

— Nu va exista, spuse ea.

— Nu ştii asta.

— Ba o ştiu, zise ea. Cum ar putea un bărbat să mă facă fericită când eu îl iubesc atât de mult pe un altul?

Alex se îndreptă spre uşă.

— Nu ştii ce vorbeşti.

Trebuiau să plece de acolo înainte să fie prinşi. Iar el trebuia să găsească aer, căci pe cel din încăpere îl furase ea, cu frumuseţea ei, ca o zână. Şi acum, auzi-l, gândind nebunii de scoţieni, ca regele blestemat de cealaltă parte a uşii.

Ajunsese la uşă când ea spuse:

— Ştiu că eşti un laş.

El privi în spate când o auzi şi văzu că nu se mişcase din locul ei, în mijlocul odăii, înconjurată de lucrările bărbatului care o distrusese, stând dreaptă, puternică şi mândră ca Boadicea. Şi purtându-i tartanul ca un stindard.

Era perfectă.

Se întoarse fără să spună ceva, iar ea îşi azvârli următoarea suliţă.

— Ştiu că tremur de la cât te doresc.

El îşi lăsă capul în jos, apăsându-şi fruntea de uşă.

Scena de cealaltă parte deveni tăcută, de parcă întreaga Londră tăcuse ca să se audă ea. Şi apoi, ea continuă încet şi pasional:

— Ştiu că azi-noapte şi tu ai tremurat.

Cuvintele îl frânseră. Se mişcă fără să gândească şi o strânse în braţe, înfăşurată în jurul lui, şi îi simţi buzele pe ale lui, şi o simţi oftând în gura lui de parcă ar fi fost cel mai grozav dar pe care îl primise vreodată. O sărută, desfătându-se cu senzaţia pe care i-o lăsau buzele ei pe ale lui, felul în care se înmuie instantaneu în braţele lui, de parcă ar fi aşteptat momentul acesta, pe el, o viaţă întreagă.

Aşa cum el o aşteptase pe ea.

O ridică, ducând-o spre biroul aflat în capătul îndepărtat al camerei, lăsând-o jos şi cuprinzându-i faţa în palme, potrivindu-şi buzele cu ale ei, ca să poată gusta la nesfârşit din ea, memorându-i moliciunea buzelor şi gemetele uşoare şi frumoase când îşi trecu limba peste buzele ei, prădându-i moliciunea, jefuind-o ca un cerşetor aflat la un banchet.

O sărută până gâfâiau amândoi, până îşi desprinse buzele de pe ale ei şi îşi trase mâinile dintr-ale ei, ridicându-le între ei, mari şi slăbite.

— Încă tremur, Lily.

Ea îşi întoarse privirea spre ele, iar ochii i se întunecară, devenind devastatori, când observă că tremurau. Apoi se întinse după una din ele, ducând-o la buze, sărutând fiecare vârf de deget, apoi întorcându-i

palma în sus şi sărutând-o apăsat, cald şi umed în mijloc.

Iar când trasă un cerc cu limba în mijlocul palmei lui, înfierându-l cu semnul ei, el mârâi şi se năpusti din nou asupra ei, sărutând adânc şi lent, până ea se zvârcoli împingându-se în el şi oftând după mai mult. El întrerupse sărutul, trecându-şi buzele peste obrazul ei, înspre lobul urechii, unde îi şopti:

— Voi tremura mereu. Nu va exista vreme în care să nu tânjesc după tine. În care să nu te doresc cu fiecare fibră din fiinţa mea.

— Atunci acceptă-mă, spuse ea, respirându-i fierbinte în ureche. Ia-mă. Revendică-mă. Sunt a ta.

Cuvintele vuiră prin el, aproape surzindu-l cu dorinţă.

Dar nu o merita.

Se dădu un pas în spate. Dându-i drumul.

— Nu sunt eroul acestei piese, Lily. Trebuie să alegi pe cineva mai bun. Pe cineva mai demn de tine. Acesta este scopul acestui exerciţiu.

O fracţiune de secundă. După care se ridică în picioare precum o regină răzbunătoare şi îl împinse de lângă ea îndeajuns de tare încât să îl dezechilibreze.

— Te aleg pe tine, prostovanule.

Bine. Dacă era furioasă, poate că urma să îl lase în pace.

— Nu sunt o opţiune, zise el.

— Ieri te-ai oferit să te căsătoreşti cu mine, îi răspunse ea.

Şi ar fi făcut-o. Încă ar face-o. Dacă…

— Nu sunt suficient.

Ea aproape că ţipă, frustrată şi furioasă:

— Eşti duce, Alec! Iar eu sunt fiica orfană a unui administrator de pământuri care a fost compromisă în faţa întregii Londre.

— Nu a *fost.* Nu încă.

— Nu ai fost acolo. Te asigur că, în mare, s-a isprăvit.

— Nu s-a isprăvit până tabloul nu devine real. Şi nu va deveni. Dacă pot să opresc asta.

Ea clătină din cap şi îşi desfăcu larg braţele, arătând

spre întreaga încăpere.

— Nu o poţi opri! Va câştiga bătălia asta. A câştigat-o în clipa în care a venit spre mine, în Hyde Park, şi m-a convins că atenţia pe care mi-o acorda era asemănătoare cu dragostea. Râse scurt, deloc amuzată. Este ironic, dar s-ar părea că şi acum sunt prinsă într-o pânză similară.

Alec înlemni.

— Nu este acelaşi lucru.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Ai dreptate. Nu este acelaşi lucru. Derek nu m-a făcut niciodată să mă simt ruşinată de mine însămi.

Ce naiba?

— Toate astea, fiecare părticică, erau ca să te ţină departe de ruşine. Să te ţină departe de regret.

— De câte ori trebuie să-ţi spun că nu regret?

Îşi pierdu cumpătul:

— La naiba, Lily! Nu poţi să ai pur şi simplu încredere în faptul că ştiu ce spun? Că eroul de care ai vorbit sus nu sunt eu? Crezi că nu-mi doresc să mă căsătoresc cu tine, să te protejez şi să te iubesc aşa cum meriţi? Crezi că nu-mi doresc să-mi şterg trecutul şi ca ducatul acesta al meu să fie real, ca să pot îngenunchea şi să te implor să fii cu mine? Ca să te pot face ducesă? Crezi că nu-mi doresc copiii aceia? Cei pe care ai plănuit să îi îmbraci în hăinuţe frumoase brodate? Cei cărora li s-ar potrivi botoşeii aceia roşii prosteşti?

Ea făcu ochii mari, iar lui nu îi păsa. Urlă în continuare:

— Crezi că nu-mi doresc să te duc în patul nostru nupţial şi să fac dragoste cu tine până nu mai tremurăm? Până nu ne mai *mişcăm* de atâta plăcere? Crezi că nu te iubesc? Cum de nu înţelegi asta? *Te iubesc mai presus de raţiune.* Cred că te-am iubit din clipa în care mi-ai închis nenorocita aia de uşă în nas în Berkeley Square. *Dar nu sunt bărbatul pe care îl meriţi.*

Se opri, respirând rapid şi furios, dispreţuindu-se pe sine, şi se forţă să o privească. Lacrimi îi străluceau în ochi, iar el de un pentru ce făcuse.

— Nu sunt el. Nu pentru o viaţă. Nici măcar pentru noaptea pe care am petrecut-o împreună. Îşi trecu mâinile prin păr. Trebuie să plecăm înainte să fim găsiţi.

Ea nu se mişcă din locul ei.

— Ce-ai spus?

El o privi.

— Ce?

— Nu eşti pentru o viaţă. Eşti pentru o noapte.

Cuvintele fură o lovitură nemaipomenită, neaşteptat de crudă pe buzele ei. El îşi reveni în urma durerii şi încuviinţă. Măcar înţelegea. Poate că acum avea să îl lase în pace.

Nu avea să îşi mai găsească vreodată pacea.

— Trebuie să plecăm, zise el, dorind să apuce cu mâinile lavaliera care îl strângea în jurul gâtului.

Cu toate astea, Lily nu terminase.

— Ce ţi-a făcut?

El înlemni.

— Cine?

— Contesa Rowley.

Amintiri din trecut îl năpădiră. De unde ştia? Nu conta. Ar fi trebuit să îi fi spus deja. Adevărul avea să o alunge la fel de sigur precum ar fi făcut-o el.

Şi acela era scopul, nu?

Nu.

Da. Acela era scopul.

Se întoarse spre uşă.

— Trebuie să plecăm.

— Alec.

— Nu aici, Lily. Nu în timp ce Londra aşteaptă dincolo de această odaie. Şi smuci de uşă, fără să ezite.

Se dovedi că dincolo de ea nu era întreaga Londră.

Ci doar unul.

Derek Hawkins se afla de cealaltă parte, îmbrăcat în veşminte renascentiste, cu spada în mână. Acesta ridică lama, aşezând-o pe pieptul lui Alec, chiar deasupra inimii.

— Nu cunosc legea din Scoţia, duce, dar în Anglia, avem dreptul să îi ucidem pe intruşi.

Bineînţeles că Derek era acolo, ca să strice totul.

În clipa aceasta, ar fi dat tot ce avea ca să-l facă să dispară de lângă uşă, făcând din ţânţar armăsar, ameninţând să-i ucidă, dacă auzise corect. Dumnezeu să o izbăvească de bărbaţi cu o înzestrare înnăscută pentru dramatism. Se uită la ceasul de pe birou.

Era ora nouă şi jumătate, iar teatrul se afla în pauză. Lily îşi dădu vag seama că spera ca Sesily să fi fost la fel de bună la a fi o însoţitoare nereuşită precum era la a fi scandaloasă, întrucât Lily şi Alec aveau să aibă nevoie de o scuză excelentă pentru absenţa lor, deoarece toţi cei din lojă cu siguranţă îşi dăduseră seama că lipseau.

Ceva mai bun decât „Ah, cel mai probabil că intră pe furiş în biroul lui Hawkins, ca să fure nudul lui Lily şi ca să aibă parte de o întâlnire amoroasă pe biroul lui”.

În cazul acesta, adevărul nu era o scuză potrivită.

Cu precădere acum, întrucât părea că aveau să fie atraşi într-o cursă.

Cu siguranţă că nu ar fi trebuit să fie acolo, în sanctuarul acela. Dar nici Derek nu ar fi trebuit. Se apropie, refuzând să se lase intimidată de acest bărbat care o folosise atât de profund. Ceea ce era uimitor, întrucât cu două săptămâni în urmă ar fi fost intimidată. Cu două săptămâni în urmă, fusese o femeie diferită.

Cu două săptămâni în urmă nu îl avusese pe Alec. Alec, scoţianul ei masiv, ai cărui umeri laţi şi înălţime mare îl făceau pe Derek să pară un pitic, blocându-i vederea în timp ce înainta, întrucât se săturase de Derek Hawkins.

— Nu ar trebui să fii pe scenă, Derek?

Atunci văzu sabia, ţinută în sus şi periculoasă, cu vârful îndreptat spre inima lui Alec. Alec, care părea mai calm decât ar fi trebuit să fie un bărbat aflat în poziţia lui.

Lily înlemni, străbătută de groază când îi văzu.

— Ce crezi că faci, nebunule?

Derek nu o privi.

— Protejez ceea ce îmi aparţine. Teatrul meu. Arta mea. Şi sunt dispus să fac orice pentru asta. El se opri, coborându-şi privirea spre mâinile goale ale lui Alec. Eşti

înţelept că ai evitat să iei ceva dinăuntru.

Când Alec vorbi, o făcu cu un dispreţ deplin, desăvârşit:

— Crezi că îţi vreau lucrările de artă? Cu ce scop? Să îmi împodobesc pereţii cu joaca ta de copil?

Cuvintele erau insultătoare, iar Lily rămase cu gura căscată. Cum de putea batjocori un bărbat care îi apăsa o sabie lată de piept?

Derek zâmbi batjocoritor.

— Cred că vrei cel puţin o lucrare, Duce Diluat.

— Aici ai dreptate. Dar nu intenţionez să mă uit la ea.

Derek râse.

— Mă gândesc că tu consideri că, întrucât ai văzut originalul, nu mai ai nevoie de el.

În timp ce Lily icni când auzi insinuarea, Alec nu se clinti, doar îşi ridică mâna şi apucă lama spadei cu pumnul lui masiv. Ea îşi coborî privirea spre degetele lui, aşteptându-se să sângereze din pricina tăieturii. I se întoarse stomacul pe dos la ideea că se rănise pentru ea.

— Lasă-ne să plecăm, Derek. Trebuie să te întorci pe scenă. Şi nu am luat nimic.

Derek ridică o sprânceană.

— De unde ştiu că este adevărat?

Ea îi aruncă o privire tăioasă, desfăcându-şi larg braţele.

— Crezi că ascund o pânză sub rochie?

Alec nu îl lăsă pe Derek să termine:

— Să trecem la subiect, bine, Hawkins? Tu trebuie să te întorci la piesa ta… iar eu trebuie să fiu în orice alt loc decât să o privesc.

Derek se încruntă.

— Nu mai eşti bine-venit aici.

Alec răspunse sec ca nisipul:

— Mă răneşti. Sincer.

Dacă nu ar fi fost o sabie între ei, poate că Lily ar fi râs. În schimb, îşi ţinu respiraţia până Alec întrebă:

— Cât vrei?

Derek nu se clinti.

— Cât vreau pentru ce anume?

— Ai fost adus la sapă de lemn. Ai pierdut casa din Covent Garden, atelierul. Tablourile tale sunt expuse pe pereţi aici pentru că, fără îndoială, nu ai unde altundeva să le pui. Din câte mi s-a spus, teatrul este rentabil, dar nu te poţi opri din a pierde bani la mesele de joc. Aşa că te mai întreb o dată, şi nu mă vei insulta prefăcându-te că nu înţelegi: Cât vrei pentru tablou?

Derek clătină din cap.

— E nepreţuit.

— Nu te cred.

— Ba să mă crezi. E cea mai măreaţă lucrare de artă de la *Crearea Omului.* Se uită la Lily. Priveşte-o, Warnick. Fără îndoială că îi vezi frumuseţea. Imaginează-ţi cum arată când este pictată de un geniu.

Lily putea vedea o singură parte din faţa lui Alec, îndeajuns ca să îi vadă muşchiul maxilarului încleştându-se şi zvâcnindu-i de mânie şi frustrare.

— Spune un preţ.

Derek clătină din cap.

— Nu există un preţ. Versiunea mea a lui Lily nu e de vânzare. Îşi mută privirea spre Lily. Vezi, draga mea? Poate că, la urma urmei, sunt într-adevăr eroul piesei. Ducele tău te vinde fără probleme celui care oferă cel mai mult. Atunci se opri, precum un copil obraznic. Ah, stai aşa. Ba nu. Nu te vinde. Te dă. Cu o avere ca bonus.

Alec îşi încleştă mâna pe sabie, încheieturile degetelor albindu-i-se, iar Lily interveni ca să se asigure că nu îşi retezase degetele. Nu îşi mută privirea de la el.

— Cred că ar trebui să te mai gândeşti, Derek.

— Pentru tine?

— Ar conta dacă ţi-aş cere-o eu?

— Nu. Din pricina lui se vor vinde toate celelalte tablouri. Îmi va crea un nume pentru vecie.

— Şi faptul că este un tablou cu mine? Că nu am intenţionat niciodată să fie văzut?

El o privi prelung, compătimitor.

— Atunci nu ar fi trebuit să pozezi pentru el, draga

mea. Mă voi desfăta cu bogăţia pe care mi-o va aduce, câştigată prin tine. De parcă ai fi lucrat tu însăţi pentru ea, întinsă pe spate.

Lily icni când îi auzi cuvintele aspre, iar Alec se mişcă, iute ca o pisică, sabia lată răsucindu-se în aer, ca prin magie, şi ajungând într-o clipă în strânsoarea lui. Îl apucă pe Derek de reverul costumului său antic şi îl duse efectiv la perete, pe coridorul din apropiere, aşezând lama sabiei primejdioase pe obrazul lui.

— Pentru cineva atât de renumit pe scenă, îmi vine greu să cred că ispiteşti atât de mult soarta, încât să dai dovadă de atâta infatuare îmbrăcat în acest costum. Ai face bine să-ţi aminteşti ce a păţit Macbeth.

Derek o privi pe Lily peste umărul lui Alec, iar ea văzu în privirea lui că se aştepta să îl salveze. Că avea să procedeze aşa cum o făcuse ultima dată când se întâlniseră în formula de trei. Ultima dată când Alec îl ameninţase pe Derek.

Nu avea să îl mai salveze.

Probabil că el văzu asta în ochii ei, căci se întoarse spre Alec şi se răsti:

— Interpretez un scoţian brutal care are drept soţie o târfă. Şi, ce să vezi, descopăr o pereche asemănătoare furişându-se prin teatru.

Alec apăsă mai tare sabia în obrazul lui, întrebând încet, pe un ton înspăimântător:

— Cum i-ai spus?

Derek miji ochii.

— M-ai auzit. Şi nu uita că sunt calificat să identific această caracteristică. Se opri, apoi adăugă: Am fost acolo înaintea ta.

Lily păli când îl auzi. Din pricina insultei nimicitoare din ele. O inundă ruşinea şi îşi dori să îl căsăpească pentru tot ce făcuse. Pentru tot ce spusese vreodată. Şi pentru că i se adresase lui Alec. Amintindu-i de trecutul ei. De lucrurile pe care le făcuse şi pe care nu le putea desface.

— Astăzi, ca un prost, mi-ai înmânat o armă cu care tu te joci în timp ce ţopăi pe scenă. O armă cu care eu m-am

antrenat zeci de ani.

Apăsă şi mai adânc lama, iar Derek trase scurt aer în piept.

— Ce crezi că ar zice patronii tăi dacă te-ar găsi aici, pe coridorul acesta întunecat, eviscerat cu lama lui Macbeth? Gândeşti că ar crede că l-ai invocat aici, în acest teatru? Cum îi spun? Blestemul scoţian? Derek închise ochii, iar Alec se aplecă mai tare spre el. Eu sunt blestemul tău scoţian, filfizonule. Mai înspăimântător decât orice poveste cu stafii pe care ţi-ai putea-o imagina. Dar îmbărbătează-te. Nu intenţionez să te ucid. Ţi-am promis o dată că te voi distruge, zise Alec, aproape imperceptibil şi totuşi zguduind pereţii. Poţi să fii sigur că te voi distruge, aşa cum ai distrus-o tu pe ea. Şi când vei fi bătrân şi zbârcit şi nimeni din lume nu-şi va mai aminti cum te cheamă, vei tremura când îţi vei aminti de mine.

Derek trase rapid aer în piept după care ţipă uşor de durere, iar Lily tresări când îl auzi, întreruptă de un zdrăngănit sălbatic pe care îl scoase sabia când Alec o aruncă pe coridorul întunecos.

— Aport, câine. E semnalul tău.

Şi Derek aşa făcu, dând fuga după sabie şi ridicând-o fără să privească în urmă.

Lily îl privi pe Alec preţ de o clipă îndelungată şi văzu că respira sacadat, furios, cu mâinile încleştate, iar zvâcnetul din maxilar îi deveni tot mai pronunţat. Părea a fi încordat la maximum, ca şi când s-ar fi putut repezi în orice clipă pe coridor şi apoi pe scenă, ca să încheie ce începuse.

Tânjea să se ducă la el, şi apoi chiar o făcu, apropiindu-se de el. Îi luă braţul mare şi frumos în mână, simţind muşchii tresărindu-i sub atingerea ei.

— Nu trebuia să mă aperi.

Alec o privi.

— Poftim?

— În faţa lui Derek. Nu se înşală.

— Poftim?

Se încruntă şi, preţ de o clipă, Lily se întrebă dacă vorbea cumva în altă limbă decât engleza.

— Este într-adevăr greşeala mea, nu-i aşa? Am pozat pentru tablou. Am avut încredere în el. Am... Ezită. Am crezut...

El veni la ea, cuprinzându-i umerii cu mâinile. Ţinând-o cu o fermitate la care avea să viseze ulterior. După care avea să tânjească.

— Ascultă-mă, Lillian Hargrove. Nu ai făcut nimic greşit. Nu a fost greşeala ta. L-ai iubit.

— Şi totuşi, nu l-am iubit. Acum înţeleg asta. Pufni uşor, lipsită de umor. Bănuiesc că ar trebui să fiu recunoscătoare că am înţeles asta.

— Cum? întrebă el.

Ea se încruntă.

— Cum?

— Cum de înţelegi asta acum?

Ea zâmbi şi îi spuse adevărul:

— Acum ştiu ce este dragostea. Cum se simte. Şi ce aş face din toată inima pentru ea.

Alec închise ochii când o auzi şi îşi întoarse capul.

— Trebuie să ne întoarcem sus. Am treabă de făcut. Avem la dispoziţie o zi ca să găsim tabloul.

Ea îi dădu drumul când auzi cuvintele. Când auzi speranţa din ele. Înţelesul lor. Încă spera să îl găsească. Să îl scoată din expoziţie. Să îi redea libertatea.

Era ironic, nu e aşa, că îl implorase cândva pentru libertatea ei. Îi ceruse bani. Independenţă. Îl implorase să o lase şi să se întoarcă în Scoţia şi să îi permită să facă propriile alegeri. Să îşi traseze propria cale. Să îşi înfrunte soarta.

Şi acum, când i-o oferea, îşi dorea doar să fie prinsă în capcană. De el.

Te iubesc mai presus de raţiune.

— Alec.

Nu ştia ce avea să spună în continuare. Cum avea să îl păstreze. Cum avea să îl câştige.

Nu putu face niciuna din ele, întrucât el o ignoră, punându-se deja în mişcare, îndreptându-se spre scări, urcând câte două trepte o dată, iar ea se grăbi să ţină pasul

cu el. Era înalt, herculean, şi când ajunseră pe coridorul care mărginea lojele, se afla la câţiva metri în faţa ei, trecând hotărât pe lângă loja familiei West chiar în clipa în care Sesily îşi scoase capul ca să o caute pe Lily.

— Ai ceva pe rochie. Prietena ei făcu ochii mari. Dumnezeule mare. E *sânge?*

Lily îşi coborî privirea, studiind pata din dreptul umărului rochiei albastre frumoase, unde Alec o ţinuse cu fermitate şi îi spusese că nu trebuia să îndure trecutul.

În timp ce sângerase pentru ea.

— E al lui Hawkins? întrebă Sesily. S-a întors pe scenă, dar cu o tăietură pe obraz despre care nu sunt sigură că face parte din piesă. Deşi, sinceră să fiu, nu am fost prea atentă. Mărturisesc că îmi place o vrăjitoare din când în când, dar nici pe departe aşa de mult pe cât îmi place ideea ca Alec să îl şi tăiat pe Hawkins pe obraz.

— Nu e sângele lui Hawkins. E al lui Alec.

— La naiba, şopti Sesily.

— Nu ar trebui să înjuri atât de mult, să ştii.

Sesily îi aruncă o privire tăioasă.

— Îmi vei spune acum că nu e demn de o doamnă?

Lily clătină din cap.

— Nu prea sunt un model al respectabilităţii.

— Excelent! Atunci la naiba cu oricine preferă să nu înjur. Uneori, cuvintele pur şi simplu se potrivesc.

Lily încuviinţă. Apoi, după o tăcere prelungă, zise, aproape inaudibil:

— La naiba.

Sesily o privi rapid, iar Lily văzu mila din ei.

— Ce s-a întâmplat?

Şi acolo, pe coridorul teatrului Hawkins, singurul loc din Londra în care ar fi trebuit să fie stoică, Lily începu să plângă. Stricase totul. Tabloul urma să fie făcut public. Şi nu avea ce să facă. Şi totuşi, nu de asta era tristă.

— Mă iubeşte mai presus de raţiune.

Sesily înclină capul.

— Nu sună aşa rău.

— Şi totuşi mă refuză. Pretinde că e nedemn de mine

din cine ştie ce motiv ridicol.

— Ce motiv?

— Nu ştiu. Poate că dacă mi-ar spune… Lily îşi şterse o lacrimă. Nu vrea să îmi spună.

Sesily încuviinţă.

— Atunci trebuie să îl forţezi să-ţi spună.

— Ţi se pare genul de bărbat care să fie uşor de forţat?

Sesily nu bătu în retragere.

— Pare genul de bărbat care s-ar arunca în Tamisa dacă i-ai cere.

Lacrimile o podidiră din nou.

— I-am cerut să mă vrea… Şi a refuzat.

— Pentru că toţi bărbaţii sunt nişte imbecili smintiţi care merită să fie agăţaţi de degetele de la picioare în parcul St. James şi năpădiţi de albine.

Lily clipi.

— Ce îngrozitor de creativ din partea ta.

Sesily zâmbi afectată.

— Pot avea şi eu fantezii din când în când.

Râseră împreună, până draperiile se mişcară şi doamna West îşi scoase capul din spatele lor.

— Ah. Văd că domnişoara Hargrove s-a întors. Se uită în sus şi în jos pe coridor, după care ieşi din lojă. Şi ducele dumneavoastră?

— Nu e ducele meu, spuse Lily cu glas egal.

— Nu sunt niciodată, draga mea, până sunt, zise sec soţia gazetarului, după care adăugă: Presupun că nu aţi reuşit în expediţia dumneavoastră?

— După Alec? spuse Lily.

Femeia ridică o sprânceană aurie când o auzi.

— Mă referam la tablou.

Lily înroşi, ruşinată şi îngrozită.

— Bineînţeles. Tabloul. Da. Nu a avut succes.

Femeia ezită, apoi spuse:

— În primul rând, îmi poţi spune Georgiana. Doamna West mă face să par patroana taciturnă a unui pension de domnişoare din zona de nord a ţării. În al doilea rând, îmi

pare rău că ducele este un idiot. Dar, din experienţa proprie, toţi bărbaţii sunt aşa până le vine mintea la cap. Şi celor mai buni dintre ei le vine mintea la cap. Se opri, apoi adăugă: Şi, trei la mână, poate ţi-ar plăcea să ştii că tabloul este programat să fie expus mâine după-amiază, după închiderea expoziţiei. Va rămâne acoperit până va fi dezvăluit în dimineaţa următoare.

Lily nu înţelegea care era scopul acestei informaţii şi tăcu, până femeia tânără şi frumoasă zâmbi şi îi spuse:

— Am auzit din surse excelente că mâine noapte va fi o fereastră deschisă în partea din spate a coridorului. La ora douăsprezece şi jumătate.

Lily clipi.

— Spui să…?

Georgiana încuviinţă regal.

— Dacă ar fi fost după mine, mocofanul ăla ar fi fost eliminat din expoziţie în clipa în care a devenit limpede că a profitat de tine. Nu-mi pasă cât de frumos este tabloul. E un nemernic.

Lily era atât de surprinsă, că nu îşi găsea cuvintele. Sesily însă îşi găsi cu uşurinţă vorbele:

— Păi. Ce încântător, nu-i aşa?

— Am descoperit că nu-mi place când bărbaţii profită de femei, spuse Georgiana, cu un ton plictisit. Aşa că, draga mea, sper că vei profita la rândul tău. Şi acum, cred că mă voi întoarce să vizionez piesa, întrucât presupun, după tăietura de pe faţa lui Hawkins şi sângele de pe rochia ta, că s-ar putea foarte bine să fie ultima dată când îl voi vedea pe mocofanul ăsta pe scenă.

Se întoarse spre lojă.

— Milady…

Georgiana se întoarse.

— Cum de ai reuşit să…

Zâmbetul acela cunoscător reveni.

— Soţul meu nu este singurul cu legături extinse. Îşi coborî vocea, ca doar Lily să poată auzi: Soţiile bărbaţilor remarcabili trebuie să rămână alături. Sper că îţi vei aminti de mine când vei fi ducesă.

Apoi dispăru, cuvintele zăbovind pe hol ca o promisiune.

Lily inspiră adânc, incapabilă să îşi mute privirea de la draperii, încă ameţită de forţa cu care îşi făcuse intrarea femeia. Toţi acei ani fără prietene. De câte ori tânjise după ele? Şi acum veneau de nicăieri. Suficiente cât să se simtă reală. Ca o persoană întreagă.

Aproape întreagă.

Nu putea să fie niciodată întreagă fără Alec.

Voia să îi ofere alegeri? Să îi ofere libertate?

Atunci avea să accepte acea libertate. Şi să îşi facă alegerea. Era cea mai uşoară alegere pe care o făcuse vreodată.

Capitolul 20

Faptele sunt mai grăitoare decât pupilele

Alec îşi petrecu ziua următoare, ultima înainte de expoziţie, întorcând Londra pe toate părţile. Apelase la toate favorurile posibile, disperat să găsească nenorocitul acela de tablou. Să o salveze pe Lily de viitorul care îi era sortit.

Şi, în cele din urmă, îl chemase pe Stanhope la el.

Contele veni, evident curios când Alec se întâlni cu el în salonul principal al casei Numărul Nouă. Stanhope se uită în jur, studiind rafturile şi bufetele antice pline până la refuz cu figurine. Îşi trecu un deget peste trompa unui elefant de porţelan de pe o masă joasă din apropiere şi spuse:

— Nu mi-ai lăsat impresia că ai fi colecţionar, Excelenţă.

Alec nu fu amuzat.

— Nu reuşesc să găsesc tabloul.

— Presupun că va fi uşor de găsit mâine.

Îl năpădi frustrarea. Chiar nimeni din tot oraşul ăsta nu înţelegea că era singura şansă a lui Lily de a supravieţui

scandalului?

Nu singura.

De aceea era Stanhope aici, şi Alec îi spuse cu inima în gât.

— Am nevoie să o duci departe.

Contele clipi nedumerit.

— Poftim?

— Nu mă face să repet.

Nu credea că ar fi fost în stare.

Stanhope se întoarse spre bufet fără să întrebe.

— Scotch? Sau ce-o fi asta?

Alec avea nevoie mai mult ca niciodată de o băutură.

— Te rog.

Contele umplu două pahare şi îi duse unul lui Alec, după care se aşeză pe un divan scund acoperit cu franjuri oribili.

— Unde vrei să o duc?

Nicăieri.

— În Scoţia.

Stanhope ridică din sprânceană.

— Nu crezi că ai fi mai potrivit pentru această îndatorire?

Cuvintele ameninţau să îl distrugă.

Voia să îi arate Scoţia. Voia să o privească simţind pentru prima dată stropii din Firth of Forth pe pielea ei. Voia să stea alături de ea în sălbăticia regiunii muntoase şi să o respire până când mirosurile de iarbă-neagră şi mirt şi Lily aveau să se întrepătrundă pentru totdeauna.

Voia să o culce pe tartanul lui într-un petic auriu de soare şi să facă dragoste cu ea sub privirile munţilor, ale cerului şi ale raiului, până avea să îi strige numele. Voia să îmbătrânească împreună cu ea, umplând cotloanele castelului său cu bebeluşi fericiţi şi bebeluşii bebeluşilor lor, care să poarte botoşeii aceia roşii ridicoli pe care ea îi ascunsese de lume.

Dar nu era pentru ea.

— Are nevoie de cineva mai bun decât mine.

— Şi crezi că eu sunt acel om.

— V-am văzut împreună. O faci… Se opri, dispreţuind cuvintele. O faci să zâmbească.

„Vreau să zâmbească pentru totdeauna. Alături de un bărbat care o merită”.

— Să faci femeile să zâmbească este un talent deosebit. Stanhope bău, apoi tuşi puternic. Mă gândesc că n-ar trebui să fiu surprins dacă în casa asta se găseşte doar poşircă.

Alec nu râse. Nu reuşea să găsească energia necesară pentru asta.

— Eşti un om bun, Stanhope. Şi nu întinereşti. Şi ai nevoie de o moştenitoare. Şi de o avere. Iar Lily este… Alec bău, meritând arsura băuturii îngrozitoare.

— E perfectă, spuse Stanhope. Cu sau fără tablou.

Alec închise ochii când îl auzi, deopotrivă recunoscător şi urând faptul că celălalt înţelegea. Nu îşi dorea ca ea să fie perfectă pentru altcineva în afară de el. Cu toate acestea, încuviinţă.

— Este.

— Problema e că… e şi foarte îndrăgostită de tine.

Alec îl privi brusc pe conte în ochi.

— Poate că o fac eu să zâmbească, Warnick, dar asta este partea uşoară. Tu ai putea să o faci fericită, dacă ai hotărî asta. Puse paharul pe o masă joasă de lângă divan şi se ridică. Mă tem că trebuie să-ţi refuz oferta de căsătorie forţată. Oricât de ispititoare ar fi ea.

Alec se ridică şi el, străbătut de disperare, teamă şi exaltare. Şi totuşi, spuse:

— Şi cum rămâne cu zestrea?

Stanhope nu ezită, respirând prelung, nepăsător.

— Nu merită. Nu dacă voi avea o poveste de dragoste tragică pe conştiinţă. Mai sunt şi altele cu zestre. Am auzit că sezonul acesta este un val de moştenitoare americance. Apoi se opri şi spuse: îmi dai voie?

— Ai spus atâtea şi acum eziţi?

— Suntem în Londra, anul 1834. Totul poate fi biruit cu un singur gest. Ai prins ideea corectă şi, în acelaşi timp, complet greşită.

Inima lui Alec începu să bată nebuneşte.

— La ce gest te referi?

— Nu o face pe fată contesă, căsătorită pentru bani; fă din ea o ducesă, căsătorită din dragoste. Lumii îi place la nebunie o poveste cum este cea a Cenuşăresei.

Deschise uşa de la cameră, dând de un majordom bătrân. Stanhope trecu pe lângă servitor, întorcându-se din hol şi privindu-l în ochi pe Alec.

— Sper că vei fi prinţul, Excelenţă. Merită numai lucruri bune.

Şi aşa se schimbă totul. Alec venise la Londra cu nouă zile în urmă ca să facă pe tutorele refractar şi salvatorul nobil. Să îi refacă reputaţia şi să o mărite, ca să se întoarcă în Scoţia, la o viaţă care nu o includea. O viaţă cu care el fusese mulţumit.

Până o cunoscuse pe ea şi toate lucrurile se duseseră de râpă.

Şi dăduse greş în toate felurile. Şi, ca să înrăutăţească şi mai mult lucrurile, se îndrăgostise de ea.

Smulse hârtia de pe tava de argint ridicolă a majordomului şi o desfăcu, îngrozit în adâncul lui, convins că ziua aceasta putea doar să se înrăutăţească.

Am nevoie de ajutorul tău.
Ne vedem diseară. Doisprezece şi jumătate.
L.

Dedesubt, o adresă, grajdurile din spatele Academiei Regale de Arte. În clipa aceea, Alec îşi dădu seama ce punea la cale şi fu cuprins de mândrie când înţelese. Era frumoasă, genială şi îndrăzneaţă ca un afurisit de războinic.

Bineînţeles, avea să se salveze singură.

Era îndeajuns de măreaţă încât să se salveze singură şi întreaga lume aflată la nevoie.

De l-ar fi putut salva şi pe el.

Câteva ore mai târziu îşi conduse birja înspre grajdurile ce treceau prin spatele Academiei Regale, noaptea aşternând umbre adânci, întunecoase peste spaţiul

gol. Ajunsese intenţionat mai devreme, dorindu-şi să fie acolo înaintea ei, mai ales pentru a evalua pericolul acestei misiuni.

Se dădu jos de pe capră, concentrându-se pe clădirea din faţa lui. Îl bătea gândul să o facă el, fără ea.

Dar ar fi trebuit să ştie mai bine de-atât.

Ea era deja acolo, ieşind din umbre de parcă ar fi fost dintotdeauna în întuneric, o regină a nopţii.

O regină îmbrăcată în pantaloni, cu şapca trasă în jos pe frunte.

Oare de cât timp stătea acolo? Ar fi putut păţi orice. Şi el ar fi ajuns prea târziu ca să o salveze. Încă un eşec.

Niciodată îndeajuns.

Se îndreptă spre ea, frustrarea şi dorinţa războindu-se în el.

— Ce e asta? întrebă el, forţând-o să se întoarcă în întuneric, ferind-o de priviri curioase.

Ea se întinse după el şi îi luă mâinile în ale ei. Îl înmuie doar cu atingerea ei, când îi deschise palma şi îşi trecu mâna peste bandajul de acolo.

— Ai sângerat noaptea trecută.

— Ce-i cu asta?

— Ai sângerat pentru mine.

Sărută bandajul, iar el simţi o dorinţă intensă şi o strânsoare în capul pieptului. Ea îşi ridică privirea spre el, cu ochii ascunşi de borul şepcii. Ar fi dat orice ca să îi vadă ochii. Dar nu erau pentru el.

— Doar pentru atât şi aş vrea să îl fac de râsul lumii.

Nu pentru ea? Nu pentru toate lucrurile pe care i le făcuse Hawkins?

I se puse un nod în gâtlej, aşa că înghiţi în sec. Dorinţa. Nevoia. Se retrase ca să păstreze distanţa, când, de fapt, îşi dorea doar să o tragă în braţele lui.

— Mă chemi prin două rânduri pe o bucată de hârtie? Vii singură? În întuneric? Ca să săvârşeşti o infracţiune?

Ea rămase fermă pe poziţie.

— Nu este prima dată când încerc această infracţiune, Excelenţă. Nu este prima dată nici pentru tine. Zâmbi, dinţii

ei albi luminând în umbre. Dar va fi prima dată când vom reuşi.

Dumnezeule! O iubea.

— Ai grijă sau ne vei deochea.

Atunci ea deveni serioasă.

— Ba nu. Nu se poate ca universul să îmi refuze şi asta.

Înainte să apuce să îi ceară să detalieze, ea se îndreptă spre fereastră. Privirea lui căzu pe posteriorul ei, unde pantalonii pe care îi purta i se potriveau indecent de bine. Perfect. I se uscă gura când o privi ridicându-se pe vârfuri, încercând fără succes să se uite înăuntru.

— Din nou pantaloni, spuse el.

Ea se întoarse spre el, uitându-se cu afectare la tartanul lui.

— Păi, măcar unul dintre noi să îi poarte, nu crezi?

El ridică o sprânceană când auzi replica isteaţă.

— Crezi că nu pot face tot ce este nevoie îmbrăcat în kilt?

Lily îl privi lung, până el crezu că nu avea să îi mai răspundă, după care spuse:

— Cred că poţi face orice vrei, purtând orice doreşti.

Cuvintele erau incredibil de ispititoare şi îl făcură să îşi dorească să o împingă la perete şi să îi arate toate lucrurile pe care voia să le facă.

Îl împiedica sarcina pe care o avea de îndeplinit.

— Am nevoie să mă împingi.

El clipi.

— Ce să fac?

— De aceea eşti aici. Zâmbi, de parcă ar fi fost o cerere perfect obişnuită. Mă vei împinge în sus. Şi apoi voi veni şi voi deschide uşa. Şi vom termina cu asta.

— Nu intri singură.

Ea se întoarse spre el.

— Ce crezi că se va întâmpla? Mă va bate zdravăn o sculptură? Miji ochii şi oftă. Nu cred că aş putea să te împing eu pe tine, Alec.

El se întinse şi se apucă de fereastră, care se deschise

larg fără probleme.

— De unde ai ştiut că o să se deschidă?

Lily râmji.

— Mi-am făcut o prietenă.

Îi plăcu la nebunie plăcerea din cuvintele ei. Entuziasmul din ele. Îşi dorea ca ea să aibă o sută de prietene. O mie. Câte ar fi făcut-o fericită. Tot restul vieţii.

„Tu ai putea să o faci fericită”.

Alungă vocea contelui din minte.

— O prietenă.

Ea încuviinţă.

— Una destul de bună, se pare.

— Păi, eu sunt de părere că orice prietenă care încurajează o viaţă de infracţiuni este o prietenă bună, zise el sec.

— Împinge-mă, Alec. Nu avem toată noaptea la dispoziţie.

El o dădu la o parte şi se apucă de pervaz.

— Ne vedem la uşă.

Când îi răspunse, el auzi neîncrederea din cuvintele ei:

— Alec. Pervazul e la aproape doi metri de pământ, iar tu porţi un kilt. Nu ai avea cum…

El se trase în sus pe pervaz, apoi intră pe fereastra deschisă. Se întoarse şi o văzu holbându-se cu gura căscată la el şi nu rezistă să nu îi spună:

— Ce ziceai?

Ea se încruntă.

— Prietena mea mai crede şi că eşti un idiot.

Nu se putu stăpâni şi râse.

— Are dreptate în privinţa asta. Apoi adăugă: Ne vedem la uşă.

Aşa făcu şi, nici două minute mai târziu, intră în clădire, apoi ieşi numaidecât din nou.

— O clipă. Aproape că am uitat. Se întoarse cu un tablou mare înfăşurat în pânză. Ultimul meu dar pentru Derek, spuse ea, când Alec ridică o sprânceană la vederea coletului.

Îl luă de la ea.

— Ia-o în faţă.

Ea scoase o lumânare şi o cremene din buzunarul de la pantaloni.

— Încă o dată, eşti impresionant de pregătită. Înainte să apuce să răspundă, el zise: Lasă-mă să ghicesc. Sesily.

Ea zâmbi.

— Mă răneşti, domnule. Sunt o adeptă convinsă a scandalului. Partea asta îmi aparţine.

Bineînţeles că da. O privi aprinzând lumânarea, flacăra aruncându-i pe chipul frumos o strălucire caldă, aurie. După care o urmă prin expoziţie, cu pereţii acoperiţi din tavan până în podea cu mii de tablouri, prea multe ca vreunul dintre ele să poată fi apreciat.

— E nebunie curată, şopti el. Cum de i-ar putea plăcea cuiva un anumit tablou în această mare de vopsea? Îndeajuns încât să se lase cu scandal?

Ea nu se uită în spate în timp ce intrară în galeria principală, lungă şi impresionantă, cu un podium la un capăt, în spatele căreia se afla un loc acoperit de o cortină.

— Crezi că dragostea de artă îi face să ceară scandalul? Pot avea parte de artă oriunde. Dar bârfa, asta e mult mai interesant. Arătă spre unul dintre pereţi. Aceea este cealaltă pictură măreaţă a expoziţiei. De Constable.

El se opri, uitându-se la peisajul cu pricina, mic şi abia vizibil în întuneric. Se uită la pachetul din mâna lui, de vreo zece ori mai mare decât acuarela aceea.

— Mă gândesc că nu pot să sper că tabloul pe care îl căutăm are aceeaşi mărime, nu?

— Nu are.

— Bineînţeles că nu. Mormăi. Hawkins nu face nimic cu jumătate de măsură.

— Poate că frumuseţea mea nu poate fi cuprinsă în astfel de proporţii mici, zise ea.

El o privi brusc.

— Întunericul ţi-a scos la iveală isteţimea.

Lily îşi înclină capul, după care se întoarse, ducându-se înspre podium.

— Sau poate panica pe care o simt a făcut-o.

Orice ar fi fost, nu voia să dispară.

Ea ajunse la baza platformei şi ezită. El veni în dreptul ei.

— Lily?

— Aici m-am făcut de ruşine, spuse ea. El o privi atingând cu degetele marginea platformei şi râzând uşor, pufnind. M-am făcut de ruşine înainte de asta, mă gândesc. Dar aici s-au limpezit toate lucrurile, ca şi când cineva ar fi luminat o odaie pe care eu o credeam o sală de bal şi care s-a dovedit însă a fi o latrină.

— Nu te-ai făcut de ruşine. El te-a făcut de ruşine. Este cu totul altceva.

— Este. Dar nu e cazul. Nu sunt un copil, Alec. Ştiam ce fac. Ştiam ce ar fi putut să iasă din asta. Ştiam că într-o zi aş fi putut fi subiectul unui scandal. Se opri. Şi nu mi-a păsat. Mi-am dorit doar să fiu a lui Derek.

Cuvintele fură ca o lovitură, gelozia vuind prin el când şi-o imagină cu Hawkins, bărbatul care se eschivase cu desăvârşire de la a-şi asuma răspunderea pentru ea. Bărbatul care nu ar fi putut vreodată să fie îndeajuns de bun pentru ea. Îndeajuns de erou pentru ea.

Ea continuă:

— Lumea poartă o ură impresionantă femeilor care fac greşelile pe care le-am făcut eu. Frumuseţea, folosită pentru orice alt lucru în afară de cele mai sfinte dintre acte, este un păcat. Îşi ridică privirea spre platformă, spre locul în care atârna cortina, groasă şi nemişcată, ascunzându-i ruşinea. Şi nici măcar o singură persoană nu a fost dispusă să pună la îndoială rolul jucat de el în piesa asta. Avea să fie slăvit pentru faptele lui. Spune-mi, ce anume din ce am făcut eu a fost atât de diferit de ce a făcut el?

— Nimic, răspunse el, dorindu-şi doar să aline durerea pe care o auzea, intensă şi tulburătoare, în vocea ei. Nu ai făcut nimic greşit.

Ea zâmbi.

— Societatea crede altfel.

— La naiba cu societatea.

Ea ridică o sprânceană.

— Tu cu ce ai greşit, Alec?

Iarăşi întrebarea aceea. Vicleană şi directă. Întrebarea la care avea să fie nevoit să răspundă în cele din urmă.

Dar nu aici. Nu acum.

Clătină din cap.

Ea îl privi cu atenţie, lumina lumânării pâlpâindu-i pe chipul ei frumos.

— Dacă ţi-aş spune ce mi-ai zis tu mie, că nu ai făcut nimic greşit, tu ce ai zice?

Alec îşi întoarse privirea, neputând să se uite în ochii ei.

— Ţi-aş spune că te înşeli.

— Pentru că tu eşti bărbat şi ea femeie?

— Pentru că ce am făcut eu e mult mai rău decât ce ai făcut tu.

— Aşa crezi tu.

— Da.

— Şi totuşi, uite-ne aici, săvârşind o infracţiune pentru mine. Nu pentru tine.

Nu avea să îi spună. Nu atunci.

— Atunci, să săvârşim infracţiunea. Şi să încheiem cu asta.

Preţ de o clipă, se gândi că avea să se împotrivească. Să îl forţeze. Şi, preţ de o clipă, fu îngrijorat că, dacă ar fi făcut-o, urma să îi spună totul acolo, în faţa a mii de tablouri, pe blestemata de platformă a Expoziţiei Regale.

Dar ea nu o făcu. În schimb, lăsă din mână lumânarea şi îi luă pachetul din mâini, apoi se urcă pe platformă şi spuse:

— Întoarce-te cu spatele, te rog.

Aşa făcu, fără să ezite. Îi făcuse o promisiune şi avea să o onoreze, chiar dacă ştia că era singura oportunitate să vadă tabloul. Să ştie întocmai cât de frumoasă era. Nu că ar fi avut nevoie să se uite la lucrarea de artă ca să îi ştie frumuseţea. Era un tablou cu Lily; bineînţeles că era splendid.

Dar pălea în comparaţie cu ea cea în carne şi oase.

Aşa că rămase, tăcut, ascultând-o cum se mişcă: foşnetul uşor al pantalonilor de lână pe pielea ei, şoapta lenjeriei când se lăsă pe vine şi dezveli tabloul pe care îl cărase el. Momentul în care i se tăie brusc răsuflarea când ridică tabloul de pe perete. Când îl înlocui cu un altul. Şi apoi cum se ghemui din nou şi împacheta nudul.

Până să se ridice ea, turba deja de gelozie, dorindu-şi să fie una dintre picturi, o bucată de pânză, ca să primească atingerea ei moale, hotărâtă.

— Te poţi uita, spuse ea încet, iar el se întoarse, atras de vocea ei, care ar fi trebuit să fie plină de uşurare, dar care, în schimb, era plină de umor. Stătea cu spatele la el, cu braţele în şold, şi se uita spre cea mai bună locaţie de pe perete, unde…

Râse.

Jewel. O agăţase pe Jewel în locul ei.

Urcă imediat treptele, ca să vadă mai bine pedeapsa genială, de-a dreptul perfectă, pentru Derek Hawkins. Căţeaua, odihnindu-se măreţ pe perna ei roşie de satin, cu lumina strălucind pe picioarele ei gri fusiforme, cu coroana bătută cu pietre nestemate înclinată pe capul ei.

Lily se întoarse spre el, ochii ei cenuşii licărind argintii plini de râset.

— Cred că ar trebui să fie mai mult decât mulţumit că i-am atribuit o lucrare atât de îndrăgită.

Alec încuviinţă.

— Consider că e excesiv de generos din partea ta. Atât pentru Hawkins, cât şi pentru lume în general. Fără îndoială că va susţine alegerea, întrucât doreşte să dăruiască societăţii capodopere.

— Pe care să le vadă toată lumea, zise ea. — Chiar că i-am făcut lumii un serviciu.

— S-ar putea ca acest dar de ziua mea de naştere să compenseze toate cadourile pe care le-am ratat de-a lungul anilor. Îi zâmbi larg. Mulţumesc.

Alec se duse înspre ea, neputând să îi reziste în frumuseţea ei nesăbuită, entuziasmul şi anticiparea serii, a acţiunilor lor, chemându-l spre ea asemenea unui câine

aflat în lesă. În timp ce el se apropie, înălţându-se ca un turn deasupra ei, ei îi pieri râsul şi îşi ridică faţa spre el, chiar pe când el îi cuprinse obrajii cu mâinile, trecându-şi degetele mari peste pomeţii înalţi, perfecţi.

— Îmi place la nebunie râsul tău, spuse el, neputând să îşi înfrâneze mărturisirea blândă.

Lily îi apăsă palma bandajată pe obraz.

— Şi mie al tău. Îmi doresc să te pot face să râzi în fiecare zi.

El închise ochii, dorinţele lui oglindindu-le pe ale ei. Ea îşi vârî mâna liberă prin părul lui şi adăugă şoptit, aproape imperceptibil:

— Aş putea să încerc, Alec. Ai putea să mă laşi să încerc.

Preţ de o clipă, îşi permise să îşi imagineze una ca asta, cum o ţine de mână, cum îi zâmbeşte tachinându-l, râsul ei răguşit, puterea ei uimitoare. Îşi imaginã cum ar fi fost să stea lângă ea. Să o venereze. Să o adore. *Să o sărute.*

Şi apoi îi cuprinse buzele cu ale lui şi nu mai fu ceva imaginar.

Sărutul lor nu avu nimic sălbatic şi probabil că tocmai de aceea ameninţa să îi fure minţile. Fu blând şi deloc insistent, de parcă ar fi avut o viaţă la dispoziţie ca să se exploreze reciproc. De parcă ar fi venit în urma unor râsete în grădina casei lor, înconjuraţi de copii, ca o strălfulgerare a unei promisiuni de viitor, a unei vremi în care aveau să aibă mai multă vreme.

Era perfecţiunea întruchipată.

Şi îl sfâşie, îndeosebi când ea îşi încleştă degetele trăgându-i capul pe spate îndeajuns încât să suspine, desfăcându-şi buzele şi rostindu-i numele cu o respiraţie splendidă ce l-ar fi putut susţine o viaţă întreagă.

— Lasă-mă să încerc, şopti ea din nou, cu buzele lipite de ale lui, tachinându-l şi ispitindu-l.

Da. Te rog. Da.

Dar nu era un răspuns posibil. Răspunsul era nu.

Şi trebuia să îi spună totul ca să îşi dovedească şi lui,

şi ei acest lucru.

O mai mângâie o dată, zăbovind, apoi se trase de lângă ea şi ridică tabloul pe care ea îl învelise cu grijă în pânză. Îl vârî sub braţ şi îi întinse mâna, desfătându-se cu felul în care ea veni spre el, în uşurinţa cu care îşi vârî mâna, fără mănuşă, în a lui, palmele lor apăsându-se reciproc de parcă ar fi fost cel mai natural lucru din lume.

Fără să îi dea drumul, o conduse din galerie în tăcere, oprindu-se ca să îi permită să îşi ia lumânarea. Odată ieşiţi, o ridică în birjă, sprijinind tabloul de locul vizitiului. Când se aşeză lângă ea şi îndemnă caii, nu reuşi să nu îi ia din nou mâna, plăcându-i la nebunie cum se simţea, caldă şi puternică, în strânsoarea lui.

Pe la jumătatea drumului spre Berkeley Square, ea îşi întrepătrunse degetele cu ale lui, iar el se întrebă cum putea să îi mai dea vreodată drumul. Nu o făcu; nici când opriră la grajduri şi el se dădu jos de pe capră, nici când o coborî şi pe ea, nici măcar când luă tabloul. Îi dădu drumul doar când ieşi rândaşul ca să ia birja, nevrând să atragă atenţia asupra siluetei cu care se întorsese.

Intrară în casă prin spate, Angus şi Hardy întâmpinându-i în bucătăria tăcută, întunecoasă, dând din coadă şi cu limbile atârnându-le, Hardy mai fericit decât fusese în ultimele zile pentru că cei doi erau împreună.

Alec înţelese reacţia câinelui. Şi el era mai fericit când erau împreună. După ce le acordară câinilor atenţia cuvenită, o luă din nou de mână şi o conduse în dormitor, în odăiţa de sub scări care rămăsese întocmai cum o lăsase: plină de cărţi, hârtii şi ciorapi de mătase atârnaţi peste tăblia patului.

Lăsă tabloul din mână, îl sprijini de cufărul ei, în timp ce ea privi, în ochii ei citindu-se confuzie.

— Aici?

El încuviinţă.

— Este singurul loc din casă, din toate casele, care este plin de tine.

— Prea plin de mine, spuse ea. Nu prea încăpem amândoi.

Tocmai asta era şi ideea. Deoarece odată ce el urma să îi spună tot adevărul, nu avea să îl mai vrea acolo. Iar el avea să fie nevoit să plece, pentru că nu ar fi avut loc să rămână.

Ea păru să înţeleagă raţionamentul fără ca el să îl rostească cu voce tare, fruntea încreţindu-i-se în timp ce se întinse după cealaltă mână a lui, ca şi când l-ar fi putut ţine acolo dacă l-ar fi ţinut strâns.

Dar nu îl putea ţine. Nu când…

— Spune-mi, spuse ea încet. Orice ar fi…

El respiră adânc, ştiind ce consecinţe, urma să aibă adevărul. Urând consecinţele pe care avea să le aibă adevărul. Şi apoi îi dădu drumul la mâini şi făcu întocmai cum îi ceru ea.

Îi spuse totul.

Capitolul 21

Totul e permis în dragoste şi în tutelă

— Am plecat din Scoţia când aveam doisprezece ani.

Lily nu ştia ce se aşteptase să spună, dar nu se aşteptase la asta. Apoi, el continuă:

— Ar trebui să spun mai degrabă că am fugit din Scoţia când aveam doisprezece ani.

Îşi dorea cu disperare să îl atingă, să se asigure că înţelegea că orice i-ar fi spus, orice s-ar fi întâmplat în trecutul lui, îi era alături. Dar învăţase îndeajuns despre Alec Stuart în ultimele zece zile încât să ştie că, dacă l-ar fi atins, i-ar fi amintit doar de povara pe care o purta. Aşa că îşi împreună în schimb mâinile şi se aşeză pe marginea patului ei mic, ca şi când ar fi fost perfect normal să se afle acolo.

— Mama m-a părăsit când aveam opt ani. Îşi coborî privirea spre mâinile lui, mari, puternice şi perfecte. Îmi

amintesc foarte puţine despre ea, dar îmi amintesc cum a reacţionat tatăl meu când a plecat. A fost furios şi plin de regrete. Şi când ea a murit, după doar câteva luni…

Lily se forţă din răsputeri să nu îl preseze. El îşi veni în fire.

— A venit mesagerul, iar tata a citit veştile în faţa mea. Nu a lăsat să se vadă vreo emoţie. Şi nu mi-a permis nici mie să manifest vreuna.

Lily închise ochii când îl auzi. Fusese copil pe atunci. Şi, indiferent cine fusese femeia sau ce fel de mamă fusese, fusese totuşi mama lui.

— Alec, spuse ea, dorindu-şi-l aproape. El tresări când o auzi şi o privi în ochi. Te vei lovi la cap dacă nu eşti atent. Aşează-te? Te rog?

Ar fi făcut orice ca el să se aşeze lângă ea. Dar, în schimb, el alese scaunul mic de la birou, trăgându-l în afară şi făcându-l să pară un scaun pentru pitici, la mărimea lui. La măreţia lui. Îl sorbi din priviri, conştientă de genunchii lor, despărţiţi de doar câţiva centimetri, în spaţiul mic în care se aflau.

— Continuă.

— Tot ce îmi amintesc despre ea e că vorbea despre Anglia. Zicea că i se potriveşte. Că o iubeşte. Că era mult mai bună decât Scoţia.

Ea zâmbi.

— Mă gândesc că ar fi putut să găsească trei lucruri superioare celor din Scoţia.

Un colţ al gurii i se ridică.

— Probabil că mai mult de trei. Deveni serios. Ciudat, dar mi-a fost dor de ea. Nu conta că nu a fost cea mai bună mamă. Aşa că, la fel ca ea, şi eu tânjeam după Anglia. Râse, scurt şi încet. Ştiu că trebuie să fie greu de crezut.

— Ţinând cont că te-ai autoproclamat defăimătorul tuturor lucrurilor englezeşti.

— Nu al *tuturor* lucrurilor englezeşti. Am descoperit că a început să mă entuziasmeze un lucru englezesc.

Cuvintele lui o străpunseră. Se referea la ea. Şi totuşi, el nu le lăsă să persiste.

— Voiam să merg în Anglia. Să o urmez. Să văd ţara pe care o iubea. Locul după care tânjea cu atâta intensitate, încât părăsise un copil ca să îl găsească.

El se opri, pierdut în poveste, împreunându-şi mâinile, pipăind cu degetele de la o mână cicatricea de pe cealaltă. Cea pe care i-o lăsase tatăl lui. Ea privi îndelung mâinile acelea, dorindu-şi să le poată alina. În cele din urmă spuse:

— Tata n-a vrut să audă aşa ceva. A jurat că mă va renega. Că mă va dezmoşteni. Inima lui Lily începu să bată puternic. Şi nu mi-a păsat. Le-am scris tuturor pe care i-am găsit. Rude îndepărtate… Nu te va surprinde să afli că tatăl meu avea şi o vagă descendenţă englezească, ţinând cont că eram al şaptesprezecelea la rând pentru un ducat.

Ea zâmbi.

— Mă gândesc că el ar fi fost la fel de încântat să îl moştenească.

— Probabil şi mai puţin încântat, zise Alec.

— Şi atunci? întrebă ea.

— O rudă îndepărtată mi-a trimis o scrisoare. A cerut plata unei sume. Orice ar fi fost, a funcţionat. Şi am primit un loc la o şcoală. Tata a făcut aşa cum promisese: mi-a spus că nu mă pot întoarce niciodată acasă. Dar nu mi-a păsat. Taxa de şcolarizare mi-a fost achitată în întregime. O rudă generoasă. Zâmbi, frecându-se cu mâna cu cicatricea pe ceafă şi părând dintr-odată un băiat, ca altă dată. Poate că una dintre cei şaisprezece dinaintea mea. Ar fi ironic.

Lily şi-l imaginã, regele şcolarilor, arătos, înalt şi mai bun ca toţi ceilalţi la orice sport posibil.

— Mă gândesc că erai straşnic de popular.

El îşi ridică brusc capul, privind-o în ochi cu ochii lui căprui.

— M-au urât.

Imposibil.

— Cum se poate…

— Eram înalt ca trestia, numai oase şi fanfaronadă scoţiană. Iar ei erau născuţi din nobili venerabili cu moşii antice şi mai mulţi bani decât mi-aş fi imaginat eu vreodată. Eram un impostor, iar ei o ştiau. M-au judecat

pentru asta. Şi m-au bătut până au scos aroganţa din mine.

Simţi cuvintele asemenea loviturilor pe care le descriau. Şi totuşi clătină din cap.

— Erau copii. Nu ar fi putut…

— Copiii sunt cei mai răi, spuse el. Măcar adulţii judecă în tăcere.

— Şi atunci?

— În primii trei ani nu am avut de ales. Eram sărac, forţat să curăţ podele şi să spăl ferestre când nu studiam, ca să plătesc pentru părţile pe care nu le acoperea taxa de şcolarizare, şi au mirosit treaba asta, nevoia de fonduri.

Zâmbi, pierdut în amintire, iar ea îl văzu pe Alec cel tânăr acolo, băiatul singur şi disperat după tovărăşie. Era un lucru pe care Lily îl înţelegea foarte bine.

Un lucru pe care nu l-ar fi dorit niciodată cuiva.

— Regele a fost singurul care nu a fost crud.

Când îl auzi, îşi dori ca marchizul de Eversley să fi fost acolo, ca să îi poată mulţumi pentru bunătatea lui de mai demult. Dar avea senzaţia că povestea nu se încheia cu cei doi băieţi devenind tovarăşi fericiţi.

Alec se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi, cu capul plecat, de parcă ar fi fost la spovedanie. Iar inima lui Lily bătu cu teamă pentru băiatul de odinioară.

Nu se putu abţine:

— Ce s-a întâmplat după trei ani?

Râse, pufnind uşor, dar neamuzat.

— Am crescut. Confuzia înflori în timp ce el clătină din cap şi detalie fără să se uite la ea. Povestindu-le mâinilor lui mari, calde şi împreunate. Cu mai bine de treizeci de centimetri în câteva luni. Mai înalt decât oricare dintre ei. Şi mai lat. Se opri, apoi se uită spre ea. Doare, ştiai? Să creşti.

Ea clătină din cap.

— Cum anume?

Din nou zâmbetul acela, cel care o făcea să îşi dorească să îl ţină în braţe până aveau să îmbătrânească.

— Fizic. Te doare. Ca şi cum oasele nu pot ţine pasul cu ele însele. Dar, că tot ai întrebat, presupun că doare şi în toate celelalte moduri; simţi cu putere că nu mai eşti unde

erai înainte. Şi cu siguranţă nu seamănă cu punctul spre care te îndrepţi. Se opri, apoi şopti: Nu se compara cu punctul spre care mă îndreptam eu.

— Alec…

El continuă ca şi cum ea nu ar fi vorbit, de parcă dacă s-ar fi oprit, nu ar fi fost în stare să înceapă din nou. Lily îşi strânse buzele şi se forţă să asculte.

— Au trecut de la a mă judeca, de la a mă tachina, de la a-mi batjocori însăşi existenţa… la a o dispreţui. Pentru că nu mă mai puteau domina. Acum eu eram cel care domina. Eu eram…

Ea se întinse după el. Ştia ce cuvinte urma să rostească. Le auzise pe buzele lui de o duzină de ori. Îl strânse tare de mâini.

— Nu o spune. Urăsc cuvintele acelea.

Alec o privi în ochi şi ea văzu cât de mult le ura şi el.

— De aceea trebuie să o spun, Lily, zise el uşor. Pentru că se potrivesc. Pentru că sunt Bruta Scoţiană.

Ea clătină din cap.

— Dar nu eşti. N-am cunoscut niciun bărbat care să fie mai puţin brută.

— Am rupt o uşă prima dată când ne-am întâlnit.

O străbătu un fior când îşi aminti, gândindu-se la forţa voinţei lui.

— Pentru că voiai să ajungi la mine. Ca să mă protejezi.

Preţ de o clipă, se gândi că el avea să nege. În schimb, el o privi adânc în ochi, foarte sincer.

— Chiar că mi-am dorit să te protejez.

— Şi aşa ai făcut.

El îşi întoarse privirea, oprindu-se la ciorapii atârnaţi de capătul patului ei, lăsaţi acolo înainte să fugă, cu câteva zile înainte.

— Şi totuşi, nu am făcut-o. Nu am fost nici măcar o dată în stare să o fac.

Ea îşi împleti degetele cu ale lui, tânjind după el.

— Te înşeli.

— A trebuit să faci totul singură.

— Ba nu, zise ea, forţându-l să o privească în ochi. Nu înţelegi? Tu mi-ai dat puterea să o fac. Mi-ai dat forţa să o fac. Ai vrut să-mi dăruieşti libertate? Alegere? Aşa ai făcut. De nenumărate ori. Fără tine…

El clătină din cap, oprind-o.

— Am fost o brută, Lily.

— Ba nu ai fost, zise ea. Te-au rănit. Ai ripostat.

— Într-adevăr, m-am luptat. Ca un demon nenorocit. Am vrut ca toţi să ştie că nu se mai puteau juca cu mine. Că dacă mă atacau, riscau să piardă totul.

Ea încuviinţă, mândră de băiatul care fusese el odinioară. Ştiind că nu ar fi trebuit să îşi dorească durere pentru un grup de copii, dar recunoscător că el găsise o cale de a-i înfrânge.

— Foarte bine.

El râse din nou, jos şi lipsit de amuzament, şi clătină din cap.

— Nu vei crede la fel când vei auzi restul povestirii.

Încercă să îşi tragă mâinile din ale ei, dar ea nu avea de gând să îl lase. Îl apucă mai strâns.

— Nu.

Alec îşi ridică privirea, în ochii lui citindu-se surprindere şi ceva mult mai tulburător. Ceva care aducea a frică. Ea clătină din cap.

— Eşti aici. Şi sunt cu tine.

Văzu cuvintele lovindu-l. Îl văzu respirând adânc în urma lor. Îl văzu hotărându-se să riposteze.

— Băieţii nu puteau să lupte cu mine şi să câştige, spuse el încet. Aşa că surorile lor au terminat treaba.

*

Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată şi ar fi putut rămâne acolo până la sfârşitul timpului, privind-o. Dar o iubea prea mult ca să o păstreze, aşa că îi spuse adevărul, ştiind că urma să o alunge. Ştiind că avea să dovedească faptul că nu era demn de ea. Că ar fi putut găsi pe altul, infinit mai bun.

„Ai putea să o faci fericită, dacă ai hotărî asta”.

Cuvintele lui Stanhope erau cel mai rău tip de minciună. O minciună drăguţă. Îndeajuns de ispititoare încât să ruineze un bărbat şi pe femeia pe care jurase să o protejeze. Aşa că, atunci când ea se încruntă, confuză din pricina cuvintelor lui, el îi povesti din nou, mai limpede.

— Şcoala era plătită, dar toate celelalte costau bani. Mâncarea. Băutura. Aşternuturile. Spălatul. Şi muncile pe care le prestasem pentru asta brusc nu au mai fost disponibile; fără îndoială că bucătarii şi personalul care făcea curăţenie la şcoală fuseseră plătiţi bine ca să uite de existenţa mea. Nu puteam supravieţui fără fonduri. Îşi aminti lunile acelea în care fusese disperat, flămând şi furios, în care stătuse în întuneric, întrebându-se ce avea să urmeze. Regele îmi dădea mâncare pe furiş şi din când în când îmi punea cămăşile la spălat cu ale lui, dar eram mândru şi mi s-a părut a fi…

— Prietenie, şopti ea. A fost prietenie.

Aşa fusese. Regele îl păzise mereu. Dar…

— Mi s-a părut a fi milă.

Lily încuviinţă, iar el văzu înţelegerea şi tristeţea din ochii ei. Şi mila.

— Este greu să credem că meritǎm mai mult.

Chiar nu înţelegea?

— Nu ne compara. Tu nu ai fost niciodată…

— Ce?

Frustrarea din întrebarea ei îl deblocă. Se ridică, îndepărtându-i atingerea, nefiind dispus să o suporte. Cel mai rău era că se afla aici, în odăiţa lui Lily. Fiecare cuvânt era învelit în ea şi, în timp ce se plimba încolo şi încoace prin încăpere, abia de se putea mişca, mărimea lui reducând spaţiul la un singur pas. Doi.

În cele din urmă se opri şi îşi vârî mâinile în păr. Respiră prelung şi spuse:

— Peg a venit la mine când aveam cincisprezece ani.

O simţi înlemnind când auzi numele. Când auzi cuvintele acelea.

— Era de Sfântul Mihail.

— Mereu e Sfântul Mihail, zise ea, încet, iar el nu înţelese. Iar ea nu îi oferi şansa să întrebe. Continuă.

— Era sora mai mare, foarte frumoasă, a unui alt băiat. Mă ascundeam de familie care veniseră în vizită, spunându-mi că aveam de învăţat.

— Dar încercai pur şi simplu să ignori lucrurile pe care nu le aveai.

El o privi.

— Da.

Ea zâmbi, slab şi trist.

— Ştiu bine cum e asta.

Alec ignoră comparaţia şi continuă:

— M-a urmărit. Nu era nimeni în bibliotecă… apoi a apărut ea.

Lily miji ochii.

— Câţi ani avea?

— Îndeajuns cât să fi avut un sezon. Îndeajuns încât să ştie ce avea să însemne căsnicia pentru ea. Se gândi la lordul Rowley, desfrânat şi bogat ca un rege. A venit şi mi-a oferit…

— Îmi imaginez.

— Ba nu. Era partea pe care trebuia să o spună cu voce tare. Era partea care avea să o convingă că nu erau făcuţi unul pentru celălalt. Că nu avea să fie vreodată demn de ea. Când s-a terminat, am făcut ce era de aşteptat. I-am spus că urma să îl caut pe tatăl ei. Că urma să mă însor cu ea.

Lily era captivată, iar el urî felul în care vedea în sufletul lui. Felul în care îl înţelegea mai mult decât oricine altcineva.

— A refuzat. Se întoarse şi privi pe fereastră, deasupra acoperişurilor întunecate ale Londrei. A râs. Se opri, râzând şi el, deloc amuzat după ce o spuse. Bineînţeles că a râs. Îşi duse mâna la gât, dorindu-şi să fi fost oriunde altundeva în timp ce îşi retrăia trecutul sordid. Era fiica unui viconte. Care urma să se mărite cu un conte. Iar eu eram sărac, fără titlu şi scoţian. Şi al naibii de prost.

— Ba nu, şopti Lily.

El nu se întoarse. Nu putu să o facă. În schimb, se adresă oraşului de afară:

— Ba nu mai eram sărac. Era pierdut în amintire. M-a plătit cu zece lire. Îndeajuns pentru mâncarea pe o lună.

— Alec.

Era în spatele lui acum. Se dăduse jos din pat, iar el îi auzi disperarea din voce. Trebui să se întoarcă spre ea. Să o privească. Să îi arate adevărul.

Şi aşa făcu, văzând lacrimile din ochii ei, urându-le. Iubindu-le. Ce viaţă ar fi fost dacă l-ar fi găsit Lily în bibliotecă cu atâţia ani în urmă. În schimb…

— După aceea şi-a trimis prietenele. Fete aristocrate care îşi doreau o oportunitate de-a se juca în mocirlă. De a-şi potoli setea după noroi. De a călări Bruta Scoţiană.

Văzu cum o loviră cuvintele. Se urî că o făcuse şi se forţă să încheie:

— Aşa am avut bani în timpul şcolii. Iar eu am făcut pe târfa. Bănuiesc că ar trebui să fiu recunoscător pentru faptul că, bărbat fiind, nu a implicat niciodată ruşinea pe care ar fi implicat-o dacă aş fi fost femeie. Eram venerat. Îmi şopteau numele de parcă aş fi fost jucăria lor favorită. O fantezie trecătoare. Peg obişnuia să spună că eram perfect ca primul şi cea mai proastă variantă ca ultimul.

— Nu îmi pasă de ea, spuse Lily.

Peg nu conta. Arătă spre cufărul sprijinit de perete. Mai sublinie odată ideea care conta:

— Când îţi spun că nu sunt demn de tine, nu mă joc. Nu e o falsitate. Hainele acelea albe imaculate, tivurile pe care le-ai brodat cu dragoste şi dedicaţie, botoşeii aceia nenorociţi cu tălpile lor mici din piele… Sunt pentru copiii altui bărbat. Rochia. Un altul trebuie să te dezbrace de ea. Un bărbat infinit mai bun decât mine. O imploră să înţeleagă. Nu pricepi, Lily? Nu sunt bărbatul cu care te măriţi. Sunt *celălalt.* Bestia pe care o regreţi. Dar acum… poţi avea pe altul. Un bărbat pe care îl meriţi. Arătă înspre tablou. *Chestia* aia… Tabloul pe care l-ar fi folosit ca să te distrugă… Nu mai este albatrosul tău. Şi acum, poţi alege un alt drum, departe de scandal. Orice drum ai vrea. Nu

înţelegi? Alegerea este singurul lucru pe care ţi-l pot oferi.

Ea dădu să îi răspundă, iar el spintecă văzduhul cu mâna, implorând-o să tacă.

— Nu o face, te rog. Nu mă alege pe mine. Cum de nu poţi vedea adevărul? Nu voi fi niciodată bun pentru tine. Nu am putut nici măcar să... Am venit în Londra cu o singură sarcină: să te protejez. Şi nu am reuşit. Nu am putut să te ţin departe de ei. De bârfitori. De Hawkins. Dumnezeule, aproape că ai fost doborâtă la pământ pe Rotten Row. Şi asta înainte să profit eu de tine. Nu ar fi trebuit să te ating.

Se aşteptă ca ea să fie de acord. Să îl judece.

Se aşteptă ca ea să plece.

Şi când se mişcă, îşi făcu curaj să o privească plecând. Doar că ea nu plecă. În schimb, veni la el. El se dădu în spate, dorind cu disperare să o evite, prea zdrobit ca să o atingă. Dar odaia era prea mică, iar ea era un adversar superior.

Nu îl atinse.

Mai rău. Întinse mâna şi îşi scoase agrafele de păr, lăsându-l să îi cadă în jurul umerilor, ca o mătase arămie. Lui i se uscă gura şi miji ochii, după care ea spuse:

— Am ceva de spus acum, dacă se poate.

De parcă ar fi putut să o oprească, pe această prinţesă războinică, îmbrăcată ca un hoţ de buzunare pe punctul de a-i fura inima blestemată.

— Este o mare aberaţie, să ştii. Ideea că *primul* este cel mai semnificativ. Că *al doilea* este. Că oricare dintre cei care urmează ar fi. Că circumstanţele primelor întâlniri înseamnă cumva mai mult decât acela pe care îl alegem pentru totdeauna. Este minciuna pe care ne-o spune lumea, dar tu m-ai învăţat că nu este aşa.

Îl privi, dragostea din ochii ei tăindu-i respiraţia.

— Ţi-am auzit povestea. Şi acum este timpul să o asculţi tu pe a mea. Când voi fi bătrână, Alec, şi voi privi în urmă la amintirile estompate ale vieţii mele, să îţi spun la ce mă voi gândi? Nu la el. Şi când mă voi gândi la scandalul meu, voi fi recunoscătoare pentru el, căci mi te va fi adus pe tine. Dar nu mă voi gândi prea mult la el, pentru că voi fi

prea ocupată să mă gândesc la tine. La zilele în care ne-am dondănit şi nopţile în care mi-am dorit să o fi făcut. La orele pe care le-am petrecut înfăşurată în tartanul tău. Înfăşurată în tine. La felul în care mă priveşti, de parcă nu ar mai fi existat nicicând vreo altă femeie în lume.

Şi nu mai existase. Nu pentru el. Îşi puse mâna pe pieptul lui, unde inima îi ameninţa să îi sară din piept.

— La felul în care m-ai ţinut în braţe. Şi la felul în care te-am iubit. Aşa că spune-mi, Alec Stuart, bărbat realizat prin propriile puteri, care a devenit duce, nespus de puternic, de bun şi de inteligent. Avea să îl înfrângă cu cuvintele şi privirea ei. Când vei fi bătrân, la cine te vei gândi?

Şi, busc, fu singura întrebare care conta.

— La tine, spuse el, întinzându-se după ea.

Sau poate că ea se întinse după el. Nu conta, căci era în braţele lui.

Şi era adevărat. Avea să îşi amintească de ea.

— Mereu la tine. Pentru totdeauna la tine.

Chiar dacă noaptea asta era tot ce avea.

— Nimic din toate astea nu contează, spuse ea, iar el îi simţi cuvintele pe buze, nu contează trecutul, femeile, scandalul. Nimic din toate astea nu contează când suntem aici şi ne avem unul pe celălalt. Şi apoi îl sărută, iar el o ridică în braţe şi ea îşi încolăci picioarele în jurul lui, ca şi când acolo ar fi fost locul ei.

Şi aşa era.

Fără să întrerupă mângâierea, se întoarse cu ea la pat, aşezând-o pe marginea lui, iar el se puse pe genunchi lângă el. Ea îşi dezlipi buzele de pe ale lui şi se trase în spate.

— Nu, spuse ea. Nu te vreau în genunchi.

— Îţi va plăcea când îţi voi arăta toate lucrurile pe care intenţionez să ţi le fac din această poziţie, spuse el, punându-şi buzele pe pielea moale, caldă a gâtului ei, înainte ca ea să se deschidă şi să îi ofere acces la linia maxilarului şi lobul urechii. Lasă-mă aici, ca să te venerez, dragoste. Şi voi face astfel încât să merite.

Îi cuprinse din nou buzele, plăcându-i la nebunie suspinul scurt pe care îl scoase ea, felul în care o simţi înmuindu-se la atingerea lui, ca şi cum nu i-ar fi putut rezista.

Ca şi cum el ar fi fost la fel de irezistibil ca ea.

O mângâie până ea îşi puse mâinile pe umerii lui şi îl împinse, din nou, distanţându-se.

— Nu te vreau în genunchi, Alec, repetă ea. Te vreau pe tine.

El îşi trecu mâinile prin părul ei.

— Sunt cu tine, dragoste. Nu aş putea fi nici unde altundeva.

Ea clătină din cap.

— Nu înţelegi. Se lăsă pe spate. Nu te vreau cu mine. Vreau să fim unul cu celălalt.

Când înţelese în cele din urmă cuvintele, le simţi ca o lovitură în moalele capului. Se lăsă pe călcâie acolo, pe podeaua din odăiţa ei minusculă de sub scări, şi o privi preţ de o clipă lungă, în timp ce ea se îmbujoră şi spuse:

— Înţelegi, dragoste? Vreau să fim împreună.

Voia ca ei să fie egali.

Nu un tutore şi pupila lui.

Nu un duce şi o domnişoară.

Şi nu *celălalt.*

Înghiţi în sec, neputând găsi alte cuvinte în afară de:

— Înţeleg.

Îl înfrânsese încă o dată.

Ea văzu adevărul din el şi zâmbi, larg şi voios, după care se puse în genunchi pe pat, dezbrăcându-se de haina şi cămaşa pe care le purtase ca deghizare în seara aceea, ca şi când s-ar fi dezbrăcat de zeci de ori de straie bărbăteşti, dezvăluindu-şi sânii ridicaţi, încântători, moi şi perfecţi, ca piersicile şi smântână proaspătă.

Îi lăsă gura apă şi îşi ridică privirea spre părul ei arămiu care i se revărsa în jurul umerilor. După care ea se întinse spre pantalonii ei.

Alec o privi lung, pleoapele îngreunându-i-se de dorinţă, după care nu se mai putu stăpâni:

— Opreşte-te, mârâi el, cu privirea aţintită pe acele degete lungi, frumoase, care zăboveau la închiderea pantalonilor ei.

Ea se opri. El îşi trecu dosul palmei peste gură, tânjind după ea. Temându-se de ea.

— O vei face? şopti ea.

El se strădui să îşi ridice privirea spre ea.

— Ce să fac?

Lily îi zâmbi. Nu era un zâmbet cochet pe care îl mai văzuse la alte femei aflate în aceeaşi situaţie, ci ceva mult mai periculos. Părea fericită. Veselă. Nerăbdătoare.

„Ai putea să o faci fericită, dacă ai hotărî asta”.

Alungă gândul. Nu îl voia pe Stanhope aici. Apoi ea îi răspunse, iar el nu se mai gândi deloc la conte.

— Îmi vei spune ce vrei să fac?

Îl asaltară imagini: sute de idei cu ce i-ar fi plăcut ca ea să facă pentru el. Lui. Ei înseşi. Se concentră din nou pe pantaloni, o jumătate de duzină de nasturi stând în calea dorinţei lui. Şi făcu cum i se spuse:

— Dă-i jos.

Ea zâmbi pe deplin satisfăcută.

— Cu plăcere.

Pantalonii dispărură înainte ca el să aibă timp să aprecieze îndemânarea ei cu închizătorile, azvârliţi în cealaltă parte a odăii, dezvăluindu-i picioarele goale ce promiteau păcat şi mântuire în acelaşi timp. Ea se întinse pe spate pe patul micuţ, acoperindu-şi cu un braţ lung sânii, iar pe celălalt ţinându-l peste stomacul ei frumos, rotunjit, acoperind cu mâna locul pe care el şi-l dorea mai mult ca orice altceva în lume.

— Continuă, Excelenţă, îl tachină ea, ştiind că, cu fiecare respiraţie, cu fiecare mişcare, cu fiecare zâmbet uluitor, îl făcea să înnebunească de dorinţă. Ce îţi pot oferi în continuare?

— Deschide-te pentru mine.

Porunca îl şocă, în timp ce ea îşi desfăcu buzele, trăgând scurt şi uluitor aer în piept, surprinsă. Preţ de o clipă, el se gândi că întrecuse măsura. Dar ea se deschise,

desfăcându-şi larg coapsele frumoase pe patul îngust. Cu toate acestea, nu îşi mişcă mâna.

Alec ridică o sprânceană.

— Obrăznicătură ce eşti!

Ea zâmbi.

— Va trebui să fii mai specific în ceea ce priveşte dorinţele tale, Excelenţă.

Era magnifică.

— Te doresc pe tine, spuse el.

Lily zâmbi şi mai larg, dar nu îşi mişcă mâna.

— Mult mai specific de atât.

Îşi scoase acul de pe umăr, care îi ţinea tartanul la locul lui, iar ea făcu ochii mari şi degetele i se încordară uşor, aproape imperceptibil. Adică imperceptibil dacă nu ar fi fost absorbit de femeia cu pricina, tare, fierbinte şi disperat după ea.

Era gol în câteva secunde, cu mădularul erect şi tânjind după ea.

Ea făcu ochii mari şi, fir-ar să fie, se linse pe buze, ţintuindu-l cu privirea.

— Chiar mai specific de atât.

— Doresc să îţi muţi mâna, fătucă, zise el, apropiindu-se de pat şi uitându-se la ea, desfătându-se cu nuditatea ei minunată. Ca să te pot privi mai îndeaproape.

Ea ridică o sprânceană.

— Doar să mă priveşti? E un fel de jumătate de măsură scoţiană?

Buzele îi zvâcniră când o auzi tachinându-l, aşa că spuse cu un accent pronunţat:

— După ce te-am văzut, fătucă, dacă ai noroc, poate te voi atinge şi după ce te-am atins, putem pune pariu că te voi şi gusta.

Atunci ea râse, sălbatic şi liber, ca regiunea muntoasă din Scoţia.

— Cred, domnule Stuart, şopti ea, mişcându-şi mâna, dezvăluind un petic de păr arămiu secret, uluitor, că dacă mă vei atinge, tu vei fi cel norocos.

Şi avea dreptate. Era cel mai norocos bărbat în viaţă.

În noaptea aceea.

Ca să îşi onoreze norocul, se întinse lângă ea şi începu să facă tot ce îi promisese, şoptindu-i în tot acest timp, dezvăluindu-i secretele în odăiţa aceea, în timp ce făcu dragoste cu ea.

— Atât de moale, îi spuse el la ureche, zăbovind cu buzele pe pielea moale a gâtului ei. Atât de udă. Atât de caldă, spuse el, strecurându-şi adânc degetul, întorcându-se de nenumărate ori, rotind, mângâind şi dezmierdând până când ea se zvârcoli sub el, iar el trecu la sânul ei.

Linse, încet şi lent, după care apucă sfârcul care începuse să i se întărească între buze şi supse, încet şi ritmic, în ritm cu mişcările mâinii lui, iar ea se ridică de pe pat de parcă ar fi fost trasă cu o sfoară, vârându-şi o mână în părul lui, cealaltă găsind-o pe a lui, puternică şi sigură, mai jos, încetinind-o, în timp ce îşi călări orgasmul spre finalul lui glorios.

Şi fu glorios. Se făcu rozalie de la plăcere, de la preaplin. Şi când se potoli, oftându-i numele şi deschizând ochii ca să privească în ai lui, el îşi dădu seama că gândurile i se amestecaseră.

Ea îi trase din nou gura spre a ei, sărutându-l lent, adânc şi deplin.

El se mişcă, de data aceasta ridicând-o spre gura lui cu un braţ, transformând-o în banchetul lui. Iubind-o cu mâinile şi gura până se destrămă în braţele lui, mai întâi şoptindu-i, apoi ţipându-i numele.

Şi când se prăbuşi din nou pe pat, el o sărută uşor pe stomac şi şopti:

— Tu, Lily. Mereu vei fi tu. Totul. Mereu. Tu, până ea începu să respire din nou normal, iar el mârâi. Din nou, după care îşi apăsă gura în centrul ei, unde lucea, caldă, roz şi sătulă.

— Alec, oftă ea, abia reuşind să îşi găsească cuvintele. Te rog. Dragoste. Cum rămâne cu tine?

De parcă ar fi existat vreun lucru pe lume care să îi fi adus mai multă plăcere decât gustul ei pe buzele lui şi sunetul ei în urechile lui şi senzaţia ei în mâinile lui.

O *ultimă dată.*

— Încă o dată, spuse el.

Încă o dată. Şi făcu dragoste cu ea, cu mângâieri lente, rafinate, blânde şi încete, onorând-o. Venerând-o. Provocându-i plăcere până ea îşi găsi din nou ritmul, mişcându-se în ritm cu mângâierile lui, cu dorinţa ei. Până termină din nou, tare, prelung şi superb, cu mâinile în părul lui şi cu numele lui pe buze.

Momentul acesta.

La momentul acesta avea să se gândească atunci când va fi bătrân.

*

O copleşise cu plăcere.

Stătea fărâme pe pat, fără să se poată mişca sau măcar gândi, când el se întinse lângă ea, ţinând-o în braţe în timp ce ea tremura, slăbită de la mâinile, gura şi cuvintele lui. Se întoarse spre el, iar el o cuprinse cu braţele lui mari şi calde.

— M-ai trădat, spuse ea spre pieptul lui lat, frecându-şi obrazul de părul aspru de acolo, incapabilă să găsească energia de a o spune cu mai multă convingere. Trebuia să fim unul cu celălalt.

— Şi am fost.

Ea clătină din cap.

— Tu nu ţi-ai luat plăcerea.

Alec o sărută pe frunte.

— A fost cea mai plăcută experienţă din viaţa mea, dragoste. Acum dormi.

Cuvintele îi huruiră sub ureche.

De parcă ar fi putut să doarmă cu el acolo, cu lungimea lui dură pe coapsa ei, ca o promisiune. Nu avea să doarmă. Până nu avea să primească şi el plăcere, la fel de deschis şi de deplin ca ea.

Până nu avea să i-o dăruiască.

— Nu, şopti ea, trecându-şi mâna peste pieptul lui, bucurându-se de felul în care muşchii trunchiului lui se

încordară sub atingerea ei, iar el şuieră de dorinţă. Am alte planuri.

— Lily, îi rosti el numele în lumina pâlpâitoare a lumânării, ducându-şi mâna înspre a ei, oprind-o din drum, chiar pe când degetele ei găsiră locul în care părul lui moale se îndesea. Nu trebuie să…

Ea îşi întoarse faţa spre căldura lui, sărutându-l uşor pe pielea pieptului. Încă o dată. Şi încă o dată, până el începu să respire mai greu şi ea îi simţi bătăile adânci ale inimii sub buzele ei. Se mişcă, trecându-şi buzele peste trupul lui, peste trunchiul lui, iar el îşi duse mâna liberă spre părul ei, rostindu-i numele, cu voce joasă, întunecată şi minunată. Îşi imagină că intenţiona să o oprească, dar începu să îl sărute pe abdomen, respirându-l, iar el tremură sub atingerea ei şi, slavă Cerului, uită să o oprească.

Nici măcar atunci când îşi mişcă mâna, îndepărtându-i-o pe a lui, croindu-şi drum spre locul în care îşi dorea cu disperare să ajungă. Se lăsă pe spate, desfătându-se cu mărimea şi puterea lui, mândrindu-se cu faptul că în clipa aceea era al ei, în timp ce îi lăsă gura apă, iar degetele o mâncau să îl revendice.

Şi apoi îşi trecu buzele în sus de-a lungul mădularului lui dur, încordat, şoptindu-i numele în timp ce el se ridică de pe pat, arcuindu-se, înjurând, iar ea se făli cu puterea pe care i-o dăruise el. Forţa. Mândria că bărbatul acesta nu numai că era al ei, dar era şi pe punctul de a-i oferi tot ce îşi dorea.

Nicicând în viaţa ei nu îşi dorise altceva mai mult decât îşi dorea acum ca Alec să aibă parte de plăcere, iar dorinţa aceasta o făcu să continue, jucându-se cu ritmul şi senzaţia, găsind locurile ce păreau să îl înnebunească şi încercând, cu disperare, să îl împingă de pe muchie.

El îi şopti numele, cu voce întunecată şi păcătoasă în odaia mică, iar Lily fremătă din pricina puterii. A pasiunii. A propriei dorinţe, în timp ce găsi un ritm care îi aduse pe amândoi la limită, iar un şir de cuvinte în gaelică se desprinseră de pe buzele lui în timp ce el i se abandonă ei, pasiunii şi, în cele din urmă, cu numele ei pe buze,

descătuşării.

Ea rămase cu el, adorându-l în timp ce el se desfătă în plăcerea lui, după care, în sfârşit, o ridică şi o întinse lângă el, trăgând-o în braţele lui, trecându-şi mâinile peste pielea ei goală, şoptind şiruri lungi de cuvinte în părul ei, în limba lui încântătoare şi lirică, presărând cuvintele cu sărutări dulci, zăbovitoare, până când ea tremură, iar el trase o pătură peste amândoi.

— A fost… spuse el abia perceptibil, ca un huruit sub urechea ei, oprindu-se, fără să îşi termine gândul.

Ea zâmbi, sărutându-l pe piept.

— Sunt de acord.

— Lily, şopti el, continuând să îşi mişte mâinile masive, învelind-o în căldură, dragoste şi siguranţă. Lily a mea.

Ea închise ochii şi oftă.

— A ta.

Mâinile i se opriră când o auzi, uşor, doar cât să o facă să se foiască în clipa în care simţi schimbarea din el, iar el începu din nou, cu mişcări lungi, lente, care o ispiteau cu o mângâiere cum nu mai simţise până atunci.

— Dormi, spuse el, şi ceva din cuvântul acela deopotrivă blând şi aspru îi stârni un fior de nelinişte, ca o şoaptă, dar era prea extenuată ca să se gândească la el. Prea mistuită de el ca să se poată gândi la o vreme în care ar fi putut să nu mai fie cu ea. Atingând-o. Parte din ea.

Mâinile lui o mângâiară la nesfârşit, până deveni imposibil să evite somnul. Lily închise ochii şi se cuibări mai tare în el, implorându-l uşor:

— Să fii aici mâine-dimineaţă. O vom lua de la capăt. Şi apoi, aproape adormită: Nu mă părăsi. Să fii aici.

Fii al meu.

Nici două ore mai târziu, se trezi în întuneric, înfrigurată şi singură sub aşternuturile patului ei din Berkeley Square. Draperiile erau trase, dar noaptea londoneză de afară era întunecoasă ca cenuşa: întunericul acela ce se lăsa când se apropiau zorii.

Se ridică în şezut ca să aprindă lumânarea de pe

noptieră, ştiind ce urma să găsească înainte ca scânteia să se transforme în flacără.

Plecase.

O podidiră lacrimile, disperate şi inevitabile, în timp ce privi prin odaie, odaie pe care o alesese pentru că se simţise cândva nespus de singură şi care era acum plină de amintirea lui. A atingerii lui. A sărutului lui. A trecutului lui şi a felului în care acesta îl distrusese şi îl făcuse în acelaşi timp bărbatul care era acum.

O părăsise.

Îşi azvârli picioarele peste marginea patului, iar Hardy se trezi brusc, scheunând surprins şi trezindu-l şi pe Angus care dormea pe pragul odăii.

O năpădi un sentiment de speranţă. Câinii erau aici. Nu plecase.

Şi totuşi, firicelul acela de convingere rămase la locul lui.

Îşi puse o mână pe capul mare al lui Hardy, uitându-se în ochii plini de emoţii ai câinelui.

— Unde e?

Hardy suspină cu dor, iar Lily înţelese sunetul patetic mai bine decât oricare altul auzit vreodată.

Plecase. Fără îndoială crezând că ar fi trebuit să fie fără el.

Fără îndoială crezând că ar fi putut să stea fără el.

Atunci văzu scrisoarea. Pe birou, sprijinit de tabloul în continuare acoperit, se afla un plic de un ecru cunoscut. Îi lăsase un bilet, scris chiar pe hârtia ei. Sprijinit de o pereche de botoşei, cei cu tălpi din piele roşie.

O părăsise.

Îngrozită de adevăr, Lily se întinse după plic, pe care îi era scris numele, cu litere negre, îndrăzneţe, îl deschise.

Zestrea îţi aparţine. Şi banii care ţi se cuvin astăzi. Şi, bineînţeles, tabloul, să faci ce doreşti cu el.

Ţi-i las pe Angus şi Hardy: te-au iubit de la bun început şi te vor putea proteja mai bine decât am reuşit eu vreodată. Nu că ai avea nevoie de ei. Ai fost mereu

îndeajuns de puternică să te ţii singură în siguranţă.

Eşti cea mai minunată femeie pe care am cunoscut-o vreodată, nespus de frumoasă, pasională şi puternică şi niciun bărbat nu va fi vreodată demn de tine, cu precădere eu. Mi-ai cerut odată libertatea, Lily, şi chiar dacă am fost un tutore îngrozitor, astăzi n-o pot dărui. Libertatea de a pleca sau rămâne în locul acesta. De a fi o regină a Londrei şi a lumii. De a avea viaţa pe care ţi-ai dorit-o. Viaţa la care ai visat. Copiii, căsnicia, picioruşele care se potrivesc în botoşeii aceştia roşii prosteşti.

Orice vrei tu să alegi.

Să nu te îndoieşti vreodată că mă voi gândi la tine, Lily.

Şi atunci, şi acum.

La mulţi ani, mo chridhe.

Alec

O podidiră lacrimile în timp ce citi.

O părăsise.

Lillian Hargrove fusese singură în cea mai mare parte a existenţei sale. Din clipa în care îşi pierduse tatăl, trăise sub scările pentru servitori dintr-o vilă ducală, între lumea sclipitoare a aristocraţiei şi cea de rând, mai obişnuită. Învăţase să fie singură aici, în odaia asta, în casa asta, ducând o semiviaţă tăcută care nu îi promitea împlinirea visurilor şi intrând apoi într-un scandal ce ameninţa până şi asta.

Şi apoi Alec Stuart îi spărsese uşa şi jurase să o protejeze.

Şi viaţa ei se schimbase. Şi visurile ei se schimbaseră. Acum visa doar la el. Şi el se considera nedemn de asta.

Toată viaţa ei fusese îngrozită de singurătate. Că avea să trăiască fără să îşi împărtăşească viaţa cu cineva. Şi acum, aici, ştia adevărul: ar fi dat la schimb o viaţă întreagă plină de singurătatea care o ameninţase cândva pentru o singură zi cu Alec. Fără să ezite.

Pentru un bărbat inteligent, ducele de Warnick era de-

a dreptul prost.

O părăsise. Ca Endymion, alegând o eternitate de vise în locul unei vieţi cu zeiţa pe care o iubea. Existase o vreme în care Lily crezuse că înţelegea această alegere. La urma urmei, visele puteau să pară îngrozitor de reale.

Dar acum, acum că îl ţinuse în braţele ei, că răsese cu el, că îl iubise, visele nu se comparau câtuşi de puţin cu el cel real.

Privirea îi căzu peste tablou, înfăşurat în pânză, care se sprijinea de cufărul în care îşi ţinuse cândva visurile: visuri pe care le crezuse distruse de scandal.

Scandal care i-l adusese pe el.

Scandal care o învăţase să îndure, fără ruşine.

Nu o putea părăsi. Nu când avea atâta nevoie de el. Nu când îl iubea atât de tare.

Nu când devenise pe deplin visul ei.

Dacă voia să folosească botoşeii aceia, putea naibii să îi umple chiar el.

Capitolul 22

Lily dezvelită!
Domnişoara muză sau domnişoara abuzată?

Întreaga Londră alesese să participe la ultima dimineaţă a Expoziţiei Regale. Şi de ce nu ar fi făcut-o? Legenda capodoperei lui Derek Hawkins fusese distribuită prin ziarele de scandal ale oraşului, strigată de băieţii cu ziare şi şoptită în sălile de bal.

Cu toate acestea, Londra nu venise să vadă lucrarea de artă, ci scandalul.

Încântătoarea Lily, dezvăluită.

— E chiar oribil ce a făcut, auzi Alec în dreptul lui în timp ce îşi croi drum prin mulţime. Nicio fată nu merită aşa ceva.

Cuvintele păreau a fi pline de milă, dar erau atât de

injectate cu o bucurie destrăbălată, încât el scrâşni din dinţi.

— Nu ar fi trebuit să pozeze pentru el, dacă nu şi-a dorit să fie făcut public, se auzi răspunsul de-a dreptul dispreţuitor, iar el îşi dădu seama că era posibil să fi fost o idee proastă să participe la expoziţie, căci îi venea să ucidă fiecare persoană care vorbea urât despre Lily.

Era uşor să arunci cu pietre într-un subiect de scandal când poveştile tale erau încă ascunse.

Se împinse prin mulţime şi intră în sala de expoziţie.

— Şi uite-l acolo, spuse o femeie din apropiere, îndeajuns de tare încât să fie auzită, dar îndeajuns de încet încât să se prefacă a nu fi fost pentru urechile lui. Tutorele.

— Unul îngrozitor, s-ar părea, spuse o alta chicotind veselă. Şi ar trebui să mă mire? Uită-te la el. Îmbrăcat ca un barbar. Sunt prezente şi doamne. Îi putem vedea genunchii.

— Şi ce genunchi încântători sunt, răspunse cea dintâi, cuvintele pline de insinuare.

Nu era sentimentul cel mai demn de o doamnă pe care îl auzise vreodată exprimat, ţinând cont că cele două erau atât de furioase pe simplul fapt că se afla acolo, dar Alec ignoră comentariul. Nu le putea ucide pe toate bârfitoarele din Londra, oricât de mult şi-ar fi dorit să o facă. În mai puţin de o oră, avea să fie sus în birja lui, galopând pe marele drum spre Nord, îndreptându-se spre casă.

Ba nu spre casă.

Nu avea să se mai simtă niciodată acasă. Nu cât timp Lily se afla în altă parte.

Îşi drese vocea. Ba da, spre casă. Anglia fusese mereu pieirea lui, iar ziua de astăzi nu era cu nimic diferită. Într-adevăr, ultimele zece zile îi arătaseră adevărul blestemului tatălui lui.

Nu conta că o părăsise pe femeia pe care o iubea.

„Toţi cei pe care i-am iubit vreodată au plecat”.

Îi spusese aceste cuvinte la început, când o convinsese să rămână. Să înfrunte Londra. Să se mărite cu un altul. Când o convinsese că avea să o salveze. Şi când

jurase să îi găsească un bărbat pe care să îl poată iubi. Un bărbat care nu ar fi mânjit-o cu trecutul lui şi care avea să îi dăruiască toate lucrurile la care visase vreodată.

Da. Alec o părăsise. Dar ca să îi ofere o viaţă mai bună. Una care să îi permită să deschidă nenorocitul acela de cufăr şi să folosească toate lucrurile dinăuntru, dacă voia. Una care avea să îi dăruiască un erou perfect, distins şi o familie preaiubită şi un final fericit pentru care el…

Se opri.

Ar da orice ca să facă parte din el.

Când ajunsese la Londra, cu zece zile în urmă, ea îi ceruse libertatea. Să aleagă. Şi noaptea trecută i-o dăruise.

Sala era plină ochi cu oameni, înghesuiţi dintr-un perete în celălalt, ca o cutie de sardine, toţi străduindu-se să vadă scena din partea din faţă a încăperii lungi, masive, iar Alec nu fusese nicicând mai recunoscător pentru mărimea lui. Nu trebuia să se străduiască. Era îndeajuns de puternic ca să vadă decimarea lui Hawkins. Şi chiar dacă îşi dorea să se împingă până în faţă şi să îi tragă un pumn în mutră, ştia că era mai bine aşa: avea să privească dezvăluirea lui Jewel şi să plece în timpul şocului şi al uimirii ce aveau să îi urmeze.

Şi să se întoarcă în Scoţia. În pace.

Şi să uite de locul acesta.

„Mincinosule”.

Se foi la gândul acesta şi îşi încrucişă braţele.

— Crezi că a venit ca să îl provoace la duel pe Hawkins? întrebă un bărbat din apropiere.

— Pentru binele lui Hawkins, sper că nu. Uită-te la el. Nu degeaba i se spune Bruta Scoţiană.

— Poate că îl va provoca totuşi la duel, spuse bărbatul cu anticipaţie.

Alec îşi încleştă maxilarul. Duelurile erau pentru copii irascibili. Avea alte planuri pentru Hawkins. În timp ce stătea acolo, aşteptând să sosească nemernicul, Hawkins era anunţat că i se retrăsese calitatea de membru al clubului Îngerul Căzut. Duncan West cu siguranţă avea prieteni în funcţii influente.

În mod asemănător, urma să fie anunţat în curând că mai mulţi aristocraţi excesiv de avuţi, printre care şi ducele de Warnick, sponsorizau un nou teatru. Avea să concureze direct cu teatrul Hawkins, ceea ce avea să îi îngreuneze foarte mult posibilitatea de a găsi la rândul lui patroni.

Dar dimineaţa aceasta urma să fie cea mai îngrozitoare pedeapsă pentru Hawkins. Avea să îl lovească tare şi rapid, direct în mutra lui pompoasă şi arogantă. Aşa că Alec era aici ca să privească.

Pentru că, poate că nu o putea avea pe Lily, dar putea avea asta: onoarea ei.

Şi chiar atunci Hawkins cel îngâmfat se urcă pe scenă, alături de alţi englezi, iar mulţimea tăcu, până când Alec îşi auzea doar bătăile inimii.

— Cum bine ştiţi, începu cel mai în vârstă, Academia Regală de Arte alege o singură lucrare care să fie dezvăluită în ultima zi a expoziţiei anuale, o lucrare pe care o considerăm atât de semnificativă în ceea ce priveşte calitatea măiestriei britanice, încât va merge direct de aici spre British Museum, după care va face turul ţării. Anul acesta, artistul selectat pentru această onoare măreaţă este Derek Hawkins.

Nu menţionă deloc faptul că Hawkins distrusese o reputaţie pe parcurs. Nu menţionă nici faptul că Hawkins era un nemernic.

Hawkins se făli sub atenţia captivată a mulţimii, iar Alec se gândi că nu existase bărbat de-a lungul istoriei care să merite mai mult ca Derek ce urma.

Şi apoi Hawkins începu să vorbească. Ceva despre geniu. Despre darul lui pentru lume. Despre talentul lui excepţional. După care spuse:

— Îmi doresc doar ca şi modelul să fi fost aici, ca să le puteţi compara toţi pe cele două şi să ştiţi că, prin talentul meu, am transformat alama într-un aur nespus de preţios.

Nu era suficient să îl aducă la sapă de lemn. Merita o moarte lentă şi dureroasă.

— Aşa că, fani plini de adorare, nu vă voi mai reţine! Se dădu în spate şi spuse bombastic: Vă prezint, *Frumuseţe*

conferită!

Când titlul de-a dreptul arogant al picturii răsună prin sala de expoziţie, Alec chiar găsi un lucru de care să se bucure în dimineaţa aceea. Întrucât, atunci când cortina avea să cadă şi Jewel avea să fie dezvăluită, zâmbetul acela arogant avea să cadă la rândul lui, iar Derek Hawkins avea să fie distrus.

Cortina căzu şi s-ar fi auzit şi un ac scăpat la pământ prin încăperea tăcută, atât de captivaţi erau miile de oameni din ea.

Nu de Jewel.

De Lily.

Returnase tabloul. Şi era într-adevăr o capodoperă.

Stătea întinsă pe un divan, într-o odaie întunecoasă, lumina jucându-se pe pielea ei frumoasă, curbele, crestele şi văile trupului ei minunat iluminate printr-un stil pictural iscusit şi o culoare ce părea deopotrivă imposibilă şi pe deplin perfectă. Dar nu trupul ei îi atrase atenţia lui Alec. Ci chipul ei, felul în care privea direct la spectator, fără timiditate sau ruşine. Fără ezitare. Ca şi când momentul ilustrat îi implica doar pe doi: Lily şi spectatorul.

Era un tablou în care nu se vedea nici urmă de regret. Şi era al ei, mai mult decât ar fi fost vreodată al lui Hawkins.

Returnase tabloul.

Bineînţeles că o făcuse. Era gestul unei femei care nu avea să se simtă ruşinată. Care nu avea să facă parte dintr-un scandal fără permisiunea ei. Şi chiar dacă era uluitor, tabloul pălea în comparaţie cu femeia în sine, magnifică şi incomparabilă.

Simţi o mândrie profundă.

Nu avea să îi mai dea drumul vreodată. Nu după ce făcuse asta. Nu după ce văzuse acest gest de curaj suprem, care avea să îl inspire mereu să îl egaleze. Voia să îşi petreacă toată viaţa lângă ea, încercând să fie bărbatul pe care îl merita această femeie curajoasă, puternică şi frumoasă. Era prea egoist ca să îi permită altcuiva să o aibă.

Nu se ducea acasă în Scoţia. Se ducea acasă la ea.

Şi după ce avea să îi spună exact ce credea despre faptul că se furişa noaptea prin Londra, avea să o recâştige.

Pentru că dezvăluirea acestui portret însemna că Lily a lui era nespus de nefericită că o părăsise.

Ceea ce era logic, bineînţeles, ţinând cont că fusese un gest de o stupiditate supremă.

Avea să se revanşeze faţă de ea. Să o convingă să îl aleagă şi ea pe el şi să se însoare cu ea şi să îşi petreacă restul vieţii revanşându-se faţă de ea. Cu plăcere.

Abia atunci, fascinat de tabloul uluitor şi de cunoaşterea intensă că acesta pălea în comparaţie cu femeia pe care o iubea, îşi aminti de jurământul pe care i-l făcuse lui Lily. De faptul că îi promisese că nu avea să se uite vreodată la tablou.

Bineînţeles, avea dreptate. Nu era pentru el.

Aşa cum ea nu era pentru lume.

În clipa în care îşi dădu seama de asta, Alec se întoarse cu spatele la portret.

Deja se pusese în mişcare, îndreptându-se spre ea. Să o găsească. Să se însoare cu ea. Să o iubească.

Nu trebui să se ducă prea departe, căci era acolo. Aşteptându-l.

Purtându-i tartanul.

Stătea dreaptă şi mândră, asemenea unei zeiţe, nepăsându-i că se aflau la o aruncătură de băţ de nudul ei. Dar Lily nu se uita la cei din sală. Nici la scenă. Nicăieri, doar la el, iar lui îi veni să răcnească de plăcerea pe care i-o stârnea atenţia ei neclintită.

Îl încercară două dorinţe: să o ia pe braţe şi să o ducă departe de ochii curioşi ai Londrei, dar şi să o apuce şi să o sărute până când niciunul din ei nu mai putea gândi. Şi apoi să o ducă la cel mai apropiat vicar.

Nu avea o autorizaţie specială. Un alt motiv pentru care dispreţuia Anglia. Publicaţii de căsătorie idioate. Nu avea de gând să aştepte după ele.

Se părea că aveau să se îndrepte totuşi spre Scoţia.

Cu toate acestea, îşi înfrână imboldul de-a o lua

numaidecât pe sus şi de-a o duce în birja lui, din pricina celeilalte emoţii ce licări în ochii ei gri frumoşi.

Lily era furioasă.

— Nu îţi vreau banii, spuse ea, cu mâinile în şold, de parcă ar fi fost oriunde altundeva, nu în faţa întregii Londre. Ca şi când jumătate de duzină de capete nu se întorseseră deja spre ea în clipa în care vorbise. Nu-mi vreau nici banii mei.

Era furioasă, dar mai era ceva acolo. Ceva asemănător fricii.

Urî asta şi încercă să alunge sentimentul acela. Făcu un pas spre ea, iar ea ridică o mână, oprindu-l doar cu o privire, ca o regină.

— Şi categoric nu-ţi vreau câinii.

El se apropie de ea când auzi minciuna, îndeajuns de aproape încât să o atingă. Să o prindă dacă avea să fugă.

— Mi-ai stricat câinii cu rămăşiţele tale de mâncare şi cu scărpinatul tău, spuse el, încet. Acum îţi aparţin, dragostea mea.

Atunci o podidiră lacrimile.

— Nu-mi spune aşa. Cuvintele ei îl dură şi se întinse instantaneu după ea. Ea se dădu un pas în spate. Nu. Să nu care cumva să mă atingi. Am de spus câteva lucruri.

— Atunci mă tem că va trebui să te opreşti din plâns, deoarece nu cred că te pot privi fără să te ating.

Ea îşi şterse o lacrimă răzleaţă de pe obraz.

— Nu vreau darurile tale prosteşti. Şi nu vreau să mă trimiţi în lume să aleg o altă viaţă. Aleg viaţa aceasta.

El încuviinţă.

— Să nu care cumva să încuviinţezi, de parcă ai fi ştiut asta dintotdeauna. Ridică vocea, iar el auzi puterea din ea. Nu mi-ai distrus visurile cu tabloul acela, Alec.

Acum ştia asta. Înainte nu înţelesese.

— Tabloul acela nu e eu. Sunt vopsele în ulei şi pânză. Îl poate avea. Îl pot avea, spuse ea, fluturând un braţ lung către cei adunaţi acolo. Îl pot trimite peste tot în lume şi nu va fi niciodată eu. Dar tu…

Se opri, cuvintele înmuindu-se brusc. El îşi ţinu

respiraţia când auzi acuzaţia din cuvintele ei.

— Tu mi-ai distrus visurile.

Când o auzi, îl străbătu un fior rece de teamă. Se întinse după ea.

— Nu. Se opri, iar ea spuse: M-ai părăsit. De câte ori mi-ai spus că nu trebuia să îmi fie ruşine? Că meritam mai mult? Ceva mai bun? Un bărbat demn de mine? Aveai dreptate. Chiar merit toate acele lucruri. Mai mult decât atât.

Teama deveni groază. Dumnezeule mare! Avea să scape de el.

Parcă nu mai era aer în încăpere. Alec se chinui să respire.

Apoi ea spuse:

— Ştii de ce l-am înapoiat? L-am înapoiat pentru că era greşit să îl neg. E un lucru care face parte din mine. De care refuz să fiu ruşinată. De care m-ai învăţat să nu-mi fie ruşine. Nu mi-e ruşine de pasiunea mea. De alegerile mele. Nu mi-e ruşine de trecutul meu, Alec.

Nu ar fi trebuit să îi fie.

Dădu să îi spună asta, dar ea adăugă:

— Şi cu siguranţă nu mi-e ruşine cu tine.

Putu să respire din nou.

— Vrei să aleg? Lasă-mă să aleg.

El încuviinţă. Îşi găsi vocea.

— Fă-o. Alege.

Ea veni spre el, apoi, îndeajuns de aproape ca el să îi poată vedea nuanţa argintie a ochilor ei gri frumoşi, spuse:

— Aleg totul, fir-ar să fie. Scandalul. Scoţia. Câinii. Castelul în care trage curentul. Îl vreau pe Burns în loc de Shakespeare. Dar, cel mai mult, te aleg pe tine, Alec Stuart, duce nătărău, idiot, laş şi netot. Se opri, apoi adăugă: Contrar judecăţii mele.

Îl alegea pe el.

Nebuna minunată îl alegea pe el. Cumva.

Era cel mai norocos tip din lumea creştină.

Se întinse spre ea, incapabil să reziste imboldului de a o atinge. Îi cuprinse faţa cu palmele, îi înclină faţa în sus,

spre a lui, nereuşind să îşi găsească cuvintele în potopul de bucurie ce îl străbătu.

— Lily.

Ea îşi puse mâinile în ale lui.

— M-ai părăsit.

Cuvintele acelea, moi şi rănite, ameninţau să îl nimicească.

— Dragoste…

Ea clătină din cap.

— M-ai lăsat singură. Din nou. Doar că de data asta a fost mai rău. De data asta ştiam cum era să nu mai fiu singură. Ştiam ce însemna să iubeşti.

Nu ştia cum să îi răspundă. Aşa că făcu singurul lucru care îi veni în minte, dorindu-şi să nu o alunge de acolo.

Îi dădu drumul şi se lăsă pe genunchi.

Ea făcu ochii mari.

— Ce faci?…

Fu rândul lui să vorbească.

— Credeam că te salvez, spuse el încet, uitându-se la ea, adorând fiecare părticică din ea, dorind-o cu o disperare ce îl sfârteca şi întrebându-se dacă avea să se domolească vreodată. Când am venit aici, credeam că trebuie să te protejez. Să fac pe tutorele. Pe salvatorul.

— Nu aveam nevoie de un salvator, spuse ea.

— Nu, *mo chridhe.* Nu aveai. Dar eu aveam. Şi tu ai fost salvatoarea. Lily… tu m-ai salvat pe mine.

Ea se întinse după el.

— Alec…

El îşi lăsă capul în jos, tânjind după atingerea ei.

— Sunt al tău, dragostea mea, cu trup şi suflet. Când voi fi bătrân, nu vreau să mă gândesc la tine. Vreau să fiu cu tine. Vreau să te iubesc.

— Ridică-te, dragostea mea, spuse ea, cu mâinile în părul lui, iar când el îşi ridică privirea, văzu lacrimi sincere în ochii ei. Te rog, Alec. Ridică-te.

El o făcu, îndreptându-şi de tot spatele, cuprinzându-i din nou faţa şi înclinându-i-o spre el, ca să o poată vedea răspunzând, şoptind atât de încet încât abia o auzi.

— Pe tine, spuse ea. Pe tine.

— Pentru totdeauna, răspunse el. Pentru totdeauna.

Apoi o sărută, prelung şi profund, ridicând-o pe braţe până ea îl cuprinse cu braţele de după gât şi o ţinu suspendată pentru o mângâiere ce dură deopotrivă o eternitate şi o bătaie de inimă. Se despărţiră doar când nu mai putu niciunul să respire, dar Alec nu o aşeză la loc, ci o apucă strâns şi îşi îngropă faţa în curbura caldă a gâtului ei, respirând adânc, poruncindu-i inimii să îşi încetinească bătăile.

Ea râse, iar el îşi înălţă capul.

— Ce este?

— S-ar părea că avem spectatori.

Alec clătină din cap.

— Ba nu. Sunt prea distraşi de tablou. El mârâi. Cum ai făcut-o?

Lily rânji.

— Ghiceşte.

El gemu.

— Sesily.

— Trebuia să mă împingă cineva, spuse ea simplu. Dar…

El o întrerupse:

— Voi două, împreună. Aduceţi belele. Îţi dai seama că va trebui să ucid jumătate din populaţia Londrei acum pentru că te-a văzut goală?

Ea îşi înclină capul.

— Sau poate că nu, totuşi, ţinând cont că nimeni nu se uită la tablou.

Alec se întoarse spre sala uriaşă şi plină ochi cu cei care veniseră să vadă legendara capodoperă a lui Derek Hawkins. Nici măcar unul dintre spectatori nu era însă întors spre partea din faţă a încăperii. Ci toţi, până la ultimul, stăteau cu spatele la tablou.

Şi cu faţa spre o bârfă mult mai interesantă.

El ridică o sprânceană.

— Tot se uită la tine. Nu îmi pasă.

— Măcar aşa sunt îmbrăcată. Rânji. Tot subiect de

scandal sunt, dar îmbrăcată.

— Prostii! O sărută din nou, profund, lent şi adânc, până când femeile din jurul lor icniră şocate. Ducesele nu pot fi subiect de scandal.

— Nici măcar dacă încercăm din răsputeri?

— Păi, răspunse el, tu sigur ai reuşi, dragostea mea.

— Voi avea nevoie de un partener.

— Fără îndoială o sarcină istovitoare, dar pe care nu văd cum aş putea să o evit, o tachină el.

Ea îşi apăsă buzele de ale lui, încet şi fără grabă. Apoi spuse:

— Când ne putem căsători?

— Putem ajunge în Scoţia peste patru zile dacă plecăm acum.

Ea zâmbi, iar el îşi ţinu respiraţia.

— Atunci cred că e timpul să mă duci acasă.

*

Tabloul *Frumuseţe conferită* a călătorit prin toată Anglia şi pe tot Continentul, cel mai departe spre est ajungând la Sankt-Petersburg, iar cel mai departe spre vest la New York City, a fost expus în cele mai importante case şi muzee din lume, lăudat ca fiind o capodoperă aparte, rivalizând cu *Mona Lisa.*

Dar *Frumuseţe conferită* a fost diferit de alte portrete. Nu era un tablou al unei muze necunoscute. Ci era portretul lui Lillian Stuart, născută Hargrove, cea de-a douăzeci şi una ducesă de Warnick, şi Subiectul de Scandal din 1834.

Şi ori de câte ori şi oriunde era expus, povestea ei era spusă. *Povestea lor* era spusă. Povestea încântătoarei Lily şi a ducelui care a adorat-o atât de mult, încât a azvârlit-o pe umăr şi a dus-o în Scoţia în ultima dimineaţă a Expoziţiei Regale de Artă, sub privirea atentă şi invidioasă a întregii Londre.

Nu e de mirare că nimeni nu îşi mai aminteşte numele artistului.

Epilog

Oraşul sărbătoreşte!
Ducele şi ducesa se întorc

Zece luni mai târziu

Uşa salonului dintre dormitoarele stăpânului şi ale stăpânei din casa de la numărul 45 din Berkeley Square se deschise cu putere, ricoşând de perete, în timp ce ducele de Warnick îşi trase ducesa înăuntru.

— Alec, şopti ea, deopotrivă veselă şi îngrozită. Ne va auzi cineva!

— Nu-mi pasă, mârâi el, închizând uşa în urma lor şi apăsând-o de ea. Ar trebui să fii recunoscătoare că nu am spart-o, ca să te aduc înăuntru. Vino aici, nevastă.

Lily îşi înfăşură braţele în jurul gâtului său, plăcându-i la nebunie cum se simţeau mâinile lui pe corsajul rochiei ei. Dorindu-şi ca rochia să nu mai fie acolo.

— Ce-ai păţit?

— Ai dansat cu prea mulţi bărbaţi în seara asta, îi spuse el, cu buzele aproape lipite de ale ei. Toţi au vrut să o vadă bine pe regina sezonului. Nu mi-a plăcut. Englezi aroganţi. Stanhope a fost ultima picătură.

Ea râse când îl auzi. Contele de Stanhope era cel mai puţin ameninţător bărbat din Anglia, acum că îşi găsise o văduvă tânără şi încântătoare despre care se presupunea că era destul de avută. Ţinând cont de felul în care contele şi contesa zăboviră împreună la marginea sălii de bal, aparent neatenţi la ce se întâmpla în jurul lor, Lily era de părere că îşi găsise o pereche foarte bună, într-adevăr.

La fel ca ea.

Se trase în spate, ca să îşi privească soţul, lumina lunii pătrunzând în dormitorul lor.

— Cândva ai vrut să mă mărit cu unul dintre acei englezi.

— O eroare de judecată.

— Într-adevăr, spuse ea, iar el o sărută, profund şi desăvârşit, trăgându-se doar ca să îşi treacă buzele peste maxilarul ei până ea oftă de plăcere. Aveam nevoie de asta.

El râse gutural, ca un huruit.

— Te neglijez cumva, dragostea mea? Îşi duse mâinile spre poala rochiei, iar Lily tânji după atingerea lui în timp ce mătasea se ridică tot mai sus. Au trecut doar câteva ore, dar îmi voi înteţi cu bucurie eforturile.

— Faci tot ce poţi, Excelenţă, spuse ea, gemând când mâinile lui puternice găsiră pielea de pe coapsele ei, deasupra ciorapilor. Dar uneori, o femeie înconjurată de Anglia trebuie să mai guste din Scoţia.

El înlemni când o auzi, ridicându-şi capul, ochii lui de culoarea whisky-ului găsindu-i pe ai ei în întuneric.

— Ce ai spus?

Ea zâmbi.

— Ştiu că suntem aici doar de o săptămână, dar mi-e dor de casă.

În cele zece luni de când plecaseră din Londra, Lily îşi făcuse un cămin la Dunworthy, învăţând nuanţele distileriei moşiei, desfătându-se cu vara scoţiană caldă, iar iarna învelindu-se cu lâna de la oile castelului; atunci când nu îi ţinea de cald soţul ei, lucru care se întâmpla foarte rar. Îl mai sărută o dată, apoi adăugă:

— Iar tu… tu ai gust de Scoţia.

— Îţi place? întrebă el, iar îndoiala din întrebarea lui o surprinse.

Trecuseră luni de zile de când o auzise ultima dată, noaptea târziu, când i se strecura printre gânduri, şi se oferea să o aducă înapoi în Anglia dacă asta ar fi făcut-o fericită.

Dar Anglia nu o făcea fericită. Nu aşa cum o făcea el.

Ea îl sărută din nou, prefăcându-se că înţelesese greşit.

— Da, soţul meu. Îmi place gustul tău. Foarte mult.

Îndoiala fu înlocuită de dorinţă.

— Mă referеam la Scoţia, obrăznicătură ce eşti.

Ea îl privi în ochi.

— Da, *mo chridhe.* Îmi place foarte mult.

El mârâi când o auzi rostind cuvintele cu un accent scoţian perfect şi oftă la rândul lui, prelung.

— Păi, atunci, de ce naiba suntem aici?

— Pentru că ai o soră care a implorat să aibă un sezon.

Cate fusese încântată să o primească pe Lily la Dunworthy când se întorseseră de la Londra, nespus de entuziasmată să aibă o soră, aşa cum fusese şi Lily. Cele două deveniseră cele mai bune prietene şi, în decurs de câteva săptămâni, Alec încuviinţase ca sora lui, Cate, să aibă parte de sezonul la care visase.

Nu îi trecuse prin minte că sezonul avea să presupună luni întregi petrecute în Londra.

— Să o lăsăm aici şi să plecăm acasă.

— Nu. Ai văzut-o în seara asta? Cât era de fericită?

— Nu, minţi el. Cu voi două, mi-am petrecut toată seara dorindu-mi să gonesc toată populaţia masculină a Londrei cu un băţ enorm. O sărută din nou, profund şi încântător. Să mergem acasă, fătucă. Vreau să fac dragoste cu tine în ceaţă.

Ea se cutremură când îl auzi.

— Au ceaţă şi în Londra.

— Nu e ceaţă scoţiană.

Râsul ei se transformă într-un geamăt prelung când el îşi mişcă din nou mâinile, alunecând mai sus, înspre locul în care îl dorea cu disperare.

El înjură uşor şi primejdios.

— Ducesă?

— Hmm?

— De ce nu porţi lenjerie?

Ea oftă.

— Tocmai din acest motiv.

— Şi nu mi-ai spus asta la bal? Îţi dai seama ce aş fi putut face cu o asemenea informaţie? Am fi putut pângări mai multe saloane din reşedinţa Eversley.

— Am intenţionat să îţi spun, zise ea, dorindu-şi ca el să o atingă şi mai sus. Tânjind după el, să îi ofere ce îşi dorea. Dar am fost împiedicată. Se opri. Între a mă asigura că o prezint pe Cate cum se cuvine şi ducele de Montcliff…

— Ce e cu Montcliff?

— Sunt chiar mândră de mine, sinceră să fiu. Ducele de Montcliff a adăugat o sută de mii de lire la fondul pentru bursele şcolare.

Inspirată de copilăria ei şi de trecutul lui Alec, Lily se dedicase muncii de a le asigura copiilor care nu dispuneau de fonduri sau legături mijloacele necesare pentru a avea parte de viitorul pe care şi-l doreau. Pe care îl meritau. Dorea să le ofere oportunităţi cât mai multor copii posibil. Iar donaţia surprinzătoare a ducelui de Montcliff cel stoic făcuse ca scopul respectiv să devină şi mai real în seara aceasta.

Afirmaţia ei îi captă atenţia lui Alec.

— O sută de mii de lire? Serios?

Ea se întinse spre el, trecându-şi uşor degetele prin părul de pe tâmplele lui.

— Uimitor, nu-i aşa? Gândeşte-te la alegerile pe care le vor face. La libertatea pe care o vor avea.

El îşi lăsă capul în jos, aplecându-se spre atingerea ei, apoi o luă din nou în braţe.

— Tu, dragostea mea, eşti uimitoare.

Ea roşi când îl auzi lăudând-o, desfătându-se în acelaşi timp cu cuvintele lui.

— Se pare că i-a plăcut ideea de a face un parteneriat cu noi. Ştii că suntem favoriţii societăţii? Sunt chiar dezamăgită, de fapt. Credeam că şi fii subiect de scandal avea mai mult lipici.

— Hmm. Chiar că e dezamăgitor, spuse el, din nou distras, întorcându-i faţa spre uşă, foindu-se cu nasturii de la spatele rochiei ei. Te pot scandaliza cu bucurie acum, dacă vrei.

— Dacă nu te deranjează prea tare, Excelenţă.

— Chiar deloc, o tachină el la ureche. Aş vrea să văd lenjeria asta lipsă. Începu să îi desfacă nasturii. Chiar

trebuie să fie atâţia?

Ea râse.

— Ai nevoie de un cârlig pentru nasturi.

— Ba deloc, spuse el sfidător. Nu am nevoie de aşa ceva. Prinse de partea de sus a rochiei, iar Lily icni când trase puternic de ea, azvârlind nasturii prin odaie.

— Mi-ai stricat rochia.

Ale pufni, fără să îi pese câtuşi de puţin.

— Îţi voi cumpăra o duzină de alte rochii, spuse el în timp ce rochia căzu la pământ, ca o baltă de mătase la picioarele ei. A meritat, întoarce-te.

Ea făcu întocmai, mândră şi fără teamă, nerăbdătoare ca el să o privească. Să o atingă.

Nerăbdătoare după el.

— Eşti minunată.

Lily zâmbi, obrajii încingându-i-se.

— Am ceva pentru tine.

El ridică o sprânceană.

— Văd asta.

Zâmbetul se transformă în rânjet.

— Altceva.

Îl luă de mână, conducându-l spre intrarea în dormitorul ducesei, care servea drept dulap şi birou personal, mai degrabă decât dormitor, ceea ce era mai bine, întrucât patul era momentan ocupat de câini.

Cei doi câini bătură din cozile lor gri masive când îi văzură, iar Alec se duse să îi salute, în timp ce Lily se duse spre biroul mic din colţul odăii.

Ridică o lumânare, dând la iveală cutia pe care o lăsase pentru acel moment. Ridică pachetul şi se întoarse spre soţul ei, spunând:

— Am discutat săptămâna aceasta cu Bernard.

— Dragoste, trebuie să îţi spun că faptul că îl menţionezi pe avocatul nostru în timp ce eşti goală puşcă şi lumina lumânării pâlpâie peste pielea ta uluitoare nu este chiar felul în care am vrut să continue această seară.

— S-ar părea, soţul meu, că mâine este ziua ta de naştere.

El calculă rapid data.

— Chiar aşa este, da.

— Te asigur că va trebui să discutăm serios de ce mi-ai ascuns o astfel de informaţie. Intenţionez să fac acelaşi lucru şi cu sora ta. Nu ar trebui să mă înştiinţeze un avocat de astfel de lucruri. Dar slavă Domnului pentru Bernard.

— Da. Mereu mi s-a părut foarte valoros. Ea râse când îi auzi cuvintele seci, iar el se apropie, arătând spre cutie. Acela e cadoul meu?

— De fapt, chiar este.

— Îl pot primi?

— Îl meriţi? îl tachină ea.

Bineînţeles că îl merita. Nu mai cunoscuse vreodată un bărbat atât de merituos.

Privirea i se întunecă.

— Spune-mi doar ce ar trebui să fac ca să îl merit, dragostea mea, şi o voi face cu plăcere.

Se cutremură de dorinţă când îşi imagină toate lucrurile pe care le-ar fi făcut pentru ea. Pe care i le-ar fi făcut. Lucruri pe care le-ar fi putut face la rândul ei. Respiraţia i se înteţi, iar el veni şi mai aproape, întinzând degetele spre cutie, luând-o din mâinile ei şi spunând uşor, cu voce guturală şi lichidă:

— Nu am nevoie de un cadou. Am nevoie doar de tine.

Ea clătină din cap, ca să îl limpezească de propria dorinţă.

— Nu, spuse ea. Deschide-o.

Aşa făcu, deschizând capacul pachetului mic şi pătrat şi uitându-se înăuntru. Lily îşi pironi privirea pe chipul lui arătos, cu atât mai frumos în lumina aurie şi pâlpâitoare a lumânării, pe buzele lui perfecte, ispititoare care se curbau deja cu anticipaţie.

Apoi anticipaţia fu înlocuită de confuzie.

Şi apoi surpriză.

Şi apoi bucurie, când vârî mâna în cutie şi scoase perechea de botoşei albi cu tălpi din piele roşie.

Bucuria se transformă în adoraţie când o privi.

— Botoşeii tăi.

Lily zâmbi.

— Nu mai sunt ai mei.

Alec căzu pe genunchi, apoi o trase spre el, sărutând-o uşor pe pielea moale şi goală a burticii ei, şoptindu-i în gaelică copilului care creştea în ea.

— Mi-ai dăruit atât de mult, îi spuse el lui Lily în cele din urmă. Şi acum…

Lily îi cuprinse capul cu mâinile, desfătându-se cu scoţianul ei mândru şi puternic, bărbatul care îi dăruise tot ce visase vreodată. Ţinându-l. Iubindu-l.

Rămaseră aşa vreme îndelungată, până când ducele de Warnick se ridică, îşi luă ducesa în braţe şi o duse spre patul lor foarte zdravăn şi o iubi, la rândul lui, cu desăvârşire.

Sfârşit